1

CU UN SCRÂȘNET de metal schingiuit și cu șuierături produse de aburul purjat cu presiune, vehiculul de Gormond încremeni pe peronul înnegrit de funingine al depoului din Pormi, după ce sosise cu o întârziere de numai trei ore, o performanță demnă de respect pentru standardele din Borgravia. Diferite creaturi cu trăsături vag umanoide coborâră greoi, una după alta, ca într-o paradă a diversității de nuanțe ale pielii, de componente anatomice și de mișcări specific borgraviene. Resturi de mâncare din picnicul aproape continuu pe care acești mutanți îl petrecuseră în cursul celor douăsprezece ore de călătorie rămăseseră agățate de veșmintele grosolane ale unora sau tocite până la urzeală ale altora. O duhoare stătută și acră însoțea adunătura aceasta pestriță de specimene cuvântătoare care traversă cu pași târșâiți curtea înnoroită, îndreptându-se spre baraca din beton, lipsită de orice ornamentație, slujind drept capăt de linie.

Într-un târziu, din cabina vehiculului cu abur apăru o siluetă de o uimitoare și neașteptată noblețe : o ființă umană de statură impresionantă, radiind forță, aflată în culmea bărbăției. Avea părul blond, pielea netedă și frumoasă, ochii albaștri și strălucitori. Musculatura, osatura și ținuta lui erau întruchiparea perfecțiunii, iar tunica nouă și albastră, mulată pe corp, lucea de curățenie.

Feric Jaggar părea din cap până-n picioare imaginea genotipului uman pur și acesta era de fapt adevărul. Calitățile umane îl ajutaseră să suporte detenția prelungită alături de scursorile societății borgraviene ; vietăților cvasi-umane le era imposibil să nu-i recunoască puritatea genetică. La vederea lui Feric, mutanții și corcitii se trăgeau respectuoși deoparte, iar majoritatea se fereau din calea lui.

Feric își ducea toate bunurile lumești într-o geantă din piele pe care-o purta cu dezinvoltură ; asta îi îngădui acum să evite cu desăvârșire clădirea mizeră și s-o pornească direct pe Ulm Avenue, care traversa puturosul orășel de graniță și era drumul cel mai scurt posibil spre podul peste Ulm. Astăzi va lăsa în urmă pentru totdeauna cocioabele suprapopulate din Borgravia și, ca Helder și om pur din punct de vedere genotipic, își va cere drepturile moștenite prin naștere, pentru că avea un arbore genealogic nepătat, care putea fi atestat până la a douăsprezecea generație.

Însuflețit de țelurile practice și spirituale care îi umpleau inima, Feric reuși să ignore spectacolul sordid care îi asalta ochii, urechile și nările în timp ce mergea cu pași mari și hotărâți pe bulevardul nepavat care ducea spre fluviu. Ulm Avenue nu era decât un șanț plin de noroaie, aflat între două șiruri de cocioabe primitive construite în cea mai mare parte din scânduri negeluite, împletituri de nuiele și foi ruginite de tablă. Acest drum singular prin simplitatea lui constituia totuși mândria și bucuria locuitorilor din Pormi, pentru că fațadele acestor clădiri jegoase erau împodobite cu tot soiul de inscripții țipătoare și ilustrații grosolane care lăudau mărfurile ce puteau fi găsite înăuntrul lor, în majoritate produse locale sau deșeuri ale civilizației mai avansate de dincolo de Ulm. În plus, mulți proprietari de dughene instalaseră la marginea drumului tarabe pe care se lăfăiau fructe pe jumătate cuprinse de putreziciune, legume încărcate cu pământ și carne infestată de muște ; se grozăveau cu mărfurile lor fetide, cărora le făceau o reclamă asurzitoare strigând din toți rărunchii către vietățile care viermuiau pe stradă și care, la rândul lor, con-

tribuiau la vacarmul general lingușindu-se și tocmindu-se cu voci stridente.

Mirosul respingător, sporovăiala certăreață și răgușită și atmosfera generală insuportabilă îi amintiră lui Feric de marea piață din Gormond, capitala Borgraviei, unde soarta îl ținuse prizonier atâta amar de ani. Cât fusese mic, părinții îl feriseră de contactul direct cu mediul cartierului natal, iar când ajunsese la maturitate se străduise din răsputeri, și nu fără durere, să evite, pe cât se putea, astfel de locuri.

Bineînțeles că niciodată nu fusese posibil să scape de imaginile oferite de tot soiul de mutanți care populau fiecare colțișor și ungher din Gormond, iar zestrea genetică din Pormi nu părea cu nimic mai prejos decât cea care predomina în capitala Borgraviei. La fel ca și în Gormond, pielea epavelor străzii de aici era un amestec nebunesc de mutații corcite. Pieile-Albastre, Oamenii-Șopârlă, Arlechinii și Fețele-Însângerate nu deranjau în prea mare măsură ; se putea măcar afirma că asemenea creaturi se împerecheau cu cele de aceeași teapă. Predominau însă toate combinațiile posibile — solzii Oamenilor-Șopârlă se întâmpla să fie colorați în albastru sau purpuriu în loc de verde ; o Piele-Albastră putea să aibă pete de Arlechin ; fața presărată cu negi a unui Om-Broască apărea într-o nuanță spălăcită de roșu.

In marea lor majoritate, mutanții mai grosolani se împerecheau și dădeau progenituri insuportabile, fie și numai pentru că două asemenea catastrofe genetice în una și aceeași creatură sfârșeau prin a crea de cele mai multe ori un fetus monstruos. Mulți dintre proprietarii de dughene din Pormi erau pitici de un soi sau altul — cocoșați cu corpul năpădit de păr negru și sârmos, cu țestele țuguiate, cu mutații secundare ale pielii — incapabili să depună o muncă productivă susținută. Într-un orășel ca acesta, mutanții mai ciudați nu ieșeau în evidență la fel de mult ca în Gormond, care trecea drept metropola Borgraviei. Cu toate acestea, în timp ce-și croia drum cu coatele prin mulțimea ce exala un miros grețos, Feric zări trei Capete-de-Ou, ale căror țeste chitinoase, lipsite de păr, străluceau roșiatic în lumina caldă a soarelui și

îmbrânci ușor o Față-de-Papagal. Vietatea se întoarse brusc la atingerea lui Feric, clămpănind indignată către el din pliscul mare și osos, doar o clipă, fiindcă își dădu seama imediat cu cine avea de-a face.

Apoi Fața-de-Papagal își coborî ochii urduroși, renunță să-și mai fluture colții obsceni și bolborisi așa cum se cuvenea :

— Te rog să mă ierți, Bărbat-Adevărat.

În ceea ce-l privea, Feric socoti că nu merita să acorde vreo atenție creaturii și-și continuă drumul în susul străzii, cu privirea ațintită drept înainte.

Totuși, după câteva zeci de pași, un sentiment trecător și familiar pluti încet prin mintea lui Feric ; asta îl făcu să se oprească, pentru că îndelungata lui experiență îl învățase că o asemenea aură psihică era un indiciu sigur că un Dominator se afla în apropiere. Și, bineînțeles, după ce studie șirul de cocioabe de pe latura dreaptă a străzii, văzul îi confirmă existența unui Dom, iar tiparul de dominanță cu greu putea fi caracterizat drept cel mai subtil pe care-l întâlnise vreodată.

Pe stradă se aflau înșiruite cinci tarabe la care serveau trei pitici, o Piele-Albastră corcită cu un Om-Broască, plin de negi, și un Om-Șopârlă. Toate ființele acestea aveau o moliciune a expresiei faciale și o mortificare a ochilor, trăsături caracteristice mutanților prizonieri de multă vreme ai unui tipar de dominanță. Pe tarabe se puteau vedea carne, fructe și legume într-o stare avansată de descompunere, care ar fi trebuit să le facă nevandabile chiar și după standardele borgraviene. Și cu toate astea, grupuri de corcituri și de mutanți se îngrămădeau în jurul acestor tarabe, certându-se pentru marfa putredă care se vindea la prețuri umflate, fără prea multă tărguială.

Numai prezența unui Dominator în preajmă putea explica o asemenea comportare. Gormond era puternic infestat de aceste monstruozități, fiindcă ele preferau bineînțeles orașele mai mari, unde puteau găsi victime din belșug ; faptul că un orășel neînsemnat precum Pormi nu scăpase necontaminat îi arăta limpede lui Feric Jaggar că Borgravia se afla și mai complet cotropită de vrăjile Zind-ului decât își imaginase.

Se simți îmboldit să mai zăbovească puțin pentru a-l depista pe Dom, în ideea de a-i frânge gâtul, dar după ce se mai gândi câteva momente, socoti că nu merita să-și amâne îndelung așteptata plecare din cloaca Borgraviei doar pentru a elibera câțiva mutanți nenorociți și mizeri de sub influența tiparului de dominanță. De aceea își văzu de drumul lui.

În cele din urmă, strada se îngustă și deveni o cărare printr-o pădurice respingătoare de pini piperniciți, cu ace purpurii și cu trunchiurile contorsionate acoperite de plăgi cangrenoase. Deși priveliștea aceasta cu greu putea fi descrisă drept frumoasă, ea sigur reprezenta o binecuvântată schimbare față de mizeria gălăgioasă a orașului. Curând poteca o coti ușor spre nord și începu să meargă paralel cu malul sudic al fluviului Ulm.

Ajuns aici, Feric se opri o clipă ca să privească lung spre nord, dincolo de apele calme ale fluviului care marca granița dintre putreziciunea Borgraviei și Republica Superioară Heldon. Pe malul celălalt al Ulm-ului, stejarii Pădurii de Smarald, impunători și puri din punct de vedere genetic păreau să mărșăluiască în rânduri strânse până la marginea apei. Pentru Feric acești copaci imaculați crescuți din solul negru, bogat și necontaminat al Heldonului, evidențiau în cel mai înalt grad Republica Superioară și ceea ce ea reprezenta pe Pământul altfel degenerat și corcit. Așa cum Pădurea de Smarald era alcătuită din arbori și copaci neatinși din punct de vedere genetic, tot așa și Heldon se ridica precum o pădure formată din oameni puri, stând ca o pavăză împotriva monstruozităților mutante din maldărele de gunoaie genetice aflate în jurul Republicii Superioare.

După ce mai merse câtva timp de-a lungul potecii, podul Ulm deveni vizibil — un arc grațios din piatră fasonată și oțel inoxidabil strălucitor, un produs al măiestriei și superiorității Helder. Feric grăbi pasul și curând reuși să observe cu satisfacție că Heldon-ul îi obligase pe nevolnicii borgravieni să accepte cu umilință prezența unei fortărețe vamale chiar la capătul podului de pe pământul Borgraviei. Clădirea neagră, roșie și albă, compusă din două corpuri ce se aflau de o parte și de alta a intrării pe pod, era zugrăvită în culorile Helder, în loc să

arboreze un drapel adevărat, însă pentru Feric ea proclama cu mândrie că nici unui aproape-om nu i se va permite să întineze vreun petic din solul ce aparţinea omului pur. Atâta vreme cât Heldon se păstra pur din punct de vedere genetic şi aplica în mod riguros legile purităţii rasiale, mai exista încă speranţa că Pământul va putea deveni din nou proprietatea exclusivă a adevăratei rase umane.

Spre fortăreaţa vamală convergeau cărări venind din diferite direcţii şi, spre surprinderea lui Feric, o mulţime jalnică de corcituri şi mutanţi formaseră o coadă în faţa intrării principale care era păzită de doi soldaţi-vameşi cu funcţie pur ceremonială, înarmaţi doar cu bastoane obişnuite din oţel. O privelişte cu adevărat stranie, pentru că majoritatea acestor creaturi nu aveau şansa de a primi permisul de trecere nici măcar dacă ar fi fost inspectaţi în grabă de o persoană atât handicapată mintal, cât şi oarbă. O vietate care era neîndoielnic un Om-Şopârlă stătea în spatele unei alte fiinţe ale cărei picioare aveau o încheietură în plus. Feric mai văzu Piei-Albastre şi pitici cocoşaţi, un Cap-de-Ou şi corciţi de toate felurile ; pe scurt, o hoardă reprezentativă de cetăţeni borgravieni. Ce-i făcea pe aceşti nenorociţi să-şi închipuie că unora de teapa lor li se va permite să traverseze podul pentru a merge în Heldon ? se întrebă Feric ocupându-şi loc la coadă, în spatele unui borgravian îmbrăcat mai de Doamne-ajută şi care nu prezenta nici un defect genetic vizibil.

În ceea ce-l privea, Feric era mai mult decât pregătit pentru severa examinare genetică prin care trebuia să treacă pentru a i se acorda certificatul de om pur şi pentru a i se permite accesul în Republica Superioară ; aştepta cu plăcere marea încercare şi aproba din toată inima necesitatea existenţei ei. Deşi genealogia neştirbită îi asigura virtuala certificare, Feric îşi verificase dinainte puritatea genetică cu preţul unor mari eforturi fizice şi financiare — se străduise să facă toate acestea în limita posibilităţilor unei ţări locuite în principal de mutanţi şi de corcituri uman-mutante, în care analiştii geneticieni înşişi erau complet contaminaţi. Dacă părinţii lui n-ar fi deţinut certificate de puritate, dacă genealogia lui n-ar fi fost ima-

culată de-a lungul a zece generații, dacă el însuși n-ar fi fost conceput în Heldon — deși forțat să suporte nașterea în Borgravia, prin exilarea tatălui său pentru așazise crime de război — Feric n-ar fi îndrăznit să creadă că ar putea solicita intrarea, în patria spirituală și rasială pe care n-o văzuse niciodată. Deși recunoscut dintr-o privire ca fiind cu adevărat om în întreaga Borgravie, deși verificat ca atare de știința care se intitula genetică într-un stat corcit, el aștepta cu nerăbdare singura confirmare a purității sale genetice care avea greutatea autorității : acordarea cetățeniei de către Republica Superioară Heldon, unicul bastion al autenticului genotip uman.

Atunci de ce viețuitoare atât de evident contaminate aveau îndrăzneala să încerce să treacă prin vama Helder ? Borgravianul din fața lui Feric era un exemplu elocvent. Într-adevăr, stratul de suprafață al purității lui genetice era ușor afectat de un miros chimic acrișor pe care îl secreta pielea lui, dar o asemenea aberație somatică evidentă reprezenta un indiciu sigur privind contaminarea profundă a materialului genetic. Analistul genetic Helder o va detecta într-o clipă, chiar fără să apeleze la instrumentele sale. Tratatul de la Karmak obligase Heldon-ul să-și deschidă granițele, dar numai celor ce puteau dovedi că sunt umani. Probabil că explicația o putea da dorința patetică a oricărui corcit, indiferent cât de mult ar fi fost degradat genetic, de a obține dreptul de intrare în frăția oamenilor adevărați, dorință ce se vădea uneori îndeajuns de puternică pentru a călca în picioare rațiunea sau adevărul pe care-l putea exprima până și o simplă privire în oglindă.

În orice caz, coada înainta destul de iute în fortăreața vamală ; nu încăpea nici o îndoială că înăuntru se desfășura un proces foarte rapid de examinare și de respingere a mai tuturor borgravienilor. La scurt timp după aceea, Feric trecu de soldații din fața portalului și păși pentru întâia oară pe ceea ce putea fi numit solul Helder.

Interiorul fortăreței vamale era negreșit Helder, într-un contrast izbitor cu tot ce se afla la sud de Ulm, unde împrejurări nefericite îl ținuseră prizonier pe Feric din copilărie până ajunsese la deplina bărbăție. Anticamera

spațioasă avea podeaua pardosită cu dale în culori vii : roșu, negru și alb, iar vopsitoria pereților, cu lambriuri din lemn lăcuit din ștejar, etala aceleași nuanțe. Încăperea era luminată de puternice globuri electrice. Ce diferență uriașă față de interioarele grosolan finisate cu beton turnat și iluminate cu lumânări din seu din clădirile publice tipic borgraviene !

La câțiva metri înăuntrul portalului, un vameș Helder îmbrăcat într-o uniformă cenușie destul de neîngrijită, pe care fireturile și nasturii de alamă își pierduseră de mult strălucirea, împărțea coada în două fluxuri. Mutanții și corcitii cu defecte evidente erau dirijați de-a curmezișul încăperii și evacuați pe o ușă situată în peretele din planul îndepărtat. Feric aprobă cu entuziasm acest lucru — nu avea rost să se răpească timpul unui analist genetic pentru examinarea unor cvasi-umani ca aceia. Un simplu paznic de vamă era suficient de calificat pentru a-i întoarce din drum. Numărul redus de indivizi plini de speranță pe care paznicul îi dirija pe o altă ușă includea încă destule cazuri foarte dubioase, precum borgravianul cu miros respingător care îl preceda pe Feric, dar nici unul dintre Pielle-Albastre sau Fețele-de-Papagal nu fusese admis.

Cu toate acestea apropiindu-se de paznic, Feric observă un lucru ciudat și neliniștitor. Paznicul părea să dea aprobator din cap către mulți dintre mutanții pe care-i îndrepta spre șirul celor respinși, de parcă i-ar fi cunoscut destul de bine ; în plus, înșiși borgravienii se comportau ca și cum procesul le era familiar și, ceea ce era și mai straniu, nu scoteau nici o vorbă de protest pentru faptul că fuseseră excluși și în realitate nu-și exprimau în nici un fel nemulțumirea. Asta se datora oare faptului că aceste creaturi jalnice erau atât de departe ca inteligență de genotipul uman încât deveniseră incapabile de a păstra amintiri mai mult de o zi si astfel reveneau la punctul de vamă cu o punctualitate rituală ? Feric auzise că asemenea comportamente fixiste erau obișnuite în adevăratele haznale genetice din Cressia și Arbona, dar nu observase ceva similar în Borgravia, unde zestrea genetică se îmbogățea în mod constant cu băstinași Helder care, deși nu puteau fi certificați drept autentic umani,

se apropiau de acest statut pentru a ridica nivelul genetic al Borgraviei cu mult peste cel din locuri precum Arbona sau Zind.

Când Feric ajunse în fața paznicului de vamă, acesta i se adresă pe un ton plat, destul de plictisit:

— Permis pentru o zi, cetățean sau candidat la cetățenie ?

— Candidat la cetățenie, răspunse bățos Feric. Bineînțeles că singurul permis posibil pentru intrarea în Heldon era un certificat oficial care să ateste puritatea genetică ! Fie că deja posedai cetățenia Helder, fie că solicitai certificarea și erai găsit pur, fie că ți se refuza intrarea în Heldon. Ce însemna această a treia, și în același timp imposibilă, categorie ?

Paznicul îl îndrumă pe Feric în șirul mai scurt cu un gest lipsit de importanță, însoțit de întoarcerea moale a capului în direcția indicată. În toate acestea, în atmosfera în care se desfășurau activitățile, se simțea o textură pe care Feric o găsi profund supărătoare, o anomalie care părea să plutească în aer, o mortificare și o absență a preciziei și deciziei Helder tradiționale. Oare izolarea lor zilnică pe malul borgravian al Ulm-ului avea vreun efect dăunător asupra spiritului și voinței acestor robuști Helder din punct de vedere genetic ?

Cuprins de aceste gânduri sumbre, Feric trecu o dată cu șirul pe ușa indicată și ajunse într-o cameră lungă și îngustă, lambrisată cu lemn de pin și cu basoreliefuri sculptate cu mult bun gust, descriind scene tipice din Pădurea de Smarald. O tejghea din piatră neagră, lustruită și de-a dreptul strălucitoare și pusă în valoare prin intarsii din oțel inoxidabil, ținea cât era camera de lungă și separa cada de cei patru vameși Helder așezați pe scaune. Acești indivizi păreau specimene frumoase de umanitate autentică, dar uniformele lor erau destul de neîngrijite și din ținuta lor era absent aerul tipic soldățesc. Semănau mai degrabă cu niște funcționari dintr-un antrepozit sau un local de poștă decât cu vameși militari, cărora li se încredințase o citadelă a purității genetice.

Neliniștea lui Feric crescu după ce văzu că borgravianul puțind acru își termină scurtul interviu cu primul dintre ofițeri, își șterse cerneala de luat amprente de pe

degete cu o cârpă foarte murdară și se deplasă către următorul vameș. La capătul opus al lungii încăperi, Feric percepu intrarea pe podul propriu-zis, unde un soldat înarmat cu un baston și cu un pistol părea să permită trecerea unei adunături extrem de dubioase de materiale genetice spre Heldon. De fapt, întreaga operațiune se desfășura într-o atmosferă nesănătos de neglijentă.

Primul vameș era tânăr, blond, un exemplu de foarte bună calitate privind adevăratul genotip uman ; în plus, deși Feric simți o anumită moleșeală și nepăsare în ținuta lui, uniforma îi era mai bine croită decât a celorlalți pe care Feric îi observase, proaspăt călcată și cu nasturii de metal curați, chiar dacă nu luceau. Pe tejgheaua neagră și lucioasă din fața lui se aflau un maldăr de formulare, un scriptor, un tampon sugativ, o zdreanță murdară și o tușieră.

Ofițerul-vameș îl privi pe Feric drept în ochi, dar bărbăției din căutătura lui îi lipsea convingerea :

— Deținești un certificat de puritate genetică eliberat de Republica Superioară Heldon ? îl întrebă el formal

— Solicit certificarea și primirea în Republica Superioară, ca cetățean și bărbat adevărat, îi răspunse Feric cu un aer de demnitate despre care spera că se ridică la înălțimea unei asemenea ocazii.

— Așa deci, murmură vameșul neîncrezător, întinzând mâna după scriptor și evitând să-și îndrepte ochii albaștri către persoana lui Feric. Să trecem la rezolvarea formalităților. Numele ?

— Feric Jaggar, răspunse el mândru, sperând să vadă licărul unei recunoașteri. Deși Heermark Jaggar fusese doar un membru mai puțin important al guvernului în momentul când se încheiase pacea de la Karmak, cu siguranță că mai existau în patrie oameni care încă venerau numele martirilor de la Karmak. Dar vameșul nu dădu de înțeles că recunoștea onoarea implicită din genealogia lui Feric și-i scrise numele pe formular cu o atitudine nepăsătoare și cu o mână destul de nesigură.

— Locul nașterii ?

— Gormond, Borgravia.

— Cetățenia actuală ?

Feric se crispă fiindcă era silit să-şi admită naţionalitatea borgraviană.

— De fapt, se simţi el obligat să explice, ambii mei părinţi au fost Helder la origine, având certificate de oameni puri. Tatăl meu, Heermark Jaggar, a slujit ca subsecretar la Comisia de evaluare genetică în timpul Marelui Război.

— Sunt sigur că înţelegeţi că nici măcar genealogia cea mai ilustră nu poate garanta unui Helder născut la noi primirea de certificat de om adevărat.

Feric se înroşi de furie :

— Vreau doar să afirm că tatăl meu nu a fost exilat pentru contaminare genetică, ci pentru servicii aduse Heldon-ului. Ca mulţi alţi Helder de *bună credinţă*, el a fost condamnat prin detestatul Tratat de la Karmak.

— Asta nu e treaba mea, răspunse ofiţerul-vameş, mânjind cu tuş vârfurile degetelor lui Feric şi apăsându-l pe rând în căsuţele adecvate de pe formular. Nu mă prea interesează politica.

— Puritatea genetică este politica supravieţuirii umane ! răbufni Feric.

— Presupun că aveţi dreptate, bolborosi prosteşte ofiţerul vameş, înmânându-i odioasa cârpă mânjită de tuş, contaminată de atingerea corciturii dinaintea lui Feric şi de nu se ştia câţi alţii inaintea acestuia. Feric îşi şterse atent degetele cu un colţ rămas curat ca prin minune, în timp ce tânărul ofiţer dădu formularul celuilalt Helder, aşezat în dreapta lui.

Acesta din urmă era un bărbat mai în vârstă, cu părul cărunt tuns scurt şi îngrijit şi cu mustaţă răsucită ; se vedea limpede că fusese un specimen impresionant în tinereţe. Acum ochii îi erau înroşiţi şi urduroşi parcă de oboseală, iar umerii îi atârnau ca şi cum s-ar fi simţit apăsat de povara fizică a răspunderii extraordinare ce-i revenea, pentru că pe umărul tunicii lui se afla caduceul roşu strâns într-un pumn negru, emblema pe care o purtau analiştii genetici. Analistul aruncă o privire la formular, apoi vorbi cu voce distantă, fără să se uite drept la Feric :

— Om-Adevărat Jaggar, sunt doctor Heimat. Va trebui să vă supun câtorva teste înainte de a vă elibera certificatul de puritate genetică.

Feric nu-și putut crede urechilor. Ce fel de analist genetic era acest om dacă i se adresa din capul locului cu „Om-Adevărat", acordându-i titlul onorific dinainte, fără nici o examinare ? Care era oare cauza în stare să explice moliciunea și incredibila lipsă de rigoare din ținuta și din modul de comportare al acestor oameni cărora li se încredințase această fortăreață vamală ?

Heimat dădu formularul subalternului său din dreapta, un tânăr blond destul de zvelt, cu păr castaniu și care purta pe uniformă insigna de scrib. În timp ce foaia de hârtie trecu dintr-o mână în alta, atenția lui Feric se îndreptă spre acest scrib și dezlegă de îndată motivele care-i provocaseră uimirea, dar rămase locului îngrozit.

Pentru că deși scribul apărea în ochii tuturor, mai puțin ai celor deosebit de sensibili, drept pur genetic, Feric înțelese cu certitudine că acesta era un Dom.

N-ar fi putut preciza care erau caracteristicile care-i proclamau pe scrib drept un Dominator, dar configurația completă a acelei creaturi părea să strige „Dom" către Feric, acesta percepându-l astfel prin toate simțurile știute și neștiute : o anumită strălucire șobolănească în ochii lui și o îngâmfare subtilă din atitudine. Probabil că mai erau și alte indicii pe care Feric le simți la un nivel absolut subliminal : o neconcordanță olfactivă corporală detectabilă doar pentru străfundul creierului lui, o emisie de energie electromagnetică îndeajuns de fină pentru a-i stârni suspiciunile, deși câmpul de dominanță nu era îndreptat împotriva propriei lui persoane. Poate că asta se datora pur și simplu faptului că Feric, un uman autentic, izolat printre mutanți și corcituri într-un tărâm puternic influențat de Domi, dezvoltase o sensibilitate psihică față de asemenea prezențe care le lipsea Helderilor ce viețuiseră numai alături de semeni de-ai lor. În orice caz, deși trăise toată viața expus constant influenței Dominatorilor, Feric nu se lăsase niciodată să cadă pradă în rețeaua mentală a unui Dom, deși uneori voința îi fusese greu pusă la încercare. Această expunere continuă îi permitea bineînțeles să miroasă de îndată un Dom, oricare ar fi fost subtilitatea metodelor acestuia.

Și chiar acolo, în fața lui, cu scriptorul și formularul într-o mână, umăr la umăr cu un analist genetic Helder,

pus într-o poziție dintre cele mai importante, se afla una dintre acele creaturi detestabile ! Asta explica totul. Trebuie că întreaga garnizoană era, într-un grad mai mare sau mai mic, înlănțuită în rețeaua de dominanță pe care o construise încet și cu răbdare acel scrib aparent neînsemnat. I se părea monstruos ! Dar ce se putea face ? Cum puteau fi convinși oamenii cuprinși în plasa dominantă de prezența stăpânului lor ?

În fața lui Heimat se găsea o mică panoplie cu instrumentele științei lui, dar ea părea extraordinar de sărăcăcioasă și de redusă ; doctorul-șarlatan din Borgravia, pe care Feric fusese silit să-l accepte din lipsa altuia mai bun în Gormond, folosise o gamă mult mai largă de teste decât putea realiza Helder-ul cu echipamentul pe care îl avea acolo.

Îi înmână lui Feric un balon mare și albăstrui.

— Suflați în acest balon, vă rog, spuse el. A fost tratat din punct de vedere chimic astfel încât numai un profil biochimic de respirație umană, asociat cu genotipul pur, îl pot colora în verde.

Feric expiră în balon știind cu certitudine că acesta era unul dintre cele mai simple teste ; se cunoșteau cazurile a nenumărate corcituri care trecuseră cu succes testul și, în plus, el se dovedea total ineficient în depistarea și eliminarea Domilor.

Balonul deveni brusc de culoare verde strălucitoare

— Analiza respirației — pozitivă, dictă el către scrib, și Dominatorul, fără să privească la nici unul, făcu notările respective pe formular.

Analistul îi întinse lui Feric o eprubetă de sticlă.

— Expectorați în ea, vă rog. Voi supune saliva dumneavoastră unei analize chimice pentru determinarea compoziției ei.

Feric scuipă în eprubetă, dorind în sinea lui ca aceasta să se transforme subit în chipul Dominatorului care acum ridicase ochii din hârtii și se holba la el cu o blândețe prefăcută, care era enervantă din cale-afară.

Doctorul Heimat diluă saliva cu apă, apoi turnă cu pipeta câte puțin din lichidul rezultat în fiecare dintre cele zece tuburi de sticlă aflate pe un stativ din fața lui. Dintr-o serie de sticluțe decantă diferite substanțe chi-

mice în tuburi, astfel încât lichidul limpede din fiecare dintre ele se coloră : negru, apos, galben, galben cărămiziu, din nou apos, roşu, din nou galben, încă o dată apos, purpuriu şi alb opac.

— Analiza salivei — perfectă în proporţie de sută la sută, strigă analistul.

Acest test, care lua separat zece caracteristici ale salivei umane pure drept criterii genetice, în loc să testeze compoziţia biochimică totală, avea probabil o precizie mult mai mare. Cu toate acestea, existau zeci de mutaţii faţă de norma autentic umană care nu erau în nici un fel legate de compoziţia salivei sau a expiraţiei, inclusiv mutaţia Dominatorilor, care nu putea fi nicicum depistată prin teste somatice.

Feric îl privi urât pe Dominator, provocând creatura să-şi încerce voinţa şi să-şi reveleze astfel adevărata apartenenţă. Dar bineînţeles că scribul nu-şi îndreptă energiile psihice în direcţia lui. De ce să se expună în faţa unui necunoscut aflat în trecere şi să riste în felul acesta dizolvarea reţelei de dominanţă, când condiţiile îl împiedicau să-l adauge pe Feric la şirul celor ţinuţi prizonieri ?

Doctorul Heimat fixă cei doi electrozi ai unui P-metru pe pielea palmei drepte a lui Feric, cu ajutorul unui adeviz vegetal gumat. P-metrul era format dintr-un aparat destinat detectării schimbărilor imperceptibile din biocurenţii generaţi de reacţiile psihice şi un instrument cu peniţă şi tambur pentru înregistrarea profilului psihic rezultant. Susţinătorii acestei metode afirmau că, în cazul folosirii adecvate, ea putea fi eficientă şi în depistarea Domilor. Dar era imposibil de descoperit dacă Domii nu exercitau cumva un control conştient asupra propriilor lor descărcări psihice şi, prin urmare, dacă nu puteau mima un profil genotipic perfect uman prin acte ale voinţei atent calculate.

— Voi face o serie de afirmaţii şi voi înregistra reacţiile dumneavoastră, îl informă Heimat pe Feric. Nu este nevoie să reacţionaţi verbal ; instrumentul va măsura reacţiile dumneavoastră lăuntrice.

Apoi recită grăbit, mecanic şi fără nici o emoţie vizibilă, un grupaj de afirmaţii gata pregătite :

— Specia umană este sortită unei dispariții sigure. Genotipul uman este rasa cea mai bună și mai autentică de animale înzestrate cu gândire care s-a dezvoltat vreodată pe Pământ. Nici un material genetic nu ar fi putut rămâne necontaminat după trecerea prin Epoca Pârjolului. Cel mai înalt instinct al unei specii înzestrate cu rațiune trebuie să fie perpetuarea propriei specii, în detrimentul tuturor celorlalte specii raționale. Dragostea este o sublimare culturală a impulsului sexual. Mi-aș sacrifica propria viață pentru un camarad sau o persoană iubită. Și așa mai departe ; o listă cu stimuli meniți a declanșa tipare de reacții psihice din partea umanilor autentici, diferite de cele ale mutanților și corciților și în special ale Domilor. Feric se îndoia serios de validitatea finală a testului, pentru că un Dom care putea anticipa ordinea afirmațiilor prin dobândirea de informații din interiorul sistemului sau prin alte mijloace era capabil să-și modeleze reacțiile în mod adecvat, umplându-și mintea cu gânduri calculate astfel încât să producă reacția galvanică „umană" la diversele propoziții. Cu toate acestea, atunci când era combinat cu o mulțime de alte teste mai riguroase, el se dovedea deosebit de util ; în felul acesta puteau fi depistați și îndepărtați toți impostorii, mai puțin corciturile predominant umane și probabil Domii.

După ce termină de citi toate propozițiile, Heimat aruncă o privire fugară la modelul trasat de peniță pe tambur și anunță :

— Profilul P-metric — pozitiv.

Scribul Dominator îi întinse doctorului formularul completat. Acesta îl semnă, proclamând :

— Bărbat-Adevărat Jaggar, prin prezenta certific puritatea ta genotipică necontaminată și verific dreptul tău la cetățenie în Republica Superioară Heldon.

Feric rămase consternat.

— Cum ? Asta-i tot ? întrebă el. Trei teste superficiale și îmi acorzi certificatul de puritate genetică ? E scandalos ! Un sfert din gunoaiele Zind-ului ar putea trece cu ușurință această farsă de test !

În timp ce spunea aceste cuvinte, Feric simți o anumită presiune exercitată asupra sistemelor de protecție

ale minții lui, un fulger de energie psihică ținând cen-trii de voință. Vreme de o clipă, inutilitatea și nechibzu-ința scandalului pe care-l făcea i se părură evidente : un individ cu capul pe umeri nu și-ar permite o asemenea ieșire zgomotoasă în public, iar a continua în același fel nu însemna decât să jignească numeroase ființe inofen-sive și de treabă. Cel mai bun drum de urmat era să-și piardă urma în fluxul și refluxul destinului cosmic și să evite o opoziție personală sortită eșecului, lăsând pe alții superiori lui, să lupte cu voință.

Dar chiar în timp ce psihicul Dominatorului se întin-dea spre mintea lui pentru a i-o secătui de voință, ca rezultat al unei îndelungate experiențe, Feric recunoscu sentimentul aerian și plăcut al lipsei de voință drept ceea ce era de fapt : un Dom care încerca să-l atragă în rețea-ua gândurilor lui. Feric reaprinse cu hotărâre focurile voinței sale formidabile, folosind torța urii perfect justi-ficate. Aceasta se îndrepta împotriva acestor creaturi fără de suflet care voiau să înlăture supremația bărbaților adevărați și să instituie propria lor dominație obscenă în care cea mai înaltă educație era dorința de a-i extermina pe cei superiori genetic ție însuți, și care căutau să trans-forme întregul Pământ într-o cocină sordidă. Deși scribul nu lăsă să-i scape nici un gest care să-l dea de gol că încercase să-l domine și că fusese respins, Feric simți cum groaznicul moment al lipsei de voință se dizolvă în flă-cările urii lui nedomolite.

— Firește că eu, ca analist genetic, sunt mai capabil să judece puritatea genetică decât tine, care ești un nespe-cialist, spusese Heimat în timp ce Feric dusese acea luptă psihică și o câștigase.

— Cu numai trei teste ? se revoltă Feric. O evaluare riguroasă ar presupune cel puțin câteva zeci de teste și analize, inclusiv cele ale țesuturilor, sângelui, urinei, la-crimilor, materiilor fecale și ale lichidului seminal.

— O asemenea examinare ar dura prea mult pentru a se dovedi practică, încercă să-l convingă analistul. Puțini oameni cu material genetic contaminat ar putea trece cu succes aceste teste simple, iar cei ce le trec sunt oricum umani în înțeles practic, nu-i așa ?

Feric nu reuși să se mai stăpânească :

— Creatura care stă alături de tine e un Dom! urlă el. Ești învăluit total într-o rețea de dominanță! Trebuie să-ți exerciți voința și să te eliberezi pe dată!

Cei aflați în spatele lui la coadă priviră alarmați; chiar și câțiva dintre corcitii mai dubioși păreau descumpăniți, așa cum era și normal să se întâmple. Pentru o clipă, tensiunea din cameră crescu până la limite explozive; apoi chipurile tuturor părură să se dizolve într-un fel de ceață indistinctă, pe măsură ce Domul acționa pentru a se apăra.

— Cu siguranță că te înșeli, Bărbat-Adevărat Jeggar, spuse doctorul Heimat pe un ton de blândețe absolută. Caporalul lăncier Mork este certificat drept uman. Sunt încredințat că poți înțelege asta, pentru că altfel n-ar fi avut dreptul de a purta uniforma Heldon-ului.

— Poate că Bărbatul-Adevărat Jaggar nu cunoaște bine obiceiurile din Heldon, domnule, sugeră Mork pe un ton ironic, perceptibil doar pentru Feric, singurul bărbat din încăpere care îi știa secretul bine ascuns și care cu siguranță că nu-i putea face nici un rău. Dacă am fi obligați să ne maturizăm înconjurați de mutanți, corciturI și Dumnezeu știe ce alte arătări, fără îndoială că am începe cu toții să vedem Domi în fiecare colțișor și ungher. Mork îl privi pe Feric fără urmă de zâmbet și fără să-și trădeze vreo emoție în ochi, dar Feric reuși să-și imagineze cu claritate veselia satanică pe care o simțea Domul în aceste clipe.

Doctorul Heimat îi înapoie lui Mork formularul, iar acesta îl transmise ultimului vameș de dincolo de tejghea.

— Acum ai fost certificat drept bărbat adevărat, fie că ești încredințat de corectitudinea și precizia testelor, fie că nu, Bărbat-Adevărat Jaggar, spuse el. Poți accepta cetățenia sau s-o refuzi; faci cum dorești dar, în orice caz, acum ai perturbat rândul.

Furios, dar conștient că orice prelungire a discuției cu Heimat sau cu perversul Mork s-ar dovedi inutilă, Feric păși către ultimul dintre ofițerii-vameși. Cel care tocmai privea la formularul lui era un bărbat solid, viguros și autentic, trecut bine de floarea vârstei, cu părul cărunt și o barbă frumos tunsă și pieptănată care se potrivea de minune întregii lui înfățișări. Fireturile de pe tunica

lui arătau că nu era un soldat făcut la vreme de pace, ci un bătrân războinic, destoinic și călit în acțiuni de luptă din cursul Marelui Război. Cu toate acestea, nesiguranța atitudinii lui și ușoara lipsă de bărbăție care i se puteau citi în ochi trădau întristătoarea realitate că și el se lăsase cuprins în rețeaua de dominanță. Dar un asemenea bărbat putea fi încurajat să-și exercite voința și să rupă firele nevăzute care îl legau.

— Dumneavoastră, domnule, spuse Feric încordat, nu detectați o anumită slăbire și frânare a voinței, o tendință lipsită de bărbăție de a vă lăsa purtat de curgerea evenimentelor ? Cu siguranță că un soldat încercat ca dumneavoastră trebuie să înțeleagă că ceea ce se petrece în această garnizoană nu e normal !

Ofițerul-vameș puse formularul lui Feric în fanta unui complicat dispozitiv de multiplicare.

— Vă rog să priviți drept înainte, la punctul roșu de deasupra lentilei aparatului, spuse el.

Feric rămase ca înghețat vreme de o secundă, timp în care vameșul apăsă pe un comutator aflat pe o latură a mașinii de multiplicat. Urmă o explozie orbitoare de lumină ; după aceea, din pântecele mașinii se auzi un zgomot domol, ca un bâzâit.

— Ați fost certificat drept pur uman din punct de vedere genotipic, Bărbat-Adevărat Feric Jaggar, îl anunță mecanic vameșul. Peste câteva clipe vă voi înmâna certificatul. El trebuie prezentat la cererea organelor polițienești, vamale sau oficialităților militare. Orice negustător vă poate refuza calitatea de client dacă nu prezentați acest certificat la solicitarea lui. Nu vă puteți căsători fără el. Ați înțeles aceste lucruri ?

— E ridicol ! izbucni Feric. Nu înțelegeți că un fluviu de gene contaminate curge prin acest punct de trecere a frontierei ?

— Înțelegeți condițiile de acordare a cetățeniei ? repetă vameșul cu îndărătnicie.

— Sigur că le înțeleg. Dar *voi* nu înțelegeți că vă aflați sub influența unui Dominator ?

Vameșul îl privi pe Feric drept în ochi. Feric canaliză și încercă să transmită pe această cale toată voința de care era în stare. Din ochii albaștri-oțelii ai lui Feric

țâșni o strălucire care traversă distanța ce-i despărțea și licări în pupilele vameșului Helder.

— Sigur... sigur, bolborosi individul cu o oarecare neliniște în glas, cu siguranță că vă înșelați...

În clipa aceea, din interiorul multiplicatorului se auzi un clinchet și certificatul lui Feric ateriză pe o tăviță. Sunetul îl făcu pe vameș, să-și desprindă ochii de ai lui Feric și acesta din urmă detectă că efectul fragil al contraforței psihice pe care o proiectase cu atâta îndârjire se frânsese din pricina acestui capriciu al întâmplării.

Vameșul luă certificatul din tăviță și i-l înmână lui Feric.

— Acceptând acest certificat, spuse el cu o solemnitate lipsită de vlagă, acceptați toate drepturile și răspunderile ce vă revin ca cetățean al Republicii Superioare Heldon și ca bărbat adevărat autentificat. Puteți participa la viața publică din Heldon, aveți drept de vot și de a fi votat pentru funcții publice, de a servi în cadrul forțelor armate ale Republicii Superioare, de a pleca și reveni în patrie după dorință. Nu vă puteți căsători sau înmulți fără aprobarea scrisă din partea Ministerului Purității Genetice, în caz contrar fiind pasibil de pedeapsa cu moartea. Cunoscând toate acestea, acceptați de bunăvoie și nesilit de nimeni cetățenia Republicii Superioare Heldon ?

Feric privi lung la certificatul neted și strălucitor pe care-l ținea în mână. Pe suprafața lui curată din plastic erau gravate numele său și data acordării, caracteristicile papilare, fotografia lui color și semnătura doctorului Heimat. Acest certificat elegant era înfrumusețat cum se cuvine cu spirale desenate și cu svastici în roșu și negru care îi ofereau o înfățișare deosebit de demnă. Vreme de ani de zile, chiar înainte de a fi ajuns la deplina bărbăție, Feric visase momentul când acest document va deveni cea mai falnică proprietate a lui. Acum, solemnitatea acestui eveniment era târâtă în noroi de pângărirea celor mai stringente standarde genetice, fără de care certificatul devenea un petic de plastic colorat, lipsit de orice sens.

— Sigur nu doriți să refuzați cetățenia Helder în acest moment ? îl întrebă vameșul Helder, dând dovadă, pentru prima oară, de o scânteie de emoție, deși sentimentul nu părea încărcat de noblețe, ci amintea mai degrabă de îndeplinirea unei formalități plictisitoare de către un neînsemnat funcționar.

— Accept cetățenia, murmură Feric, în timp ce-și punea atent documentul în portofelul din piele groasă și rezistentă care era fixat bine de centura din piele de cal.

În timp ce păși hotărât spre intrarea pe pod, jură să respecte acest privilegiu sacru cu mai multă tenacitate decât aceste specimene demne de milă pe care tocmai le lăsase în urmă. Va răzbuna înmiit această jignire când se va dezlănțui împotriva Domilor. Nici înmiit de o mie de ori nu va fi de ajuns.

2

O ADIERE RĂCOROASĂ umflă faldurile mantiei albastre a lui Feric imediat ce el păşi pe podul descoperit de peste Ulm. Pavimentul podului era alcătuit, din două trotuare situate de o parte şi de alta a drumului pietruit, lemnul şi piatra fiind tocite de trecerea a nenumărate încălţări din piele şi roţi din latex, până ajunseseră netede şi lucioase. Vântul bătea blând din direcţia Heldonului, aducând miresmele plăcute ale Pădurii de Smarald până la nările lui Feric, ajutându-l să şi le cureţe de putoarea din fortăreaţa vamală şi din Borgravia. Cu paşi mari şi hotărâţi, Feric porni să traverseze podul, urmându-şi destinul ce avea să se împlinească în Republica Superioară. Pe lângă el trecură câteva vehicule cu aburi, revărsând valuri de fum, zăngănind şi pierzând aburi cu un şuierat grozav, dar în rest traficul părea foarte rarefiat şi singurii pietoni vizibili se aflau cu vreo sută de metri înaintea lui. În consecinţă, Feric reuşi să se înveşmânteze în singurătate în timp ce mergea mai departe şi putu să contemple ceea ce se afla în faţa ochilor.

Iar ceea ce se afla în faţa ochilor lui era, de fapt, tot ce conta pe lumea asta : Republica Superioară Heldon, în care se găsea nucleul, viitorul autenticei umanităţi, dacă adevăratul genotip uman va avea vreodată un viitor. Statele cu care se învecina patria erau comparativ bogate în material gentic uman. Atâta vreme însă cât corciturile şi

mutanții formau marea masă a populațiilor lor și statele respective dețineau un avantaj politic covârșitor de când Republica Superioară dăduse greș în încercarea ei de a zdrobi puterea lor în timpul Marelui Război, probabilitatea ca aceste guverne să promulge legile rasiale, absolut necesare pentru a reduce înmulțirea unor gene pervertite și pentru a stimula din nou genotipul uman pur, părea egală cu zero. Heldon-ului îi trebuiseră câteva secole de aplicare riguroasă a unor asemenea legi rasiale pentru a purifica zestrea genetică până la nivelul actual, și chiar și așa pornise cu o majoritate curată de exemplare umane pure din punct de vedere genetic, spre deosebire de statele din jur, care în aceste momente colcăiau de mutanți și corcituri de cea mai obscenă speță. Dincolo de aceste state se aflau adevărate haznale precum Arbona și Cressia, unde nici măcar mutanții nu se procreau la fel de la o generație la alta, iar spre est se afla pestilențiala țară a Zind-ului peste care stăpâneau Dominatorii. Iar și mai departe, în toate direcțiile, nu se puteau găsi decât pământuri sălbatice, contaminate și împuțite, care prezentau o infestare radioactivă înspăimântătoare, unde nimic altceva nu putea supraviețui în afara ființelor care-ți întorceau stomacul pe dos și care semănau cu carcinoame umblătoare, iar fondul animal și uman suferise mutații pe care nici nu puteai spera să le recunoști. Nu, doar Heldon rămăsese bastionul autenticei umanități și dacă lumea avea să mai fie pură genetic într-o bună zi, acest lucru trebuia făcut prin forța armelor Helder.

Feric se gândea la locul ce i se cuvenea în destinul comun al umanității, în timp ce pașii lui energici îl aduceau mai aproape de zecile de siluete aflate în fața lui pe pod. Ca tânăr bărbat, în Borgravia ajunsese să stăpânească ușor numeroase domenii de activitate : arta mecanicii motorii, știința alcătuirii de lozinci mobilizatoare, măiestria decorării exterioarelor și interioarelor, designul vestimentar și scrierea de pamflete. Își câștigase existența exercitându-și toate aceste cunoștințe. În plus, conștiința mândră a adevăratei lui umanități și încurajările primite din partea tatălui său îl determinaseră să studieze în profunzime domenii ca istoria, genetica și arta militară, doar pentru frumusețea lor.

Însă cea mai profundă dorință a lui nu era să se autodepășească mereu, ci să servească din toată ființa cauza adevăratei umanități. În acest scop, în noua viață pe care o va începe în Heldon, două porți i se păreau deschise în față : să se dedice carierei militare sau să intre în politică. Îi era greu să aleagă. Pe de o parte, cariera militară promitea să fie calea cea mai scurtă către acțiunea patriotică propriu-zisă, dar numai cu condiția ca liderii politici ai Republicii Superioare să manifeste voință în folosirea adecvată a forțelor militare. Pe de altă parte, politica reprezenta un drum pe care putea să aibă acces la înseși cercurile în care se luau astfel de hotărâri, dar numai printr-un demers epuizant și plicticos de acomodare, negocieri și ciorovăieli, acțiuni disimulate care îi apăreau lui Feric drept esențialmente lipsite de bărbăție.

Hotărî să nu ia o decizie de asemenea importanță decât atunci când destinul îi va da de știre printr-un semn inconfundabil să pornească într-o direcție sau alta.

În timp ce se gândea la aceste probleme de esență, reflexele naturale ale corpului lui superb și mersul lui hotărât îl aduseseră la câțiva pași în urma celorlalți imigranți aflați pe pod, și, când ridică întâmplător ochii spre ei, rămase cu gura căscată de uimire și de stupefacție.

Pentru că acolo, pe podul Ulm, târându-se către bastionul purității genetice, se afla o adunătură incredibilă de mutanți și corciți dezgustători și respingători cum nici nu-și putea imagina ! Ici era o Față-de-Papagal, ai cărui dinți, ce suferiseră mutații, formau un plisc evident. Colo era o femelă de Piele-Albastră și trei pitici cocoșați, dintre care unul avea și pielea plină de negi a unui Om-Broască. Și o creatură ce aducea a bărbat și al cărei mers evidenția prezența a două încheieturi suplimentare la picioare, alături de un Cap-de-Ou cu o țeastă elipsoidală, grosolan deformată. Aceasta era o priveliște destul de obișnuită pentru străzile din Gormond, dar pe podul spre Heldon și, într-un fel, chiar pe teritoriul Helder, prezența lor devenea o fantasmă îngrozitoare, imposibil de explicat.

Furios, Feric porni aproape în goană și din câțiva pași ajunse din urmă cartilaginoasa menajerie.

— Stați ! le strigă el. Ce înseamnă asta ?

Adunătura de mutanți se opri din mers și-l privi pe Feric cu un amestec de teamă, mirare și groază, sentimente care totuși păreau să poarte în ele un aer de iritare.

— La dispoziția dumneavoastră, Bărbat-Adevărat, croncăni răgușit Fața-de-Papagal și vocea înfiorătoare părea să fie lipsită de șiretenie sau răutate.

— Ce căutați pe podul spre Heldon ?

Cvasi-oamenii se holbară la el, sincer incapabili de înțelegere.

— Călătorim spre orașul Ulmgarn, Adevărat-Bărbat, îndrăzni să vorbească într-un târziu femela de Piele-Albastră.

Oare acestor creaturi le era peste puteri să priceapă imposibilitatea situației în care se găseau ?

— Cum de vi s-a îngăduit să păsiți pe pod ? întrebă hotărât Feric. Doar nu veți îndrăzni să-mi spuneți că niște creaturi ca voi sunt cetățeni Helder ?!

— Călătorim cu permise obișnuite cu valabilitate de o zi, Adevărat-Bărbat, spuse Fața-de-Papagal.

— Permise pe o zi ? bolborosi Feric. Dumnezeule, chiar se eliberau permise de intrare unor mutanți ? Ce act de trădare față de adevărata umanitate mai era și acesta ? Arătați-mi și mie un asemenea permis, le ordonă el.

Capul-de-Ou băgă mâna într-o pungă soioasă de piele care-i atârna în jurul gâtului, legată cu un șnur zdrențuit, și-i înmână un carton roșu de mici dimensiuni. Permisul era confecționat din carton ieftin, nu din plastic ; cu toate acestea, purta Marele Sigiliu al Heldon-ului și avea o margine gravată cu svastici minuscule și încârligate, motivul tradițional al Ministerului Purității Genetice. Cu litere mari de tipar, lipsite de eleganță, cartonul proclama : „Permis pe o zi, valabil pentru un sejur de zece ore exclusiv în Ulmgarn, în data de 14 mai 1142 A.F. Încălcarea acestor condiții este pasibilă de pedeapsa capitală".

Profund dezgustat, Feric îi înapoie permisul.

— Asta e o practică obișnuită ? întrebă el. Non-cetățenilor li se permite în mod curent să treacă fluviul pentru ședere pe perioade limitate ?

— Cu condiția să găsim slujbe pe care bărbații adevărați ca dumneavoastră le consideră sub demnitatea lor, explică unul dintre pitici.

Deci asta era ! Feric auzise că universalismul câștigă popularitate în sânul maselor din Heldon, dar cu greu și-ar fi imaginat că doctrina perfidă promulgată de Domi avea o influență suficient de puternică pentru a afecta cu adevărat strictețea necesarelor legi ale purității genetice. Universaliștii cereau sus și tare zămislirea de creaturi fără minte, cu statut de sclavi, care să facă muncile simple, un soi de pervesiune asupra protoplasmei pe care Dominatorii o practicau în Zind. Încă nu ajunseseră destul de puternici pentru a-și împlini acest scop detestabil, dar era limpede că reușiseră să agite masele amorfe până într-atât încât guvernul lipsit de șira spinării permitea de fapt mutanților să muncească în Heldon, ca o cedare abjectă în fața acestei tendințe.

— Revoltător ! murmură Feric și, din câțiva pași hotărâți, lăsă mult în urmă grupul de lighioane cvasiumane. Ceea ce văzuse până acum îl tulburase profund. Nici nu intrase bine în Heldon că găsise deja o fortăreață vamală sub înrâurirea unui Dominator și încălcări grosolane și șocante ale legii purității genetice, care nu puteau fi puse decât pe seama influenței Universaliștilor. Oare Republica Superioară era putredă până la măduvă sau doar contaminată la extremități ? În orice caz, datoria lui de bărbat adevărat era limpede : trebuia să-și exercite puterile până la limită pentru a restabili inflexibilitatea legilor purității genetice, să acționeze pentru aplicarea lor stringentă, chiar fanatică, și să folosească pe deplin orice prilej pe care destinul i-l va scoate în cale pentru slujirea acestei cauze sacre.

Cu această nouă hotărâre în minte și cu un sentiment din ce în ce mai acut al misiunii ce-i stătea în față, Feric grăbi pasul și ajunse să alerge cu pași mari pe trotuarul ce ducea spre orașul Ulmgarn și spre marile întinderi ale Heldon-ului, care se desfășurau în depărtări.

Podul Ulm dădea direct în strada principală a orașului Ulmgarn : o tăbliță indicatoare emailată, așezată în vârful unui stâlp zvelt din fontă, îl informă pe Feric Jaggar

că acest bulevard important era cunoscut sub numele de Calea Podului. În fața lui se desfășura un spectacol care-i umplu sufletul de o bucurie caldă și care alungă atât amintirea brizei de lângă fluviu, cât și răceala pătrunzătoare a confruntărilor pe care le avusese în fortăreața vamală și pe pod. Pentru prima oară în viața lui, Feric privea un oraș construit de bărbați adevărați pe un sol necontaminat și locuit de specimene sănătoase, de un genotip pur uman ; ce diferență față de decăderea și descompunerea sordidă din Gormond !

În Gormond, străzile și trotuarele nu erau decât bolovani grosolani bătuți cu barosul în pământ și trecătorul se putea aștepta să calce în cele mai scârnave gunoaie, excremente și murdării. Străzile din Ulmgarn erau pavate cu beton lucios, perfect turnat și bine întreținut, iar trotuarele erau la rândul lor betonate și decorate măiestrit cu intarsii din cărămidă glazurată în nuanțe de galben, auriu și verde, toate de o curățenie impecabilă. În Gormond, clădirile obișnuite erau construite din tablă și din cherestea, iar cele mai mari din betoane turnate și lipsite de orice ornamentație. Aici, clădirile obișnuite din cărămidă glazurată străluceau într-o multitudine de nuanțe vesele și luminoase, împodobite cu fațade din lemn bogat sculptat ; edificiile maiestuoase se construiau din piatră neagră, somptuoasă și lustruită, înfrumusețate cu fațade ornamentale din alamă și feronerie și grupuri statuare eroice. Pe străzile din Gormond se putea vedea o viermuială de corcituri, de Piei-Albastre, pitici, Capete-de-Ou, Fețe-de-Papagal, Oameni-Broască, nenumărate alte varietăți de mutanți puri, încrucișări corcite și hibrizi mutant-umani ; o strânsură aleatorie de fragmente disparate din zeci de specii diferite adunate laolaltă și îmbrăcată în cea mai mare parte în zdrențe soioase și puturoase. Într-un contrast ca de la cer la pământ, străzile din Ulmgarn erau binecuvântate de specimene distinse de umanitate adevărată, oriunde ți-ai fi aruncat privirea : bărbați înalți și frumoși, cu părul blond și castaniu, cu ochi albaștri sau verzi și cu toate părțile organice în locurile ce li se cuveneau, femei atrăgătoare, cu o înfățișare la fel de îngrijită, toți fiind învești mântați într-o bogată varietate de straie din piele, nylon, bumbac și mătase,

blănuri și catifele, împodobite cu bijuterii din aur și argint și cu broderii multicolore.

Acest ansamblu unitar genera o aură de sănătate psihică și genetică, un spirit de puritate rasială și de civilizație superioară care îi înnobilă sufletul lui Feric și-l copleși de recunoștință și mândrie pentru norocul său genetic. Aceste ființe reprezentau încununarea creației — *iar el era una dintre ele !*

Înălțându-și umerii, Feric porni pe stradă în căutarea unui loc unde să poată lua masa și de aici spre stația de vehicule cu aburi, pentru că plănuia să-și continue drumul spre metropola Helder din sud, care se numea Walder și care se afla la nord de Pădurea de Smarald. Acolo, în al doilea oraș ca mărime al patriei sale, va zăbovi probabil o vreme înainte de a călători mai departe, spre capitala Heldhime, situată în inima zonei industriale a Heldon-ului. Era sigur că-și va împlini destinul într-o metropolă sau alta a Republicii Superioare, iar nu într-unul dintre orașele de pe malul Ulm-ului sau de la liziera Pădurii de Smarald.

Feric păși prin dreptul unor magazine care ofereau spre vânzare tot felul de bogății și de minuni. Ici erau pavilioane care expuneau belșugul pământului patriei și magazine care etalau cele mai fine obiecte de îmbrăcăminte pentru bărbați și femei. Dincolo, pe Calea Podului, puteai cumpăra cele mai recente, mai perfecționate și mai îngrijit lucrate aparate mecanice și electrice : motoare cu aburi pentru uz casnic și mecanisme pe care acestea le puneau în mișcare — mașini de spălat, unelte de tâmplărie și sculptură, mori de cereale, pompe și sisteme de ridicat de orice fel pe care ți-l puteai închipui. Alte magazine cu ferestre largi ofereau piese de mobilier bogat sculptate, îmbrăcăminte de oraș, din piele sau cauciuc sintetic de cea mai bună consistență și calitate, vopsele și coloranți, medicamente, leacuri faimoase chiar și în Borgravia pentru potența lor — orice tip de produs civilizat pe care cineva ar fi fost capabil să și-l imagineze sau să și-l dorească.

Răspândite printre aceste magazine se găseau și diverse restaurante și taverne. Feric se opri în fața câtorva dintre ele, adulmecând aromele care pluteau până în stra-

dă şi observând clientela. În cele din urmă alese o tavernă mare numită Cuibul Vulturului, situată într-o clădire din cărămidă roşie, a cărei faţadă era înfrumuseţată cu scene pictate reprezentând Munţii Albaştri. Motivul central descria grafic inscripţia de deasupra: un vultur mare şi negru coborând în cuibul lui aşezat pe vârful unui munte cu piscul acoperit de zăpezi. Uşile tavernei stăteau larg deschise, mirosurile ce veneau până la Feric erau deosebit de îmbietoare şi dinăuntru răzbătea larma confuză produsă de o discuţie aprinsă. Luat în întregul său, acest loc părea să stârnească foamea lui Feric, iar rumoarea îi înflăcără curiozitatea.

După ce trecu pragul tavernei, Feric se găsi într-o încăpere mare şi boltită, cu mese şi bănci solide din lemn. La mesele din unica sală erau răspândiţi în jur de patruzeci de bărbaţi, poate mai mulţi, care beau bere din halbe mari de porţelan, pe care fusese pictat motivul Cuibului Vulturului. Atenţia a cel puţin jumătate dintre bărbaţii prezenţi se îndrepta asupra unei siluete delicate, îmbrăcată cu o tunică verde croită îngrijit, care se aşezase pe marginea unei mese de la un capăt al sălii şi ţinea o cuvântare către un mic grup strâns în jurul său; restul consumatorilor discutau între ei cu voci domoale sau tăceau.

Feric îşi alese o masă liberă relativ apropiată de unde putea să audă vorbele oratorului slăbuţ dar înfocat, însă destul de departe ca să nu fie deranjat de gălăgia din jurul bărbatului. Un chelner îmbrăcat cu o uniformă cu fireturi roşii se apropie de Feric imediat după ce acesta se aşează pe scaun.

— Actuala conducere a Republicii Superioare sau, mai exact spus, capetele pătrate şi imbecilii care profanează fotoliile din Camera Consiliului cu dosurile lor nespălate, habar nu are de adevărata ameninţare ce planează asupra Heldon-ului, afirmă oratorul.

Deşi pe buze i se putea citi o vagă înfumurare şi din glas răzbătea o nuanţă de batjocură, omul avea un umor sardonic în ochii negri, ceea ce atrase atenţia şi aprobarea lui Feric.

— Cu ce vă putem servi, Bărbat-Adevărat? întrebă chelnerul, distrăgându-i pentru moment atenţia de la discuţia de la masa de alături.

— O halbă cu bere și o salată cu castraveți, morcovi, salată verde, roșii, ceapă și alte legume pe care le aveți la îndemână, dar proaspete și nefierte.

Chelnerul îi aruncă o privire cam de sus și se îndepărtă. Carnea era bineînțeles produsul principal tradițional în Heldon ca și în alte părți, așa că uneori Feric se lăsa ademenit de asemenea feluri în care însă nu avea deplină încredere, deși însăși înclinația fanatică spre vegetarianism i se părea tot atât de lipsită de utilitate pe cât de nesănătoasă. Cu toate acestea, el știa că procesul de-a lungul lanțului trofic de la legume până la carne concentra nivelul de contaminare radioactivă a alimentelor, și de aceea ocolea carnea pe cât îi stătea în putință. Nu dorea să-și întineze puritatea genetică de dragul satisfacerii apetitului alimentar; într-un înțeles mai înalt, ea era proprietatea comună a societății bărbaților adevărați și asta îi comanda să o păzească și să o apere ca pe o comoară rasială. Câte-o privire piezișă din partea unui chelner sau altul nu avea să-l determine să abdice de la îndatorirea lui rasială.

— Și bineînțeles că fundul tău ar cinsti mai bine scaunul puterii, așa-i Bogel? bubui vocea unui individ care se credea tare pe poziție și a cărui față se înroșise din cauza consumului exagerat de bere. Tovarășii lui își exprimară aprobarea față de această replică prin hohote grosolane de râs, chiar dacă ele erau binevoitoare.

Oratorul Bogel părea să fi pierdut șirul pentru o clipă. Când le dădu răspunsul, Feric simți că acesta nu era rodul unui instinct înnăscut, ci rezultatul unei intelectualizări tăioase, deși destul de reci și mecanice.

— Eu nu doresc putere pentru mine însumi, spuse Bogel cu malițiozitate. Cu toate astea, dacă un specimen frumos ca tine m-ar îndemna să ocup un loc în Consiliu, aș fi un ingrat să mă împotrivesc dorinței tale.

Asta declanșă un hohot de râs ceva mai slab. Feric se concentră mai atent asupra bărbaților care-l ascultau pe Bogel. Păreau să se împartă în două grupuri mari: aceia care-i acordau o atenție serioasă până la extaz și majoritatea, care lăsa impresia că-l consideră drept un soi de amuzament pe micuțul bărbat spilcuit, cu ochi strălucitori și cu trăsături mohorâte. Cu toate acestea,

ambele grupuri păreau a fi alcătuite în mare parte din indivizi care semănau între ei : bărbați în toată puterea, straşnici băutori de bere, proprietari de magazine, meseriaşi şi fermieri, judecând după înfățişare — oameni simpli şi cinstiți, despre a căror putere de înțelegere a treburilor de stat cu greu se putea spune că era deosebit de profundă. Feric socoti că acest Bogel îşi supraaprecia publicul, dând cuvântării lui dintr-o tavernă un aer de superioritate şi sarcasm intelectual.

— Asta ar putea-o spune un Dominator ! răcni un alt individ. Se auziră noi hohote de râs, dar de astă dată însoțite de o vagă undă de neliniște.

În ochii lui Bogel se aprinse un foc lăuntric.

— *Astfel* ar vorbi un simpatizant al universalismului sau un om cuprins de o rețea de dominanță, spuse el. Partidul Renaşterii Umane este dușmanul de moarte al Domilor şi al fățarnicilor şi lacheilor universaliști ; nimeni nu îndrăznește să nege asta, nici măcar acele gunoaie umane. Prin urmare, ridiculizarea Partidului sau a conducerii sale servește numai interesele Dominatorilor. De unde ştim noi că astfel de vorbe nu ți-au fost puse în gură de vreun stăpân inuman ?

Spunând acestea, Bogel râse, dând de înțeles că voise să facă o glumă. Şi totuşi, auditoriul sărmanului bărbat nu pricepu deloc această subtilitate ; chipurile deveniră posomorâte şi se creă o atmosferă de nesiguranță. Evident că acest Bogel, deşi avea o minte ascuțită, nu poseda capacitatea şi instinctul oratorice de a urni oamenii în direcția dorită.

— Îndrăznești să dai de-nțeles că aş fi manevrat de un Dominator ? Prăpădit patetic ce eşti !

Bogel părea descumpănit ; sigur nu dorise să stârnească sentimente de furie față de propria-i persoană, dar era la fel de sigur că exact asta reuşise prin cuvintele pe care le adresase. În acelaşi moment sosi şi chelnerul cu salata şi berea lui Feric. Feric sorbi nepăsător din bere şi ciuguli din mâncare, foarte concentrat fiind, dintr-un motiv pe care nu şi-l putea explica, să studieze drama ce se desfăşura în fața lui.

Bogel zâmbi oarecum pierdut.

— Hai, prietene, spuse el. Nu mai fi atât de solemn și de serios. N-am acuzat pe nimeni de aici că ar fi marioneta unui Dominator. Pe de altă parte totuși, cum putem fi siguri că cineva nu este prins în mrejele unei rețele de dominanță ? Aceasta este starea de groază pe care o creează lighioanele astea insidioase : bărbați adevărați ca voi și ca mine nu pot avea încredere unii în alții atâta vreme cât până și un singur Dom blestemat trăiește înăuntrul hotarelor Heldon-ului !

Frumoasele vorbe domoliră întrucâtva mulțimea, cel puțin într-o măsură care să-i permită lui Bogel să continue :

— Această neînțelegere dintre noi constituie o lecție exemplară pentru mizeria în care s-a scufundat Heldon sub un regim lipsit de vlagă, arătă el. Sunt gata să-mi pun viața zălog că nu există aici vreun bărbat adevărat care să se dea înapoi dacă ar fi vorba să rupă gâtul unui Dom, în caz că o asemenea creatură și-ar face apariția. Și totuși vă feriți să sprijiniți un partid destinat să alunge și să distrugă fără milă această vermină. Nu există aici nici un bărbat adevărat care să ezite să-și ucidă propriul vlăstar dacă el ar trăda specia umană și s-ar împerechea cu un mutant sau cu un hibrid. Și cu toate astea, atrași spre trândăvie, suportați Consiliul, aflat sub presiunile universaliste, atunci când el slăbește vigilența asupra aplicării legilor purității genetice pentru a permite unor mutanți străini să pătrundă în Heldon ca să facă muncile despre care lacheii Domilor v-au convins că sunt sub demnitatea voastră. Bineînțeles că într-un oraș precum Ulmgarn, Helder-i de treabă ca voi ar porni cu arma în mână, gata să se înroleze cu zecile și să se ridice la înălțimea exigențelor Partidului Renașterii Umane, de îndată ce am proclama angajamentul nostru solemn de a păstra puritatea rasială a Heldon-ului și de a alunga pe toți dobitocii din Consiliu care, pentru a obține favorile și voturile tuturor chiulangiilor și ale pestei umane, ar trăda rigoarea de fier a legilor noastre de puritate genetică !

— Frumos spus ! se simți Feric obligat să-l aprobe cu voce tare. Numai că vocea lui se pierdu în uralele generale, pentru că Bogel îi atinsese dintr-o dată pe toți

ascultătorii în sentimentele lor nobile de mândrie rasială. Alți bărbați aflați în tavernă abandonară conversațiile lor pe alte teme și-și îndreptară atenția către vorbitorul subțirel, cu păr negru.

— Cel puțin așa mi-am imaginat eu, în marea mea naivitate, atunci când m-am hotărât să călătoresc de la Walder către aceste regiuni de graniță, în căutarea unui sprijin pentru cauza noastră, continuă Bogel după ce ovațiile se mai stinseră. Dar în loc de cetățeni scandalizați pe bună dreptate ce am descoperit ? Slăbănogi leneviți, prea încântați și fermecați de perspectiva că ființe inferioare fac muncile lor, pentru a protesta împotriva acestei jigniri ! Țărănoi ignoranți care-și închipuie că toți Domii au fost alungați din Heldon numai și numai pentru că un guvern format din descreierați și eunuci rasiali face declarații în sensul ăsta !

Omul mersese prea departe pentru ca Feric să mai poată rămâne deoparte. Evident că acest Bogel vorbea cu curajul unui adevărat patriot. Cuvântarea lui avea forță de convingere, cauza lui era dreaptă și cu atât mai demnă de a fi sprijinită, și în aceste momente subjugase inimile publicului, dar pierduse totuși din vigoare, complăcânduse într-un torturant sentiment de autocompătimire, în loc să ridice tensiunea și să îndemne cu o voce tunătoare la acțiune concretă și nemiloasă. În loc să obțină noi urale, el atrăgea o nouă și sporită ostilitate a celor din jur. Bărbatul era în esență un bun orator, dar ca agitator politic eșuase lamentabil. Poate că totuși situația mai putea fi salvată...

Feric sări în picioare și strigă cu o voce curajoasă și limpede :

— Printre noi există mulți oameni care nu sunt nici slăbănogi și nici țărănoi ignoranți !

Această exprimare cu voce tare a sentimentului de ostilitate al mulțimii atrase imediat atenția asupra lui ; nici Bogel nu îndrăzni să-l întrerupă, deoarece vorbele lui Feric îi arătaseră cu claritate situația neplăcută în care se pusese. Așteptară cu toții nerăbdători să asculte următoarele cuvinte ale lui Feric — îl va ataca pe orator sau va vorbi în apărarea lui ?

— Există printre noi unii pentru care cuvintele tale

reprezintă o provocare etern vie ! continuă Feric, observând în același timp că ochii lui Bogel se luminaseră, iar buzele lui subțiri se relaxară într-un zâmbet. Printre noi sunt unii care nu vor tolera nici o clipă obrăznicia mutanților sau contaminarea solului uman prin prezența lor infectă. Avem în mijlocul nostru bărbați gata să sfârtece Domi cu mâinile goale de îndată ce le-ar apărea în fața ochilor. Bărbați adevărați ! Bărbați puri ! Bărbați dăruiți în mod fanatic ideii de păstrare a purității rasiale a Republicii Superioare Heldon, dar și a aceleia de expansiune a domniei absolute a bărbaților adevărați asupra fiecărui colțișor locuibil de pe suprafața acestui pământ jalnic ! Până și-n inima celui mai trândav și indolent om trăiește un erou gata să pună mâna pe armă pentru a păstra genotipul pur uman ! Înseși genele noastre urlă — exterminați mutantul ! Izgoniți-l din preajma voastră ! Ucideți-l pe Dom, oriunde l-ați afla !

Publicul izbucni în aplauze și urale prelungite. Cât timp țînuseră ovațiile, Feric observă că ochii tuturor oamenilor din tavernă erau fixați asupra lui ; liniile de energie psihică păreau să lege centrul ființei lui cu inima fiecărui bărbat din încăpere. Era ca și cum voința publicului își trăgea seva și puterea din propria lui voință care, la rândul ei, le întorcea fervoarea înmulțită de zeci de ori, într-o spirală din ce în ce mai înaltă de energie psihică, invadând și dând noi dimensiuni ființei lui, o forță rasială de neînfrânt care îi aparținea și pe care trebuia să o dirijeze încotro voia el. Se simți cuprins de o inspirație subită : va oferi acestei energii o descărcare concretă, o țintă.

— Iar un Dom poate fi găsit nu departe de acest loc, urmă Feric, după ce aplauzele încetară. Da, există un Dominator în mijlocul vostru și încă în cel mai monstruos loc ce poate fi conceput ! Această creatură vă stă la îndemână chiar în aceste momente !

În încăpere se lăsă o liniște profundă, iar Bogel profită de ea pentru a vorbi :

— De oameni ca tine are nevoie Partidul, Bărbat-Adevărat ! Spune-ne, unde se ascunde acest Dominator ? Garantez că printre cei prezenți aici nu există cineva care să nu fie gata să-l facă fărâme-fărâmițe !

Feric se arătă foarte încântat că Bogel înțelesese spiritul momentului. Cauza lui era demnă, ea aparținea adevăratei umanități, iar eforturile lui meritau recompensate.

— Oricât vi s-ar părea de incredibil, un Dominator s-a strecurat în inima fortăreței vamale de pe podul Ulm, însărcinată să apere puritatea voastră genetică, spuse Feric. El menține întreaga garnizoană sub puterea rețelei de dominanță !

Bărbaților din tavernă le scăpă un oftat îngrozitor. Feric nu-i lăsă să-și revină din surpriză și continuă :

— Gândiți-vă numai ce oroare înseamnă asta ! Această monstruozitate împuțită posedă un certificat de puritate genetică și slujește ca scrib pentru analistul genetic împuternicit să acorde certificate cetățenilor care sunt îndreptățiți să le ceară. Aflat în această citadelă, el suge și slăbește voința garnizoanei și a analistului, astfel că un veritabil fluviu de gene contaminate poate curge năvalnic în această zonă, asemenea unei haznale care otrăvește posteritatea fiilor și fiicelor voastre ! Și mai cred că nu există nimeni în garnizoană care să fi scăpat neînlănțuit de această rețea, nimeni care să se smulgă de sub puterea bestiei, pentru a-i face ferfeniță păienjenișul !

Un tumult de murmure furioase răsună în tavernă. Acum oamenii erau pregătiți să împlinească voința rasială așa cum dorea Feric. Instinctele lor cele mai ascunse fuseseră stârnite din străfunduri — hotărârea neclintită de a proteja specia umană. El aprinsese un foc ce nu mai putea fi stins decât cu sânge de Dominator.

— Ce mai așteptăm ? urlă Feric din rărunchi. Avem brațe, iar unii dintre noi sunt înarmați cu bastoane ! Să mărșăluim până la pod și să ne eliberăm camarazii de aceeași rasă ! Moartea Dominatorului !

Spunând acestea, Feric își croi drum până lângă Bogel și îl ridică în picioare pe bărbatul cel mărunțel. Feric își azvârli brațul puternic pe după umărul lui Bogel și strigă :

— Moarte Dominatorului — să mergem la pod !

Mulțimea îi răspunse cu un urlet dezlănțuit în semn de aprobare și Feric, urmat îndeaproape de Bogel, porni să

mărșăluiască afară din tavernă, fără a mai privi peste umăr, încredințat că gloata stârnită era mai mult decât dornică să meargă după el oriîncotro ar fi condus-o.

Mulțimea se scurse pe Calea Podului ca o cohortă de îngeri răzbunători : treizeci sau patruzeci de Helder-i furioși, în fruntea cărora se găseau Feric și Bogel. Toți ceilalți cetățeni aflați pe stradă se opriră locului, uimiți să vadă o asemenea procesiune tulburătoare ; câțiva dintre cei mai îndrăzneți li se alăturară, îngroșând rândurile.

Curând ajunseră la pod ; Feric conduse grupul, mergând exact pe centrul lui, astfel că întreaga lățime a podului era ocupată de bărbați hotărâți care mărșăluiau umăr la umăr, uniți de mânia justițiară.

— Oricine ai fi, ai dat dovadă de calități extraordinare de oratar, îi spuse Bogel lui Feric, pufnind și gâfâind în efortul lui de a ține ritmul cu pasul eroic al lui Feric. Partidul Renașterii Umane are nevoie de un bărbat ca tine. Eu, din păcate, nu reușesc să fiu un inspirator pentru mulțimi.

— Trebuie să-mi vorbești despre partidul tău după ce isprăvim aici, îi răspunse concis Feric.

— Cu plăcere. Dar cum socoți că se va termina treaba asta ? Scopul pe care ți l-ai propus pare să depășească puterea mea de înțelegere.

— Scopul meu este destul de simplu, îi răspunse Feric. Moartea Dominatorului din fortăreață. Dacă dorești să câștigi devotamentul fanatic al oamenilor, trebuie să le permiți să se boteze în sânge.

Mulțimea își continuă marșul pe pod, câte zece pe rând și câte cinci în adâncime, un grup pestriț de sprijinitori de tejghele ai tavernelor, convertiți temporar într-un batalion de asalt compus din războinici prin voința unui singur om. Feric trăia un sentiment de adâncă satisfacție pentru că mărșăluia în fruntea coloanei de bărbați — exact ceea ce-și imagina atunci când îi trecuse prin cap ideea de a alege cariera militară, ba chiar mai mult de atât. Putea simți cum puterea formației de bărbați aflați sub ordinele lui îi trecea prin propria ființă, dându-i un sentiment de credință absolută în destinul său. Era un conducător. Atunci când le vorbea, oamenii îl ascultau ;

atunci când le ordona, oamenii îl urmau. Şi asta fără nici o pregătire formală în vreo instituţie oficială şi fără să fie împuternicit legal ; superioritatea sa în astfel de probleme era o calitate pe care altor oameni le era imposibil să n-o simtă ca înnăscută, fără îndoială gravată în chiar genele lui. Exact cum o herghelie de cai sălbatici recunoaşte supremaţia armăsarului din fruntea ei sau cum o haită de lupi îl acceptă pe cel mai puternic animal drept conducătorul ei natural, tot astfel aceşti oameni, pe care nu-i văzuse vreodată până în acele momente, erau subjugaţi de personalitatea lui şi de autoritatea ineluctabilă din vocea şi din persoana sa.

Era o forţă impresionantă şi îngrozitoare, care trebuia folosită numai în scopuri patriotice şi idealiste. Într-adevăr, chiar tăria voinţei lui era neîndoielnic rezultatul parţial al consacrării lui totale la cauza purităţi genetice şi la triumful final al oamenilor adevăraţi de pretutindeni. Numai împreunarea perfectă a idealismului cu fanatismul nemilos putea da naştere unei asemenea voinţe de neînfrânt.

Curând, mulţimea ajunse la fortăreaţa vamală. Soldatul care păzea intrarea îşi scoase bastonul şi, în timp ce Feric şi susţinătorii lui se apropiară, ridică arma deasupra capului, dar în ochi i se făcu simţită teama şi vocea îi sună nesigură când somă trupa de bărbaţi furioşi şi hotărâţi :

— Staţi ! Ce înseamnă asta ?

Ca răspuns, un individ solid, cu părul blond şi cu o faţă roşie, păşi afară din rând şi-l lovi pe nefericitul soldat drept în moalele capului cu o stacană de bere. Soldatul de gardă căzu jos, grămadă, ţinându-se cu mâinile de cap, căci sângele îi curgea şiroaie. Un altul îi smulse bastonul din mână şi, cu un urlet nestăvilit, avangarda mulţimii pătrunse în forţă în interiorul fortăreţei, urmată îndeaproape de Feric, Bogel, şi restul trupei de şoc improvizate.

Gloata se îmbulzi puhoi în camera de examinare, împingând cu brutalitate pe cetăţenii potenţiali înşiruiţi la coadă de-a lungul mesei de piatră neagră, faţă în faţă rămânând doar cei patru vameşi şi o falangă de trupuri neclintite, cu chipurile congestionate de furie. Feţele celor

trei bărbați adevărați exprimau atât uimire, cât și spaimă în fața acestui comportament nemaiîntâlnit ; detestabilul Mork mimă stăpânirea de sine, dar Feric reuși să vadă că el se simțea încolțit și încerca disperat să-și extindă rețeaua de dominanță și asupra acestei noi și amenințătoare buluciri de Helder-i.

— Ce înseamnă tot scandalul acesta ? întrebă vameșul vârstnic și bărbos. Vă rog să părăsiți imediat acest perimetru !

Feric detectă o bruscă slăbire a fervorii mulțimii ; atacul psihic declanșat de Mork fusese favorizat de fermitatea galantului și bătrânului războinic și hotărârea trupei lui Feric se risipise.

Feric își făcu loc cu greu prin gloată și ajunse la tejghea. Întinzându-și mâna dreaptă vânjoasă dincolo de tejgheaua din piatră neagră, îl apucă pe Mork de gât, împiedicându-l să mai respire în strânsoarea degetelor lui și îl trase pe nemernic pe jumătate peste masă. Fața lui Mork se împurpură din cauza asfixiei și Feric putu să simtă cum puterile lui psihice se dizolvau.

— Asta-i creatura cea scârboasă ! strigă Feric. Monstrul ăsta e Domul care ține fortăreața sub vraja lui nenorocită !

— ...să te înec în propriați furie, gunoi uman, reuși Mork să bolborosească spre Feric, văzând că nu mai avea scăpare.

Feric își întări strânsoarea și bolboroseala Domului deveni un sunet înecat și gutural. Un urlet uriaș și sălbatic izbugni din partea mulțimii. Nenumărate brațe se întinseră peste masă, înșfăcându-l pe Mork de umeri, păr și brațe și, cu un efort comun, bărbații îl traseră pe Domul semiconștient, ridicându-l pe sus și trântindu-l în mijlocul mulțimii.

Mork era prea slăbit din cauza lipsei de aer ca să încerce să se apere cu vreun folos ; în plus, nici un Dominator nu putea măcar să spere că ar reuși să supună voința comună a mai mult de patruzeci de Helder-i pe deplin conștienți de identitatea lui nocivă și animați de o mânie îndreptățită.

— Într-o bună zi o să vă ploconiți cu toții în fața Zind-ului și o să urmați ordinele noastre, animale nevol-

nice ! şuieră Domul, încercând din răsputeri să se ridice în picioare.

Pe dată, câteva picioare încălţate cu cizme groase îl loviră pe netrebnic în cuşca pieptului, lăsându-l fără suflare. O altă lovitură, de astă dată în cap, îl făcu pe Dom să se prăbuşească fără cunoştinţă. În timp ce se prăvălea moale pe spate, mulţimea scoase un urlet animalic şi trupul lui dispăru într-o pădure de picioare, pumni şi bâte improvizate.

După câteva clipe, Mork nu mai era decât un sac însângerat de oase sfărâmate, care zăcea pe podeaua pardosită cu plăci de ceramică din fortăreaţa vamală.

Feric îşi îndreptă atenţia spre cei trei Helder-i care rămăseseră fără grai de cealaltă parte a tejghelei. Încetul cu încetul, expresiile lor de uimire făcură loc unor măşti ale groazei.

Cel mai tânăr dintre ei îşi veni primul în fire.

— Mă simt de parcă aş fi ieşit dintr-un vis lung şi îngrozitor, murmură el. Mă simt din nou bărbat. Ce s-a întâmplat ?

— Am avut un Dominator între noi, Rupp ! spuse bătrânul soldat. Întinse mâna peste tejghea şi-l strânse de umăr pe Feric. Ai avut dreptate, Bărbat - Adevărat Jaggar ! exclamă el. Acum că viermele acela murdar a fost zdrobit şi reţeaua lui de dominanţă s-a destrămat, înţeleg că de când a sosit Mork aici am fost cu toţii sub condiţia de oameni. Ţie îţi datorăm bărbăţia !

— Nu mie îmi datoraţi bărbăţia, ci cauzei sacre a purităţii genetice, îi spuse Feric. Se întoarse pe jumătate ca să stea cu faţa la trupa de orăşeni. Asta să fie pentru toţi o lecţie ! afirmă el. Aţi văzut cât de uşor au fost prinşi în plasa reţelei de dominanţă chiar şi paznicii de frontieră. Domii sunt pretutindeni şi nicăieri ; rareori puteţi să-i vedeţi sau să-i simţiţi şi nu aveţi putere să vă eliberaţi dacă aţi picat în păienjenişul lor. Dar când o să-i vedeţi pe alţii că arată ca şi când ar fi cuprinşi de tentaculele minţii unui Dominator, îi puteţi elibera la fel de uşor ca atunci când rupeţi gâtul unei găini costelive. Suntem cu toţii apărători ai fraţilor noştri rasiali ! Fie ca această mică victorie să lumineze ca un far în inimile voastre. Moarte Dominatorilor ! Trăiască Heldon !

Fie ca nici un bărbat adevărat să nu-şi afle liniştea până când ultimul Dom nu-şi va găsi sfârşitul în ţărână, până când ultima părticică de pământ locuibil nu se va regăsi sub domnia de fier a oamenilor adevăraţi ! Să-i înecăm pe toţi Dominatorii şi pe toţi corciţii într-o mare formată din propriul lor sânge !

Răsunară din nou ovaţii puternice ; soldaţii vamei şi chiar cetăţenii eligibili se alăturară trupei de orăşeni pentru a sărbători evenimentul. Feric simţi braţe vânjoase atingându-i trupul şi înainte de a-şi da seama ce se întâmpla, se trezi purtat pe umeri de bărbaţii care înălţau urale. Încă ovaţionând, aplaudând şi strigând, bunii Helder-i îl purtară pe Feric în triumf, ieşind din fortăreaţa vamală şi păşind pe pod.

Astfel îşi făcu Feric Jaggar cea de-a doua şi adevărata intrare în Heldon : nu ca un solicitant umil şi anonim de certificare, ci ca un erou triumfător, purtat pe umeri de susţinătorii săi.

3

DUPĂ CE camarazii cu care duseseră la bun sfârșit fapta din acea după-amiază își sărbătoriseră victoria și plecaseră fiecare în drumul lui, Feric și Bogel, la sugestia celui din urmă, se întoarseră la Hanul Valea din Pădure. În plus față de o sală mare comună, similară cu cea de la Cuibul Vulturului, acest local se putea lăuda cu trei saloane mai mici și mai intime. Un ospătar-șef îmbrăcat într-o uniformă verde ca frunza pădurii, garnisită cu paspoal din piele neagră, îi conduse într-o cameră lambrisată cu lemn de stejar și cu un tavan jos și boltit, căptușit cu cărămidă aparentă. Globurile electrice de pe fiecare masă, măiestrit lucrate pentru a simula torțe, erau singurele surse de iluminat. Înseși mesele erau lespezi de granit cenușiu, separate una de alta de rezemătoarele înalte ale băncilor tapițate așezate față în față, împărțind astfel salonul într-o serie de separeuri intime. Aici puteau discuta între patru ochi.

Bogel comandă o sticlă de vin alb, platouri cu cârnați și salată de varză roșie. Feric nu protestă la vederea felurilor de mâncare ce i se puseră în față ; există momente când oamenii își câștigă dreptul de a mânca și carne, iar acesta era cu siguranță unul dintre ele.

— Așa, Feric Jaggar, spuse Bogel după ce ospătarul se îndepărtă, spune-mi cine ești, care-ți sunt scopurile pe care ți le-ai propus în viață și încotro mergi acum ?

Feric îi povesti despre arborele lui genealogic și despre întreaga istorie a vieții lui până în acel moment, dar ea cu greu putea reprezenta o relatare foarte complexă sau din cale-afară de lungă. Până la sosirea mâncării, îl informase deja pe Bogel că destinația lui imediată era Walder. Dar scopul vieții lui, își dădu el seama, devenise un subiect de o vastitate cosmică, dacă ținea cont de evenimentele acelei după-amieze, care păreau să-l fi trezit dintr-un somn ce-l ținuse sub puterea lui toată viața. Pentru prima oară trăise deplina grandoare a propriei lui ființe, măsura adevărată a forței ce zăcea în străfundurile neclintitei lui voințe. Dintotdeauna îi fusese clară misiunea vieții lui : să servească în orice mod pentru a fi de folos cauzei Heldon-ului, purității genetice și adevăratei umanități. Marea încercare fusese aceea de a descoperi cum ar putea duce această cauză sacră pe culmile cele mai înalte. Acum gândurile lui aveau ca scop găsirea căilor de a realiza triumful final al Heldon-ului și al adevăratei umanități, prin împlinirea destinului său personal. Era o problemă de o complexitate și de o vastitate copleșitoare, dar în adâncul sufletului Feric simțea certitudinea că soarta îl alesese pe el și numai pe el pentru a săvârși această supremă faptă de eroism.

Încercă să-i explice toate astea lui Bogel, iar omulețul spilcuit îl aprobă dând din cap și zâmbind înțelegător, ca și cum vorbele lui Feric nu făceau altceva decât să-i confirme o convingere intimă, formată cu mult timp în urmă.

— Și eu simt această aură a destinului care te învăluie, mărturisi Bogel. O simt cu atât mai acut cu cât mi-e limpede că aceasta e o calitate care mie îmi lipsește. Servim aceeași cauză nobilă cu aceeași fervoare patriotică și mă simt peste măsură de flatat că sunt egalul tău intelectual. În plus, am întemeiat un mic grup de susținători care mă consideră liderul lor. Cu toate astea, după ce te-am ascultat vorbind, văzând cum cuvintele tale ridică oamenii și-i determină la acțiune, mi s-ar părea scandalos și ridicol dacă Partidul Renașterii Umane ar avea alt Secretar-General decât pe tine. Eu pot planifica, teoretiza și organiza destul de bine, dar nu posed această mantie a destinului pe care tu evident că o ai, bunul

meu Feric. Eu am capacitatea de a conduce, însă tu posezi puterea de a inspira și a mobiliza la acțiune.

Feric cântări vorbele lui Bogel, poate mai profund decât ar fi dorit acesta. Bogel dovedea destulă inteligență, dar marea lui slăbiciune era că se considera mult mai inteligent decât era în realitate. Înțelesul nedeclarat al vorbelor lui era limpede : voia ca Feric să conducă în timp ce el va trage sforile din spatele scenei. Numai că înțelesese greșit una dintre marile lecții ale istoriei. Un bărbat ar putea domni fără a fi un lider autentic, dar nici un lider adevărat nu trebuie să se teamă că va fi dominat de o ființă atât de neînsemnată. Cunoscând acest adevăr, Feric știa că Bogel va rămâne întotdeauna vasalul său și niciodată nu se va întâmpla invers ; într-o atfel de situație, individul nu-i putea fi decât util și, detectând esența planului destul de transparent urzit de el, răsuflă ușurat.

— Îmi oferi funcția supremă de conducere din Partidul tău, Seph Bogel ? întrebă Feric cu o anumită incredulitate calculată. Mie, după ce abia m-ai cunoscut într-o tavernă în această după-amiază ? Propunerea ta mă face să fiu destul de sceptic în ceea ce privește forța mulțimii pe care mă chemi să o conduc !

Bogel râse și sorbi din vin.

— Ca să-ți mărturisesc adevărul, scepticismul tău este justificat, spuse el. Partidul Renașterii Umane nu se poate lăuda decât cu cel mult trei sute de membri înscriși pe listele lui.

— Îmi ceri să conduc o farsă ! Decât dacă, nu cumva, membrii lui reprezintă elita națiunii.

— Ca să fiu cinstit, recunoscu Bogel, membrii Partidului sunt în cea mai mare parte simpli lucrători, fermieri și meșteșugari, la care se adaugă câțiva militari și ofițeri de poliție.

— Dar e scandalos ! afirmă Feric, de-a dreptul uimit de traseul sinuos al recunoașterilor lui Bogel.

Omul îi cerea să conducă acest partid și după aceea admitea cu nonșalanță că totul era o farsă de prost gust.

Dar Bogel deveni brusc deosebit de înflăcărat :

— Gândește-te la situația reală. Astăzi Heldon-ul se află în mâinile unor oameni pentru care Marele Război

nu-i decât o amintire palidă, oameni care ne-ar vinde puritatea genetică pentru a potoli poftele lumpenproletariatului trândav, în căutarea unei vieți de confort și indolență, pentru care granițele Heldon-ului reprezintă doar niște linii trasate pe o hartă politică, iar nu transeele din linia întâi în sfântul război genetic. Majoritatea populației somnolează cu aceste concepții greșite adânc implantate în minte ; idealismul fanatic pe care s-a constituit marea noastră citadelă a purității genetice, de-a lungul a secole de hotărâre neînfrântă și de luptă eroică, se diluează într-un individualism dezgustător. Mai mult, chiar așa-numitele elemente de elită ale societății sunt, prin propria lor voință, oarbe în fața pericolului. Doar o mână de bărbați, mulți dintre ei oameni simpli, care vibrează la cel mai profund instinct rasial, înțeleg situația dramatică așa cum este ea. Asta nu face să-ți fiarbă sângele în vine ?

Chipul lui Bogel radia de pasiune, și strălucirea torței care-i lumina trăsăturile îi transformă fața într-o mască de furie dreaptă, care arunca scântei în adâncul sufletului lui Feric.

— Bineînțeles că da ! exclamă Feric. Dar ce are asta de-a face cu soarta micului tău partid ?

— Gândește-te la unul ca mine, spuse Bogel cu amărăciune vizibilă, care înțelege primejdia mortală care pândește Heldon-ul și care, prin urmare, hotărăște să-și dedice viața îndeplinirii datoriei lui rasiale. Și care nu poate realiza nimic altceva în afară de întemeiere unui partid de buzunar, cu aproape trei sute de membri ! Asta nu-ți aprinde sângele în vine ?

Feric era profund mișcat ; deși apreciase corect ambițiile personale ale lui Bogel, subestimase tăria idealismului acestui om. Ambiția personală și idealismul fanatic erau cei mai de temut aliați atunci când se conjugau în slujirea unei cauze drepte. Bogel avea să servească în mod strălucit.

— Îți înțeleg mâhnirea, spuse Feric simplu.

— Împreună putem modela cursul istoriei ! exclamă Bogel, plin de înflăcărare. Amândoi înțelegem pericolul, amândoi suntem de acord că Heldon trebuie condus de bărbați cu convingeri inflexibile și cu dârzenie nestră-

mutată, care să știe ce e de făcut pentru anihilarea Domilor și pentru a-i alunga pe cvasi-oameni și care să nu dea înapoi atunci când vine momentul decisiv pentru a acționa. Eu am pus bazele nucleului unei organizații naționale pe care acum ți-o pun la picioare. Vrei să accepți ? Vrei să conduci Heldon-ul până la victoria finală, Feric Jaggar ?

Ascultând planurile măreție ale lui Bogel, Feric nu-și putu reprima un zâmbet. Omul vorbea de parcă i-ar fi oferit Sceptrul Imperial, Marea Ghioagă de Held de mult pierdută, iar nu conducerea unui partid pipernicit și mizer. Mai mult decât atât, lui Feric îi era imposibil să nu simtă că Bogel dramatiza puțin situația pentru a-l convinge. Cu toate acestea, în adâncul ființei lui, Bogel era perfect sincer, și un bărbat adevărat nu putea refuza un asemenea apel. Pe lângă acestea, se puteau obține rezultate grandioase pornind de la lucruri neînsemnate. Intrase în Heldon singur și fără nici un prieten ; va sosi în Walder ca lider al unui mic grup de simpatizanți. Bineînțeles că destinul îi așezase această ocazie în cale ca pe o dovadă a misiunii lui ; la fel de sigur era că îi revenea datoria de a accepta provocarea sortii.

— Foarte bine, răspunse el. Accept. Mâine dimineață vom lua vehiculul cu aburi spre Walder.

Bogel jubila ; părea exuberant ca un copilaș care tocmai primise o jucărie nouă.

— Minunat, exclamă el. Înainte de a ne retrage la culcare, voi transmite o telegramă-radio către Cartierul General al Partidului pentru a se organiza sosirea ta. Acesta reprezintă începutul unei noi epoci pentru Heldon și pentru lumea întreagă. Simt asta în sufletul meu.

A doua zi dimineață, când Feric și Bogel urcară în vehiculul cu aburi către Walder, în Ulmgarn era o vreme minunată, cu cer albastru. Feric se simțea proaspăt și plin de vigoare. În plus, în contrast cu călătoria mai scurtă de la Gormond până la Pormi, acest drum de două zile spre Walder promitea să fie o experiență cu mult mai plăcută. Vehiculul cu aburi borgravian fusese o rablă

nenorocită, care abia se ținea întreagă și care din interior crea impresia unui instrument de tortură atunci când se deplasa hurducăind pe drumurile prost marcate, pe niște roți care nici nu păreau să fie rotunde. Împotriva voinței lui, călătorise în acel scârnav mijloc de transport împreună cu o hoardă de mutanți și hibrizi dintre cei mai josnici și, în plus, totul puțea ca o hazna descoperită. Pe de altă parte, Zefirul de Smarald era o mașină nouă și strălucitoare, cu roți echipate cu cauciucuri pneumatice dintre cele mai moderne, a căror folosire fusese posibilă grație perfecțiunii legendare a căilor rutiere Helder.

Exteriorul cabinei era de un verde-smarald impecabil, decorat cu dungi discrete de culoare brună, iar metalul cazanului și cabina de conducere străluceau fără să prezinte un fir de rugină. Pe dinăuntru, cabina era lucrată în plăci din lemn de pin, sticla geamurilor lucea de curățenie și doar jumătate din cele cincizeci de fotolii, îmbrăcate în catifea roșie plușată și tapițate cu perne moi și pufoase, erau ocupate în majoritate de exemplare frumoase și atrăgătoare. Acest vehicul cu aburi reprezenta un tribut răscolitor adus meșteșugului și tehnologiei Helder. De asemenea, mai tot drumul către Walder trecea prin văi sinuoase și pe lângă vâlcele ale Pădurii de Smarald, un ținut renumit pentru frumusețea peisajelor. În sfârșit, nu va mai călători singur și izolat în mijlocul unei adunături de corcituri, ci alături de proaspătul lui protejat, Seph Bogel, în compania unor Helder-i. Promitea să fie cu adevărat o călătorie încântătoare!

Feric și Bogel își ocupară fotoliile așezate aproape în mijlocul cabinei, la distanță egală de zgomotul motorului cu aburi din față și de legănarea exagerată a părții din spate a vehiculului: locuri de primă calitate, de felul celor preferate de călătorii încercați, îl asigură Bogel. El insistă ca noul său lider să ocupe locul de la fereastră.

După ce se urcară toți pasagerii, o însoțitoare de bord, îmbrăcată cu o livrea verde cu brun, ieși din cămăruța situată între partea din față a cabinei călătorilor și peretele tenderului cu lemne, se prezentă ca Adevărata Doamnă Garth și distribui pernuțe celor care doreau.

Ușa cabinei se închise și vehiculul deblocă frânele

cu o purjare viguroasă ; apoi motorul începu să transmită în întreaga cabină o vibraţie continuă, lentă şi puternică, deosebit de plăcută, şi vehiculul cu aburi plecă încet din depoul staţiei.

Încă de pe străzile din Ulmgarn, vehiculul căpătă constant viteză şi, când ajunse la marginea oraşului şi intră pe autostrada largă, se deplasa deja cu mai bine de treizeci şi cinci de mile pe oră, şi încă accelera. Nici un vehicul din Borgravia nu mersese vreodată cu o asemenea iuţeală şi Feric se simţi însufleţit de senzaţia fizică a vitezei ameţitoare. Vehiculul nu reduse acceleraţia decât atunci când atinse viteza de cincizeci de mile pe oră pe o porţiune dreaptă şi în pantă, care trecea ca o săgeată, printre ogoare verzi şi culturi îngrijite, spre liziera Pădurii de Smarald care se apropia din ce în ce şi devenea tot mai înaltă, ca un zid verde.

— Ia priveşte ! strigă Bogel pe neaşteptate, întrerupând reveria lui Feric.

Acesta se întoarse şi văzu că Bogel arăta cu degetul pe geamul din spate al vehiculului cu aburi către ceva care-l depăşea cu o viteză incredibilă.

— O maşină cu benzină ! exclamă Bogel. Pariez că n-ai văzut o asemenea minune în Borgravia !

Feric auzise despre această minunăţie, dar nu văzuse niciodată una. Spre deosebire de vehiculele rutiere cu aburi, care ardeau lemn uşor de procurat, maşina cu benzină era acţionată de un aşa-numit motor cu combustie internă, care avea nevoie de petrol drept combustibil. Acest lichid negru trebuia să fie transportat în vase armate şi protejate tocmai din ţinuturile sălbatice din îndepărtatul sud sau achiziţionat de la scârboşii locuitori ai Zind-ului ; ambele soluţii presupuneau cheltuieli enorme. Rezultatul era un vehicul capabil de viteze incredibile care se apropiau de o sută de mile pe oră, dar consumau un combustibil extrem de rar şi de scump. În Borgravia asemenea motoare se foloseau doar la cele cinci sau şase aparate de zbor aflate în proprietatea ţării sau la vehiculele celor mai înalte oficialităţi. Feric auzise că astfel de maşini pe benzină erau mai numeroase în civilizaţia superioară a Heldon-ului, dar

se socoti norocos că-i fusese dat să vadă una chiar de la începutul călătoriei sale.

După câteva momente, mașina ajunse din urmă vehiculul cu aburi și făcu o mișcare laterală largă pentru a-l depăși. Feric reuși să arunce o privire la vehicul și să vadă un mijloc de transport care avea un sfert din lungimea vehiculului cu aburi, o treime din înălțimea lui și jumătate din lățime, cu un fel de capișon lung în partea din față, apoi o cabină deschisă unde se afla un șofer îmbrăcat într-o livrea cenușie cu negru, arătându-i apartenența la guvern și, în sfârșit, o cabină mică și închisă, în care n-ar fi putut încăpea decât șase persoane. Întreaga mașină era acoperită cu email roșu și în momentul în care merse paralel cu vehiculul cu aburi, sună din claxon și accelera rapid, cu un vuiet constant; se îndepărtă și dispăru din câmpul vizual când autostrada intră în Pădurea de Smarald, constituind o priveliște cu adevărat magnifică.

— Într-o bună zi va trebui să avem și noi o asemenea mașină de transport, spuse Feric adresându-se lui Bogel. Așa ar trebui să călătorească un conducător! De fapt, în acest fel ar trebui să călătorească orice grup de elită — cu viteză, fast și strălucire!

— Petrolul este monstruos de scump, constată Bogel cu mâhnire în glas. Așa cum se prezintă situația trezorerici Partidului în momentul de față, ea s-ar goli într-un an dacă am folosi o asemenea mașină pe benzină.

— Asta nu s-ar întâmpla dacă am controla terenurile petrolifere din partea de sud-vest a Zind-ului, mormăi Feric mai mult pentru sine.

— Poftim?

Feric zâmbi.

— Mă gândesc la viitor, Bogel, spuse el. Un viitor în care localitățile de pe întinsul Heldon-ului să fie strâns legate între ele de drumuri minunate și în care până și un Helder cu mijloace materiale foarte modeste să-și poată permite să conducă o mașină pe benzină, un viitor în care marile terenuri petrolifere din sud-vestul Zind-ului să devină rezervorul nostru personal de petrol.

Bogel rămase cu ochii mari cât cepele.

— Ai vise eroice, Ferig Jaggar ! remarcă el.

Iar Feric îi răspunse :

— Noua Epocă va fi mai eroică decât visez eu acum, Bogel. Trebuie să devenim o rasă de adevăraţi eroi pentru a împlini toate acestea. Şi, când asta se va întâmpla, vom trăi într-un stil potrivit unei asemenea rase de semizei.

Curând, vehiculul intră în Pădurea de Smarald. Pe aici drumul mergea de-a lungul malului drept al unui râu iute, cu apă limpede, care îşi croise albia plină de meandre line prin dumbrăvile din porţiunile mai joase ale pădurii. Aici şoferul se văzu silit să reducă viteza până în jurul a treizeci de mile pe oră pentru a fi sigur că vehiculul va rămâne pe şosea în curbele cele mai strânse. Acest ritm maiestuos îi îngădui lui Feric să contemple pe îndelete mult lăudata Pădure virgină, primordială.

Copacii înşişi aveau vârste venerabile, trunchiurile lor cu scoarţa groasă şi aspră fuseseră sculptate de natură în forma unor chipuri fantastice şi înspăimântătoare cu coroane luxuriante de frunze de culoare verde închis. Erau aşezaţi falnic la intervale egale, parcă măsurate, astfel încât oamenii să poată merge pe jos cu destulă uşurinţă de la o dumbravă la alta, apăraţi în acelaşi timp contra arşiţei soarelui de umbrele adânci şi grele. Restul vegetaţiei Pădurii era compus în principal din ferigi, tufişuri joase şi petice de iarbă, împreună cu ciuperci şi fungi. Nu se vedea nimic din aglomerarea şi abundenţa purpurie şi canceroasă a vălmăşagului obscen, mutat, care sufoca peticele răsfirate ale junglei iradiate din Borgravia, şi care făceau ca fiecare asemenea loc să devină o adevărată cloacă dezgustătoare şi de nepătruns, şi pe unde hălăduiau fiare a căror simplă apariţie era de ajuns pentru a-i întoarce stomacul pe dos chiar şi unui bărbat puternic şi rezistent.

Copacii Pădurii de Smarald erau puri din punct de vedere genetic ; această Pădure supravieţuise Epocii Pârjolului practic neatinsă şi cu solul necontaminat,

Nimeni nu cunoaștea vârsta Pădurii; ea era cu mult mai veche decât însuși Heldon-ul și probabil că ea existase în această formă chiar înainte de apariția genotipului pur uman. Basmele arătau că specia umană se născuse în această Pădure.

Poate că asta reprezenta o simplă superstiție, dar realitatea era că aici, în Pădurea de Smarald, se refugiaseră grupuri mici de oameni adevărați după Pârjol și uciseseră orice mutanți care fuseseră îndeajuns de descreierați ca să se aventureze în Pădure, după care Stal Held unise aceste pâlcuri de oameni în regatul Heldon. Generație după generație, Helder-ii își întinseseră stăpânirea până dincolo de hotarele Pădurii, purificând câmpiile înconjurătoare de mutație până când Heldon-ul ajunsese să aibă granițele din timpurile moderne. Tot aici se refugiase în timpul Războiului Civil și Sigmark al IV-lea, ultimul dintre regii Helder, retrăgându-se parcă din instinct în inima ancestrală a țării unde, după cum spunea legenda, ascunsese Marea Ghioagă de Held până în ziua în care avea să fie descoperită de un exemplar pur, cu genealogie regală, pentru a mânui din nou legendara armă și pentru a reclama tronul. După aceea, Sigmark al IV-lea, curtea sa și sângele regal dispăruseră în ceturile istoriei.

Da, Pădurea de Smarald era încărcată de legende care relatau întâmplări de dinaintea Pârjolului și ocupa un loc special în istoria și sufletul Heldon-ului. Feric simți un respect plin de mândrie în acest spațiu. Gloria trecutului putea fi pipăită în jurul lui în legendele Pădurii, în istoria glorioasă și uneori întunecată care se desfășurase aici și chiar prin simpla existență a Pădurii — o insulă de pământ împădurit care scăpase necontaminat în timpul Pârjolului, care de-a lungul veacurilor își răspândise puritatea în întregul Heldon, iar asta era o promisiune vie că-ntr-o bună zi forțele purității genetice vor renaște și vor cuceri lumea.

— Magnific, nu-i așa ? șopti Bogel.

Feric se mulțumi să aprobe clătinând din cap, în timp ce vehiculul cu aburi își continua drumul în adâncul impunătoarei Păduri.

La puțin timp după ce soarele trecuse de zenit, însoțitoarea le oferi un prânz compus din pâine neagră, cârnați reci și bere. Vehiculul se afla în inima Pădurii acum ; drumul șerpuia printre dealuri joase și bogat împădurite, unde pasagerii care mâncau puteau vedea din când în când câte un iepure sau o căprioară. În timp ce mesteca, Feric arunca priviri către restul pasagerilor, deși nu schimbase nici o vorbă cu vreunul dintre ei până acum. Evident, nu stătea în obiceiul călătorilor din vehiculul cu aburi să-și îndrepte atenția asupra unor necunoscuți, un contrast bine venit față de sporovăiala zgomotoasă și dezgustătoare din mijloacele de transport borgraviene.

Grupul Helder aflat în vehicul părea tipic și format în cea mai mare parte din oameni adevărați, robuști. Feric văzu o familie de țărani viguroși, îmbrăcați în straiele lor cele mai bune, haine vesele în culori albe, roșii, galbene și albastre, simple ce-i drept, dar absolut imaculate. Câțiva negustori purtau haine mai bogate, chiar dacă ceva mai solemne, iar doi dintre ei călătoreau evident cu soțiile. Mai erau în plus tot felul de bărbați și femei cu înfățișare respectabilă, a căror profesiune nu se putea ghici. În concluzie, era un grup cu un aer cultivat și pe deplin civilizat, o secțiune transversală, lipsită de spectaculos, a populației din Heldon și, prin urmare, un tribut acordat nobleții genetice a populației luate în întregul ei.

Toți păreau să soarbă o bogăție spirituală din peisajul adânc adumbrit prin care trecea vehiculul cu aburi ; vocile erau soptite, chiar solemne, ochii nu se dezlipeau o clipă de la priveliștile grandioase care se vedeau prin geamuri. Prezența coplesitoare a vieții primordiale necontaminate, istoria gloriasă în care era scăldată Pădurea, produceau o atmosferă ce putea fi caracterizată, fără riscul de a greși, drept mistică. Trebuia să fii un mutant de cea mai josnică speță sau un Dom lipsit de suflet ca să nu simți vraja acestui loc.

— Bogel, simt că Pădurea aceasta degajă o mare forță, spuse Feric încet. Aici trăiesc experiența unei legături organice cu strălucirea istoriei noastre rasiale. A-

proape că pot auzi vocea genelor mele cântând saga trecutului ancestral.

— Pădurea aceasta e stranie, îl aprobă Bogel. Astăzi trăiesc aici oameni ciudați, bande de vânători nomazi, culegători de ciuperci sălbatice și de ierburi de pădure și uneori briganzi. Dacă ar fi să dăm crezare poveștilor ce se spun, aici există chiar practicanți ai artelor negre de dinaintea Pârjolului.

Feric zâmbi.

— Ți-e frică de vrăjitorii și de spiridușii Pădurii ; asta să înțeleg, Bogel ? îl îmboldi el.

— Nu cred în prostii și superstiții de felul ăsta, spuse Bogel. Cu toate astea, e un adevăr istoric că o parte dintre strămoșii noștri au supraviețuit în pădure cel puțin până au făurit Marea Ghioagă de Held pentru Stal Held care a trăit multe generații după Pârjol. Trebuie să recunosc că ideea după care descendenții lor s-ar putea să plănuiască undeva, în aceste poiene, să readucă Pârjolul îmi dă un fior, chiar dacă știu foarte bine că nu există asemenea magicieni.

Auzind acestea, Feric rămase tăcut. Nimeni nu dorea să evoce nici măcar în închipuire reîntoarcerea Pârjolului. Din aceste scurte și puține zile de holocaust, petrecut cu secole în urmă, se răspândiseră relele majore care încă bântuiau lumea : contaminarea genetică a rasei umane, terenurile uriașe, pustii și radioactive, care acopereau o mare parte a globului pământesc, existența fetidă a Domilor. Vechea lume pierise în Epoca Pârjolului ; noua lume care se născuse era o imitație palidă și pipernicită a gloriei anticilor. Oamenii adevărați vor blestema Epoca Pârjolului atâta vreme cât va dăinui specia umană.

Dar într-o zi, și asta chiar în timpul vieții sale, oamenii adevărați vor fi călăuziți în mod irevocabil pe drumul luminos către o Epocă de Aur ; Feric își făcu acest jurământ solemn, în timp ce vehiculul cu aburi îl ducea către nord, prin împunătoarele frumuseți ale Pădurii de Smarald.

Când puterea și strălucirea soarelui începură să pălească, deasupra Pădurii coborî o perdea crepusculară roșie și grea, precum și umbre lungi și întunecate, făcând ca dumbrăvile cu copaci deși și noduroși să pară destul de înspăimântătoare și de sinistre ; cu mult timp înainte de apus, Pădurea de Smarald căpăta trăsăturile unei păduri învăluite în noapte. Mintea popula Pădurea cu formele și spaimele nopții. Asta nu era totuna cu a afirma că lumina crepusculară despuia Pădurea de frumusețe, ci dimpotrivă, îi sporea grandoarea, deși acum vraja ei dobândise un aer mai sălbatic și mai mohorât.

Vehiculul cu aburi se deplasa prin Pădure precum un obiect izolat în spațiu și timp ; nimic nu părea real în afara vastității silvane prin care crea impresia că se furișa asemenea unei creaturi scoase din elementul ei natural.

Dar în momentul în care vehiculul luă încet o curbă deosebit de strânsă a șoselei, această stare sufletească de detașare mistică se sfărâmă brusc în țăndări. Acolo, pe marginea drumului, se afla mașina roșie cu benzină care trecuse vuind glorioasă pe lângă vehiculul cu aburi în urmă cu câteva ore, răsturnată pe spate, amintind de carapacea unui uriaș gândac mort, cu cauciucurile sfâșiate și ajunse niște zdrențe și cu trupul ei de metal răsucit, sfârtecat și presărat cu găuri provocate de gloanțe. Nu se vedeau trupuri, nici vii, nici moarte.

Un babilon de voci izbucni în cabina vehiculului cu aburi când șoferul încetini și opri lângă epavă, cu un scrâșnet de frâne însoțit de șuieratul aburului. Vacarmul făcu repede loc unei tăceri neliniștite când toată lumea înțelese cu claritate că nu era nici o ființă vie în mașina distrusă.

— Se vede de la o poștă că asta-i opera briganzilor, spuse Bogel. Nu este o întîmplare cu totul ieșită din comun prin locurile astea.

— Crezi că ne paște și pe noi primejdia de a fi atacați ? îl întrebă Feric.

Nu se simțea speriat, ci doar ușor și ciudat cuprins de o emoție pe care cu greu ar fi putut s-o explice.

— Greu de spus, răspunse Bogel. Una e să organizezi o ambuscadă pentru a imobiliza o mașină mică și alta

să oprești un vehicul cu aburi de dimensiunile astea. Doar Răzbunătorii Negri, cu motocicletele lor, sunt cu adevărat capabili de o asemenea ispravă și din câte înțeleg, scopul lor principal este de a obține benzină. Prin urmare, mi se pare improbabil ca ei să atace un vehicul cu aburi.

Conducătorul vehiculului cu aburi nu se simți obligat să deschidă ușa cabinei sau să coboare din propria lui cabină ; cei ce comiseseră această faptă se puteau afla ascunși prin vecinătate. După ce vreme de câteva minute inspectă epava din interiorul sigur al cabinei și se încredință că nu existau supraviețuitori, el eliberă frânele, deschise supapa de admisie a aburului în motor și vehiculul își continuă drumul, în timp ce în interior se instală o atmosferă de neliniște amestecată cu tenacitate hotărâtă, așa cum bine le stătea unor oameni Helder.

În continuare, vehiculul merse liniștit vreme de aproape jumătate de oră și dispoziția celor din cabină se mai lumină puțin o dată cu scurgerea acestui interval de timp în care nu se mai petrecuse nimic. Drept înainte, șoseaua trecea pe lângă un făgaș săpat între două dealuri, care fusese demult albia unui torent, dar acum forma doar un soi de drum ce ducea spre adâncul Pădurii.

Când vehiculul cu aburi trecu pe lângă acest canion miniatural, izbucni o incredibilă și neașteptată hărmălaie, care acoperi duduitul constant al motorului : o serie de mici explozii, stridente și sacadate, care tușiră în noapte ca o haită de lincși uriași din metal, atunci când simt în nări mirosul prăzii. Toate acestea se topiră într-un huiet solid și asurzitor, care părea să declanșeze vibrația tuturor moleculelor de materie din vecinătate.

Deodată, apăru o hoardă de mașini fantastice, parcă azvârlite din interiorul Pădurii, cu o viteză neverosimilă, stârnind în urma lor un nor turbat de țărână și pietriș și proiectând gălăgia îngrozitoare înainte, ca pe un mesager. Fiecare dintre mașini era alcătuită din două roți mari, legate între ele printr-un cadru metalic din țevi de oțel, roata din spate fiind acționată prin intermediul unui lanț de transmisie de către un motor cu benzină

bubuitor, acoperit cu un strat de crom, şi care atârna exact între picioarele pilotului, iar roata din faţă era prinsă într-o furcă rotativă de guvernare, controlată de o bară bifurcată şi ornamentată, ale cărei mânere erau strânse cu putere de mâinile pilotului. Apăruseră mai mult de patruzeci de astfel de motociclete şi fiecare dintre ele era modelată, împodobită şi decorată în felul ei — cu vopsele emailate şi strălucitoare, în culori precum roşu, negru sau alb ; apărători, ţevi şi componente baroce din crom lustruit ; şei uriaşe îmbrăcate în piele sau catifea pluşată ; portbagaje aşezate deasupra roţilor din spate, înfrumuseţate cu motive excentrice ; aripi sclipitoare îndreptate în sus, închipuind tot felul de peşti şi păsări. Era un spectacol incredibil de forţă, metal, îndrăzneală, strălucire, extravaganţă, mişcare şi culoare, în care nobilul însemn al svasticii predomina ca o emblemă unificatoare.

Această haită orbitoare de maşini strălucitoare dădu buzna pe şosea şi porni în urmărirea vehiculului cu aburi ca o maree puternică şi graţioasă. Aproape imediat, motocicliştii înconjurară vehiculul, învăluindu-l cu uşurinţă din faţă şi din spate, din stânga şi din dreapta, şi Feric reuşi să vadă cu limpezime ce fel de bărbaţi stăteau călare pe aceşti armăsari eroici din metal.

Pe drept cuvânt se putea spune că aceşti bărbaţi semănau cu maşinile lor ! Indivizi solizi şi robuşti, purtând straie din piele neagră sau brună şi cape atrăgătoare şi multicolore, brodate cu svastici, capete de mort, fulgere şi alte desene exprimând virilitate şi care fluturau în vânt în urma lor, ca nişte stindarde semeţe. Costumaţia lor era decorată din belşug cu tot soiul de zorzoane confecţionate din metal strălucitor : lanţuri, plăcuţe din metal şi medalioane. Bărbaţii purtau centuri late, împodobite cu ţinte, şi de ele atârnau pumnale, pistoale şi ghioage formidabile. Câţiva dintre ei aveau pe cap căşti din oţel cromat sau emailat, dar majoritatea îşi lăsaseră părul lung şi sălbatic să fluture liber în vânt.

— Răzbunătorii Negri, şopti înfiorat Bogel.

— Magnific ! exclamă Feric.

Feric nu se putu abţine să nu guste spaima pasagerilor din cabina vehiculului cu aburi ; lângă el, Bogel era

palid și agitat. Recunoscu în sinea lui că era absolut logică o anumită doză de îngrijorare la apariția acestor ființe ; și totuși, spiritul și strălucirea lor, vigoarea spectacolului oferit de ei aveau darul de a-l fermeca. Erau niște barbari, dar ce barbari minunați !

După ce împresurară vehiculul cu aburi din toate părțile, câțiva dintre Răzbunătorii Negri își scoaseră pistoalele și traseră focuri de avertisment în aer, zgomotul împușcăturilor auzindu-se surprinzător de plat, în contrast cu urletul puternic al tuturor motoarelor laolaltă. Cu toate acestea, semnificația gestului lor era limpede pentru conducătorul vehiculului cu aburi ; acesta frână, purjă aburul în exces din motor și, cu un gâfâit sacadat, opri la marginea drumului. Motocicliștii formară imediat un cerc în jurul mașinii și, în timp ce grosul Răzbunătorilor rămaseră pe motoarele lor funcționând în gol și continuând să latre și să urle ca o haită sălbatică de dulăi din metal, în jur de zece-doisprezece indivizi descălecară, lăsară motocicletele pe cricuri și se îndreptară alene spre ușa cabinei, cu pistoale și ghioage în mâini.

Aproape imediat se auziră lovituri bubuitoare în ușă și o voce guturală și puternică urlă :

— Deschideți-le Răzbunătorilor, altfel o să spintecăm mașina asta ca pe-o păstaie de mazăre cu mâinile goale și vă halim de vii !

Pasagerii aflați cel mai aproape de ușă se ridicară precipați de pe scaunele lor și încercară să se bulucească cu toții în partea din spate a cabinei, în timp ce însoțitoarea ce tremura deblocă ușa ; „o comportare lașă care cu greu ar putea câștiga admirația unor oameni ca aceștia", se gândi Feric.

Un bărbat enorm, de înălțimea lui Feric, și chiar mai musculos decât el, intră brusc în cabină. Purta un pieptar negru fără mâneci, care-i punea în evidență șerpii încolăciți, tatuați pe ambele brațe. În jurul gâtului, legat cu un lanț din argint, atârna un craniu din crom, de mărime aproape naturală. Își ținea pistolul băgat sub centura care se închidea cu o cataramă uriașă din oțel, pe care era imprimată o svastică de culoare roșu-sângerie, iar în mână strângea o ghioagă din oțel cromat, de o lungime și grosime impresionante, care se termina cu un craniu

strălucitor. Părul lung și blond ce-i atârna până pe umeri și barba mare, încâlcită și blondă, îi dădeau un aer sălbatic. În lobul urechii drepte avea un cercel lat și greu, din aur. Ochii îi erau cinstiți, deschiși și de un albastru înghețat. Era învești mântat pe deasupra cu o mantie neagră pe care fuseseră brodate două fulgere roșii, gemene.

Individul acesta începu prin a o pișca de fund pe însoțitoare și apoi, cu un aer de bună dispoziție, o sărută pe tânăra femeie, îmbujorată toată de rușine, direct pe gură, în timp ce alți zece camarazi de-ai lui dădură năvală în cabină după el. Acești tipi arătau, în mare, cam la fel : erau cu toții niște flăcăi solizi și plini de viață, cu părul crescut năvalnic și cu bărbi sau mustăți luxuriante care ar fi trebuit tunse puțin, îmbrăcați extravagant cu haine largi din piele, împodobite cu tot felul de zorzoane metalice sclipitoare, insigne, pandantive și medalioane. Erau înarmați cu pistoale, ghioage, pumnale și alte nenumărate combinații de arme, fiecare după gustul lui. Mulți dintre ei erau tatuați și cerceii din aur, argint și crom sau oțel inoxidabil păreau podoabe obișnuite. Cu toții ar fi avut nevoie de o baie bună, fiind năclăiți de sudoare și de praful drumurilor.

După ce termină de salutat însoțitoarea în acest mod barbar, uriașul Răzbunător se întoarse cu o expresie acră spre pasagerii care se chirciseră în partea din spate a vehiculului.

— O adunătură slinoasă de spălători de rufărie intimă și negustori de bălegar, nu-i așa, Stopa? remarcă un Răzbunător proaspăt bărbierit, cu părul lung și castaniu și cu un inel din argint în lobul urechii drepte. Arată ca niște mutanți care ar merita să fie puțin stâlciți în bătaie.

— O să mai vorbim despre asta, Karm, spuse uriașul individ. Te rog să nu uiți cine comandă aici. Când o să am nevoie de părerea ta, o să ți-o cer.

Karm îl privi furios și rămase fără replică, iar ceilalți pufniră în râs. Era limpede că aces Stopa avea instinctele indispensabile ale unui conducător de oameni, ca să nu mai vorbim că părea făcut dintr-un aluat dur.

— În regulă, gândacilor, spuse Stopa adresându-se pasagerilor, în caz că n-aţi mai ieşit de mult de sub pietre, vă anunţ că eu sunt Stag Stopa, iar noi ne numim Răzbunătorii Negri ; şi dacă n-aveţi habar ce înseamnă asta, o să aflaţi curând. Nouă ne place să călărim motocicletele şi să ne-mbătăm, să umblăm după fuste şi să tragem câte-o bătaie strașnică şi să zbrobim mutre de mutanţi, pliscuri care nu ştiu ce vorbesc şi cam atât. Nu ne plac mârâiala, vorbele pe la spate, mutanţii, poliţia sau Domii. Dacă se-ntâmplă să nu ne placă moaca vreunuia, îl facem una cu pământul ; după cum puteţi constata, viaţa noastră este simplă şi cinstită.

Vorbele lui Stopa îl încântară pe Feric la fel de mult ca şi acelea ale unui băieţel căruia nu-i lipsea decât un părinte ferm şi înţelept care să-i canalizeze instinctele animalice şi sănătoase pe un făgaş potrivit. Ce privelişte splendidă alcătuiau aceşti Răzbunători faţă de orăşenii înghesuiţi unul într-altul în fundul cabinei !

— Gândaci ce sunteţi, vreau să înţelegeţi că noi în felul nostru, suntem idealişti şi patrioţi, continuă Stopa. Când ni se pare că vreun nespălat e un mutant împuţit, îl ucidem pe loc. În felul acesta, noi curăţăm Pădurea de toate gunoaiele şi uscăturile. Vă facem tuturor un serviciu. Şi pentru că facem un bine tuturor, 'mi-nchipui că avem dreptul să vă cerem un hatâr. Aşa că, pentru început, goliţi-vă buzunarele cu toţii şi daţi-ne portofelele şi pungile.

Un murmur nestăvilit de disperare şi furie se auzi din rândul pasagerilor, dar când Stopa şi câţiva dintre oamenii lui făcură un pas înspre ei, un veritabil puhoi de pungi, portofele şi lucruri de valoare căzu pe podeaua cabinei. Până şi Bogel duse mâna după portofel şi fără îndoială că l-ar fi dat dacă Feric, cu o atingere a mâinii şi cu o privire oţelită, nu l-ar fi împiedicat. Ce şleahtă josnică de laşi şi poltroni erau aceşti oameni adevărati de la oraş ! Rasial vorbind, oricare dintre barbarii aceştia necioplţi făcea cât zece de teapa lor !

În timp ce oamenii lui strângeau prada, Stopa se îndreptă spre locurile unde Feric şi Bogel stăteau nemişcaţi şi izolaţi de restul pasagerilor. Stopa se holbă urât la Bogel, îşi mişcă ghioaga plin de subînţeles şi hămăi :

— Unde-ţi sunt lucrurile de valoare, vierme prăpădit ? Moaca ta îmi aminteşte de-aceea a unui mutant, poate chiar de-a unui Dom. Înainte de a-i prăji de vii, smulgem mîinile şi picioarele Domilor, ştii ?

Bogel se făcu alb ca varul şi rămase fără grai, dar Feric vorbi tare şi mândru :

— Acest om se află sub protecţia mea. Pe de altă parte, ai cuvântul meu de onoare că genealogia lui este fără pată.

— Da' tu cin' te crezi ? răcni Stopa, lăsându-şi pieptul peste Bogel, astfel încât să-l poată ţintui pe Feric cu o uitătură furioasă. Dacă mai îndrăzneşti să deschizi gura, o să ţi-o astup cu ghioaga asta.

Cu un aer deliberat, calm şi fără să-şi dezlipească măcar pentru o clipă privirea de la ochii lui Stopa, Feric se ridică în picioare cât era de lung, astfel încât amândoi bărbaţii uriaşi stăteau faţă în faţă, cu ochii încleştaţi într-o luptă a voinţelor, pe deasupra lui Bogel care rămăsese aşezat. Vreme de câteva secunde, ochii albaştri ai lui Stopa priviră drept în cei ai lui Feric, timp în care Feric îşi canaliză voinţa până la ultima picătură în căutătura hotărâtă şi inflexibilă ca fierul. Atunci voinţa lui Stopa se frânse şi el se văzu silit să privească în altă parte, nerezistând acestui crâncen şi irezistibil atac psihic.

În acel moment, Feric spuse simplu :

— Sunt Feric Jaggar.

Venindu-şi oarecum în fire, Stopa întrebă :

— Unde-ţi sunt lucrurile de valoare, Bărbat-Adevărat Jaggar ? Acum însă acel ton imperativ şi convingerea neclintită dispăruseră din vocea lui.

— Atât portofelul cât şi punga se află la loc sigur în centura mea, după cum poţi vedea şi singur, îi răspunse Feric netulburat. Şi acolo vor rămâne.

— Am spus doar că vă facem tuturor o favoare, spuse din nou Stopa, însoţindu-şi vorbele de ridicarea ghioagei. Dacă nu vrei să-ţi dai contribuţia la cauza noastră, înseamnă că trebuie să fii vreun fel de mutant sau de corcitură, şi pe cei de soiul ăsta îi căsăpim. Aşa că mai bine ţi-ai dovedi puritatea înmânându-mi valorile, altfel vom asista cu toţii la strivirea unui mutant.

— Întâi de toate dă-mi voie să-ţi spun că-ţi aprob din inimă sentimentele. Eu însumi am scutit lumea de un Dom nu mai departe de ieri. Servim amândoi aceeaşi cauză nobilă. Am recunoscut în tine un individ care-mi seamănă : necruţător şi hotărât să apere puritatea genetică a Heldon-ului, prin forţa pumnului şi-a fierului.

Cuvintele lui Feric părură să-l irite într-un fel pe Stopa ; el studie nesigur chipul lui Feric, de parcă acesta i-ar fi putut comunica vreun înţeles insesizabil şi definitiv. În timpul acestei confruntări, camarazii lui terminaseră de strâns prada abandonată de ceilalţi pasageri şi acum deveniseră tăcuţi, nerăbdători şi morocănoşi.

— Hai, Stopa, zdrobeşte-i mutra şi s-o ştergem de-aici !

— Calcă-l în picioare pe porcul ăla cu gură bogată !

Auzind acestea, Stopa se răsuci pe călcâie, plin de furie, îşi roti ghioaga grea şi trase o brazdă cu ea prin aer.

— Următorul care-o să mai deschidă pliscul o să-şi ducă dinţii în batistă până la tabără.

Chiar şi aceşti indivizi grosolani şi mătăhăloşi se făcură mici în faţa dezlănţuirii furioase a lui Stopa.

Cu chipul încă roşu de furie şi cu ochii injectaţi de ură, Stopa îşi îndreptă din nou atenţia către Feric.

— Ia ascultă, Jaggar, urlă el, nu pari a fi de-aceeaşi teapă cu restul viermilor de aici, ba chiar parcă-mi semeni, aşa că n-am de gând să te fac zob. Dar nimeni n-a câştigat încă vreo dispută cu Stag Stopa, aşa că fă binişor şi dă-mi ce ţi-am cerut şi după aceea o să ne vedem fiecare de drumul nostru.

Feric rămase o clipă pe gânduri. Tot timpul cât ţinuse acest schimb de replici, acţionase doar sub impulsul instinctelor, simţind că aceşti Răzbunători erau într-un fel nelămurit legaţi de propriul lui destin şi că şi-ar face un deserviciu dacă n-ar apărea în faţa acestor bărbaţi ca un erou cu voinţă neclintită. Se părea că va trebui fie să lupte cu toţi odată, în care caz va fi ucis, fie să le dea banii şi să piardă atât mica avere pe care o avea cu el, cât şi respectul lor. În ceea ce-l privea pe Bogel, el era atât de înspăimântat încât nu îndrăznea să scoată un sunet, nici măcar să-i propună lui Feric o supunere

lașă. În cele din urmă, țintuindu-l pe Stopa cu o privire dispreţuitoare, Feric alese o cale care dovedea o temeritate extraordinară.

— Dovedești o înfățișare fizică magnifică, Stopa, spuse el. Nu te-aș fi crezut laș de două parale.

Chipul lui Stopa se împurpură, dinții i se încleștară și brațele i se încordară, punându-i în evidență mușchii ca niște viţe puternice și înnodate.

— N-ai îndrăzni să mă amenințI în halul ăsta dacă nu i-ai avea în spate pe oamenii tăi, ghioaga în mână și dacă eu aș avea vreo armă, continuă Feric. Știi foarte bine că într-o luptă dreaptă aș fi cel puțin egalul tău.

Urlete animalice se auziră din gâtlejurile oamenilor lui Stopa, urlete care se transformară în hohote batjocoritoare de râs. Stopa se întoarse și-i privi dispreţuitor pe Răzbunători, dar fără prea mare succes. Această bandă era organizată pe principiul haitei de lupi ; liderul comanda doar atâta vreme cât îi învingea pe toți nouveniții. Acum, când i se aruncase o provocare, puterea lui asupra celorlalți era slăbită până se încheiau conturile. Însuși Stopa înțelese limpede, cel puțin instinctiv, situația în care se băgase pentru că, atunci când îl privi din nou pe Feric, în ochii lui apăru o expresie de viclenie care îi estompă trăsăturile înfierbântate ale chipului.

— Îndrăznești să-l provoci pe Stopa ? strigă el bătăios. Doar un Răzbunător poate arunca mănușa comandantului ca unui egal. Îți ofer trei soluții, Jaggar : ori îmi dai obiectele tale de preț, dar cu umilință, ca și ceilalți viermi, ori te strivim cu toții imediat, ori mergi cu noi și te supui riturilor inițiatice ale Răzbunătorilor. Dacă o să le supraviețuiești, o să încheiem conturile între noi doi.

Feric zâmbi arătându-și toți dinții, pentru că aceasta era soluția pe care o dorise.

— O să mă supun inițierii, Stopa, spuse el calm. Șederea în cabina asta mi-a amorțit mușchii ; nu mi-ar strica puțină mișcare.

Răzbunătorii își exprimară prin urlete aprecierea față de această glumă galantă. Evident că erau plămădiți dintr-un aluat de soi, având nevoie doar de un braț ferm,

de un exemplu strălucitor și de un țel clar pentru a deveni o trupă de elită.

— Atunci vei merge cu noi ! spuse Stopa și lui Feric i se păru că mânia lui se mai stinsese, făcând loc admirației pe care un lup o acordă altuia, chiar dacă sunt probabil sortiți ca în următoarea clipă să sară unul la beregata celuilalt.

— Prietenul meu va merge cu mine în plimbarea asta, adăugă Feric, arătând spre Bogel. El nu-i un tip prea robust, iar aerul proaspăt are să-i prindă bine.

Bine dispuși, Răzbunătorii izbucniră într-un nou hohot de râs și Stopa n-avu încotro și trebui să li se alăture. Bogel însă arăta de parcă nimic nu i-ar fi plăcut mai mult în aceste momente decât să se facă mic de tot și să dispară în vreo gaură.

— Atunci ia-ți și cățelul cu tine ! spuse Stopa. Poate să călătorească la spatele lui Karm. Iar tu, Jaggar, vei călări cu mine.

Spunând acestea, Stopa și Răzbunătorii lui îi îmbrânciră cu brutalitate pe Feric și pe Bogel afară, în aerul răcoros al serii, unde motocicletele cu motoarele duduind îi așteptau așezate în cerc.

4

DEȘI UMBRELE ADÂNCI și adierile răcoroase ale serii coborâseră deasupra Pădurii de Smarald, spațiul din imediata apropiere a vehiculului cu aburi părea un infern amețitor de metal lucitor, de zgomot urlat și hămăit și de gaze de eșapament arzătoare și sufocante. Feric îl urmă pe Stopa spre motocicleta cu motorul oprit, aflată în mijlocul hergheliei de armăsari metalici care parcă mușcau din zăbale.

Ca mărime și model, mașina aceasta îi semăna lui Stopa. Motorul părea mai mare decât al celorlalte și cromajul ei strălucea ca oglinda. Barele ghidonului, de asemenea cromate și astfel lucrate încât semănau cu coarnele unui cerb enorm, erau atât de uriașe, încât atunci când Stopa se urcă pe motocicletă și le apucă, pumnii îi ajunseră aproape la înălțimea capului, iar brațele-i stăteau întinse maiestuos în toată lungimea lor. Portbagajele laterale ale motocicletei erau date cu email negru ca pana corbului și pe marginea fiecăruia dintre ele era lipit câte un craniu din crom, de felul celui pe care Stopa îl purta la gât. Rezervorul de benzină era și el vopsit în negru, având aplicate pe fiecare parte câte două fulgere gemene, roșii. Pe șaua căptușită cu piele neagră încăpeau cu ușurință două persoane, existând și loc suficient pentru geanta lui Feric. Două volete cromate, lucrate aidoma unor aripi de vultur, se ridicau în par-

tea din spate a motocicletei. Pe aripa roții din față se afla un cap mare de vultur, iar din pliscul lui deschis, ca pentru a da un țipăt, strălucea un glob electric.

După ce Feric se sui pe șa, Stopa dădu viață motorului uriaș lovind puternic în pedala de pornire cu piciorul încălțat cu o cizmă cu talpa din oțel. Prin șaua ținută între picioare, Feric putu simți vibrația plină de forță a motorului.

Stopa se întoarse pe jumătate și rânji ca un lup către Feric.

— Ține-te bine, altfel o să crăpi, spuse el.

Apoi glasul lui se înălță deasupra uruitului infernal al motoarelor adresându-se oamenilor săi :

— Pornim !

Cu un zvâcnet puternic ce-i luă răsuflarea lui Feric și cu un duduit capabil să-i spargă timpanele, motocicleta țâșni înainte, se aplecă la un unghi periculos, se răsuci într-o curbă strânsă și se îndreptă spre drumul ce trecea prin albia secată, mergând cu cel puțin patruzeci de mile pe oră. Ce mașină ! Ce pilot-călăreț ! Ce trupă de asalt puteau deveni acești Răzbunători !

Feric întoarse capul în urmă și văzu că ceilalți motocicliști îl urmau pe Stopa într-o formație strânsă, chiar dacă puțin cam dezordonată, în care Bogel, cu fața palidă ca a unei stafii, cu ochii închiși de groază, se agățase disperat de șaua mașinii aflate aproape bară la bară cu a lui Stopa. Feric hohoti sălbatic în aerul ce vâjâia pe lângă ei. Ce impetuozitate năvalnică aveau aceste vehicule, ce impresie adâncă puteau crea ele atunci când erau în număr mare ! Tot ce le lipsea era uniformitatea și ordinea.

Ajungând la făgașul care ducea în Pădure, Stopa nu ezită nici o clipă și nu micșoră decât foarte puțin viteza. Motocicleta făcu un salt de pe drumul pietruit pe cel denivelat din pădure și tâșni înainte pe coridoarele silvane largi și întunecate, urmată îndeaproape de trupa care urla din răsputeri.

Trecând într-o goană nebună și sălbatică prin Pădurea adormită, peste hârtoapele terenului accidentat, făcură o cursă căreia Feric nu i-ar fi putut găsi pereche nici măcar în închipuirile lui cele mai extravagante. Mergând

aplecat când într-o parte, când în alta, cu o viteză înaripată și entuziasmantă, prin spațiile libere dintre copaci, sărind și hurducându-se peste rădăcini, bolovani și tot felul de tufe joase, Stopa își conducea armăsarul cu un instinct sigur, cu un simț al impetuozității și cu un spirit cutezător care îl obligară pe Feric să dovedească la rându-i o stăpânire de sine impresionantă. Părea că însuși destinul conducea motocicleta și, într-un fel, chiar Stopa era conștient de acest fapt : mașina, pilotul și pasagerul era o întruchipare zeiască a sorții — sigură, rapidă și de nestăvilit. Deși părea că motocicleta se va sfărâma în orice clipă ciocnindu-se de vreun copac apărut pe neașteptate în față, sau va fi azvârlită în sus de vreun bolovan, șanț sau rădăcintă, Feric reuși să rămână calm, să trăiască cu entuziasm sentimentul de forță și de primejdie, primind curentul puternic de aer drept în față și simțind trepidația intensă a motorului aflat sub el.

Și într-adevăr, avu un sentiment de regret când, după aproape o oră de goană demonică, Stopa intră pe-o potecă îngustă și puțin umblată, care ieși după câteva minute într-o adâncitură despădurită, așezată între două dealuri acoperite cu copaci deși, unde se ridica tabăra Răzbunătorilor.

În spațiul acesta erau împrăștiate vreo zece sau douăsprezece colibe, dispuse destul de dezordonat. Erau niște locuințe mici și primitive ; doar câteva mai răsărite se puteau lăuda cu uși din metal și cu mici ferestre luate ca pradă de la vehiculele cu aburi sau de la mașinile pe benzină distruse. Se mai vedea o colibă ceva mai arătoasă și două magazii încăpătoare, încropite din foi din tablă ruginită. Exact în spatele acestei mici așezări se vedea gura unei peșteri către care ducea o cărare bătucită și presărată pe de lături cu resturi și gunoaie care dovedeau că și acesta era locuită. Impresia generală pe care o lăsa tabăra era jalnică și asta arăta că locuitorii ei aveau cunoștințe primitive privind arta construcției.

Stopa conduse până în centrul taberei și opri impunătoarea motocicletă cu o buclă, făcând-o să se răsucească aproape pe loc, lovind cu piciorul rezemătoarea și scoțând cheia din contact, astfel că termină cursa într-un

nor des de praf. Câteva momente mai târziu, restul Răzbunătorilor își opriră motocicletele în același stil.

Feric descălecă exact în momentul în care motocicleta se opri, chiar înainte ca Stopa să fi coborât, astfel încât să-l împiedice pe conducătorul Răzbunătorilor să-i interzică ori să-i comande acest lucru. În ceea ce-l privea, Stopa păru să nu bage în seamă semnificația gestului. Descălecă simplu, își puse mâinile în șolduri și privi sever la oamenii care coborâră de pe mașinile lor și începură să se adune într-un semicerc destul de neregulat, privind către liderul lor. Zdruncinat și amețit, mergând nesigur pe picoare, Bogel ieși dintre Răzbunători și se opri alături de Feric.

— Asta-i o nebunie, Feric, făcu Bogel. Cu siguranță că sălbaticii ăștia ne vor ucide și după ceea se vor ospăta cu trupurile noastre. Ce cursă ! Ce gunoaie respingătoare de oameni ! Între ce amici ne-ai azvârlit pe amândoi !

Feric îi aruncă lui Bogel o privire atât de întunecată, încât omulețul tăcu de îndată, tremurând ca varga din toate încheieturile. Bogel avea o înclinație bolnăvicioasă de a-și da drumul slobod la gură în momente când tăcerea era o armă mai redutabilă decât vorbele goale. Nici lui nu i-ar fi prisosit puțină bărbăție în vine.

— În regulă !, lătră Stopa. Nu mai stați și vă holbați cu gurile căscate și cu limba atârnată ! Avem de ținut un ritual !

Auzind acestea, Răzbunătorii Negri trecură iute la treabă. O parte dintre ei plecară în pădure, în timp ce alții intrară în colibele lor și ieșiră purtând brațe de torțe lungi de zece picioare, ascuțite la capete. Doi Răzbunători merseră la coliba care le domina pe toate celelalte și se întoarseră aducând de-a rostogolul un butoi enorm din lemn. Alte torțe erau aduse din colibe până când în centrul taberei, așezate pe pământ, ele puteau fi numărate cu zecile. Grupul cel mare se întoarse din pădure încărcat cu ramuri de copaci și cu bușteni și începu să înalțe un foc de tabără. Apoi câțiva puseră butoiul în picioare și îl desfundară, lăsând să se vadă un ocean vălurit de bere brună. Se auzi un chiot grozav și fiecare dintre Răzbunători băgă câte o bârdacă de lemn în formă de corn, o scoase plină, o dădu pe gât pe neră-

suflate, apoi și-o umplu la loc ca s-o bea și ca să se fortifice în timp ce-și îndeplinea sarcinile. Revigorați, Răzbunătorii înfipseră torțele în pământ, făcând un cerc larg, având ca centru rugul uriaș.

Câtă vreme se desfășurară aceste activități, Stopa rămase nemișcat alături de Feric și de Bogel, ținând mâinile în șolduri într-o postură de stăpân, fără a catadicsi să participe nici la muncă, nici la băut bere laolaltă cu ceilalți. Apoi se duse la motocicleta lui, încălecă și porni motorul cu o mișcare energică. Când mașina țâșni înainte, se aplecă într-o parte și din zbor înșfăcă o torță de pe pământ. O aprinse cu o bricheță. Apoi porni cu motorul ambalat la maximum și trecu ca un vârtej pe lângă cele înfipte în pământ, aprinzându-le una după alta, până când centrul taberei deveni un cerc orbitor de torțe care aruncau limbi lungi de foc și scântei strălucitoare în întunericul infinit al pădurii. După aceea, Stopa își conduse mașina prin cercul de foc direct spre maldărul de crengi și butuci din centru. Cu o mișcare fulgerătoare, care îi lăsă fără suflare pe privitori, el făcu motocicleta să se rotească în loc folosindu-și piciorul drept ca pivot, îndreptând-o în direcție opusă și în același moment aruncându-și torța exact în mijlocul rugului, dându-i foc. Opri apoi mașina în scrâșnet de frâne lângă butoiul cu bere, descălecă și, cu o mișcare bruscă, își vârâ capul în lichidul înspumat. Își ținu îndelung capul sub spumă, apoi scoțându-și-l, plescăi din buze.

— Treceți în cerc, ploșnițelor ! urlă el. În seara asta o să aflăm dacă avem printre noi un frate sau un hoit.

Răzbunătorii se strânseră într-un grup în interiorul cercului de torțe, așezându-se cu fața la Stopa, care stătea cu spatele către rugul uriaș arzând cu trosnituri grozave. Când Feric îl conduse pe Bogel în cercul de foc, acesta se strâmbă la el răutăcios ca un diavol și îi spuse :

— Ei bine, dacă va trebui să mor în noaptea asta, măcar s-o fac în flăcări de glorie. Mi-e limpede că-mi împărtășești gusturile.

Feric îl bătu prietenește pe umăr și amândoi se apropiară de Stopa ; în ciuda unor minusuri, nu se putea nega faptul că Seph Bogel era făcut dintr-un aluat bun.

Stopa își scoase ghioaga uriașă și se sprijini însolent în ea, de parcă ar fi fost un baston.

— Așa, Feric Jaggar, strigă el, totul e foarte simplu. Te afli înăuntrul cercului de foc si o să pleci de aici ori ca Răzbunător ori ca hoit. Dacă o să supraviețuiești — deși sunt sigur că n-o să reușești — o să devii un Răzbunător cu dreptul de a mă provoca la luptă dreaptă. Asta-i jocul, ploșniță, trebuie doar să reziști celor trei încercări — Încercarea Apei, Încercarea Focului și Încercarea Oțelului. Așa că hai să-i dăm drumul. Aduceți cornul cel mare.

Auzind aceste vorbe, un Răzbunător cu barbă blondă, care purta o vestă neagră având ca blazon o svastică purpurie, ieși din cercul de torțe. El se întoarse după câteva secunde aducând un corn de băut de proporții cu adevărat eroice. Acest vas uriaș era cioplit dintr-o singură bucată de lemn de culoare închisă ca și celelalte, dar de trei ori mai cuprinzător, căci în el încăpeau probabil patru sau cinci stacane standard de bere și avea sculptați pe peretele exterior cerbi, vulturi, svastici și șerpi stând în coadă.

Stopa luă cornul cel mare, îl băgă în butoiul cu bere și îl scoase plin ochi ; spuma dădea pe dinafară. Ținând vasul cu ambele mâini, îl ridică deasupra capului și declamă :

— Cine nu poate goli cornul ăsta cu bere pe nerăsuflate nu-i îndeajuns de bărbat ca să devină Răzbunător.

Îi dădu cornul cu bere lui Feric, apoi își scoase pistolul. Cornul era atât de greu încât Feric trebui să-l apuce cu ambele mâini pentru a nu-l vărsa.

— O să bei până la fund, Feric Jaggar, spuse Stopa, și vei trece Încercarea Apei. Își armă pistolul și-i lipi țeava de ceafa lui Feric. Dar dacă o să încerci să tragi vreo gură de aer înainte de a înghiți și ultima picătură de bere, aceea îți va fi și ultima suflare.

Feric zâmbi plin de bravură.

— Trebuie să recunosc că plimbarea mi-a cam uscat gâtlejul, spuse el. Îți mulțumesc pentru mărinimoasa ospitalitate.

Spunând acestea, Feric își goli plămânii, trase aer adânc în piept, duse cornul la buze și turnă un șuvoi greu de

bere tare direct pe gâtlej. După ce-şi umplu gura şi gâtul atât cât să nu se sufoce, înghiţi băutura, timp în care continuă să toarne alte valuri de bere, fără nici o pauză. Cel de-al doilea şuvoi îl urmă pe primul pe calea gâtlejului, în timp ce-l turna deja pe al treilea ; în felul acesta stabili un ritm rapid de turnare şi de înghiţire, astfel încât berea curgea din corn în gură, apoi în jos pe gâtlej, ajungând în stomac într-un torent constant.

Feric bău astfel berea brună şi tare în înghiţituri din ce în ce mai grăbite, până la limita sufocării, pentru că simţea atât durerea care-i creştea în plămâni, cât şi atingerea metalică şi rece a pistolului lui Stopa lipit de ceafă. Avu senzaţia că i se-nvârte capul şi că genunchii încep să i se-nmoaie din cauza lipsei de aer şi din preaplinul berii. Îşi trezi însă la viaţă până şi ultimele rezerve de voinţă din adâncul fiinţei şi simţi cum puterea psihică luptă eroic şi alungă durerea din piept, crispa rea din gâtlej şi senzaţia de slăbiciune din genunchi. Îşi reînnoi eforturile, înghiţind berea care părea asemenea talazurilor unui ocean. După o veşnicie pe care o putu măsura doar prin vuietul din urechi, prin durerea din piept, prin răceala pistolului şi prin torentul de bere din gură şi gâtlej, din corn curse şi ultima picătură de bere.

Expirând zgomotos tot aerul stătut din plămâni, Feric azvârli cornul gol şi răsturnat spre îmbulzeala de Răzbunători, care îşi exprimaseră prin urlete aprobarea şi admiraţia pentru o asemenea ispravă, în timp ce Stopa îşi băgă pistolul la centură şi-l privi pe Feric cu un soi de respect amestecat cu pizmă.

— N-a fost rea băutura, spuse Feric într-un târziu, după ce-şi mai veni în fire. Nu cumva vrei să încerci şi tu ?

În deplin asentiment cu această idee, Răzbunătorii slobozirăcrăcnete şi unul dintre ei azvârli cornul înapoi în braţele lui Feric, în timp ce Stopa spumega de furie. Feric scufundă cornul în butoi şi i-l înmână, plin până la buză.

Stopa aproape că smulse cornul din mâinile lui Feric, îl duse drept la buze şi trase grăbit aer în piept înainte de a începe să bea berea cu înghiţituri largi şi cu

ghiolțăituri, care împrăștiară o bună parte din lichid pe barbă și pe vestă. Își duse la sfârșit încercarea cu o serie de gâfâieli, accese de tuse și râgâieli dizgrațioase. dar cu toate astea reuși să dea peste cap băutura din cornul în care nu se mai afla acum nici o picătură.

Stopa azvârli cât colo cornul de băut și rămase locului în aureola roșiatică, gâfâind ca o mare fiară de pradă, cu ochii injectați de băutură și de furie, cu muschii încordați și cu vesta de piele strălucind în locurile în care fusese pătată de bere.

— O să vedem noi ! O să vedem ! răcni Stopa cu o voce bețivănită. Jaggar, îți place gustul berii, nu-i așa ? Ei, atunci să vedem cum are să-ți placă gustul focului ! Pregătiți șirurile de torțe! Aduceți-i o motocicletă ! Încercarea Focului !

Răzbunătorii rupseră imediat rândurile și se repeziră la torțele înfipte în pământ, fiecare dintre ei luându-și propria suliță de foc. Apoi se așezară pe două șiruri paralele, cam câte douăzeci de bărbați pe fiecare parte, lăsând între ei o oarecare distanță, astfel încât se formă nu coridor relativ neatins de flăcări, cu lățime de aproximativ un iard, atunci când își întinseră brațele cu torțe unii către alții. Flăcările suflate de vânt dansau ca o vrajă amăgitoare prin acest interval îngust, năpustindu-și limbile intermitente de foc chiar și în această cărare îngustă.

În întunericul de dincolo de zidul de lumină aruncată de torțe se auzi duduitul de pornire al unui motor și, o clipă mai târziu, o motocicletă emailată de culoare sângerie și cu aripi mari cromate, având desenate pe ea svastici negre, încadrate de cercuri trasate cu alb, apăru la un capăt al coridorului de foc condusă de un Răzbunător îmbrăcat cu o vestă din piele neagră, pe care era cusută o svastică albă, într-un cerc roșu. Răzbunătorul descăleca și ridică motocicleta pe cric, lăsând motorul să meargă în gol, duduind și urlându-și provocarea.

— Eu o să stau la un capăt al culoarului, strigă Stopa cu putere, atât pentru a le face pe plac Răzbunătorilor cât și pentru a fi auzit de Feric, iar tu, Jaggar, vei trece călare pe motocicleta lui Sigmark de la capătul celălalt

până la mine. Orice Răzbunător adevărat e capabil de-o asemenea ispravă ; pielea noastră este trecută prin toate încercările, mai puțin focul ceresc al strămoșilor noștri. La auzul acestor cuvinte, cele două șiruri gemene de Răzbunători ovaționară și-și fluturară torțele cu măreție pe deasupra capetelor.

Încet și calculat, Feric se îndreptă spre motocicleta de la capătul coridorului de flăcări, care-l chema cu vocea ei puternică și metalică. Printre limbile unduitoare și mișcătoare ale flăcărilor, el putu să-l vadă pe Stopa privindu-l încrâncenat, cu o furie mohorâtă și bețivită, iar insolența feței lui împurpurate aruncând o provocare bărbăției lui Feric. Acesta hotărî să facă ceva mai mult decât să supraviețuiască pur și simplu cumplitei încercări ; va prinde momentul priélnic și va arunca sfidarea sa în obrazul arogantului Stopa. În felul acesta, neciopl itul, dar înflăcăratul individ, va afla care era locul ce i se cuvenea.

Răzbunătorul cunoscut sub numele de Sigmark îi făcu lui Feric o scurtă descriere a modului de manevrare și de conducere a motocicletei : trebuia să apese brusc pe levierul de sub piciorul stâng pentru a cupla treptele de viteză de la cea mai mică până la cea mai mare, trebuia să răsucească manșonul de pe partea dreaptă a ghidonului pentru accelerație, sub piciorul drept și la ghidonul din dreapta erau comenzile pentru frânele pe roata din față, respectiv pe cea din spate, în timp ce clapa de pe partea stângă a ghidonului acționa ambreiajul. Totul părea destul de simplu.

Feric încălecă pe armăsarul din metal și apucă ferm în mâini coarnele ghidonului. Eliberă ambreiajul, răsuci manșonul din dreapta ; instantaneu, motorul porni să urle și el îi simți puterea trecând prin toate oasele corpului. Asta părea să dea naștere unei relații aproape organice și imediate cu mașina, ca și cum ea ar fi devenit o prelungire a propriilor lui mădulare, ca și cum incredibila forță generată de motorul urlând i-ar fi circulat direct prin suflet. Feric avea convingerea neclintită că acest armăsar era perfect capabil să-l treacă nevătămat prin foc și că el însuși va putea să călărească așa cum cerea situația — cu hotărâre, cu încredere de-

plină și fără să pregete nici o clipă. Aceasta nu era atât o încercare a puterii fizice, cât o încercare a eroismului. Un adevărat erou trebuia să iasă neatins dintr-o asemenea probă, căci chiar și un grăunte de lașitate sau de ezitare putea să-l ducă la dezastru. Feric nu putea decât să admire instinctele bărbaților care gândiseră o asemenea încercare a bărbăției adevărate.

Fără să se mai codească, Feric lăsă motocicleta de pe cric, se aplecă în față până se lipi cu pieptul de rezervorul de benzină, astfel încât acum, când mâinile prinseră în strânsoare coarnele ghidonului, părea să stea agățat de brațele întinse, făcu motorul să scoată un zgomot înfiorător care-i transmise valuri de putere în tot corpul încordat, băgă mașina în viteză cu o puternică lovitură de picior și dădu drumul la ambreiaj.

Scuipând în urmă bolovani și țărână și ridicându-și pentru o clipă roata din față de la pământ, motocicleta țâșni înainte. Animat de o nezdruncinată încredere în unitatea omului cu mașina pe care-o simțea cu propriu-i suflet și trup, Feric îndreptă motocicleta direct prin coridorul de foc. Departe de a fi înspăimântat, simțea un fel de pasiune fierbinte, o exaltare bărbătească la gândul că se va năpusti hotărât și eroic spre flăcări.

Cu un zvâcnet, Feric intră și se lăsă învăluit de un univers de arșiță intensă, flăcări portocalii și viteză nebună ; pentru el nu mai exista nimic altceva în afara acestor elemente primordiale care se topeau unul într-altul, devenind o esență pură a forței care-i umplea ființa și-i hrănea măreția spiritului. Singurul lui gând era să mențină accelerația la maximum și să păstreze armăsarul pe un drum drept, ca zborul unei săgeți. Nu simți nici durere, nici teamă, ci doar certitudinea că se afla călare pe o forță implacabilă a destinului ; într-adevăr, i se păru că se scursese numai o clipă de când se năpustise prin flăcări și până când ieși, pârlit dar nevătămat, la capătul celălalt.

Răzbunătorii își învârtiră torțele deasupra capetelor și slobozîră urale sălbatice, în timp ce Feric descrise un cerc larg către Stopa. În ceea ce-l privea, Feric hotărâse că acest joc nu fusese jucat cu adevărat până la capăt ; făcuse față încercărilor cu destulă ușurință, dar n-avea

să se declare satisfăcut decât atunci când va învinge definitiv.

Când opri motocicleta lângă Stopa, cu un urlet, Feric îi azvârli provocarea :

— Urcă-te alături de mine, Stopa, să trecem împreună prin foc, dacă ai curaj !

Un adevărat panteon de expresii trecură una după alta pe fața congestionată de băutură a lui Stopa : furie, teamă, dispreț, mânie.

— Hai, Stopa, să nu se răcească focul ! îl biciui Feric. Dacă nu ești îndeajuns de viteaz, măcar spune-o !

Cu un strigăt gutural de furie și sfidare, Stopa încălecă dintr-un salt pe șaua motocicletei, în spatele lui Feric. Înainte ca liderul Răzbunătorilor să mai aibă prilejul de a adresa vreun salut eroic, Feric ambală motorul și motocicleta se năpusti în mijlocul flăcărilor.

Feric pătrunse încă o dată în lumea focului triumfător și a vitezei implacabile ; și motocicleta ieși iarăși din tunelul de flăcări cu încărcătura ei pârlită, dar nevătămată.

Răzbunătorii rupseră rîndurile și dansară un dans ritual canibalic, însoțit de țipete și răgete și învârtindu-și torțele în jurul motocicletei când Feric o opri într-un scrâșnet de frâne, o ridică energic pe cric și descălecă în același timp cu Stopa.

Stopa îl privi pe Feric atât cu respect, cât și cu furie. Evident, acum era din ce în ce mai convins că se supusese unui test de voință și de eroism alături de un bărbat la fel de curajos ca și el. Un bărbat mai puțin brav ar fi recunoscut acest fapt cu un gest camaraderesc și s-ar fi retras elegant din joc, fără ca onoarea să-i fie știrbită prea mult.

Dar spre meritul lui, furia dezlănțuită a lui Stopa nu se domoli ; se vedea limpede că era hotărât, în spiritul eroismului care-l caracteriza, să ducă până la capăt această luptă pentru supremația fizică și spirituală, indiferent de inutilitatea cauzei lui.

— Proba finală este Încercarea Oțelului, Jaggar ! urlă el ca să fie auzit de toată suflarea. O să ne luptăm pe viață și pe moarte cu ghioage ! De obicei, mă joc cu

soarecele în chestiune până am convingerea că merită să trăiască sau decid că-i nedemn de-o asemenea cinste și-l ucid. Dacă aș cere fiecărui nou Răzbunător să mă înfrângă în luptă, n-am mai avea prilejul să primim între noi vreun frate, pentru că până acum nici un bărbat nu s-a dovedit egalul meu în mânuirea ghioagei.

Stopa făcu o pauză și-l țintui pe Feric cu o privire înghețată și injectată, în care răutatea și admirația plină de invidie se contopiseră într-o hotărâre rece. Ceva din aura psihică născută din această înfruntare îi făcu pe Răzbunători să renunțe la urlete și țopăieli și să se holbeze în tăcere când la liderul lor, când la îndrăznețul lui rival.

— Dar în cazul tău, Jaggar, continuă Stopa, vom face totul în alt stil. În loc să ne hârjonim ca niște țânci care au chef de tăvăleală, vom lupta pe viață și pe moarte. Tu contra mea până la ultima picătură de sânge, cu ghioage de oțel, Jaggar. Va trăi cel mai bun.

Tăcerea căpătă acum o undă tenebroasă ; zbenguiala și grosolana bună dispoziție care însoțiseră probele inițiatice de până acum se evaporară în clipa în care fiecare bărbat aflat de față înțelese că propria lui soartă atârna de rezultatul duelului ce era pe punctul de a începe. Nu era nevoie să i se spună lui Feric faptul că cel care-l învingea pe vechiul lider devenea la rândul său șef ; într-o bandă ca asta nu exista altă cale pentru a trece puterea de la un braț la altul în afară de moartea întâmplătoare a vechiului conducător. Această lege stătea înscrisă adânc în genele adevăraților bărbați ; și era într-adevăr mult mai mult decât atât — era o lege intrinsecă a protoplasmei, regula de bază a evoluției ; domnia celui mai puternic. Bogel îi aruncă lui Feric o privire rece, apoi înflăcărată, arătând că era conștient de solemnitatea deplină a situației și că nutrea o încredere inflexibilă și de nezdruncinat în Feric.

— Aduceți o armă ! urlă Stopa. Aduceți Comandantul de Oțel !

Șapte Răzbunători mătăhăloși se retraseră din lumina focului și dispărură în beznă. Unul dintre ei se întoarse aproape imediat purtând o ghioagă grea, de o lungime respectabilă, cu mânerul de oțel lustruit, având pe ea

semnele a mii de lovituri primite în luptă. Purtătorul ghioagei îi oferi ceremonios lui Feric această armă venerabilă. După ce o examină mai atent, Feric reuşi să observe că această ghioagă antică avusese şerpi gravaţi pe mâner, iar partea de la capăt, care la prima vedere părea să fie o simplă bilă de oţel, fusese odinioară emailată, închipuind un ochi mare. Feric luă arma în mâna dreaptă şi o cumpăni. Era mult mai uşoară decât i-ar fi fost pe plac, dar părea foarte bine echilibrată, având lungimea de aproape un iard. O răsuci prin aer, tăind o brazdă largă; arma ascultă mişcările braţului şi forţa loviturii ei era capabilă să spulbere în zeci de ţăndări o ţeastă, în cazul unei lovituri directe. O ghioagă destul de uzată, dar onorabilă; se mulţumea şi cu atât. Stopa îşi scoase propria lui armă şi o învârti prin aer de câteva ori. Feric o privi îndeaproape. Stopa mânuia o ghioagă cu adevărat impresionantă. Era cu şase inci mai lungă decât ghioaga dată lui Feric, şi, judecând după modul în care o rotea Stopa, părea să fie şi mult mai grea. Bara de oţel era placată cu crom strălucitor şi capul rotunjit era astfel modelat încât închipuia un craniu, motiv preferat, pare-se, de Stopa. Mânerul confecţionat din lemn fusese înfăşurat de jur-împrejur cu o fâşie de piele neagră. Se vedea limpede că lui Feric nu i se încredinţase o ghioagă care să semene ca mărime sau model cu cea mânuită de adversarul său; era însă la fel de limpede că Feric ar fi dat dovadă de poltronerie lipsită de bărbăţie dacă şi-ar fi exprimat protestul cu voce tare.

În timp ce Feric şi Stopa îşi roteau ghioagele, fiind pe sfârşite cu pregătirea pentru luptă, se auziră respiraţii precipitate apropiindu-se de zona luminată de flăcări; apoi deveniră vizibil cei şase Răzbunători care gâfâiau în mod ciudat sub povara, ce părea neglijabilă, a unui pat de lemn pe care îl cărau pe umeri.

Când însă ajunseră în locul în care Feric şi Stopa se priveau unul pe altul şi puseră patul pe pământ între ei, Feric rămase fără grai din pricina uimirii şi înţelese totul.

Patul era acoperit cu catifea neagră fără prihană şi deasupra ei se odihnea, într-o splendoare incredibilă

Marea Ghioagă a lui Stal Held, sceptrul pierdut al puterii regale, Comandantul de Oţel !

Prin simpla ei prezenţă fizică, Marea Ghioagă lua răsuflarea oricui o privea. Mânerul fusese cioplit dintr-o singură bucată mare de substanţă antică, de culoare alb-lăptoasă, cunoscută sub numele de fildeş, şi era înfăşurat nu cu piele, ci cu un material moale care avea strălucirea rubinului şi a cărui reţetă de fabricaţie se pierduse. Tija era o bară strălucitoare dintr-un metal lustruit perfect, lung de patru picioare şi de grosimea antebraţului unui bărbat, gravat de jur-împrejur cu linii zigzagate de culoare roşie, închipuind fulgere, un motiv care făcea ca drugul uriaş să arate ca şi cum abia fusese scăldat în sânge. Capătul impresionant reprezenta un pumn de mărime naturală, dar un pumn de erou. Pe degetul mijlociu al acestei mâini de metal se vedea un inel purtând pecetea cu svastică neagră pe fond alb, înconjurată de un cerc de foc sângeriu, toate aceste culori arătând la fel de vii de parcă ar fi fost aplicate cu câteva ore înainte, iar nu în urmă cu secole.

Feric rămase cu privirea pironită la Ghioaga mistică, cuprins de o mirare netulburată de nimic altceva.

— Ştii ce armă este aceasta ? spuse el încet.

Stopa rânji calm către Feric, iar veneraţia prezentă în ochi mai îndulci întrucâtva ferocitatea trăsăturilor lui.

— E Comandantul de Oţel, spuse el. Regii Heldonului îşi trăgeau odinioară puterea din el. Acum el a devenit proprietatea Răzbunătorilor Negri !

— Dar el aparţine întregului Heldon ! bubui vocea lui Feric.

— Noi l-am găsit într-o peşteră din adâncul Pădurii în timp ce voi, viermilor, îl credeaţi pierdut pe vecie ! îl sfidă Stopa, cu toate că încerca să se apere. Acum e-al nostru ! Râse sardonic. Jaggar, dacă-l vrei, de ce nu-l ridici să pleci cu el ?

Răzbunătorii adunaţi în jur izbucniră în râs, dar destul de neliniştiţi, instinctele lor simple dar sincere le spuneau că acest Comandant de Oţel şi artele antice care făcuseră posibilă făurirea lui nu erau nicidecum un subiect potrivit pentru glume.

În ceea ce-l privea, Feric aprecie mai exact chiar decât Răzbunătorul însuși ironia pe care o exprimau cuvintele lui Stopa. Legenda susținea că Stal Held comandase ca arma să fie făurită de o comunitate de vrăjitori captivi ținuți într-un loc ascuns, care păstraseră artele anticilor de-a lungul Epocii Pârjolului și mult după aceea ; de îndată ce arma fusese terminată, Held ucisese până la ultima aceste creaturi ale răului. Printr-o artă acum dispărută, acești vrăjitori otrăviți făcuseră Ghioage în așa fel încât numai Held însuși și adevărații purtători ai matricei sale genetice puteau s-o mânuiască. Aliajul misterios din care fusese turnată arma îi conferea greutatea unui bolonav uriaș ; un om obișnuit n-o putea mișca, darmite s-o folosească. Dar contactul cu trupul născut din genele regale declanșa eliberarea unei forțe inepuizabile din esența Marii Ghioage, astfel încât atunci când se afla în mâna unui erou cu genealogie cu adevărat regală, Comandantul de Oțel putea fi mânuit la fel de ușor ca și o mlădiță de salcie deși, pentru cei care-i simțeau dezlănțuirea pe propria lor piele, el avea masa unui munte. Prin urmare, Marea Ghioagă era atât sceptrul Regelui Heldon-ului, cât și dovadă supremă a genealogiei lui. Mai erau unii care susțineau că toate nenorocirile ce se abătuseră asupra Heldon-ului de la dispariția lui în timpul Războiului Civil erau rezultatul domniei unor cârmuitori incapabili să mânuiască Marea Ghioagă ; potrivit acestora, Sigmark al IV-lea fusese ultimul cârmuitor al Heldon-ului. Asta însemna, așadar, că persoana care putea ridica Marea Ghioagă trebuia să aibă cu adevărat dreptul istoric de a domni întregul Heldon. În sarcasmul lui, Stopa îi sugerase lui Feric exact acest fapt.

Cu toate acestea, Feric simți impulsul nebunesc de a face exact ce i se ceruse în mod ironic ; ghioaga părea să transmită o chemare către ceva aflat adânc în sângele lui, părea să-i facă ființa să vibreze cu un dor profund, aproape cosmic. Fără îndoială că mulți oameni simțiseră la fel : existau multe istorisiri despre eroi care căutaseră să ridice Comandantul de Oțel și cu toții erau dați ca exemple împotriva viciului trufiei nemăsurate.

— De-ajuns cu năzărirele stârnite de-o armă pe care nici un bărbat n-o poate mânui ! spuse Stopa într-un târziu, întrerupând reveria aproape mistică a lui Feric. Ai ghioaga ce-o meriți, iar eu o am pe-a mea și asta-i suficient pentru bărbați ca noi ! Apără-te, Jaggar !

Și spunând acestea, Stopa alergă spre Feric ținând ghioaga sus deasupra capului și încercă o lovitură care ar fi zdrobit o țeastă ca pe o coaja unui ou.

Feric făcu însă un salt spre dreapta și, în clipa când ghioaga lui Stopa descrise un arc șuierător prin aer exact prin locul în care se aflase capul lui cu o fracțiune de secundă mai devreme, el slobozi o lovitură puternică în tijă, în apropiere de mâner, încât Răzbunătorul era cât pe-aici să scape arma din mână. Primul zăngănit al oțelului lovit de oțel puse capăt atmosferei de solemnitate și-i făcu pe Răzbunători să înceapă să strige veseli și vehemenți și să-și agite torțele în aer.

În timp ce Stopa, revenindu-și cu o iuțeală demnă de toată admirația, ridică ghioaga deasupra capului, cu gândul de a pregăti o nouă lovitură, Feric își învârti ghioaga într-un arc ascurt, vrând să țintească și să-i sfărâme rotula lui Stopa. Acesta să lăsă să cadă pe spate ca o cârpă, evitând astfel lovitura, dar Feric reuși să-l înțepe scurt cu capul ghioagei în stomac, iar asta îl făcu pe Răzbunător să se strâmbe de durere.

Cu toate acestea, în timp ce Feric își trăgea ghioaga înapoi, Stopa reuși să lovească de sus în jos în vârful armei acestuia, transmițând prin tija de oțel o vibrație care ajunse la brațul lui Feric și-i provocă o asemenea durere, încât nu reuși să-și valorifice avantajul câștigat.

Cei doi bărbați făcură fiecare câte un pas în spate, răsucindu-se în cerc unul în fața celuilalt apoi, aproape simultan, ridicară armele țintind capul și asta făcu cele două ghioage să se ciocnească năprasnic, oțel pe oțel. Răzbunătorii își exprimară prin răgete aprobarea în fața acestei încleștări a oțelului contra oțelului deși, din dubla lovitură, amândoi adversarii se aleseseră doar cu o zdruncinătură grozavă a brațelor.

Aproape imediat, câteva lovituri paralele, de astă dată la nivelul pieptului, nu avură ca rezultat decât zăngănituri provocate de ciocnirea armelor într-o para-

dă extraordinară. Ieșind din acest vârtej, Feric vru să lovească de jos, în timp ce Stopa încercă să pareze de sus. Amândoi se văzură siliți să facă pași înapoi la jumătatea loviturii și ghioagele scoaseră fiecare câte un vâjâit la rotirea lor prin aer.

Stopa făcu repede cinci pași înapoi, apoi se năpusti în goană spre Feric, țintind de sus în jos o lovitură la cap pe care Feric o pară, apoi făcu o mișcare tăioasă la coaste care nimeri din nou în tija de oțel a ghioagei lui Feric ; apoi încercă o izbitură similară din partea cealaltă și Feric se văzu silit să o contracareze cu porțiunea de lângă mână a tijei armei, ceea ce-i transmise o durere cumplită în tot brațul.

Ca să câștige timp, Feric lăsă impresia că lovitura îi provocase o durere mai crâncenă decât în realitate și se retrase înapoi cu pași împleticiți, aparant dezorientat, în timp ce Răzbunătorii huiduiau, iar Stopa se repezi spre el cu ghioaga ținută deasupra capului ca să-i dea lovitura de grație în cap. Deodată Feric se opri complet din acea retragere, sări într-o parte în momentul în care ghioaga lui Stopa coborî într-un arc impresionant, se întoarse și-i trase Răzbunătorului o lovitură cumplită către picior, însă Stopa făcu o mișcare agilă și primi lovitura în fesă. El urlă de durere, dar brațul își continuă mișcarea în formă de arc. Feric, din poziția coborâtă în care se afla, ridică ușor ghioaga pentru a para această lovitură sălbatică.

Ghioaga lui Stopa lovi exact în centrul tijei ghioagei lui Feric în timp ce acesta o mișca în mod deliberat spre pământ pentru a amortiza șocul.

În locul unui puternic clinchet metalic se auzi însă o pârâitură pustiitoare a metalului strivit și dezagregat. Venerabila ghioagă a lui Feric fusese crăpată în două de arma lui Stopa și acum el se trezi strângând în mână un ciot zdrențuit și inutil.

Stopa rânji lupește și-l lăsă pe Feric să țâșnească în picioare. Încet și calculat, ținând ghioada la nivelul pieptului, el începu să-l hăituiască pe Feric în timp ce acesta se răsucea într-un cerc, făcând pași înapoi. Înțelesul acestei acțiuni era perfect limpede : nu mai încăpea nici un grăunte de cavalerism ; soarta făcuse ca

arma lui Feric să devină inutilizabilă și nu exista șansa de a fi cruțat. „Dar nici nu voi cerși îndurare", se gândi Feric. Dacă destinul lui era să moară în această înfruntare își va primi soarta în mod eroic, luptându-se cu ce va găsi la îndemână, chiar cu pumnii dacă va fi nevoie, până la ultima picătură de sânge.

Stopa ți ti o lovitură către capul lui Feric ; acesta făcu un salt înapoi. Răzbunătorul încercă să-l nimerească în coaste, iar Feric reuși, cu o sforțare, să blocheze lovitura cu ciotul ce-i mai rămăsese din ghioagă și din nou se văzu silit să dea înapoi și să se dezechilibreze. Văzând aceasta, Stopa înalță ghioaga deasupra capului si o repezi cu forță pentru a strivi capul lui Feric. El reuși cu mare greutate să pareze, dar de această dată forța loviturii lui Stopa îi azvârli din mână resturile de ghioagă și se trezi lipsit de orice mijloc de apărare.

Cu un strigăt animalic, Stopa vru să-i frângă genunchii silindu-l să sară orbește înapoi. Când aterizâ, Feric se împiedică de-un bolovan sau de-o rădăcină și căzu în patru labe. Stopa slobozi o lovitură la cap, Feric se rostogoli ferindu-se din calea ghioagei, iar capătul ei se îngropă în pământ, alături de el. Mereu și mereu Feric scăpă de la moarte rostogolindu-se din calea puternicelor lovituri și de fiecare dată Stopa se apropia înainte ca el să se poată ridica în picioare.

Feric se mai rostogoli o dată, în timp ce ghioaga lui Stopa îi șuieră pe lângă ureche, acum însă se dăduse de-a rostogolul până ajunsese în apropierea patului de lemn pe care se odihnea Comandantul de Oțel. Surpriza acestei descoperiri îl costă câteva secunde prețioase ; în plus, partea superioară a torsului îi era răstignită pe o latură a patului și nici nu se putea rostogoli mai departe. Simțind acest moment prielnic, Stopa scoase un răcnet, ridică ghioaga sus deasupra capului și o repezi într-un mare arc irezistibil.

În același moment, aproape fără să-și dea seama de gestul pe care-l făcea, Feric întinse o mână în spatele său, înșfăcă Marea Ghioagă de Held de mâner și o ridică în aer pentru a para lovitura. Ghioaga lui Stopa izbi cu forță brațul gros și strălucitor al legendarei arme și se pulverizâ pe dată în zeci de bucăți.

Din rândul Răzbunătorilor răsună un strigăt incredibil, aproape inuman, un geamăt slab, trădând uimirea lor după care instantaneu se lăsă o tăcere lugubră. Împleticindu-se, Stopa se trase înapoi câțiva pași, apoi rămășițele armei îi scăpară din mână, iar el se prăbuși în genunchi cu ochii căutând în pământ și cu capul plecat în față. O clipă mai tîrziu, Răzbunătorii îi urmară exemplul și căzură în aceeași poziție plină de reverență, ținându-și drept în față torțele aprinse. Nici măcar Bogel, care rămăsese prostit de uimire, nu putu rămâne în picioare la vederea unui asemenea moment istoric.

Pe de altă parte, în primele clipe, Feric nu reuși să-și dea exact seama de măreția faptei pe care o făcuse. Ținea în mână Comandantul de Oțel, Marea Ghioagă de Held care nu atârna mai grea decât o baghetă de lemn ; părea să fie susținută în triumf de o putere care curgea prin brațul și prin mânerul ei, transmițând o forță în același timp simbolică și reală în trupul lui Feric. În el se aflau genele casei regale de Heldon ; înțelese cu claritate de cristal acest lucru, în ciuda sentimentului de uimire pe care-l trăia. Sămânța regală se pierduse cu secole în urmă ; nu era însă imposibil ca genotipul regal să renască încă o dată din patrimoniul genetic Helder. Faptul că el ținea Marea Ghioagă în mână dovedea fără putință de tăgadă că exact așa se întâmplase.

Încet, străduindu-se să-și vină în fire, Feric se ridică în picioare, ținând ghioaga orbitoare deasupra capului ; lumina focului din spatele său îl scălda într-o strălucire oranj și arunca văpăi jucăușe de-a lungul impunătoarei arme de oțel.

Aflat în fața sa, Stopa rămăsese în genunchi, întreaga lui înfățișare arătând o supunere de o profunzime și noblețe de dimensiuni cosmice.

— Viața mea îți aparține, stăpâne, bolborosi el cu umilință, fără să ridice ochii din pământ.

Măreția deplină a acestei întâmplări cu totul ieșite din comun îl cuprinse în sfârșit pe Feric. Soarta îl adusese la Ulmgarn, soarta i-l aruncase în cale pe Bogel, astfel încât să ajungă să ia acest vehicul cu aubri grație cărula îi cunoscuse pe acești barbari nobili ; destinul

acționase prin timp și spațiu pentru a-i pune în mână Marea Ghioagă de Held. Înțelesul era limpede : el era domnitorul de drept al întregului Heldon ; dovada se afla în mâna lui și putea fi văzută de oricine. Acum trebuia să găsească forța necesară care să-l aducă în poziția pe care o merita. Soarta, datoria și destinul lui : să apuce tot Heldon-ul în mână așa cum ținea și Comandantul de Oțel, să-l folosească drept armă pentru a izgoni toți mutanții și Domii din țară și apoi să pretindă și ultimul petic de pământ locuibil pentru genotipul uman autentic. Aceasta-i era sacra misiune. Nu putea și nu trebuia să dea greș.

Având în fundal văpaia focului, aflat în adâncul Pădurii de Smarald, inima ancestrală a patriei, Feric Jaggar ridică în triumf sceptrul Heldon-ului scăldat de lumina flăcărilor și rămase așa în fața supușilor săi îngenunchea-ți. Nici el, nici ceilalți nu îndrăzneau să pună la îndoială faptul că de acum încolo ei aveau să-i fie supuși fanatici, loiali până la moarte.

Feric lăsă Marea Ghioagă în jos până-i ajunse la nivelul brâului ; ținând brațul mare și lucitor în față, el se apropie de Stag Stopa care stătea încă în genunchi.

— Ridică-te, îi spuse Feric.

Stopa ridică ochii și privi capătul mare și strălucitor al ghioagei pe care Feric o ținea în fața lui, o bilă sculptată în forma unui pumn de erou, cu inel cu pecetea svasticii pe degetul mijlociu. Dădu să se supună ordinului dat de Feric, ezită, apoi își atinse buzele de svastica de pe capătul Marii Ghioage. Abia după aceea se ridică în picioare.

Adânc mișcat de acest gest spontan de loialitate, Feric le permise, întâi lui Bogel, apoi fiecărui Răzbunător, să sărute pe rând însemnul svasticii de pe vârful eroicei lui arme. Unul după altul, bărbații îndepliniră acest act de supunere și se ridicară în picioare. Răzbunătorii ținându-și torțele drept în sus, plini de mândrie și cu ochii strălucind ca niște cărbuni încinși până la roșu de lumina focului.

Când se aliniară cu toții bărbătește în fața lui, Feric le vorbi :

— Mă veți urma fără să crâcniți, cu loialitate fana-

tică totală, în numele cauzei Heldon-ului şi a purităţii genetice, până la moarte, dacă vi se va ordona astfel ?

Aprobarea veni ca un vuiet uriaş şi răsunător. Erau flăcăi minunaţi, un material potrivit pentru constituirea trupelor de asalt de care va avea nevoie.

— Foarte bine, afirmă Feric, de azi înainte nu mai sunteţi Răzbunătorii Negri. Vă botez din nou cu un nume a cărui noblețe va trebui s-o dobândiţi ; să aveţi grijă să nu faceţi nimic pentru a o trăda.

Feric arătă cu capul Marii Ghioage direct spre oamenii săi ; pumnul de oţel cu svastica neagră din mijlocul petei albe înconjurate de roşu, strălucea în lumina focului precum un soare răsărind.

— Acum vă numiţi Cavalerii Svasticii ! strigă Feric. Îşi repezi mâna liberă înainte la nivelul ochilor în anticul salut regal. Trăiască Heldon ! răcni el. Trăiască Svastica ! Trăiască victoria.

Aproape instantaneu Feric văzu o pădure de braţe întinse în faţă şi proaspăt botezata trupă de asalt strigă spontan :

— Trăiască Jaggar ! Trăiască Jaggar !

Trupul lui Feric încremeni plin de mândrie şi de hotărâre, adânc înfipt în inima ancestrală a patriei, o statuie de o măreaţă noblețe, mai impunătoare decât realitatea, un erou care transcende, desenat cu linii de foc.

5

FERIC HOTĂRÂSE încă de la început că n-ar fi nici înţelept, nici potrivit să se strecoare în Walder neanunţat, ca un călător oarecare ; intrarea lui în oraş va trebui să se desfăşoare cu cinstea şi cu fastul cuvenite. Asta însemna că mai întâi de toate va trebui să-şi asigure poziţia ca lider necontestat al Partidului, apoi să efectueze schimbări în nomenclatură şi în stilul de lucru şi, în sfârşit, să-şi doteze, să-şi antreneze, să-şi îmbrace şi să-şi ornamenteze cum se cuvine trupa de motociclişti zdrenţăroşi în noile uniforme ale Partidului şi în culori suficient de îndrăzneţe. Abia după aceea va putea intra în Walder, în fruntea Cavalerilor Svasticii.

Prin urmare, îi porunci lui Bogel să închirieze un loc de întrunire destul de spaţios şi mai izolat şi apoi să convoace acolo notabilităţile Partidului. Bogel închiriase o cabană de vânătoare situată pe creasta plată a unui munte din Pădurea de Smarald, dar aproape de liziera ei nordică, la circa două ore de drum cu vehiculul cu aburi de Wader, care se afla pe câmpia unduitoare din nord. Pentru a ajunge la acest sălaş, liderii Partidului vor trebui să traverseze un drum de ţară şerpuitor care urca spre coastă, trecând prin desişuri încâlcite şi ravene sălbatice, făcând din călătorie o problemă de importanţă psihologică. Sălaşul în sine era un edificiu simplu, dar impresionant : o clădire cu un singur etaj, lungă şi

joasă, construită din granit și beton, în fața căreia se sfârșea drumul de țară, cu o intrare principală înfrumusețată cu plăci de lemn și încadrată de arbori și de tufișuri de plante indigene. Din această parte a clădirii se putea contempla o mare nesfârșită de teren împădurit și verde, care parcă mângâia ochiul privitorului și-i aducea liniște în suflet.

Înăuntru se afla o sală comună, flancată în stânga și în dreapta de aripi cu dormitoare mici care puteau găzdui câteva zeci de oameni. Această cabană de vânătoare neocupată acum, slujea în mod ideal scopurilor lui Feric Așezată relativ aproape de oraș pentru a ușura pregătirile necesare, ea era în același timp suficient de izolată, asigurând discreția. În plus, chiar acțiunea de convocare a acestor orășeni într-un mediu atât de rustic avea rostul de a le atrage atenția asupra loialității indiscutabile ce le-o pretindea noul lor conducător. De asemenea, îi lipsea de orice fel de avantaj de care ar fi beneficiat dacă l-ar fi întâlnit pe Feric pe propriul lor teren. Trebuia stabilit un control de fier încă de la început.

Feric hotărî să-i primească pe liderii Partidului chiar în sala mare. Pereții acesteia erau din piatră nefasonată, iar podeaua din scândură negeluită. Un cerc de torțe, aflate la baza tavanului din piatră, înalt și boltit, se adăuga luminii după-amiezii și un foc strașnic arunca văpăi din șemineul mare, construit în peretele dinspre vest. Pereții erau decorați cu trofee, capete de cerbi, puști, arcuri, lănci, ghioage și diferite alte arme care țin de pasiunea vânătorească.

În centrul încăperii se afla o masă mare și grea din stejar, acoperită cu catifea roșie, pe care se odihnea Marea Ghioagă de Held în toată splendoarea și strălucirea ei ; șiruri de scaune simple fuseseră așezate în ordine de-a lungul mesei. Feric însuși stătea în capul mesei pe un scaun ceva mai înalt decât celelalte, cu fața spre intrarea în sală. În spatele lui, ușile care dădeau spre un balcon grosolan fuseseră lăsate larg deschise, punând în evidență peisajul amețitor al marginilor apusene ale Pădurii și ale câmpiei unduitoare din depărtare, împărțită în careuri diferit colorate aparținând unor ferme

independente ; Walder însuși sclipea ca un oraș spectral la marginea orizontului.

Doisprezece Cavaleri ai Svasticii, încă îmbrăcați în splendoarea lor barbară, stăteau de pază în puncte strategice în jurul camerei, în timp ce Bogel, Stopa și alți șase foști Răzbunători întâmpinară vehiculul cu aburi sosit în curte. Feric își pusese o tunică de vânătoare de culoare brună, exagerat de austeră, care avea să iasă limpede în evidență în comparație cu îmbrăcămintea celorlalți, întrucât îi lipseau cu desăvârșire podoabele.

În ansamblu, Feric socotea că pusese la punct o primire adecvată.

Așa după cum ordonase, Stopa bătu puternic la ușa grea din lemn, solicitând permisiunea de a intra. Feric dădu un ordin și unul dintre Cavalerii care flancau ușa o deschise cu o eleganță cam din topor, deși urmase instrucțiunile pe care le primise. Bogel și Stopa intrară însoțiți de un grup pestriț de creaturi palide și în vârstă și cam lipsite de vlagă, șase în total. Singurul lucru care-i salva pe acești nababi ai Partidului Renașterii Umane era că arătau ca niște exemplare de genotip pur uman și că radiau o aură de hotărâre încăpățânată, chiar dacă destul de nesigură. Alături de Stopa și de cei șase ex-Răzbunători mătăhăloși și bine dispuși care încheiau grupul, conducerea partidului făcea o impresie jalnică. Când oamenii aceștia se mai apropiară, Feric avu o senzație trecătoare de iritare la vederea calității materialului uman pe care avea să-l conducă.

Dar fruntea i se lumină când Stopa, cu un rânjet cam prea camaraderesc pe față, se opri la capătul mesei cu un pocnet sec din călcâie, își azvârli brațul drept înainte imitând vechiul salut regal și răcni :

— Trăiască Jaggar !

Instantaneu, ex-Răzbunătorii își împreunară călcâiele, salutară cu vigoarea potrivită situației și făcură ca salutul să răsune înzecit. Ceea ce deocamdată le lipsea ca precizie și strălucire era compensat prin entuziasmul pe care-l manifestau.

O clipă doar, conducătorii Partidului priviră în jur, ceea ce dovedea clar să nu știau ce reacție se aștepta din partea lor. Apoi Bogel salută și strigă „Trăiască Jaggar"

cu voce limpede și perfect sinceră. Întrucâtva nesiguri și total lipsiți de avânt, adunătura de bărbați cu înfățișarea funcționărească maimuțăriră neglijent salutul și reușiră să îngaime urarea.

Bogel făcu prezentările precis și cu o admirabilă simplitate :

— Bărbați-Adevărați, noul nostru lider, Feric Jaggar.

— Felicitări, spuse Feric. Tocmai ați folosit noul salut al Partidului, chiar dacă ați făcut-o cam stângaci. N-am nici o îndoială că în curând veți deprinde adevăratul spirit. Astăzi însă avem probleme mai concrete de rezolvat. Vă rog să luați loc.

Bogel și Stopa se așezară în stânga și respectiv dreapta lui Feric ; membrii conducerii Partidului se așezară în continuare de-a lungul mesei, aruncând priviri furișe spre Marea Ghioagă, punându-și desigur întrebarea dacă afirmațiile lui Bogel potrivit cărora noul conducător putea s-o mânuiască aveau vreun sâmbure de adevăr. Îndoielile lor aveau să fie spulberate la vremea potrivită ; deocamdată Feric preferea scepticismul lor nedisimulat.

Bogel îndeplini protocolul de prezentare a bărbaților, cu toate că Feric fusese bineînțeles informat cu privire la viața și genealogia lor. Otrig Haulman, un prosper proprietar de tavernă, era trezorierul Partidului, cam bizar, dar dedicat trup și suflet ideii de puritate genetică, dovedindu-și loialitatea față de această cauză prin sprijinul financiar oferit din propriile lui venituri. Tavus Marker, specialist în sloganurile comerciale, era secretar pentru relații cu presa, un bărbat slab și cu un aer bolnăvicios dar, cu toate astea, un activist neobosit. Heermark Bluth și Barm Decker, unul măcelar, celălalt un mărunt ofițer de poliție, împreună cu Bogel, erau oratorii principali ai Partidului. Manreed Parmerob, profesor de istorie, era actualul teoretician al Partidului. Sigmark Dugel ocupa funcția de președinte al comitetului de acordare a titlului de membru — o distincție ce nu-și prea găsea rost dacă se ținea seama de faptul că Partidul nu însuma mai mult de trei sute de membri. Ca brigadier în retragere care întreținea contacte personale în înalte cercuri militare, Dugel avea să se dovedească neîndoielnic foarte util într-o bună zi. Luat în întregul său, grupul

nu reprezenta exact elita societății, dar nici nu era lipsit cu totul de posibilități și contacte.

Pe lângă acestea, prezența lui Stopa și a flăcăilor solizi aflați sub comanda lui dădea întâlnirii un anumit aer de siguranță care altfel ar fi fost absent. Erau de față bărbați capabili să acționeze în forță și, dacă se ivea prilejul, cu efecte notabile, oameni pătrunși de un sentiment de loialitate personală față de Feric. El adusese o nouă dimensiune în ceea ce privea simțul practic și spiritul solemn al acestui Partid destul de visător ; faptul că toți adoptaseră salutul și urarea Partidului dovedise o acceptare deplină a situației.

— Bărbați-Adevărați, avem multe de realizat într-un răstimp scurt, intră Feric direct în subiect. Am studiat Partidul Renașterii Umane așa cum există el în prezent, și vor trebui efectuate o serie de modificări de esență. În primul rând va trebui schimbat numele. În mintea omului simplu, el sugerează un soi de cerc de dezbateri cu sediul într-o tavernă, nicidecum un grup de patrioți hotărâți și riguroși. Ceva de genul „Fiii Svasticii" ar suna mai potrivit. Încă din Epoca Pârjolului, svastica a fost simbolul explicit al purității rasiale. Prin urmare, acest nume ar evidenția cauza noastră într-un mod pe care până și ultimul țărănoi l-ar înțelege cu ușurință. În plus ne va oferi unele avantaje în domeniul propagandei practice, lucru ce va transpare cu claritate mai târziu.

— O idee genială ! exclamă Marker. Atât cauza noastră, cât și numele Partidului pot fi exprimate printr-un simbol vizual care va fi lesne de înțeles chiar și pentru analfabeți. Nici un alt partid nu va beneficia de o armă atât de puternică în lupta de a capta atenția publicului.

Feric rămase impresionat de modul exact în care Marker înțelesese esența ideii sale geniale și de felul cum aceasta îi trezise la viață spiritul și dorința de acțiune. Faptul că descoperise atât de devreme asemenea calități la un subordonat de-al său i se păru deosebit de promițător lui Feric.

La rândul lor, ceilalți mormăiră nesiguri între ei, cu excepția teoreticianului Parmerob, care părea deosebit de agitat. În cele din urmă iritarea lui răbufni în cuvinte :

— Numele de Partid al Renașterii Umane a fost ales după îndelungi consultări, spuse el arțăgos. Reprezintă cu exactitate pozițiile de bază ale Partidului.

— Exactitatea nu-i același lucru cu forța, arătă Feric. Numele Partidului trebuie să strige cu vocea unui sergent major ceea ce reprezentăm noi.

Parmerob deveni din ce în ce mai indignat.

— Eu însumi am formulat numele și platforma Partidului, declară el. Noi reprezentăm puritatea adevăratului genotip uman, aplicarea riguroasă a legilor purității genetice, anihilarea completă a Dominatorilor antiumani, excluderea pe vecie a tuturor mutanților de pe pământul sacru al Heldon-ului și extinderea dominației Helder asupra unor noi teritorii și purificarea resurselor genetice acolo unde acest lucru se va dovedi posibil. Aceasta este formula pentru o renaștere a adevăratei umanități — de aici și numele de Partid al Renașterii Umane.

Feric se ridică încet și puse ca din întâmplare mâna dreaptă pe mânerul Marii Ghioage de Held ; toți ochii se ațintiră asupra sa. Chiar vor fi martori la mânuirea Comandantului de Oțel ? Se lăsă un moment de tăcere în care se putea auzi vuietul șoptit al focului din șemineul mare de piatră.

Vocea lui Feric sparse această liniște încremenită :

— Există vreo nuanță menționată de tine care să nu fie implicită în simbolul svasticii ?

Ca din senin, chipul lui Parmerob se boți într-un zâmbet :

— Ai dreptate, bineînțeles, recunoscu el. Numele pe care l-ai ales pentru Partid este superior celui propus de mine. Suntem într-adevăr Fii ai Svasticii.

Feric se așeză fără să mai ridice Marea Ghioagă, deși rămase cu mâna pe ea.

— Foarte bine, spuse el, deci problema asta s-a rezolvat. Am conceput de asemenea o uniformă pentru Cavalerii Svasticii, brațul nostru înarmat. Bărbații pe care-i vedeți aici constituie nucleul acelei forțe ; în prezent, Cavalerii Svasticii numără circa patruzeci de oameni, dar am planuri care prevăd formarea unei trupe care să se ridice la cel puțin cinci mii de oameni.

— Generalii din Comanda Stelei nu vor privi cu

ochi buni sau cu indiferență apariția unei asemenea armate personale, arătă Dugel.

Feric zâmbi.

— Nu mă îndoiesc nici o clipă de patriotismul fanatic al corpului ofițeresc profesional, afirmă el. Împărtășim aceeași cauză cu armata, și va trebui să găsim mijloace de a convinge Comanda Stelei de acest adevăr. Nu mă îndoiesc defel că propria ta experiență și priceperea în problemele armatei se vor dovedi neprețuite în această privință.

Îngrijorarea lui Dugel se mai risipi, deși pe chipul lui mai persista o doză de scepticism. Dintre ceilalți, Haulman încă nu-și exprimase nici o părere tranșantă, în timp ce Bluth și Decker, oratorii Partidului, radiau o anumită aură de ostilitate ; Parmerob și Marker păreau atenți și entuziaști, Bogel era bineînțeles susținătorul său în toate propunerile, iar Stopa, credincios persoanei lui Feric, arăta o fervoare copilărească. După cum se prezentau lucrurile, dacă dorea, putea îndepărta cu ușurință orice element ostil din sânul Partidului ; ar fi fost însă mai bine să câștige loialitatea necondiționată a tuturor încă de la început.

— Nu mai rămâne decât să organizăm prima noastră demonstrație de masă, continuă calm Feric.

În acest moment, Herman Bluth îl întrerupse bătăios și zgomotos.

— Dar cum se va pune problema conducerii ? ceru el lămuriri. Încă n-am supus la vot. În prezent, Bogel este Secretarul General și șeful titular al Partidului ; tu, Bărbat-Adevărat Jaggar, nu ai nici un titlu.

— Eu doresc din toată inima să cedez funcția de Secretar General în favoarea lui Feric, sugeră Bogel. O să mă mulțumesc cu titlul de Președinte Executiv sub conducerea lui.

— Încă nu l-am ales pe Jaggar drept conducător, insistă Bluth. Cer să se supună la vot.

Feric aprecie situația creată. Bogel, Parmerob și Marker vor vota neîndoielnic în favoarea sa ; Bluth și Decker se vor pronunța probabil împotriva ; pozițiile lui Haulman și Dugel erau necunoscute, deși într-un moment de cotitură, probabil că se putea baza pe brigadierul în

retragere. În plus, va cere dreptul să-și exprime și propria părere și, la o adică, Stopa va putea face același lucru. Nu-și putea permite să piardă nici un vot.

Cu toate acestea, autoritatea absolută i-ar fi știrbită într-o oarecare măsură dacă ar permite conducerii Partidului să voteze alegerea lui în funcția supremă, iar a admite ca rezultatul votului să fie altul decât unanimitatea, ar însemna un adevărat dezastru. Va trebui să conducă prin câștigarea unui drept inatacabil, nu prin îngăduința unui consiliu oarecare al notabilităților.

— Bogel, tu vei păstra titlul de Secretar General, spuse Feric. Se potrivește mai bine stilului tău. În ceea ce mă privește, eu mă mulțumesc să fiu cunoscut pur și simplu drept Comandant.

Provocarea era limpede : Feric pretindea să i se acorde titlul de Comandant al Fiilor Svasticii și tot ce însemna asta prin drept, nu prin vot. Bluth deveni deosebit de agitat, iar Decker părea și el gata să facă spume la gură. Bogel, Marker, Parmerob și Stopa înțeleseseră și erau evident de acord, în vreme ce Haulman nu-și exprimase încă vreo părere, iar Sigmark Dugel părea să aprobe sonoritatea impresionantă a noului titlu de conducător absolut.

Într-un târziu, Decker puse întrebarea pe care Feric spera să o audă :

— Cu ce drept ceri conducerea Partidului fără supunere la vot ?

Feric se ridică din nou în picioare, de astă dată deliberat, mâna lui dreaptă fiind încă așezată ușor pe Marea Ghioagă de Held. O pală de vânt pătrunse în încăpere prin ușile deschise din spatele lui Feric, făcând ca torțele din jurul tavanului să tresalte impetuos. În spatele lui, cerul înserării era de un albastru adânc, vârstat cu dungi portocalii, iar marea câmpie centrală a Heldon-ului se întindea la poalele muntelui, dincolo de bastionul Pădurii. Încadrat de acest peisaj impresionant creat de lumina tremurătoare a torțelor, cu mâna pe sceptrul primordial al națiunii Helder, Feric părea încarnarea eroilor legendari ai trecutului neguros și până și Bluth și Decker nu-și putură reține un sentiment de respect.

— Cel care deține această Mare Ghioagă este adevă-

ratul stăpânitor al întregului Heldon prin drept genetic, un drept care merge cu mult mai adânc decât orice lege a Partidului sau a Consiliului, spuse Feric. Crede vreunul dintre voi că poate mânui Marea Ghioagă de Held ?

Se văzură reduși la tăcere.

Încet și calculat, Feric strânse în mână Comandantul de Oțel. Cu o mișcare ușoară ridică Marea Ghioagă deasupra capului.

Apoi lăsă Comandantul de Oțel să cadă pe tăblia din stejar masiv și o făcu țăndări.

Însuși Bluth sări în picioare, îndemnându-i și pe ceilalți să-i urmeze exemplul, salutând precis și strigând :

— Trăiască Jaggar !

6

O PROCESIUNE MĂREAȚĂ ale cărei impetuozitate, zgomot și culoare lăsau pe privitor fără grai și-i făceau inima să cânte în piept, traversa vuind câmpia pe drumul ce ducea spre suburbiile Walder-ului : două șiruri lungi de motociclete alergau cu cincizeci de mile pe oră, însoțind o mașină pe benzină, neagră și zveltă. Zdrențele barbare ale Răzbunătorilor Negri dispăruseră, fiind înlocuite de uniformele de Cavaleri ai Svasticii, croite cu stil și eleganță din piele, asortate cu șepci de pădurari cu calote înalte, tot din piele, purtând medalioane din bronz reprezentând noul blazon al Partidului : un vultur ținând în plisc un scut cu svastică. În urma fiecărui motociclist flutura o mantie roșie decorată cu o svastică neagră în relief, încadrată de un cerc de albul cel mai pur ; acest motiv era repetat pe brasardele pe care fiecare dintre ei le purta pe mâneca brațului drept. Mantiile și brasardele erau miniaturi ale celor patru steaguri mari în alb, negru și roșu ale Partidului, prinse de cadrele motocicletelor din fruntea și din urma coloanei. Aceste steaguri fluturând în vânt erau dominate de emblemele cu svastică neagră pe fond alb așezate în centrul lor și fixate de catarge solide din bronz, care aveau în capăt sigla Partidului. Până și motocicletele fuseseră vopsite după un model uniform : cadrele erau de un roșu strălucitor, rezervoarele de carburant în culoarea

și motivele drapelului Partidului, portbagajele cromate și fără zorzoane, iar aripile de asemenea cromate și având forma unor mari fulgere. Feric calculase bine efectul pe care această procesiune îl va crea pentru a înflăcăra spiritele și pentru a atrage privirea oricărui Helder adevărat.

Automobilul negru al comandantului rămăsese nepavoazat, cu excepția micilor steaguri ale Partidului așezate deasupra roților din față. În cabina mașinii se aflau trei Cavaleri ai Svasticii îmbrăcați în uniforme : un șofer pe scaunul din stânga și un soldat alături de el pentru a se păstra simetria. În fața cabinei deschise stăteau Seph Bogel și Sigmark Dugel. În spatele lor, pe o banchetă mai înaltă, era așezat Feric. Bogel, Dugel și Feric erau îmbrăcați cu uniforma pe care Feric o proiectase pentru elita Partidului. Aceasta era făcută din piele neagră, croită cu eleganță și asortată cu nasturi cromați și având la guler o eșarfă roșie, ale cărei capete se terminau cu cheutoare cu svastici negre pe fond alb. Brasardele și mantiile aveau aceeași croială ca și cele ale Cavalerilor Svasticii, însă chipiele din piele neagră erau mai elegante, cu cozoroace înguste și cromate și cu emblema Partidului făcută din argint și cu o svastică neagră gravată.

Marea Ghioagă de Held, atât de lustruită încât lucea ca oglinda, era ținută la brâul lui Feric de o centură lată din piele, împodobită cu ținte cromate.

Așa avea să intre Feric în al doilea oraș ca mărime al Heldon-ului — în fruntea unei impetuoase și strălucitoare trupe de asalt, într-un spectacol măreț de sunet și forță și culoare astfel conceput de mintea și mâna lui încât să facă sufletele privitorilor să plutească.

Și într-adevăr, ajunsă în suburbia sudică a Walderului și reducând viteza la treizeci de mile pe oră, procesiunea strânsese pe urmele ei o adevărată armată de motociclete particulare, mașini pe benzină și chiar bicicliști care pedalau din răsputeri pentru a ține ritmul cu restul vehiculelor. Feric înțelese că acești oameni fuseseră atrași mai curând de spectacolul impunător al bărbaților îmbrăcați în uniforme, parcă zburând cu mare viteză pe bulevarde, decât de vreun sentiment de loiali-

tate față de Partid, întrucât noile culori încă nu fuseseră afișate în mod public ; totuși, cei care reacționau cu entuziasm fierbinte la această demonstrație erau aproape sigur bărbați cu spirit Helder.

Grație celui de-al șaselea simț — ca să nu mai vorbim de tumultul care prevestea cu mult timp înainte sosirea coloanei — oamenii din Walder știau deja de trecerea ei, astfel încât se așezau în fața caselor masive și îngrijite, construite din cărămidă, așteptând să vadă mașina lui Feric trecând în mare viteză. Străzile curate și betonate, casele strălucitoare, peluzele și straturile de flori, oamenii robuști și harnici, îmbrăcați în nuanțe de albastru, cenușiu și brun, proprietarii de magazine, îmbrăcați cu halate albe, decorate cu tot felul de fireturi, copiii cu obraji rumeni și sănătoși — toate acestea alcătuiau o imagine deosebit de agreabilă pentru Feric atunci când privea mulțimea adunată pe trotuare. Scenele ce i se perindau prin fața ochilor erau grăitoare pentru zestrea genetică Helder și pentru calitatea ridicată a vieții orășenilor ; îi creștea inima în piept de mândrie când vedea atâtea exemplare frumoase de umanitate autentică trăind într-un mediu imaculat.

Pe măsură ce coloana pătrundea tot mai adânc în oraș, mulțimea strânsă pe trotuare se mai îngroșase și clădirile deveniseră mai masive ; aici predominau blocurile de locuințe de patru și cinci etaje, nu casele. Construite și ele din cărămidă, multe dintre ele erau zugrăvite în culori luminoase și înfrumusețate cu tot felul de fațade din lemn sculptat și cu balcoane. Copacii și gardurile vii ofereau trecătorilor umbră și o atmosferă liniștitoare. Oamenii din această zonă i se părură lui Feric mai puțin prosperi, pentru că îmbrăcămintea lor părea mai sărăcăcioasă, iar magazinele ceva mai simple, însă curățenia și starea de întreținere a clădirilor erau exemplare.

Și aici strada era mai largă iar traficul vehiculelor de toate tipurile, compus din numeroase biciclete, mașini pe benzină și motociclete, camioane cu aburi și unul sau două autobuze cu aburi aparținând municipalității, trebui să facă loc paradei motorizate. Ori de câte ori coloana era obligată să ocolească vreun vehicul care nu reușea

să elibereze drumul la vreme, automobilul-comandant și motocicletele treceau vâjâind pe lângă obstacol fără să mai micșoreze viteza, spre deliciul oamenilor care urmăreau cortegiul și care izbucneau spontan în ovații. Grupul dezordonat de bicicliști și celelalte vehicule motorizate care mergeau în urma trupei de șoc trebuiau să se descurce care cum puteau.

Pe măsură ce parada se apropia de centrul orașului, numărul de magazine crescu treptat în raport cu cel al locuințelor și înseși clădirile deveniră mai impunătoare. Multe dintre ele ajungeau la zece sau chiar cincisprezece etaje și erau construite din cărămidă, beton sau ciment, placate cu marmură, feronerie sau cu fațade din piatră sculptată. La nivelul străzii, clădirile adăposteau magazine cu vitrine spațioase, oferind o mare varietate de mărfuri : alimente de toate felurile, îmbrăcăminte, motoare cu aburi pentru uz casnic cu utilajele corespunzătoare, decorațiuni interioare diverse, picturi și obiecte de artă decorativă, statuete, chiar automobile pe benzină pentru cei care-și puteau permite să le cumpere. Judecând după zgomotele de mașini ce răzbăteau până în stradă și după activitatea febrilă a muncitorilor ce puteau fi văzuți prin ferestre, etajele superioare ale acestor clădiri erau rezervate meșteșugarilor și industriei. Fără îndoială că multe dintre mărfurile oferite spre vânzare în magazinele de la parter erau produse la fața locului.

În acest stup al comerțului și industriei aerul era cam încărcat de praf, însă pe străzile de aici nu se vedea mizerie și murdărie, iar trotuarele păreau întreținute admirabil. Ce diferență uriașă față de străzile îngrozitoare și față de atelierele din Gormond, unde lucrătorii care asudau de dimineață până seara primeau o plată de nimic. În acest cartier, Feric reuși să se simtă învăluit de puterea întregului oraș. Nimeni nu putea să pună la îndoială faptul că genotipul rasial care construise orașe ca acesta era superior oricărei alte populații de ființe înzestrate cu rațiune. Lumea aparținea pe drept cuvânt oamenilor Helder grație adaptabilității lor în cursul evoluției.

Aici, în centrul comercial al orașului, mulțimea care se oprea pe trotuare ca să admire tulburătoarea și învolburata paradă de roșu sângeriu și de svastici era impre-

sionată și mulți oameni de condiție bună își exprimau aprobarea prin strigăte. Deși aproape nimeni nu avea de unde să știe ce reprezintă această defilare sau cine era eroul care trecea cu atâta fast, Feric se simți dator să răsplătească aprobarea lor adresându-le din când în când salutul tradițional al Partidului. Curând, acești oameni de treabă vor înțelege gestul, iar entuziasmul care era pe cale să se nască merita desigur o apreciere oficială.

Feric se arătă încântat de mulțimile care întâmpinară convoiul la intrarea pe Promenada de Smarald, un bulevard larg și măreț ce străbătea centrul guvernamental și cultural al orașului ; grupuri uriașe de oameni, în deplin acord cu dimensiunile erotice ale arhitecturi oficiale.

Aici erau câteva dintre cele mai mari și mai evidente dovezi ale grandorii civilizației Helder. Clădirea Primăriei era un edificiu masiv, cu trepte splendide și impunătoare și cu o fațadă monumentală formată din coloane fiecare dintre ele terminându-se la partea superioară cu o figură memorabilă din istoria Helder, totul fiind dominat de un dom din bronz verde, care purta cu demnitate patina timpului Fiecare dintre cele opt etaje ale Teatrului Municipal se sprijinea pe coloane de piatră, pe care se aflau frontoane cu basoreliefuri bogate reprezentând scene în armonie cu restul, conferind întregii clădiri eleganța și grația unui tort făcut de un maestru cofetar. Muzeul de Arte Frumoase era o clădire joasă de numai trei etaje, dar proiectată ca o serie nesfârșită de aripi care porneau în toate direcțiile, sugerând creșterea unei plante. Acest îmbietor palat al artei fusese edificat din diverse materiale de construcție, stilul arhitectural variind imperceptibil de la o aripă la alta, fiecare dintre ele fiind împodobită cu sculpturi ale unor diferite perioade artistice, astfel încât ansamblul exterior oglindea nenumăratele și multiplele minuni dinăuntru.

Alte clădiri publice de mai mică importanță erau construite la scară ceva mai redusă, dar de la prima și până la cea mai neînsemnată nu se precupețise nici un efort pentru decorarea lor cu grupuri statuare impozante din bronz, piatră sculptată minuțios, marmură și me-

tal. În fața fiecărei clădiri, dincolo de Promenada de Smarald, se afla câte o piațetă deschisă, astfel încât acest ansamblu crea un efect de generoasă deschidere și de grandoare.

Feric tânjea după ziua în care paradele Partidului vor umple acest bulevard impresionant dintr-un trotuar în celălalt, pe lungime de mile și mile, tălăzuind păduri roșii-sângerii de steaguri ale Partidului și coloane mărșăluind în ritmul muzicii marțiale, scandând cântece patriotice. Acea zi avea să sosească foarte curând, dar deocamdată urletul motoarelor de motocicletă și strălucirea orbitoare a oțelului și a steagurilor trecând în viteză constituiau un cânt, un spectacol suficient de grandios pentru a face ca acest impresionant bulevard să vibreze de energia muncitorilor și înalților funcționari, care se revărsau din clădiri pentru a fi martori la această defilare.

Coloana motorizată trecu în trombă de-a lungul Promenadei de Smarald, adunând în urma ei, precum coada unei comete, un număr din ce în ce mai mare de vehicule și biciclete și apoi părăsi centrul orașului, îndreptându-se spre nord. Soarele scăpăta spre apus, iar Feric plănuise să facă un tur prin sectorul vestic al orașului înainte de a se întoarce, la căderea serii, într-un loc din apropierea centrului Walder-ului, care fusese ales pentru desfășurarea primei întruniri de masă pentru că sfârșitul zilei va fi bineînțeles momentul cel mai dramatic pentru ceea ce avea el în minte.

Acest traseu aduse convoiul prin alt cartier comercial aglomerat, apoi printr-unul cu locuințe de bun gust; aceste zone bine întreținute și curate făcură loc unui cartier în care arhitectura caselor părea aceeași, însă fațadele se degradaseră și nu mai fuseseră reparate, pereții se înnegriseră, spațiile verzi se uscaseră din cauza neglijenței, iar străzile erau copleșite de gunoaie și murdărie. Oamenii de pe aceste străzi purtau straie uzate și slinoase, aveau chipuri mohorâte și priviri golite de orice expresie; stăteau tăcuți pe marginea trotuarelor, formând un spectacol jalnic, amintind de adunătura de specimene din Borgravia. Pentru nasul sensibil al lui Feric, duhoa-

rea Dominatorilor plutea grea și fetidă în aerul acestui cartier.

Feric se aplecă în față și-l întrebă pe Bogel :

— Ce e locul acesta ?

Bogel se întoarse și, cu o grimasă care exprima scârba pe care o simțea față de acel loc, îi răspunse :

— Bârlogul ăsta împuțit e cunoscut sub numele de Orașul Cenușiu. Este adăpostul cunoscut al universaliștilor ; scursura umană de aici a fost complet infectată de pestilența Zind-ului. Răbufnesc periodic din haznaua lor, dând naștere unor tulburări, cerând tot felul de scârboșenii cum ar fi, de exemplu, deschiderea granițelor sau zămislirea unor creaturi subumane cu regim de sclavi, cu sprijinul consilierilor din Zind. Când adevăratele noastre intenții vor fi cunoscute de către toată lumea, nu vom mai îndrăzni să ne arătăm chipul prin cartierul ăsta.

— Ba dimpotrivă, îl informă Feric, în viitorul apropiat trupele noastre de asalt vor trebui să măture toată zona și să-i căsăpească pe Domii răspunzători de starea de mizerie în care au adus adevărata umanitate.

— Nimeni n-a reușit până acum să-i scoată pe toți Domii din labirintul acesta, spuse Bogel. Se află pretutindeni și nicăieri.

— Atunci va trebui să crăpăm la capete aici până când ameliorarea situației va dovedi că i-am distrus pe toți. Singura modalitate de a distruge rețelele de dominanță adânc înrădăcinate este folosirea entuziastă a forței necruțătoare și chiar aplicarea ei în mod nediscriminatoriu.

În timp ce coloana trecea în goană pe străzile murdare, prin dreptul unor grădini căzute în paragină și a unor locuințe degradate, Feric jură să salveze cât mai mulți nenorociți de sub stăpânirea Domilor și să-i redea adevăratei lor vocații. Iar în cazul că unii ar fi fost prea adânc cuprinși în aceste mreje pentru a-i mai putea salva, uciderea lor va reprezenta un act de milostenie, dacă era să se țină seama de starea lor de acum.

Când ultimele raze ale soarelui învăluiră dealurile dinspre apus în purpuriu și oranj și luminile orașului începură să se aprindă rând pe rând, automobilul lui

Feric, mergând în fruntea coloanei, parcurse bulevardul larg care intra în Parcul Brammer prin partea sudică. De aici, de pe coama teșită a unui delușor cu pante blânde, aflat la capătul sudic al parcului, Feric le va vorbi oamenilor ce vor participa la prima întrunire de masă a Fiilor Svasticii.

Versantul dealului devenise deja vizibil și Feric putea să vadă svastica înaltă de douăzeci de picioare făcută din bușteni, care ardea și încununa culmea dealului ca lumina unui mândru far călăuzitor. Un semicerc uriaș format din torțe de zece picioare fiecare încadra acest însemn răvășitor al Partidului ; când automobilul-comandant ajunse la câteva intersecții depărtare de parc, Feric reuși să distingă tribuna joasă a oratorului, flancată de drapele uriașe de culoare sângerie așezate ceva mai în fața rugului cu svastică, grupul compact al membrilor conducerii Partidului, îmbrăcați cu haine negre din piele, spre dreapta tribunei, și fanfara militară angajată special pentru acest prilej, îmbrăcată cu uniforme de Cavaleri, în partea stângă. Totul părea pregătit până la ultimul detaliu.

Privind în urmă, Feric văzu coloanele gemene de motociclete, steagurile roșii cu svastică și mantiile fluturând în vânt ca un uriaș incendiu de pădure ; uruitul motocicletelor care cutremurau pământul făcea până și particulele de aer să vibreze și să danseze. Ceva mai departe, în spatele trupelor de asalt, văzu o mare aglomerare de vehicule cu aburi, automobile pe benzină, camioane cu aburi și biciclete blocând bulevardul dintr-un trotuar în celălalt și, imediat după toate vehiculele, o mare de Helder-i urmând cu pași grăbiți acest spectacol. Scena era pe deplin pregătită pentru o cotitură crucială a istoriei !

În momentul în care automobilul lui Feric se apropie de baza dealului, Cavalerii Svasticii executară o manevră elegantă : cele două coloane de motociclete țâșniră înainte, în timp ce șofeul lui Feric micșoră puțin viteza, astfel încât automobilul-comandant era flancat pe fiecare parte de o linie precisă de trupe de asalt motorizate. Când procesiunea ajunse chiar la poalele dealului, când uriașa svastică și șirul de torțe se profilară

cu claritate pe cerul întunecat, motocicliștii realizară o altă manevră. Cei doi motocicliști purtători de drapel din fruntea coloanei se plasară mai spre interior și încetiniră, așezându-se exact în fața automobilului negru al comandantului, astfel încât deveniră o gardă de onoare. Imediat după aceea, coloanele laterale de motocicliști depășiră automobilul și garda de onoare, părăsiră bulevardul și urcară panta dealului către focul din creștetul lui. În timp ce suiau cu motoarele ambalate, motocicliștii se despărțiră lăsând distanțe egale între ei. Când ajunseră la aproximativ zece iarzi de tribună, primele două motociclete opriră cu eleganță; celelalte se opriră în aceeași clipă, astfel încât cele două coloane de mașini cu motoarele mergând în gol formară un cordon de onoare ce se întindea de la poalele dealului până la vârful lui.

Mașina-comandant și garda cu drapele rămaseră la capătul de jos al coridorului, așteptând sosirea masivei mulțimi care se tălăzuia umplând tot bulevardul. Din acest punct de observație, Feric putea să îi vadă limpede pe Bluth, Haulman, Decker și Parmerob așteptând impozanți în uniformele din piele ale Partidului, într-un grup compact, spre dreapta tribunei oratorului. Stopa, îmbrăcat în uniformă brună de Cavaler, ieșea clar în evidență stând izolat la câțiva pași depărtare de acest grup.

Nu trecu mult și întregul bulevard din spatele automobilului lui Feric deveni o scenă de bună dispoziție dezlănțuită la sosirea primelor vehicule din care se revărsară valuri-valuri de pasageri, bicicliști care opriră și descălecară și, în cele din urmă, o mare mulțime de oameni mergând pe jos, cel puțin zece mii, se îmbulziră înainte umplând fiecare locșor gol. Toți strigau și comentau dând naștere unui vacarm asurzitor, dar nici unul nu îndrăznea să păsească pe panta dealului unde șirurile de Cavaleri motorizați stăteau ambalând din când în când motoarele, scoțând sunete care treceau prin tumultul uman ca un cuțit.

Când socoti că sosise momentul psihologic potrivit, Feric îl bătu ușor pe umăr pe Bogel. La rândul lui, Bogel îl atinse pe umăr pe Cavalerul din dreapta șoferului

automobilului negru, care ridică brațul adresând salutul Partidului.

In aceeași clipă, fanfara de pe coama dealului începu să interpreteze un impetuos cântec războinic, iar cele două motociclete de gardă se puseră în mișcare în susul dealului prin culoarul de onoare, arborând cele două drapele cu svastică în fața mașinii comandantului. În timp ce automobilul lui Feric urmă garda de onoare spre semiluna de foc, la trecerea prin dreptul Cavalerilor, aceștia adresară, doi câte doi, salutul Partidului, apoi se încadrară în spatele lui, astfel încât atunci când garda antemergătoare, ajunsă în vârful dealului, se întoarse și se opri cu fața la automobilul comandantului, coloana de Cavaleri călări se formase din nou, având în coada șirului alte două steaguri ale Partidului. Automobilul lui Feric opri în fața gărzii purtătoare de drapele, cele două coloane se împărțiră și formară un semicerc de motociclete la douăzeci de pași de semiluna de torțe, formând un zid de protecție între tribuna oratorului și marea mulțime de cetățeni care acum începuse să inunde panta dealului.

Bogel și Dugel coborâră din automobil fără multă ceremonie și se alăturară celorlalți funcționari ai Partidului, adunați lângă tribună. Feric așteptă însă în mașină până când primele valuri de oameni ajunseră la zidul protector format din motociclete.

Apoi coborî încet din mașină. În clipa când atinse pământul, fiecare funcționar al Partidului și fiecare Cavaler își repezi brațul drept în față, adresând salutul Partidului și vocile lor puternice și răsunătoare urlară în cor : „Trăiască Jaggar !", acoperind orice alt zgomot.

Rămaseră cu toții încremeniți în poziția de salut până când Feric ajunse la tribuna oratorului și automobilul se deplasă în spatele impresionantului rug dominat de svastică, pentru a nu dăuna în vreun fel spectacolului. În loc să urce la tribună, Feric se întoarse cu fața la marea mulțime Helder care năpădise panta dealului, un public care prin număr slujea scopurilor lui. Pentru a crea un efect dramatic, rămase nemișcat de parcă i-ar fi inspectat pe oamenii masați acolo și i-ar fi studiat să

vadă dacă sunt pregătiți pentru ceea ce avea să urmeze. Apoi adresă și el salutul Partidului.

Funcționarii Partidului și Cavalerii strigară instantaneu în cor : „Trăiască Jaggar !", se auzi pocnetul călcâielor lipite energic, apoi brațele coborâră la vipușcă și toți împietriră în poziție de drepți.

În timp ce Bogel urcă la tribună pentru a ține o scurtă cuvântare introductivă, Feric rămase în imediata ei apropiere, cu mâna rezemată ușor de mânerul Comandantului de Oțel, scrutând cu hotărâre mulțimea adunată pe deal.

— Astăzi nu vă vorbesc în calitate de lider al Partidului Renașterii Umane, pentru că acest partid nu mai există. Ca și legendara pasăre Phoenix, din cenușa lui se naște acum ceva cu mult mai impunător și glorios, adevărata și suprema expresie a voinței rasiale a Heldonului, un nou partid, o nouă cruciadă, o nouă cauză — Fiii Svasticii ! Iar pentru a conduce această puternică forță, vă dau un om nou, un erou în sensul cel mai adânc al cuvântului, pe Comandantul Fiilor Svasticii, Feric Jaggar!

Bogel își termină prezentarea cu o bătaie din călcâie și cu salutul Partidului. În aceeași clipă, toți Cavalerii și toate oficialitățile Partidului răspunseră în mod identic, scandând „Trăiască Jaggar !" În plus, zecile de membri ai Partidului, răspândiți în mod strategic prin mulțime, salutară în același fel, determinând și pe alți oameni de bună-credință să le urmeze cu destoinicie exemplul.

În timp ce ovațiile continuau, Bogel părăsi tribuna oratorului ; după o pauză semnificativă, Feric făcu un semn cu mâna și un sunet pătrunzător de trompete acoperi cu totul rumoarea și urletele. Feric urcă la tribună abia după aceea ; o svastică de flăcări de douăzeci de picioare, ce avea ca fundal cerul nopții, se înălța în spatele lui, scăldându-l în lumina roșiatică și eroică a focului care făcea să scânteieze nasturii de metal și fireturile uniformei din piele neagră și lucioasă și incendiindu-i ochii pătrunzători și puternici.

Putea simți nefireasca tăcere ce plutea în aer deasupra mulțimii ca pe o forță fizică ; mii de oameni stând umăr la umăr cât putea cuprinde cu ochii, esența fiecărui suflet îndreptată numai și numai asupra ființei lui,

așteptând ca el să vorbească. Avu senzația puterii irezistibile a destinului alergându-i prin trup, contopindu-se perfect cu energia propriei lui voințe neclintite. El era întruchiparea celei mai măreț cauze a rasei, expresia voinței ei de puritate și simți că și mulțimea din fața lui înțelegea acest lucru. El reprezenta voința Heldonului ; nu putea și nu avea dreptul să dea greș.

Cuvintele îi țâșniră spontan de pe buze :

— Au trecut peste o mie de ani de la Epoca Pârjolului și mutanții încă mai mișună pe Pământ, contaminând umanitatea adevărată cu genele lor scârbavnice și deformate. Cine poate spune că Heldon nu este un bastion al purității rasiale, într-o mare de putreziciune de dimensiuni planetare ? Spre sud se află Borgravia, un stat cu un potențial genetic bogat care, prin urmare, aparție pe drept domeniului Helder, dar condus în prezent de mutanți și corciți dezgustători care încearcă să distrugă orice urmă de genotip pur uman de pe teritoriul lor prin amestec rasial. Spre vest avem Vetonia și Husak, mormane fetide de gunoaie genetice cu nimic mai răsărite, unde adevăratul genotip uman este persecutat și ponegrit. Dincolo de aceste obscenități politice se întind haznalele genetice din Cressia, Arbona, Karmath și altele de aceeași teapă, unde rezervele genetice nu merită decât a fi exterminate fără milă, iar mai departe nu găsim decât pământuri pustiite și radioactive. Toți acești mutanți și corciți sunt în mod implacabil dușmanii noștri rasiali — dar nu aceasta este cea mai mare nenorocire.

Urmărind un efect dramatic, Feric făcu o pauză și în acel moment se simți aproape copleșit de valul uriaș de forță psihică și de aprobare extaziată care-l învălui, venind din zece mii de perechi de ochi sfredelindu-l arzător, ca niște cărbuni aprinși în întuneric. Gustă foamea lor nesățioasă care cerea vorbe de același fel : poporul Helder tânjea rasial după adevărul simplu și neînzorzonat care i se refuzase atâta vreme. Erau cu totul de partea lui.

— Nu, și nici măcar aceasta nu e cea mai mare nenorocire ! urlă Feric. Pentru că în est, în spatele unor farse politice precum Wolak și Malax, pândește întinderea inimaginabilă și putreziciunea fără de egal a infer-

nului sclavagist al Zind-ului ! Jumătate din populația mutantă a lumii se află sub controlul câtorva Dominatori ! Uriașe resurse și o populație gigantică la dispoziția scârnavilor Domi, a căror unică dorință este de a extermina și ultimele vestigii de umanitate adevărată de pe fața Pământului, pentru a domni veșnic peste o adunătură de creaturi fără suflete ! Și *nici asta* nu e cea mai mare nenorocire !

Feric făcu o nouă pauză și în acest răstimp auzi respirația precipitată a mulțimii din fața lui. El le trezea din amorțeală instinctele rasiale, voința și indignarea legitimă. El le înflăcăra spiritele, îndrăznind să exprime în cuvinte adevărul gol-goluț. Îi făcea să redescopere credința oarbă în puterea rasială.

— Nenorocirea cea mai mare este aici, în Heldon ! continuă el. Aici avem un guvern de lași și nevolnici care ling tălpile prostimii ignorante, lăsând să se înțeleagă că vor permite crearea de sclavi lipsiți de creier și că vor slăbi rigoarea legilor purității genetice. Ei speră ca în felul acesta să-și pună la adăpost trupurile becisnice în fața judecății care sigur va sosi într-o bună zi în Heldon, ultima speranță a genotipului uman adevărat ; avem un guvern format din imbecili care cochetează cu împuțiții de universaliști, cu toate că știu foarte bine că universalismul este scorneala Dominatorilor din Zind. În Heldon, patria purității umane, suntem infestați de un număr neștiut de Domi care, cu un fanatism inuman, lucrează în secret pentru distrugerea noastră totală !

De astă dată, când Feric făcu o nouă pauză, nu se mai lăsă liniște, ci mai degrabă o tălăzuire de voci furioase. O pădure de pumni flutură prin aer și se auziră strigăte de indignare și de aprobare. Cele mai adânci instincte rasiale ale mulțimii se treziseră de-a binelea din letargia în care fuseseră cufundate. Aerul vibra de forța însetată după sânge de Dominatori.

— Acum avem nevoie de o nouă hotărâre fanatică pentru a păstra puritatea rasială a Heldon-ului ! Acum avem nevoie de un guvern cu o voință de fier pentru a înlătura prin foc și oțel toți Domii și orice urmă de genă contaminată din întregul Heldon ! Acum ne trebuie o politică externă care să se consacre fără milă cu-

ceririi totale şi definitive a oricărui petic de pământ locuibil de pe faţa globului, prin folosirea forţelor umanităţii adevărate. Acum avem nevoie de un partid nou, cu o forţă eroică şi cu un zel fanatic, pentru a-i izgoni pe nevolnicii care deţin puterea şi pentru a-i arunca la groapa de gunoi a istoriei ! Acum ne trebuie o conducere plină de voinţă şi capabilă să conducă poporul Helder la victoria supremă şi la zdrobirea Domilor, mutanţilor şi corciturilor care ni se opun ! Heldon are acum nevoie de sprijinul fanatic şi necondiţionat al tuturor bărbaţilor adevăraţi în favoarea Fiilor Zvasticii !

Un strigăt copleşitor de aprobare răsună din sânul mulţimii. Mai mult de zece mii de braţe se ridicară în aer mereu şi mereu în semn de salut spontan. Feric îngădui ca această demonstraţie pornită din adâncul inimilor să continue în timp ce măsură cu privirea mulţimea ce ovaţiona dezlănţuit, o statuie a hotărârii absolute, aureolată de strălucirea roşiatică a flăcărilor svasticii gigantice care domina cerul din spatele lui.

Apoi, cu un gest dramatic, Feric scoase de la brâu Marea Ghioagă de Held şi ridică arma argintie tivită de fulgere în faţă, în salutul Partidului. Din mulţime se auziră murmure şi expresii de uimire, semn că legendarul Comandant de Oţel fusese recunoscut ; după câteva secunde, se lăsă tăcerea.

Capătul rotund sub formă de pumn prinse reflexe ale flăcărilor şi le răspândi aidoma unui soare miniatural, în clipa în care Feric ridică arma sus, deasupra capului, încordându-şi vocea la maxinum pentru a se adresa oamenilor pe un ton eroic :

— Ţin în mână Marea Ghioagă de Held si prin urmarea doresc să fiu cârmuitorul unic şi legiuit al întregului Heldon şi al tuturor pământurilor de dincolo de granite, nu doar în numele meu, ci în numele Svasticii ! Eu, Fiii Svasticii şi această armă sacră ne vom dedica repurificării prin sânge şi fier a întregului Heldon şi extinderii dominaţiei adevăratei umanităţi pe toată faţa Pământului !, Nu ne vom îngădui nici o clipă de odihnă până când nu va fi ştearsă de pe suprafaţa planetei şi ultima genă mutantă !

Ca prin miracol, într-un singur glas uriaș și cu o precizie neașteptată, mulțimea ridică brațul drept în aer și scandă :

— Trăiască Jaggar ! Trăiască Jaggar ! TRĂIASCĂ JAGGAR !

Vuietul părea capabil să despice bolta cerului și să le impună respect chiar și zeilor.

Radiind de bucurie, Feric își băgă înapoi la brâu Marea Ghioagă și răspunse mulțimii cu un salut. Și, incredibil, vuietul ovațiilor și scandărilor se dublă ca tărie și înflăcărare, iar salutul deveni frenetic. Fericirea acestui moment purtă sufletul lui Feric spre înălțimi nevisate de glorie rasială. Mai mult de zece mii de cetățeni Helder deveniseră loiali până la fanatism Partidului. Așa cum o torță incendiase marea svastică de lemn care ardea cu flăcări înalte în spatele lui, tot așa și cuvintele și voința lui aprinseseră svastica din sufletele acestor Helder-i de treabă. Și așa cum svastica de foc arunca văpăi roșiatice spre cerul înstelat, tot astfel svasticile din sufletele Helder vor lumina în întunericul spiritului și vor grava semnul Noului Ev pe necuprinsul cerului.

7

FII SVASTICII ocupau etajul patru al unei clădiri din piatră de zece etaje, restul fiind închiriat unui evantai larg de comercianți, proprietari de mici firme, doctori și alții. Din ordinul lui Feric, în contractul de închiriere Haulman stabilise o clauză potrivit căreia Partidul era cel mai important chiriaș ; de fapt, îndeplinise ordinul cu mult mai bine decât se așteptase Feric, întrucât închiriase etajul de la un vechi prieten care îi era profund îndatorat. În consecință, deși Partidul ocupa doar un etaj din cele zece, Feric reuși să impună o redecorare a întregii fațade a clădirii.

Cele șase etaje superioare, construite din piatră neagră, fuseseră zugrăvite în roșu și pe acest fundal enorm de roșu se pictase o svastică neagră într-un cerc de proporții impresionante, transformând această porțiune a fațadei clădirii într-un gigantic drapel al Partidului. Sub acest drapel se afla o placă mare de bronz pe care scria : „Cartierul General Național al Fiilor Svasticii". Două steaguri mari ale Partidului atârnau deasupra străzii. În cele din urmă, Feric reușise să facă din fațada acestei clădiri obișnuite ceva care să se armonizeze cu stilul și cu scopurile sale.

Întrucât cartierul general al Partidului se înălța precum un urias drapel roșu în fața gunoaielor universaliste, fuseseră luate și o serie de măsuri adecvate de securitate.

Un pluton de Cavaleri în uniformă, înarmați cu pistoale și ghioage, stăteau înșirați pe trotuar, veghind intrarea principală la orice oră din zi și din noapte. Alte patru gărzi aveau posturi fixe în stânga și în dreapta intrării. Pe acoperișul clădirii se găseau patru cuiburi de mitralieră cu personal permanent și putând face față atacurilor din orice unghi. Zi sau noapte, patrule formate din câte șase Cavaleri mărșăluiau în mod regulat în jurul clădirii, la intervale foarte scurte. În interior, fiecare etaj era patrulat continuu de Cavaleri înarmați și la etajul patru nu se putea ajunge decât pe două scări, ambele apărate de mitraliori.

Un teren viran de pe o stradă lăturalnică din apropierea cartierului general fusese înconjurat cu un gard înalt din sârmă ghimpată prin care trecea curent electric puternic, generat de un motor cu aburi instalat în interiorul perimetrului. Garnizoana de Cavaleri ai cartierului general locuia în această împrejmuire într-o serie de barăci joase de lemn. Aici își aveau adăpostul două sute de motocicliști și armăsarii lor. În eventualitatea unui atac asupra cartierului general al Partidului, lepădăturile ar fi fost prinse și zdrobite definitiv între oamenii din clădire și trupele motorizate de asalt. Era chiar posibil să reziste vreme îndelungată unui atac declanșat de elemente ale unei armate regulate.

Etajul patru fusese împărțit într-o serie de birouri, săli de conferințe și dormitoare. În timp ce Stag Stopa înnopta alături de Cavaleri în tabăra lor, iar ceilalți membri ai Partidului locuiau în propriile lor case, Feric dormea într-un dormitor alăturat biroului său, iar Bogel la fel. În plus, Ludolf Best, un tânăr pătrunzător, ale cărui inteligență și devoțiune, atât față de cauză, cât și față de Feric, îl recomandaseră ca persoană ideală pentru a fi secretarul particular al lui Feric, dormea de asemenea la cartierul general, unde putea să slujească stăpânului său în orice moment.

Deși cel mai mare din tot sediul Partidului, biroul lui Feric rămăsese dinadins auster. Pereții erau din lemn negeluit, la fel ca și cei ai barăcilor militare ; tavanul și podeaua din ciment cu ipsos, respectiv gresie, ambele de culoare roșie cu svastică neagră într-un cerc alb situat

în centrul lor geometric. În fața biroului simplu din lemn de stejar al lui Feric se aflau trei rânduri de bănci din lemn, astfel încât atunci când situația o impunea, puteau fi instruite grupuri destul de mari de oameni. Pe birou, pe o tavă acoperită cu catifea neagră, era așezată Marea Ghioagă de Held. Aceasta, draperia neagră ce încadra cele două ferestre, un steag mare al Partidului, atârnat ca o tapiserie în spatele biroului lui Feric, și o uriașă pictură în ulei reprezentând Bătălia de la Roost, erau singurele decorațiuni din încăpere.

La insistențele lui Bogel, fusese cumpărat un televizor deosebit de scump. Era o cutie simplă din oțel, cu partea din față de sticlă, plasat discret într-un colț al încăperii. Acum Feric și Bogel stăteau pe una dintre bănci și foloseau acest aparat costisitor pentru prima dată.

— Vezi tu, Feric, cheltuiala e pe deplin justificată, insistă Bogel, poate pentru a zecea oară. Cu receptorul acesta putem viziona orice transmisie publică televizată; așa putem obține informații valoroase.

Feric îl urmări cam suspicios pe ministrul de finanțe prezentând un raport economic plicticos în cadrul emisiunii informative de după-amiază. Nu înțelegea încă rostul acestui aparat; transmisiile publice de televiziune se aflau sub controlul total al actualului regim decadent. Nu începea nici o îndoială că televiziunea constituia un mijloc de propagandă de o forță imensă, care era receptată în orice piață publică din Heldon, întrucât receptoarele fuseseră instalate în astfel de locuhri. Dar pentru că guvernul exercita un control absolut asupra acestui mijloc de comunicare, lui Feric i se părea imposibil ca Partidul să aibă șansa de a folosi cândva această minune de ultimă oră a științei, în scopuri patriotice.

Deodată, ochii lui Feric se dilatară de uimire când își percepu pe ecranul televizorului propria imagine profilată pe fundalul svasticii arzânde. Din difuzor nu se auzi vocea lui Feric, ci aceea a comentatorului oficial:

— ...acest al treilea miting al Fiilor Svasticii în tot atâtea săptămâni de existență avea să se sfârșească prin violențe tragice...

Pe ecran apăru acum Promenada de Smarald inundată

dintr-un trotuar în celălalt de cetățeni purtând brasarde cu svastică, mulți învârtind torțe în aer. Se vedeau zeci și zeci de steaguri roșii cu svastică purtate în triumf deasupra procesiunii de masă.

— Bogel, prostia acestui regim libertin mă uimește ! exclamă Feric. Am impresia că nu va trebui decât să le punem niște hârlețe în mână acestor cretini, căci ei își vor săpa încântați propriile morminte.

— Din punctul lor de vedere, ei educă poporul împotriva amenințărilor adresate statului, spuse Bogel strâmbându-se. E limpede că se străduie din răsputeri să avertizeze întregul Heldon asupra existenței noastre !

Acum pe ecran apăruse o formație strânsă de cavaleri călare pe motociclete colorate, îmbrăcați cu uniformele lor brune, bine croite pe trup, cu mantiile roșii învolburate, conducând oamenii pe străzi.

— ... s-a desfășurat într-o atmosferă pașnică până când demonstranții au ajuns în Orașul Cenușiu, unde au fost întâmpinați de numeroase grupuri de huligani universaliști.

Aspectul sordid al Orașului Cenușiu deveni vizibil când Fiii Svasticii intrară în viteză pe străzile murdare. Deodată, o hoardă de bărbați îmbrăcați sărăcăcios, slinoși din cap până în picioare și înarmați cu tot felul de bâte și cuțite, năvăliră dintr-o stradă laterală și se repeziră în mulțimea de cetățeni neînarmați. Instantaneu, mai mult de o duzină de Cavaleri își întoarseră mașinile și porniră cu ghioagele lor lungi de oțel împotriva acestor nenorociți și lași. Puținii golani universaliști, care nu căzură lați după primele secunde de acțiune precisă și exactă, părăsiră scena în goană, urlând și cu capetele șiroind de sânge.

Deși comentatorul guvernamental turui în continuare despre bandele Svasticii și despre huliganii universaliști care-și rezolvau conturile pe străzi în dauna organismului politic, Feric știa foarte bine că cetățenii Helder de bună-credință care urmăreau spectacolul în piețele publice din întregul Heldon vor da crezare ochilor lor, iar nu bălmăjelilor unor maimuțoi din guvern și vor înțelege că asistaseră la triumful Svasticii. Putreziciunea pătrunsese și se instalase atât de adânc în creierele de două pa-

rale ale trădătorilor rasei încât, prin transmisia televizată, aceştia făceau propagandă Svasticii fără ca măcar să-şi dea seama, pentru că imaginea bărbaţilor adunaţi sub semnul Svasticii şi a oamenilor ce triumfaseră asupra atacatorilor se adresa inimii, în timp ce comentatorul cel spilcuit, prin vorbele răsuflate de condamnare a acţiunii, nu putea stârni decât repulsia şi greaţa telespectatorilor.

— Trebuie să existe o modalitate de a-i păcăli pe dobitocii ăştia ca să acorde Partidului acces la transmisiile publice, spuse Feric. Dacă am putea să transmitem *propria noastră* propagandă în fiecare piaţă din Heldon, într-o lună sau două am reuşi să-i înlăturăm de la putere pe degeneraţi şi să-i azvârlim la haznaua în care le este locul.

— Aşa cum se prezintă lucrurile acum, avem totuşi şansa de a ni se televiza măcar câteva spectacole, arătă Bogel.

Feric rânji aprobator :

— Câţiva universalişti morţi aruncaţi la rigolă după câte-un miting şi prezentarea la televiziune este virtual asigurată !

În timp ce Bogel închidea televizorul, tânărul Ludoif Best, zvelt şi zelos, un exemplu de adevărată umanitate, îmbrăcat cu haina din piele neagră şi cu pelerina roşie a Partidului, intră impetuos în birou, păşi hotărât spre Feric, bătu din călcâie, adresă urarea şi salută, apoi rămase într-o rigidă poziţie de drepţi.

— Ce s-a întâmplat, Best ?

— Domnule Comandant, Brigadierul Lar Waffing a sosit acum câteva clipe şi solicită să i se acorde imediat o audienţă.

— Bogel, ce ştii despre acest Waffing ? întrebă Feric.

— O persoană importantă, răspunse Bogel. Comandant de cuirasat aerian în timpul războiului, un erou la tinereţe. Deşi familia lui este foarte înstărită, şi-a urmat cu succes cariera militară după război până când, în cele din urmă a demisionat din funcţia de brigadier, în semn de protest faţă de politica foarte conciliantă a actualului regim.

Acest Waffing părea un adevărat patriot şi un bărbat cu un spirit deosebit, dar mai important era că-şi

păstrase fără îndoială o puternică influență în cercurile mitare precum și în cele economice, gândi Feric.

— Condu-l aici, Best, ordonă Feric ridicându-se, traversând încăperea și așezându-se la birou pentru a crea o atmosferă de demnitate.

Bărbatul pe care Best îl conduse în birou lăsa o impresie extravagantă, dacă nu chiar comică. Înalt, cu trăsături regulate care dovedeau o puritate genetică deosebită, Waffing avea o înfățișare energică, solidă și plină de bărbăție, însă se îngrășase foarte mult de când nu mai zbura. Purta o tunică cenușie cu o croială militară, înzorzonată cu o sumedenie de fireturi aurii, iar pe deasupra avea o mantie albastră ; pentru un om obișnuit, de corpolența impresionantă a lui Waffing, un asemenea stil vestimentar ar fi fost ridicol, însă Waffing radia o aură de voință și de masculinitate care impunea respect.

Cei doi bătură pas de defilare până în dreptul biroului lui Feric și, spre surprinderea și încântarea acestuia, Waffing execută salutul Partidului în același timp cu Best și i se adresă cu un „Trăiască Jaggar !" plin de entuziasm.

Zâmbind amabil, Feric îi răspunse la salut, îi ordonă lui Best să se retragă și-l invită pe Waffing să ia loc pe banca din față, alături de Bogel. Instinctiv, Feric simți o simpatie față de comportarea lui Waffing, ceva care nu ținea de utilele servicii pe care un om cu poziția lui i le putea oferi.

— Constat că ești o persoană cu care pot discuta în mod deschis, Jaggar, spuse Waffing cu o voce baritonală și sigură. Un bărbat care seamănă foarte mult cu mine Îmi place ce faci. Așa cum am spus-o de nenumărate ori, singurul mod de a-i trata pe dușmanii purității genetice este să le crăpi capul și mă bucură să văd că există în sfârșit un partid în Heldon care s-a hotărât să acționeze în acest sens. Jaggar, îmi place cum spui lucrurilor pe nume ; și eu am vorbit la fel ani de zile, însă nu sunt atât de convingător și, în plus, nu aveam intenția de a mă mânji intrând în meschinăria demersurilor electorale. Dar tu ai făcut din Fiii Svasticii o expresie elocventă a voinței rasiale, nu doar o morișcă de vorbe goale și, prin urmare, aș fi încântat să-ți ofer serviciile mele.

Feric rămase adânc impresionant de această exprimare a loialității din partea unui bărbat de asemenea calibru. Onestitatea deschisă și fără ocolișuri a lui Waffing era foarte convingătoare, mai ales pentru că în vocea lui nu se ascundea nici o urmă de falsă umilință. Numai un exemplar deosebit de umanitate adevărată, animat de conștiința naturii sale eroice, putea face o astfel de declarație directă de credință față de cauză, fără să lase impresia unei aroganțe sau a unei slugărnicii care să trezească suspiciuni.

— Ești bine venit în rândurile Partidului, Brigadier Waffing, spuse Feric. Sunt sigur că vei sluji cauza cu credință.

— Sunt convins de asta ! exclamă Waffing și izbucni într-un hohot sănătos de râs. Din câte am reușit să aflu despre organizația ta — și asta înseamnă că știu destul de multe, întrucât am acces nestânjenit la toate rapoartele confidențiale ale Comandamentului Stelei — nu beneficiezi de o conducere militară adecvată. Tu, Bărbat-Adevărat Jaggar, posezi instinctul conducerii supreme, însă nivelul conducerii militare sub comanda acestei brute de Stopa este sub orice limită imaginabilă.

— Stopa își îndeplinește destul de sârguincios ordinele, răspunse precaut Feric. Capetele zobite a sute de bestii universaliste sunt o dovadă convingătoare pentru eficiența și forța Cavalerilor Svasticii care se află sub comanda lui.

Waffing zâmbi.

— Neîndoielnic, spuse el. Sunt convins că în condițiile actuale își conduce banda foarte bine. Dar nu poți avea în vedere numirea unui de teapa lui în fruntea unei armate adevărate.

Feric simți un înțeles ascuns în spatele acestor vorbe.

— Cavalerii Svasticii sunt doar o forță de securitate personală, explică el calm. Sunt departe de a constitui o armată.

— Voi spune lucrurilor pe nume, se hotărî Waffing. Majoritatea celor din Comandamentul Stelei îi privesc pe Fiii Svasticii cu simpatie, însă dintr-o dorință legitimă de a-și păstra pozițiile pe care le dețin în prezent,

ei nu vor permite ca acești Cavaleri să devină mult mai puternici sub actuala conducere.

— Sub actuala conducere?

— Comandamentului Stelei îi va veni greu să aibă încredere în intențiile amicale ale unei forțe puternice conduse de unul ca Stopa. Pe de altă parte, dacă trupele tale de asalt ar avea în fruntea lor un om în care generalii să se poată încrede, atunci s-ar liniști cu gândul că acești Cavaleri ai Svasticii reprezintă mai curând un aliat decât un rival.

Feric nu-și putu reține un hohot înfundat de râs.

— Și atunci ar fi de preferat un om ca tine? întreabă el.

Chipul lui Waffing căpătă o expresie care mima umilința:

— E adevărat că sunt un comandant experimentat și că mă bucur de încrederea Comandamentului Stelei. Cât privește competența mea profesională, presupun că nu este cazul să o dovedesc, Comandant Jaggar.

— Comandamentul Stelei te-a trimis să-mi faci oferta aceasta?

Răspunsul lui Waffing veni pe dată, plin de forță și caracterizat printr-o sinceritate dârză, ba chiar fanatică.

— Loialitatea mea față de tine și de Fiii Svasticii, Comandante! strigă el și ochii îi aruncară flăcări. Dacă vei da ordin, voi accepta și postul de curățitor de latrine ca să te slujesc pe tine și ca să fiu de folos Svasticii! Comandamentul Stelei nu știe nimic despre asta; te-am informat pur și simplu despre atitudinea generalilor și ți-am sugerat o soluție.

Situația era limpede ca lumina zilei. Cu Stopa drept comandant, armata nu va permite Cavalerilor să crească numeric până într-atât încât să reprezinte o amenințare, adică până la punctul de a deveni o forță militară utilă. Cu Waffing drept comandant militar, membrii Comandamentului se vor simți mai puțin jigniți, ba ar putea fi chiar atrași de partea Partidului, fiind cu toții patrioți Helder demni de toată lauda. Pe de altă parte, nucleul Cavalerilor era constituit din foști Răzbunători și din oameni pe care-i recrutaseră ulterior; acești indivizi aveau o încredere oarbă în Stopa, sentiment umbrit doar

de respectul pentru persoana lui Feric. Înlocuirea lui Stopa cu un necunoscut ca Waffing ar crea mari nemulțumiri în rândul lor. Se impunea o soluționare cât mai subtilă a acestei delicate dileme.

— Te voi numi Secretar cu Securitatea Partidului, îi spuse Feric lui Waffing. Voi crea un nou corp de pază care să se numească Brigada Svasticii, o adevărată elită, aleasă pe criteriul devotamentului, purității genetice, forței fizice și inteligenței superioare. Nu vei comanda în mod direct nici Cavalerii, nici Brigada Svasticii; totuși, prin funcția de Secretar cu Securitatea, vei fi șeful ierarhic al comandanților ambelor trupe de șoc. Acest aranjament ar naște sentimente favorabile în sânul Comandamentului Stelei.

Fața lui Waffing se destinse brusc într-un rânjet.

— O hotărâre genială! afirmă el. E chiar mai bine decât gândisem eu. Apoi izbucni din nou în râs. Când mă vei cunoaște mai bine, adăugă el malițios, îți vei da seama ce compliment deosebit reprezintă o asemenea recunoaștere când vine din partea lui Lar Waffing.

Auzind acestea, Bogel, și chiar Feric, izbucniră într-un hohot camaraderesc de râs.

În cele din urmă, Feric reuși să convoace prima întrunire generală a Cercului Svastici, cu ierarhia complet reorganizată și rebotezată a Partidului și se declară pe deplin satisfăcut de marile schimbări pe care le operase. Titlurile mărunte și confuze dispăruseră, fiind înlocuite de onoruri emanând rigoare și forță, care în plus serveau la clarificarea și simplificarea întregului lanț de comandă. Erau de domeniul trecutului stilurile personale în care fuseseră îmbrăcați liderii Partidului atunci cînd îl vizitaseră prima oară; cu excepția lui Stopa, care purta uniforma brună de Cavaler, toți bărbații așezați în jurul mesei simple de stejar din sala de conferințe mobilată foarte frust erau îmbrăcați cu haine negre din piele, caracteristice elitei Partidului.

În plus, structura Cercului Svasticii reflecta perfect voința lui Feric. Bogel era acum Înalt Comandant al Voinței Publice, însărcinat cu formularea scopurilor Parti-

dului și cu transformarea acestora în dorințe ale poporului Helder, alungându-i pe cei de teapa lui Parmerob și Marker din cercurile înalte ale Partidului. Haulman era tot Trezorier al Partidului, dar fără titlul de Înalt Comandant ; o poziție care făcea foarte clară deosebirea dintre necesitățile economice și politica Partidului. Waffing devenise Înalt Comandant al Securității. Lui Stopa i se atribuise titlul ambiguu de Comandant al Cavalerilor Svasticii, care îl situa sub Waffing, deși asta îi dădea dreptul să ocupe un loc în Cercul Svasticii. De dragul simetriei Bors Remler, Comandant al noii Brigăzi a Svasticii, fusese și el primit în Cercul Svasticii. În scopul de a accentua supremația poziției lui de Comandant Suprem, Feric îi dăduse lui Bost gradul de Înalt Comandant, deși flăcăul nu avea sub comanda lui nici măcar un subordonat. În ceea ce-i privea pe Bluth și pe Decker, ei fuseseră izgoniți într-o obscuritate pe care asemenea nonentități o meritau cu prisosință. În concluzie, în casa Partidului se instaurase o ordine de fier, în vederea eroicelor lupte care aveau să vină.

Feric deschise întrunirea fără nici o formalitate : atmosfera era mai degrabă aceea a unei întâlniri între camarazi pentru a discuta strategii de luptă, decât pentru a dezbate probleme ideologice de partid mic-burghez.

— Scopul nostru final este restabilirea dominației umane adevărate asupra Pământului locuibil și distrugerea tuturor ființelor subumane. Primul pas important în această direcție va trebui să fie cucerirea de către Svastică a puterii absolute în Heldon. Acum trebuie să întreprindem pași concreți pentru a obține o dominație totală.

Cei prezenți primiră cu un entuziasm fierbinte această declarație directă. Remler îndeosebi părea să radieze un fanatism înfocat ; ochii lui albaștri și glaciali și trăsăturile acviline emanau o frenezie patriotică aproape palpabilă.

— Cu cinci sute de motociclete și cinci mii de soldați, Cavalerii ar putea cuceri Walder-ul într-o singură zi, promise Stopa. Cu o mie de motociclete și cu zece mii de oameni, mărșăluim asupra orașului Heldhime și strivim toți viermii sub tălpile noastre !

— Nu-i chiar atât de simplu, spuse Waffing, nelăsând furia să transpară în vocea lui. În cazul în care Cavalerii

ar ocupa Walder-ul sau ar porni în marș împotriva capitalei, guvernul ar ordona armatei să ne strivească. În loc să dea dovadă de slăbiciune în fața unui inamic înarmat, Comandamentul Stelei ar acționa împotriva noastră și atunci cauza ar fi pierdută. Nu putem spera să înfrângem armata regulată într-un război civil total.

— Eu unul sunt în favoarea metodei electorale, spuse Bogel. Curând vor avea loc alegeri pentru Consiliu ; se pun în joc toate cele nouă locuri. Eu sunt încredințat că putem face ca măcar Feric să fie ales în Consiliu. Cu Feric în Heldhime, în funcția de Consilier, cu siguranță că vom reuși să mai plasăm patru dintre oamenii noștri în Consiliu la alegerile viitoare, care se vor desfășura peste numai cinci ani.

Chipul înfierbântat și aseuțit al lui Remler se aprinse de indignare.

— Nici nu concepem să mai așteptăm cinci ani până să punem mâna pe putere ! exclamă el. Câte gene se vor pierde în cinci ani ? Cât de adânc vor reuși Domii să submineze trupul Heldon-ului ? Cât de mult va crește puterea universaliștilor ? Îndatorirea noastră rasială sacră este să luăm neîntârziat puterea absolută !

— Bine exprimat ! puse Feric lucrurile la punct. Nu încape nici o îndoială că luase o hotărâre foarte bună când, dintre membrii obișnuiți ai Partidului îl alesese pe Remler și-l promovase în fruntea SS-ului.[1] Individul era un idealist strălucit, dar complet pragmatic, și precizase exact imperativul moral al momentului .Cele două fulgere gemene de culoare roșie, pe care Feric le desemnase ca semn distinctiv al SS-ului, se potriveau vigorii și stilului lui ; Remler era un exemplu excelent pentru elita specimenelor pure genetic, pe care avea să le conducă.

Cuvintele lui Remler confirmaseră doar precizia morală și pragmatică a planului pe care Feric îl hotărâse deja. A angaja Partidul să câștige puterea numai prin mijloacele electorale, legale dar demodate, ar însemna să trădeze cauza sfântă a purității genetice. Cu toate acestea o campanie politică ar oferi propagandei Partidului un țel

[1] SS — prescurtare de la Swastika Squad (— Brigada Svasticii) ntr.

precis și, în plus, fiecărui candidat pentru postul de Consilier i se acorda o oră de emisie pe săptămână pe programul național, timp ce putea fi folosit cu mare folos.

— Am hotărât asupra soluției imediate, anunță Feric. Voi candida numai eu pentru un loc în Consiliu. Candidatura mea va permite accesul la o oră de televiziune pe săptămână și putem să ne facem o propagandă deplină — *care nu va trebui să se limiteze la banalități tipic electorale* — iar acest lucru e suficient ca să mă convingă să particip. Vom organiza mitinguri publice de masă și mari demonstrații de forță în tot cursul campaniei electorale. Îi vom goni pe universaliști de pe străzi cu forța pumnului și a fierului și vom îngreuna situația tradiționaliștilor și a liber-cugetatorilor deopotrivă. Scopul nostru nu va fi doar de a câștiga alegerile, ci de a demonstra patrioților din Heldon hotărârea de a câștiga puterea și capacitatea noastră genetică și ideologică de a o folosi. În mod deliberat vom atrage asupra noastră ura și mânia bandelor de ticăloși și bătăuși ale universaliștilor, cu scopul de a le sparge țestele. Partidul nu va fi folosit ca unealtă pentru câștigarea alegerilor ; mai curând alegerile vor sluji ca unealtă pentru promovarea scopurilor supreme ale Partidului.

Când Feric sfârși de vorbit, până și idealistul Remler se alătură aplauzelor generale. Instrumentul victoriei finale a Partidului fusese făurit ; acum avea să fie mânuit cu fanatism necruțător și cu o forță căreia nimic nu i se putea opune.

Stadionul Municipal Heldhime era o uriașă salatieră din beton, care putea găzdui mai mult de o sută de mii de oameni și în seara în care avu loc prima manifestație de masă a Cavalerilor Svasticii din capitală toate locurile, atât pe scaune cât și în picioare, fuseseră ocupate până la ultimul de oameni adevărați care stăteau înghesuiți unul într-altul. Marginea de sus a tribunei centrale, precum și grilajele ce înconjurau terenul, fuseseră pavoazate cu steaguri minunate în roșu și alb, cu svastică neagră, care creau o atmosferă de înflăcărat patriotism.

Tribuna oratorului se înălța exact în mijlocul terenului ; era un cub simplu din lemn, cu latura de zece picioare,

vopsit complet în alb. Urcat la tribună, vorbitorul putea fi văzut din oricare colţ al stadionului.

O mare de uniforme şi de foc umplea tot terenul, înconjurând tribuna. Opt mii de Cavaleri ai Svasticii, îmbrăcaţi în uniforme din piele de culoare brună, stăteau în poziţie de drepţi ţinând torţe aprinse deasupra capului. Printre aceşti Cavaleri se găseau două mii de membri ai Brigăzii Svasticii, îmbrăcaţi în uniforme din piele neagră, cu mantii speciale tot negre, formând o uriaşă Svastică umană al cărei centru era tribuna. Întrucât formaţia SS nu avea torţe, aspectul întregului teren de pe marginea superioară a tribunei principale, unde Feric sugerase să fie aşezate camerele de televiziune, era acela al unui mare cerc de foc, în mijlocul căruia se vedea întipărită o uriaşă Svastică neagră strălucind întocmai ca un metal fantastic, în lumina roşiatică. Fiind de un alb pur, tribuna vorbitorului ieşea în evidenţă în mijlocul acestei svastici negre, semănând cu centrul universului.

Aflându-se împreună cu Lar Waffing în interiorul gol al tribunei şi aşteptând începerea demonstraţiei, Feric se simţea cuprins de un elan aproape insuportabil; această întrunire de masă, în cadrul căreia se va anunţa candidatura lui, va deveni punctul culminant al celei mai tulburătoare săptămâni pe care o trăise în Heldon. Era prima lui vizită în cel mai mare oraş din lume care, prin arhitectura eroică şi prin tehnologia avansată, era destul de fascinat prin el însuşi, dar în conjunctura actuală Heldhime constituia, din toate punctele de vedere, centrul de putere din Heldon. Aici se întrunea Consiliul şi tot aici se aflau sediile ministerelor guvernamentale, Comandamentul Stelei, majoritatea concernelor industriale mari ale Republicii Superioare. Cele mai dezvoltate institute de cercetare şi cele mai bune unităţi de producţie erau tot în Heldhime. Frâiele puterii ce trebuiau prinse în mână erau în acest loc.

Waffing îl prezentase pe Feric unor înalte cercuri economice, precum şi unor membri importanţi ai Comandamentului Militar al Stelei. Mulţi industriaşi vărsaseră fonduri importante în trezoriera Partidului şi toţi generalii, fără nici o excepţie, se dovediseră adversari ai universaliştilor şi ai Domilor ; mulţi recunoşteau în mod

deschis că abia aşteptau ziua în care li se va ordona să strivească această vermină. În ceea ce-l privea, Feric le promisese solemn la despărţire că atunci când va deveni stăpân peste Heldon dorinţa li se va împlini cu vârf şi îndesat.

Faima îl precedase în capitală şi numeroase grupuri de cetăţeni entuziaşti se formau în jurul lui Feric în chiar clipa în care-şi făcea apariţia în public. Ofiţeri pe care nu-i văzuse în viaţa lui îi adresau salutul Partidului. În seara când mersese să vadă o piesă de teatru, la intrarea în lojă, publicul se ridicase în picioare şi-l ovaţionase.

Prin urmare, aştepta începerea mitingului cu un sentiment acut de nerăbdare şi cu o încredere nețărmurită în propriile forţe.

Când începu transmisia televizată, Lar Waffing, impresionant prin masivitate şi prin uniforma neagră a Partidului şi pelerina roşie cu Svastică, îi strânse mâna, îi ură noroc, apoi urcă scara de lemn pufăind şi apăru la tribună în mijlocul unei avalanşe de urale şi saluturi. Ora destinului sosise ! Chiar în aceste clipe, Bogel vorbea în Piaţa Arn din Walder, unde mii de oameni se strânseseră în jurul receptorului de televiziune pentru a asculta cuvântarea lui Feric. Demonstraţii similare desfăşurate la lumina torţelor se organizaseră în toate oraşele, oraşelele şi satele din Heldon, iar oficialităţile importante sau mai mărunte ale Fiilor Svasticii se pregăteau în aceste momente să-l prezinte mulţimilor.

Waffing păşi spre microfon, făcu un gest prin care ceru să se facă liniște ; o clipă mai târziu, stadionul supraaglomerat amuţi. Waffing făcu o prezentare surprinzător de scurtă şi la obiect.

— Fii ai Svasticii, prieteni patrioţi, adevăraţi Helder-i de pretutindeni, vi-l prezint pe Comandantul Suprem al Fiilor Svasticii, marele şi gloriosul nostru conducător, Feric Jaggar !

După ce rosti aceste cuvinte, întregul Stadion Heldhime deveni un adevărat vulcan. Uriaşa mulţime părea hotărâtă să strige până va rămâne fără glas, în timp ce marea de torţe de pe teren se tălăzuia nebuneşte încolo şi încoace, iar membrii SS aşezaţi în formaţie de svastică

salutau mereu-mereu, într-o sincronizare perfectă și înflăcărată. Feric urcă încet scările și apăru pe tribuna vorbitorului, înconjurat de un impresionant univers de foc, urale și saluturi dezlănțuite. La vederea acestei siluete eroice, îmbrăcată într-o uniformă neagră și sclipind metalic, perfect strânsă pe corp, și cu mantia roșie cu svastică atârnând maiestuoasă în urma lui, cu Marea Ghioagă de Held prinsă la centura de piele bătută cu ținte, cu două fulgere roșii gemene desenate pe fiecare dintre cizmele înalte și negre, entuziasmul mulțimii atinse un paroxism al freneziei și înflăcărării.

Când Waffing se retrase, Feric îl bătu camaradereşte pe umăr și apoi rămase singur pe tribuna albă din mijlocul svasticii mari și negre, ce strălucea în marea înflăcărată de torțe. Era complet înconjurat, învăluit de urale și urări ale bărbaților Helder-i ce-și fluturau brațele, centrul atenției tuturor sufletelor a mii de oameni pe care-i vedea pretutindeni și a milioane de alți oameni care, de-a lungul și de-a latul patriei, așteptau să-i asculte cuvântarea. Ca intensitate și măreție, tumultul mulțimii era precum tunetul legendar care sfâșiase cerul pe vremea anticilor, iar acest sunet îl cuprinse pe Feric în grandoarea lui mitică.

Fiind situat exact în punctul focal al acestui moment de răscruce al desfășurării istorici în timp și spațiu, cu sufletul devenit centrul unui ocean de înflăcărare patriotică, Feric simți puterea destinului cosmic curgându-i prin vine și copleșindu-i ființa cu voința rasială a poporului Helder. El era apogeul forței evoluției în adevăratul sens al cuvântului ; când se va adresa mulțumii, el va împinge mersul evoluției umane spre noi culmi de puritate rasială, printr-un act al propriei sale voințe. Prin vocea lui va vorbi glasul colectiv al adevăratei umanități. În momentul în care va acționa astfel, el *va fi* Partidul, el *va fi* voința rasială ; el *va fi* Heldon-ul.

Când ovațiile deveniră frenetice, Feric ridică mâna adresând salutul Partidului și tăcerea care se înstăpâni aproape instantaneu inspiră și mai multă venerație decât tumultul dinainte. Întreaga lume părea să-și țină respirația în așteptarea vorbelor pe care el avea să le rostească.

— Concetățeni Helder-i, începu el cu simplitate și recepționă ecoul propriei voci umplând tăcerea necuprinsă cu prezența lui, mă ridic astăzi în fața voastră pentru a-mi anunța candidatura pentru un loc în Consiliul de Stat. Mă ridic acum ca reprezentant pilduitor al Fiilor Svasticii, întrucât voi candida pentru Consiliu nu în scopul de a mă alătura hoardei decăzute și de a controla farsa guvernării împreună cu ceilalți Consilieri, ci ca să mă înalț deasupra lor și să fac țăndări această cloacă născocită de trădători lipsiți de vlagă și s-o azvârl la groapa de gunoi a istoriei. Nici măcar prezența unei majorități a Svasticii în Consiliu nu ar fi suficientă pentru a salva umanitatea de primejdiile care o pândesc; nici măcar un Consiliu compus în totalitate din membri ai Fiilor Svasticii n-ar fi de ajuns. Situațiile eroice ne cer acțiuni eroice!

Cu o mișcare deliberată, astfel încât nimănui să nu-i scape gestul, Feric puse mâna pe mânerul Marii Ghioage de Held, dar se stăpâni și nu scoase această armă nobilă.

— Această Mare Ghioagă a fost odată sceptrul regilor Heldon-ului; acum se află în posesia mea, nu ca pretendent la vreun titlu regal, ci ca instrument al voinței noastre rasiale. Particip la aceste alegeri ridicole doar ca să permit voinței rasiale să devină cunoscută prin prezența mea în rândul Consilierilor! Odată ales, îmi voi întemeia acțiunile nu pe dictatura unei majorități numerice sau pe sentimentul credinței într-o legalitate confuză și meschină, ci pe principiul loialității neabătute față de voința rasială, față de puritatea genetică a Heldon-ului și față de cauza victoriei finale a umanității împotriva tuturor mutanților și corcitilor de pretutindeni!

După aceste cuvinte, mulțimea de pe stadion izbucni încă o dată în ovații prelungi și tunătoare, în timp ce membrii SS așezați în formă de svastică salutând mereu și mereu, cu o perfecțiune de fier și cu o forță fanatică.

Feric își luă mâna de pe mânerul Comandantului de Oțel și o ridică în aer, cerând să se facă liniște. Instantaneu, o tăcere deplină cuprinse stadionul; prin extensie, Feric putu să simtă această tăcere plină de așteptare unind milioane de suflete aflate în piețe publice în întreaga țară, pentru că exact în acea clipă, tot Heldon-ul era pătruns, ca într-o comuniune mistică, de sentimentul voinței rasiale.

Cumpănindu-și bine orice silabă, Feric umplu vidul primitor cu cuvinte care făceau să vibreze o coardă nobilă în fiecare piept Helder.

— Astăzi cer fiecărui bărbat adevărat din Heldon, fiecărui patriot, fiecărui specimen al autenticului genotip uman, fiecărui locuitor care păşeşte pe acest pământ necuprins ca un bărbat adevărat să se ridice într-un singur trup format din eroi revoltaţi şi să-i poarte pe Fiii Svasticii, ca reprezentanţi ai cauzei noastre rasiale şi ai cauzei evoluţiei fiinţelor înzestrate cu raţiune, până la victoria finală şi totală !

Feric duse încă o dată mâna dreaptă către mânerul Marii Ghioage de Held.

— Eu nu voi cerşi voturile voastre asemenea politicienilor burghezi, pe care i-a părăsit bărbăţia ! strigă el. Şi nici nu caut să vă câştig voturile prin înşelăciune, asemenea lacheilor universaliştilor care se gudură pe lângă scârnavii şi subumanii Dominatori. Ca întrupare umană a voinţei rasiale, eu vă cer voturile pentru că acesta este dreptul meu ! Şi vă ordon şi mai mult ! Ordon tuturor fiilor adevăraţi ai Heldon-ului să iasă pe străzi în seara aceasta, ca o forţă copleşitoare. Cu prezenţa voastră de masă şi cu fanatismul vostru patriotic, vă ordon să-i convingeţi pe toţi cei pe care-i veţi întâlni de justeţea cauzei noastre, de tăria irezistibilă a voinţei noastre şi de încrederea nestrămutată în victoria noastră totală şi definitivă ! Dacă pleava universaliştilor îşi arată mutrele lor nenorocite, zdrobiţi-le capetele şi striviţi-le trupurile nevrednice sub tălpile bocancilor voştri ! Dacă sprijinitorii altor partide vi se vor opune prin vorbe sau fapte, convingeţi-i pe cei capabili să înţeleagă raţional, iar pe ceilalţi zvârliţi-i cât colo ! Fie ca forţele Svasticii să mărşăluiască prin întregul Heldon în această noapte, chiar până în zori ! Faceţi ca străzile să ne aparţină !

Cu aceasta, Feric scoase Marea Ghioagă de Held şi împunse cu ea spre cer, un stâlp uriaş de metal strălucitor ţintit spre stele ; capătul lucitor aspira puterea tuturor torţelor aprinse şi arunca fulgere ale acestei manifestări fizice a forţei rasiale către orice colţ al stadionului şi, prin intermediul undelor, în întregul Heldon.

La acest semnal, miile de Cavaleri şi de SS-işti în-

cepură să mărșăluiască într-un cerc al cărui centru era tribuna lui Feric, umplând stadionul și tot Heldon-ul de bubuitul cizmelor cu tălpi întărite cu oțel, ridicate și coborâte într-o cadență perfectă. De deasupra, uriașul cerc de flăcări de pe teren părea practic nemișcat, în timp ce svastica mare și neagră formată din trupe SS. se rotea continuu și irezistibil în jurul lui Feric, la fel ca o roată a sorții care măcina totul în calea ei.

În momentul în care își duse cuvântarea către un paroxism zdrobitor, Feric trăi senzația că stătea pe axa lumii, că întregul Heldon i se rotea la picioare și că voința rasială pivota în jurul ființei lui.

— Trăiască Heldon ! strigă el, punând în aceste cuvinte toată energia sa fizică și mintală. Trăiască Svastica ! Trăiască victoria finală !

Aflat în centrul marii svastici rotitoare, epicentru al erupției de voință rasială ce cuprindea întreaga națiune, cu trupul vibrând în ritmul ameților al celor patrusprezece mii de picioare în marș, Feric simți o fuziune deplină a sa cu poporul său, ca și cum fiecare Helder care se revărsa în aceste clipe pe străzile de pe tot cuprinsul țării ar fi fost o prelungire a cărnii și a ființei lui.

Și din gâtlejurile a o sută de mii de oameni masați pe stadion și a milioane de noi fanatici ai Svasticii care umpleau fiecare piață publică de pe întinsul țării răspunsul urcă într-un singur glas rasial, din mijlocul pădurilor de brațe întinse, voința rasială însăși erupând ca un strigăt din străfunduri, zguduind chiar și Pământul cu puterea sa de tunet : TRĂIASCĂ JAGGAR ! TRĂIASCĂ JAGGAR ! TRĂIASCĂ JAGGAR !

8

REZULTATUL LEGAL al alegerilor se ştia de la bun început. Întrucât Feric candidase ca unic reprezentant al Svasticii, în timp ce restul partidelor prezentaseră liste complete pentru cele nouă locuri din Consiliu în întreaga ţară, alegerea lui era sigură. La fel de sigur era că avea să fie singurul Consilier al Svasticii într-un Consiliu dominat încă o dată de liber-cugetători, un rezultat pe care Feric îl considera absolut avantajos. Prefera să fie un erou solitar care să se opună unei bande de trădători şi ticăloşi, decât liderul unui partid politic minoritar !

Întrucât rezultatele oficiale ale alegerilor nu se mai puneau la îndoială, campania putea fi folosită pentru promovarea scopurilor absolute : să demonstreze fanatismul nemilos şi de neclintit cu care Fiii Svasticii îşi urmăreau ţelurile lor sacre şi să arate că voinţa rasială se exprimă prin Feric, asigurându-i mai multe voturi în final decât oricărui alt Consilier. Din fericire, aceste două obiective ale alegerilor erau perfect compatibile ; ele puteau fi urmărite cu o atenţie neabătută şi cu o concentrare deplină a tuturor forţelor.

Astfel, cu trei zile înainte de alegeri, Feric stătea neclintit în picioare în automobilul-comandant, impunător şi strălucitor în uniforma lui neagră, din piele, şi cu mantia sângerie, ţinând în mână Comandantul de Oţel

în așa fel încât să fie văzut de către toată lumea, gata să-și conducă oamenii în lupta paroxistică a campaniei electorale. De asemenea, îmbrăcați în uniformele din piele neagră, rezervate elitei Partidului, și înarmați cu pistoale automate noi și sclipitoare, Bors Remler și Ludolf Best stăteau ghemuiți în fața lui.

Forțele pe care Feric le conducea pe străzile din Heldhime către Parcul Stejarului erau în mod necesar cele mai mari și mai bine echipate, pe care Fiii Svasticii le pregătiseră minuțios, întrucât Feric îi provocase în mod deliberat pe mizerii universaliști să-și dea arama pe față, anunțând cu multă solemnitate că mitingul electoral final al Fiilor Svasticii se va desfășura în parcul murdar situat exact în centrul Borburg-ului, un cartier urât mirositor, recunoscut în întregul Heldon ca fiind cel mai mare și cel mai scârbos bârlog al Domilor și al universaliștilor, lacheii lor. Dacă universaliștii ar fi permis ca o asemenea întrunire să aibă loc fără a încerca să o dispersezе prin forță, ei ar fi fost total discreditați ca pretendenți serioși la putere, nu numai în Heldhime, ci în toată Republica Superioară; tocmai de aceea Feric hotărâse să-și consume ultima oară oferită de televiziunea națională pentru transmiterea acestei adunări.

Feric știa foarte bine că Fiii Svasticii trebuiau să asigure ordinea și securitatea în timpul desfășurării mitingului într-un asemenea mediu ostil, altfel ar fi fost supuși unei umilințe de nedescris. Prin urmare, el desfășurase o forță pe deplin capabilă să facă față oricăror situații. În fața automobilului său se afla un vehicul cu aburi, prevăzut cu un plug mare de fier ; în spatele acestui scut se aflau trei mitraliori SS și în interiorul vehiculului se găsea o trupă de șoc, formată din cei mai dotați și mai puri SS-iști, înarmați cu ghioage și cu arme automate. Înconjurând îndeaproape automobilul lui Feric, exista și un pluton de fanatici SS îmbrăcați cu haine negre din piele, călare pe motociclete negre și sclipitoare, împodobite cu tot felul de zorzoane metalice din crom lustruit. În spatele automobilului lui Feric mărșăluiau cinci mii de Cavaleri ai Svasticii purtând ghioage, torțe, steaguri cu Svastică și bucăți groase de lanț. În spatele acestor trupe de infanteriști veneau două mii de Cavaleri

motorizați și, în ariergardă, alți cinci sute de infanteriști înarmați cu puști automate și cu ghioage.

Atât SS-ul, cât și Cavalerii, își îndepliniseră cu cinste toate misiunile pe parcursul campaniei electorale. Opozanții zurbagii care încercau să perturbe desfășurarea vreunei adunări a Svasticii nici nu apucau să deschidă gura, că se și trezeau cu capetele sparte și zobite de ghioagele SS ; Cavalerii patrulau pretutindeni, astfel încât nici un orator burghez sau universalist nu putea scoate o vorbă în fața a măcar zece persoane fără a deveni nefericita țintă a pumnilor de fier. Universaliștii încercaseră de trei ori să organizeze mitinguri uriașe și tot de trei ori trupele motorizate de asalt împrăștiaseră gloata în cele patru vânturi.

Acum însă, era de așteptat ca universaliștii și Domii să acționeze în forță. În timp ce automobilul lui Feric urma vehiculul cu aburi pe Bulevardul Torm, un soi de șanț presărat cu tot felul de scârnăvii și mărginit pe fiecare parte de clădiri mizere și puțind a putreziciune, Conducătorul Suprem strânse mânerul Marii Ghioage, dornic de acțiune.

— Privește, Domnule Comandant ! strigă deodată Best, arătând în susul străzii cu țeava puștii automate. O baricadă grosolană din grinzi, lăzi și tot felul de gunoaie și resturi fusese redicată de-a latul străzii, pentru a opri trecerea motocicliștilor. În spatele baricadei se afla o hoardă descreierată de scârnăvii murdare, patetice, controlate de Domi, înarmați cu bâte, satâre, cuțite și alte arme pe care le putuseră găsi ; acești nenorociți cu priviri sălbăticite blocau strada pe o mare distanță. Deasupra acestei adunături sordide se ridicau niște zdrențe albastre, soioase și slinoase, care aveau înscrise pe ele o stea galbenă în interiorul unui cerc — drapelul de luptă al universaliștilor aflați sub controlul Domilor.

— Nu-ți face probleme, Best, spuse Feric, terminăm repede cu viermii ăștia ! Pentru că utilase vehiculul cu aburi tocmai pentru a face față unor astfel de tactici.

Când ajunseră la douăzeci de pași de baricadă, mitraliorii de pe vehiculul cu aburi deschiseră focul. Adunătura rânjitoare din spatele baricadei izbucni în țipete de durere, spaimă și disperare, pentru că rândurile lor

erau dintr-o dată însângerate și decimate de ploaia deasă de gloanțe. Zeci și zeci de creaturi pierdeau sânge șiroaie din nenumărate răni căscate și se prăbușeau la pământ. Tovarășii lor îi striveau pe răniți și pe morți sub picioare, îmbulzindu-se și împingându-se cu sălbăticie unii pe alții într-o încercare disperată și inutilă de a se retrage din calea forței Svasticii ; întrucât strada era aglomerată pe toată lungimea ei, această zbatere lașă se dovedea fără sorți de izbândă.

Plugul vehiculului cu aburi lovi cu viteza de douăzeci și cinci de mile pe oră, baricada încropită în grabă, fărâmând-o în țăndări și împingând departe resturile ei. Mitraliorii SS din vehiculul cu aburi începură să tragă rafale lungi în locuințele murdare de pe ambele părți ale străzii, sporind panica.

— Înainte ! strigă Feric din toate puterile, învârtind Marea Ghioagă de Held deasupra capului. Când lătratul mitralierelor de pe vehicul se opri, automobilul comandantului, înconjurat de garda de onoare a motocicletelor SS, conduse formația uriașă de Cavaleri pedeștri pe lângă vehicul, direct în învălmășeala creată de scursurile universaliste.

Ghioagele Cavalerilor se ridicau și cădeau ca niște maiuri, zdrobind și făcând una cu pământul lighioanele controlate de Domi, care strigau ca din gură de șarpe ; lanțurile vâjâiau prin aer ca aripile unor mori de vânt, crăpând capetele universaliștilor ca pe niște ouă stricate. Vreo zece indivizi solizi, având în mâini cuțite lungi, se năpustiră prin zidul de protecție format de motociclete drept la automobilul comandantului, cu ochii aprinși de frenezia nebună tipică sclavilor aflați sub controlul Dominatorilor și cu baiele curgând din colțul gurilor lor.

— Domnule Comandant ! strigă Best, în timp ce pistolul lui automat reteza doi asemenea nenorociți. Feric simți puterea nemărginită a Comandantului de Oțel circulându-i prin trup ; cu un strigăt sălbatic de luptă, învârti ghioaga prin aer fără să facă nici cel mai mic efort. Îi lovi pe primii atacatori și ghioaga trecu prin ei ca prin brânză, tăindu-i în două, provocând o adevărată erupție de organe și sânge. Apoi Feric sfărâmă în țăn-

dări alte trei țeste, în timp ce Best și Remler îi lichidau ce ceilalți cu focuri de pistol automat.

Asemenea unei turme de vite îngrozite sau a unei haite de porci înnebuniți de spaimă, pleava aceea umană se retrăgea disperată, strivind zeci de tovarăși de-ai lor în fuga turbată și lașă, pentru a scăpa de furia irezistibilă a forțelor Svasticii. În timp ce coloana Svasticii își croia drum cu arma în mână de-a lungul Bulevardului Torm, plutoane de Cavaleri și de SS-iști intrară în bârlogurile împuțite și târâră afară tot felul de nemernici cu chipuri dubioase, care se ținuseră departe de încăierare ; aceștia erau aproape sigur Domi și fură uciși pe dată, după o cercetare sumară. După ce curățară aceste locuințe de astfel de viermi, Cavalerii și SS-iștii le incendiară cu torțele, ca măsură de represalii.

Coloana își continuă drumul către Parcul Stejarului cu o forță irezistibilă, iar automobilul lui Fedic trecu printr-un adevărat coridor de foc și fum provenit de la locuințele și clădirile suprapopulate din miasmaticul Borburg, care fuseseră trecute prin flăcări purificatoare. Strada era presărată cu gunoaie mai multe decât de obicei, mai exact cu stârvurile sfârtecate ale Dominatorilor și ale slugilor lor. O siluetă țâșni hoțește din pragul unei clădiri cuprinse de vâlvătăi ; Best o doborî într-o clipă cu o rafală de automat.

Deodată, unul dintre trupurile peste care era gata să treacă automobilul lui Feric sări în sus, se apucă de portieră și încercă să vâre în gâtlejul lui Feric un pumnal înroșit de sânge închegat :

— Crăpi, scârnăvie umană !

Nemaiavând vreme să-l ucidă cu Comandantul de Oțel, Feric îl apucă de gât cu mâna stângă pe Domul care urla și strânse până când jivina își dădu ochii peste cap, apoi azvârli dezgustat stârvul înapoi de unde venise.

Curând, coloana ajunse în strada Lormer, care era situată exact în fața Parcului Stejarului. Acesta era o peluză întinsă, presărată cu tot felul de gunoaie, mizerii și excremente ; mirosul acru de putreziciune caracteristic pentru Borburg domina și acest spațiu, iar piedestalul de beton pe care se afla receptorul public de televiziune era de nerecunoscut din cauza obscenității epi-

tetelor politice scârboase scrijelite pe el. Întregul parc gemea de cea mai puturoasă adunătură de indivizi, cel puțin zece mii de creaturi sordide, înarmate cu bâte, cuțite, ghioage și arme de foc și întărâtați de stăpânii lor ascunși să dorească vărsare de sânge.

Feric învârti Comandantul de Oțel de trei ori pe deasupra capului, și la acest semnal se trecu la punerea în aplicare cu o precizie și eleganță extreme a unei manevre foarte complicate. SS-iștii coborâră din cabina vehiculului cu aburi și deveniră capete de lance pentru două falange mari de Cavaleri, care înaintară în ambele direcții de-a lungul Străzii Lormer, împingând pleava umană din fața lor și golind strada de dușmani. Numeroși alți Cavaleri afluiră de-a lungul Străzii Torm spre Strada Lormer pentru a li se alătura, astfel încât întreaga lungime a străzii Lormer era acum complet ocupată de o formație masivă de Cavaleri.

Pentru o clipă se lăsă o tăcere deplină, întreruptă doar de pocnetele bârnelor cuprinse de foc și de uruitul motoarelor motocicletelor ; adunătura de nenorociți din parc se afla dintr-o dată față în față cu un adevărat zid de eroi îmbrăcați în haine brune din piele. Uimirea se manifestă printr-un geamăt colectiv. Apoi, la un alt semn de-al lui Feric, formația de Cavaleri de desfăcu în două părți și prin spațiul creat motocicliștii SS, cu haine negre și cu mașini cromate aruncând sclipiri, trecură în fața linei de hărțuială, formând nu scut compus din motociclete din oțel și hotărâre neclintită. În cele din urmă apăru și automobilul lui Feric, ocupând poziția centrală în această linie avansată de eroi.

Cavalerii motorizați și celelalte trupe de infanterie erau conduse în acele clipe de Stag Stopa într-un cerc larg pe străzile în flăcări ale Borburg-ului pentru a ajunge în spatele Parcului Stejarului, cu scopul de a tăia orice posibilitate de retragere.

Feric aruncă o privire la nemernicii nehotărâți care acum adresau ocări și insulte Cavalerilor și-și vânturau armele într-o demonstrație jalnică de falsă bravură, apoi trecu în revistă formațiile precise, eleganța uniformelor Cavalerilor viguroși și ai fanaticei elite SS, constatând contrastul izbitor dintre ei și zdrențăroșii puturoși care

li se opuneau. Acest contrast crea un spectacol grăitor pentru cei ce urmăreau transmisia televizată în piețele publice din întregul Heldon.

Comandantul stătea rigid în poziție de drepți în cabina automobilului său, ținându-se cu mâna stângă de spătarul scaunului pe care ședea Best ; cu dreapta, îndreptă spre cer pumnul strălucitor de oțel care era capătul Marii Ghioage.

— Trăiască Heldon ! urlă el, vocea lui pătrunzătoare dominând celelalte zgomote. Moarte Dominatorilor și sclavilor lor universaliști ! Coborî Comandantul de Oțel într-un arc larg și cu un strigăt de „Trăiască Jaggar !" care făcu cerul să se cutremure, forțele Svasticii porniră înainte.

Sub acoperirea focului concentrat al plutoanelor de pușcași SS, linia de motociclete se năpusti cu forță către primele rânduri ale hoardei din parc. Cu țipete groaznice de spaimă și derută, sute de nefericiți cu ochii bulbucați și uluiți căzură înecându-se în propriul sânge, în timp ce oțelul spinteca țeste și roțile zdrobeau membrele celor căzuți la pământ. Apoi, prin spațiile libere dintre motocicletele din linia întâi, Cavalerii trecură la atac rotindu-și ghioagele și învârtind bucățile grele de lanț, rupând brațe, crăpând capete, consolidând pozițiile câștigate de SS-iștii motorizați. Șoferul lui Feric conduse mașina-comandant drept spre linia întâi a bătăliei. În timp ce Best și Remler tăiau adevărate brazde prin hoardele panicate cu rafale de pistol automat. Feric învârtea Comandantul de Oțel în arcuri mărețe și necruțătoare, zemuind zeci de capete, rupând nenumărate brațe și picioare, îmbucățind piepturile dușmanilor, producând un prăpăd incredibil cu fiecare lovitură. Ce modele de cutezanță erau acestea pentru telespectatorii din întregul Heldon și ce imagine mobilizatoare și inspiratoare pentru oamenii lui !

După câteva minute de luptă furioasă, rândurile universaliștilor se dispersară într-un haos total și într-o panică oarbă de nedescris. Cei aflați în vârtejul încleștării pe viață și pe moarte erau atât de îngroziți de eficiența forței pe care o dovedeau trupele Svasticii, încât voința Domilor amestecați în gloată nu reuși să mențină nici măcar o aparență de ordine. Singurul lor gând era

să fugă din acel loc înainte de a li se zbura creierii atâția câți aveau, și, în panica lor de a scăpa, mulți universaliști luptau cu cei din spatele lor, care erau încă aţâţaţi de către Dominatori să continue bătălia sângeroasă. Rezultatul era că universaliștii măcelăreau la fel de mulți indivizi din propriile rânduri ca și trupele Svasticii.

Aflată evident sub influența unui Dom din apropiere și fanatizată până la sacrificiul de sine, o hoardă de aproape patruzeci de dușmani înarmați cu bâte și cu cuțite lungi se năpusti asupra automobilului-comandant în timp ce acesta pătrundea mai adânc în parc. Jumătate dintre ei căzură imediat sub rafalele de pistol, automat trase de Remler și de Best ; Feric spulberă alți cinci cu o singură lovitură a Comandantului de Oțel. Apoi zări o lighioană cenușie și sumbră, cu ochi negri și strălucitori ca ai unui șobolan, care se ținea în spatele acestor forțe atacatoare.

Ținându-se cu mâna stângă de marginea cabinei ca să nu cadă cu totul în afară, Feric se întinse peste îmbulzeală și slobozi o lovitură de armă exact în țeasta acelui Dom laș și-i împrăștie creierii în aer. Aproape instantaneu, gunoaiele universaliste care cu o clipă înainte dăduseră năvală netemătoare asupra automobilului-comandant o luară la fugă încotro văzură cu ochii, urlând de spaimă și de groază.

Văzând acestea, fanaticii SS-iști își concentrară atacurile asupra Domilor pe care-i puteau depista și curând debandada și dezordinea dușmanilor crescu nespus de mult. Sorții bătăliei nu stăteau nicidecum în cumpănă. Deși universaliștii luptau cu o ferocitate animalică în imediata apropiere a unui Dom, ei nu aveau nici cea mai vagă idee de disciplină și de voință pentru a menține măcar impresia unei rezistențe susținute, iar de o conducere inspirată nici nu putea fi vorba. În lupta corp la corp, Cavalerul individual valora cel puțin cât zece astfel de lighioane fără suflet, iar în cazul SS-iștilor, superioritatea volitivă și capacitatea lor de luptă puteau fi măsurate în cifre astronomice, dacă erau comparate cu acele epave nenorocite.

Nu trecu multă vreme și adunătura aceea soioasă pierdu orice speranță de a obține victoria și până și

Domilor care comandau hoardele de sclavi nu le stătea gândul decât la găsirea unei căi de scăpare. Tălăzuindu-se înapoi, scârnavii universaliști rupseră rândurile și o luară la goană spre Strada Ophal, ce mărginea parcul spre nord, îndepărtându-se cu repeziciune de locul încăierării. Mergând în rânduri strânse, Cavalerii și SS-iștii porniră în urmărirea gloatei dezorganizate și înspăimântate, care călca totul în picioare ca o turmă de vite intrată în panică, încercând să se salveze prin partea de nord a parcului.

Automobilul-comandant al lui Feric mergea chiar în fruntea acestei urmăriri, în timp ce pistoalele automate ale lui Remler și Best decimau rândurile nenorocaților care încercau să scape cu fuga din fața mașinii, iar nobila ghioagă a lui Feric lovea în stânga și în dreapta pe toți cei ce rămăseseră în urmă. Cei ce se retrăgeau în groază și debandadă nu puteau alerga mai repede decât avangarda trupelor de asalt ale Svasticii, astfel că automobilul-comandant și SS-iștii motorizați făcură breșe mari în rândurile fugarilor, lăsând în urmă mormane de hoituri însângerate și sfărâmate.

În plus, în timp ce ticăloșii se retrăgeau în mare dezordine pe Strada Ophal, motocicliștii lui Stopa afluiră din toate străzile și aleile lăturalnice, urmați de Cavaleri infanteriști, înarmați cu lanțuri și ghioage. Gloata era prinsă acum între ciocan și nicovală.

Mici grupuri de dușmani alergau în debandadă în toate direcțiile, ajungând să fie strivite sub roțile plutoanelor de motociclete și apoi terciuite de trupele de infanteriști. Nimeni nu-i mai urmări pe cei care reușiră să scape cu fuga din împrejurimile Parcului Stejarului, către ruinele în flăcări din Borburg. Dar toată pleava universalistă, aflată încă în perimetrul celor patru străzi învecinate cu parcul, era atacată și dispersată în grupuri din ce în ce mai mici, iar apoi erau și ele zobite.

După ce și ultimii dintre universaliști fuseseră fie uciși, fie doborâți la pământ fără cunoștință, fie goniți din preajma Parcului Stejarului, Feric ordonă ca automobilul-comandant să fie condus în centrul geometric al parcului, întrucât mai rămăseseră câteva minute din transmisia televizată; SS-iștii călare pe motocicletele cu motoarele mergând în gol, îmbrăcați cu haine negre

din piele, murdare de sângele și praful bătăliei, formară o gardă de onoare în jurul lui. În fața camarazilor călare pe motociclete se aliniară cinci sute de infanteriști SS, care luară poziția de drepți. În spatele acestei gărzi de elită se așezară întâi rândurile de Cavaleri pe motociclete, iar apoi trupele viguroase, formate din mii de oameni, ale Cavalerilor Svasticii, având cu toți o ținută eroică și fălindu-se cu uniformele lor brune din piele, majoritatea fiind stropite din belșug cu sângele dușmanilor.

Pretutindeni în jurul acestei armate victorioase zăceau împrăștiate dovezile bărbăției, ale fanatismului nemilos și ale glorioasei izbânzi. Stârvurile universaliștilor și Dominatorilor erau risipite pe suprafața întregului parc, câte unul sau în mormâre însângerate. Dincolo de parc, o învârtejire de flăcări mistuia și ultima urmă de pestilentă din vizuinile Borburg-ului.

Lui Feric i se înmână un microfon și rămase în picioare pentru a se adresa trupelor sale victorioase. În clipa în care vorbi, vocea lui reverberă pe întreg cuprinsul Republicii Superioare, precum și pe străzile Borburg-ului abia capturat.

— Cetățeni Helder-i, vă salut! Această grandioasă și glorioasă victorie pe care am repurtat-o astăzi va rămâne pe veci în inimile oamenilor adevărați de pretutindeni. Trăiască Heldon! Trăiască genotipul pur uman! Trăiască victoria totală a Svasticii!

Vuietul de răspuns „Trăiască Jaggar!" cutremură întregul Heldon din temelii, iar brăbații nu putură fi împiedicați să-i scandeze numele de zeci de ori, fiecare scandare fiind însoțită de pocnetul sec al călcâielor, mișcare executată de mii de cizme și de o pădure de brațe ridicate în salutul Partidului, aruncând sfidarea lor către ceruri. Când ovațiile înfierbântate se potoliră, mitingul electoral final se încheie în mod solemn prin intonarea de către toți a noului imn al Partidului: „Svastica va trăi în veci", pe care Feric îl compusese special pentru această ocazie. Venind din gâtlejurile unor eroi victorioși, măsurile nobile ale acestui măreț și solemn cântec creau o atmosferă de demnitate, în care activitățile acelei zile se puteau încheia.

După succesul răsunător al mitingului electoral din Parcul Stejarului, celelalte trei zile de campanie electorală ce mai rămăseseră până la alegeri se transformară într-o promenadă victorioasă pentru Fiii Svasticii, căci nimic nu mai punea la îndoială alegerea lui Feric Jaggar în Consiliul de Stat, cu numărul cel mai mare de voturi din istorie.

9

CÂND AUTOMOBILELE pe benzină începură să opească în faţa intrării oficiale a Palatului de Stat, scena era pregătită pentru un moment cu adevărat istoric. Prima întrunire a Consiliului de Stat recent ales constituia întotdeauna un eveniment de maximă importanţă, dar aceasta de azi avea să fie în mod special o confruntare directă între vechea şi degenerata ordine şi eroul abia născutului Nou Ev, Feric Jaggar. Nu era chiar o exagerare când se spunea că poporul Heldon-ului va asista la această şedinţă cu respiraţia tăiată.

Palatul în sine era un decor potrivit pentru desfăşurarea unei asemenea drame, fiind un edificiu impresionant din marmură neagră, decorat cu patru basoreliefuri mari din bronz reprezentând grandioase bătălii din istoria Helder, câte unul pe fiecare faţadă a clădirii. Intrarea principală se afla spre Bulevardul Heldon, având în faţă un teren gazonat, întreţinut impecabil. O alee lungă, sinuoasă şi plină de graţie urca o pantă lină până la porticul de intrare şi apoi, printr-o curbă la fel de elegantă, reintra în bulevard, unde trotuarul gemea de mulţimea pietonilor. Un şir de soldaţi îmbrăcaţi cu uniforme cenuşii şi purtând pe cap căşti de oţel lustruit împiedica acest grup masiv să invadeze terenul ce înconjura Palatul.

Automobilele destul de neaspectuoase ale Consilieri-

lor venire unul după altul și fură escortate pe alee de o gardă de onoare formată din motocicliști aparținând armatei. Oamenii politici, cu înfățișări la fel de neînsemnate, coborâră din automobile și dispărură în clădire până ce sosiră toți, mai puțin Feric. Tensiunea dramatică pe care o trăiau deopotrivă mulțimea de pe bulevard și uriașul public ce urmărea totul la televizoarele din piețele publice crescu până la cote paroxistice în așteptarea apariției triumfătoare a lui Feric Jaggar.

În cele din urmă se auzi mugetul motocicletelor care se îndreptau de-a lungul bulevardului spre Palatul de Stat și, un moment mai târziu, sclipitorul automobil-comandant al lui Feric apăru în spatele unui pluton format din zece motocicliști SS strălucind în hainele lor negre din piele și mantiile roșii cu svastică și purtând în fruntea lor două drapele uriașe ale Partidului. Feric însuși, o siluetă impunătoare în uniformă neagră cu sângeriu și cu fireturi și nasturi orbitori care reflectau ultimele raze ale soarelui de după-amiază, stătea în poziție de drepți în partea din spate a cabinei deschise, ținându-se cu mâna stângă de scaunul din față.

Când convoiul ieși din bulevard și țâșni cu viteză pe alee, oamenii de bună-credință care se aflau pe trotuar executară salutul Partidului și izbucniră în strigăte fierbinți: „Trăiască Jaggar!", care continuară până când automobilul-comandant ajunse în fața intrării. La rândul său, Feric răspunse urărilor cu un salut cu mâna întinsă, pe care îl menținu spre încântarea tuturor până trebui să coboare.

Escorta SS descălecă, Feric se dădu jos din automobil și, în timp ce șase SS-iști rămaseseră în poziție de drepți în fața celor câteva trepte de marmură ale scării, spre nemulțumirea funcționarilor armatei, cei doi purtători de steag urcară înaintea lui Feric, iar alți doi SS-iști formară o gardă de onoare în spatele lui. Exact înainte de a intra în clădire, Feric se opri, execută o întoarcere pe care o termină printr-o bătaie din călcâie și acordă mulțimii încă un salut al Partidului. Feric și escorta sa SS păși apoi în Palatul de Stat în urletele de răspuns ale mulțimii care striga: „Trăiască Jaggar!".

Feric mărșălui de-a lungul unui coridor cu pereți din

marmură albă, cu o pardoseală din gresie în roşu, alb şi negru şi cu un tavan bogat decorat, către o uşă dublă din lemn masiv, impunătoare şi arcuită, măiestrit împodobită cu feronerie, flancată de fiecare parte de câte un soldat al armatei regulate. Când se apropiară de aceşti funcţionari care îndeplineau o funcţie ceremonială, cizmele cu tălpi de oţel ale gărzii de onoare loviră pardoseala strălucitoare într-un ritm solemn.

Stegarii se opriră exact în faţa soldaţilor, îşi ciocniră călcâiele, apoi bătură cu capetele beţelor de la drapele în podea, adresară salutul Partidului şi strigară cu putere „Trăiască Jaggar !". Aflat în spatele acestor SS-işti, Feric se opri o clipă când cei doi soldaţi, rupţi între dorinţa lor naturală de a răspunde saluturilor şi ordinelor lăse pe care le primiseră, ezitară descumpăniţi. În cele din urmă, ei se mărginiră să deschidă uşile duble iar Feric, precedat de purtătorii de drapel şi urmat de celelalte două gărzi SS, intră ţanţoş în camera Consiliului.

Camera era o mică rotondă în centrul căreia se afla o masă mare şi ovală din lemn negru şi lucios, placată cu ceramică albă şi roşie. Nouă fotolii similare ca stil erau aşezate la intervale egale în jurul mesei, toate, în afară de unul, ocupate de nişte specimene cu adevărat dezgustătoare. La intrarea lui Feric, aceste creaturi reacţionară ca nişte gândaci care se trezesc brusc expuşi la lumină puternică, foindu-se neliniştiţi şi având întipărite pe faţă expresii de consternare. Înconjurat de garda lui de onoare, Feric mărşălui până la fotoliul său şi se aşeză, iar cei patru SS-işti luară poziţia de drepţi în spatele lui, îşi ciocniră călcâiele, salutară şi răcniră : „Trăiască Jaggar !".

— Scoate-ţi imediat brutele din camera Consiliului, spuse gâjâind o creatură bătrână, cu ochi urduroşi, pe care Feric o recunoscu drept Larus Krull, senilul lider al liber - cugetătorilor.

— Ba dimpotrivă, îl puse Feric la punct, elita SS va azvârli hoiturile voastre din clădirea asta la vremea potrivită.

— Prezenţa unor gărzi personale în această cameră este o situaţie fără precedent, Bărbat - Adevărat Jaggar, schelălăi un individ sclivisit, îmbrăcat ţipător în albastru

și auriu. Acesta era Rossback, unul dintre cei trei tradiționaliști, un cretin desăvârșit.

— Acum am remediat această lipsă, îi răspunse sec Feric.

— Îți cer să-ți retragi imediat oamenii de aici ! insistă Guilder, un bine cunoscut lingău de-al lui Krull.

— Trebuia să supunem la vot această chestiune, spuse universalistul Lorst Gelbart. Acesta era o movilă respingătoare de protoplasmă și, de obicei, când boboșata creatură deschidea gura ca să pârțâie ceva, ceilalți nenorociți puturoși îi arătau un ciudat respect slugarnic, păstrând tăcerea și acordând cuvintelor lui o atenție vecină cu extazul. Și nici nu era de mirare, pentru că Feric Jaggar, cu ochii lui experimentați, nu trebui să arunce decât o privire ca să-și dea seama că acest Gelbart, cu părul lui negru și slinos, cu tunica albastră și grosolană, ochii migdalați și semănând cu cei ai unui șobolan era, de fapt, un Dominator ! Duhoarea de Dom răzbătea prin pielea lui aspră și nespălată. Dacă scârnava creatură nu-i înlănțuise încă total în rețeaua lui de dominanță pe membrii Consiliului, atunci aceasta nu mai era decât o chestiune de timp și, după cum stăteau lucrurile, căderea lor în sclavie avea să se întâmple foarte curând !

Prin urmare, nu avea nici un rost să mai piardă timpul cu amabilități inutile.

— N-am venit la întrunirea aceasta ca să schimbăm vorbe goale și frumos sunătoare sau ca să mă târguiesc asupra unor chestiuni de protocol, oricât de dragă le-ar fi o astfel de ocupație unor specimene ca voi, spuse Feric, aruncând priviri disprețuitoare către fiecare dintre Consilieri, astfel încât să nu existe nici un dubiu asupra sentimentelor pe care le nutrea față de ei. Când ochii săi îi întâlniră pe ai lui Gelbart, ambii trăiră un moment straniu de recunoaștere reciprocă, deși grețosul Dom deveni prudent și nu făcu nici o încercare de a-l atrage pe Feric în mrejele lui psihice.

— Am venit aici pentru a prezenta programul de bază al Fiilor Svasticii și pentru a cere aplicarea lui grabnică și integrală, continuă Feric. Voința rasială ne cere să respectăm cu sfințenie fiecare punct pe care ni l-am propus.

Bineînțeles că ramoliții palavragii rămaseră cu gurile căscate auzind o asemenea declarație hotărâtă și se porniră să gâfâie și să înghită în sec precum peștii aruncați pe uscat. Gelbart își păstră însă expresia rece și inumană, fără a da semne de tulburare.

Ignorând protestele lor tăcute și nevolnice, Feric trecu în revistă cererile principale ale Partidului.

— În primul rând, trebuie denunțat Tratatul de la Karmak, iar tuturor mutanților și corciturilor li se va interzice să mai calce pe solul Helder. În al doilea rând, legile purității rasiale trebuie aplicate cu o vigoare reînnoită și, din pricina îngăduinței de care s-a dat dovadă în ultima vreme, în urma căreia tot soiul de contaminați au fost lăsați să infesteze zestrea genetică Helder, vor fi înființate Lagăre de Triere în întreaga țară, unde vor fi reținuți toți cetățenii Helder a căror puritate genetică este pusă la îndoială într-un fel sau altul până când genealogiile și structurile lor genetice vor fi minuțios examinate. Celor care sunt contaminați genetic li se va da șansa exilului sau a sterilizării.

Feric îl privi fix pe Gelbart, fără să trădeze nici o emoție ; simți totuși că Domul își dăduse perfect de bine seama că fusese mirosit.

— Cei dovediți ca Dominatori, spuse Feric, vor fi desigur uciși. În al treilea rând, armata trebuie să-și triplieze efectivele, astfel încât să putem ține la respect hoardele de mutanți care ne înconjoară. În sfîrșit, pentru ca această nouă politică națională să fie aplicată cu cea mai deplină forță și vigoare, Consiliul va trebui să voteze suspendarea Constituției și să mă împuternicească de urgență să conduc prin decrete.

— Omul acesta e nebun ! izbucni pe o voce pițigăiată bătrânul Pillbarm, decanul de vârstă al tradiționaliștilor, un individ stafidit care nu deprinsese încă vorbirea umană.

În aceeași clipă, Feric sări în picioare cu Marea Ghioagă de Held în mână, o falnică întruchipare a mâniei perfect justificate.

— Îndrăznește vreunul dintre voi să se pronunțe în favoarea contaminării fondului genetic de către mutanți și corciți ? Veți apăra viețile scârboșilor Dominatori cu

propriile voastre vieți ? Îndrăzniți să apăreți în fața poporului Helder și să declarați că o politică de ploconeală e preferabilă uneia de forță extremă și de hotărâre neclintită ?

Cei prezenți nu reacționară în nici un fel în fața acestei grozave provocări ; fie și numai asta dovedea că rețeaua de dominanță a lui Gelbart se instăpânise. Ca la o comandă, epavele lipsite de curaj se abținură să facă vreun comentariu și așteptară ca Domul să dea o replică.

— Toată vorbăria asta despre puritate genetică e depășită de mult, Jaggar, spuse Gelbart zâmbind cu cruzime. O mare parte a poporului cere deja să se importe mari mase de mutanți pentru a îndeplini muncile trudnice necesare menținerii unei civilizații superioare. Curând, Heldon-ul va înțelege că cea mai bună soluție este să prăsim creaturi fără minte, roboți protoplasmatici, dacă vrei, luând Zind-ul ca model. Mergi împotriva istoriei. Dușmanul tău implacabil este lenea naturală a ființelor umane.

Feric îl ignoră cu totul pe Gelbart ; n-avea rost să încerce să-l facă pe un Dom să înțeleagă și nici măcar să facă efortul de a le convinge pe victimele lui nenorocite să-și îndeplinească datoria rasială. Aplicarea nemiloasă a forței era singura soluție capabilă să pună capăt pestilenței care rodea însăși inima Heldon-ului.

Feric își puse Comandantul de Oțel la brâu, dar rămase în picioare și-i fulgeră pe rând pe toți membrii Consiliului cu privirea lui oțelită. Toți în afară de Gelbart, căci el nu era capabil de o asemenea reacție umană, se chircirâ instinctiv sub atacul lui psihic.

— Mi-am făcut datoria de om adevărat și v-am avertizat în mod corect, oferindu-vă prilejul să vă alăturați de bunăvoie acestei expresii a voinței rasiale, spuse Feric pe un ton calm și măsurat. Dacă nu votați imediat pentru a vă declara aprobarea față de programul Partidului, înseamnă că demonstrați în mod deschis falimentul moral al guvernului Republicii Superioare. Veți răspunde cu propriile capete de consecințele ce s-ar putea naște.

Doar Gelbart avu obrăznicia de a răspunde acestui avertisment solemn.

— Jaggar, îndrăznești să amenințI Consiliul de Stat al Republicii Superioare ? Chiar și Consilierii pot fi arestați pentru trădare.

Umorul grotesc al acestui Dom smiorcăit, care acuza un om adevărat de trădare față de Heldon, avu darul să-l facă pe Feric să pufnească în râs, în ciuda furiei justificate pe care sfruntata perfidie i-o stârnise în suflet.

— Abia aștept să văd cum adunătura asta de baligi uscate o să încerce să-i aresteze pe Cavalerii Svasticii și pe SS-iști pentru trădare ! mugi. Feric. O să vedem curând cine o să atârne de streangul ce li se cuvine trădătorilor !

Spunând aceste vorbe, Feric se întoarse pe călcâie și ieși din camera Consiliului.

După alegerea sa în Consiliul de Stat, Feric mutase sediul național al Partidului într-o clădire din zona centrală a orașului Heldhime, situată la distanță aproximativ egală față de Palatul de Stat, de Citadela Stelei, care era cartierul general al Comandamentului Armatei Stelei, și de cazarma garnizoanei orașului. Noul cartier general al Partidului funcționa în palatul unui industriaș care fusese convins să-l închirieze Fiilor Svasticii pentru o sumă orecare. Palatul fusese împărțit în apartamente pentru Feric, Bogel, Waffing, Remler și Best, dormitoare pentru funcționarii mai mărunți ai Partidului, săli de conferință și birouri, iar două mii de SS-iști se adăposteau în corturi ridicate pe pajiștea largă și înconjurată de un zid înalt de piatră. Motocicletele și automobilele se păstrau în diferite clădiri auxiliare și magazii ; cuiburi de mitralieră fuseseră amplasate la distanță de cincizeci de iarzi unul de altul, de-a lungul unei pasarele situate pe zid. În plus, în tabără se instalaseră în secret câteva obuziere foarte bine camuflate. Ținând seama de toate acestea, cartierul general al Partidului devenise o fortăreață capabilă să reziste mult timp garnizoanei orașului fără a avea nevoie de întăriri.

Cu toate acestea, astfel de întăriri existau și putea interveni oricând, pentru că cinci mii de Cavaleri ai Svasticii aflați sub comanda lui Feric erau încazarmați la

marginea orașului Heldhime, la mai puțin de cincisprezece minute de mers cu motocicleta. Un singur cuvânt de-al lui Feric ar fi fost de ajuns pentru ca aceste trupe de asalt să sosească într-un vârtej clocotit penru a-i zdrobi pe asediatori, lovindu-i din spate.

La trei săptămâni după alegeri, Feric convocă o întrunire în sufrageria lui personală, pentru a întocmi planurile finale în ceea ce privea Consiliul controlat de un Dominator. Camera aceasta era grandioasă, zugrăvită toată în albastru, cu tapiserii bogate și cu decorațiuni aurite și la care Feric ținea în mod deosebit numai și numai pentru că avea un balcon spațios de unde privelișlea orașului Heldhime noaptea semăna cu un covor uriaș de lumini, ce sclipeau minunat sub grandoarea întunecată a cerului. Feric, Bogel, Waffing și Best stăteau pe fotolii de pluș în jurul unei mese din lemn de trandafir și beau bere din stacane mari, așteptându-l pe Remler care, cu toate că nu-i stătea în obicei, întârziase.

— Așa cum o văd eu, spuse Bogel, problema este să luăm puterea, păstrând în același timp o fațadă de legalitate. astfel încât să nu apară confuzii în rândurile armatei privind ordinele pe care le primește din partea Consiliului. Dacă s-ar găsi un pretext cât de cât legal, Comandamentul Stelei l-ar accepta pe Feric drept conducător absolut al Heldon-ului ?

Întrebarea fusese adresată lui Lar Waffing, care luă o înghițitură lungă de bere în timp ce-și cântărea răspunsul. Punând stacana de bere pe masă și umplând-o dintr-o bărdacă, el își exprimă părerea bine gândită.

— Nu încape nici o îndoială că tot Comandamentul Stelei dorește un Heldon sub semnul Svasticii, pentru că noi suntem singurii care am promis acțiunea după care tânjește orice soldat bun, spuse Waffing. Cu toate acestea, generalii au depus jurământ să apere guvernul legitim al Heldon-ului și mândria nu le-ar îngădui să-și păteze onoarea. O acțiune în forță în aceste momente ar putea declanșa un război civil.

Feric era cumplit de iritat de această situație. Gelbart formulase o ordonanță cerând dezarmarea SS-ului și dizolvarea Cavalerilor ; de îndată ce îmbălșații lui o vor vota, situația va deveni deosebit de gravă. Evident,

cel mai indicat ar fi să dea lovitura înainte ca desfășurarea evenimentelor să pună Comandamentul Stelei în poziția în care singura soluție ar fi să capituleze în fața forței Partidului sau să dezlănțuie un război civil. Totuși, o lovitură de stat ar pune armata în aceeași situație!

— Și în altă ordine de idei, continuă Waffing, Comandamentul Stelei își exprimă îngrijorarea în legătură cu Stag Stopa și Cavalerii. Au constatat că Stopa păstrează o oarecare suită personală, întrucât locotenenții lui sunt cu toții foști Răzbunători care i-au jurat credință.

Deodată Bors Remler dădu buzna în cameră, cu chipul uscățiv împurpurat, înfierbântat tot și cu ochii albaștri arzând.

— Ce ți-a trebuit atâta timp ca să...

— Domnule Comandant, spuse Remler precipitat, în timp ce se aruncă pe fotoliul din stânga lui Feric, trebuie să raportez existența unui complot pus la cale de Stopa, în cârdășie cu Consiliul de Stat, împotriva persoanei tale și a Partidului.

— *Ce?*

Cuvintele începură să curgă năvalnic din gura Comandantului SS.

— Luasem măsuri de prevedere, infiltrând agenți SS în ierarhia Cavalerilor, spuse el. În seara asta am primit un raport de cea mai mare gravitate. Stopa s-a întâlnit cu agenți ai lui Gelbart și probabil de-ai Zind-ului Un pluton de Cavaleri în uniforme va ucide Comandamentul Stelei în noaptea în care se va vota rezoluția prin care se va ordona desființarea trupelor de șoc ale Partidului. Evident, Gelbart i-a promis comanda militară supremă după încheierea ostilităților; e posibil ca Zind-ul să-i fi oferit poziția de stăpân al Heldon-ului, pentru că rezultatul unui asemenea război va fi distrugerea majorității forțelor luptătoare din Heldon, lăsându-ne la cheremul hoardelor cuceritoare ale Zind-ului. Nu încape nici o îndoială că Stopa va fi căsăpit în timpul tulburărilor de către agenții Zind-ului; e prea naiv să înțeleagă așa ceva.

Când Remler termină de vorbit, toți cei prezenți simțiră că se sufocă de indignare. În ceea ce-l privea, Feric era cutremurat și profund jignit:

— Niciodată nu am pus la îndoială loialitatea lui Stopa față de cauză și de persoana mea! afirmă el.

— Dețin nenumărate dovezi, Domnule Comandant! insistă Remler.

— Nu mă îndoiesc nici o clipă de asta, îl asigură Feric, Numai că mă surprinde și mă tulbură această întorsătură a lucrurilor. Evident, Stopa trebuie îndepărtat, dar nu mă încântă deloc să iau această măsură absolut necesară.

Cu toate că-l îndurera profund că e obligat să-l trateze pe Stopa ca pe un trădător, nu se putea nega faptul că mai presus de toate trebuia să fie credincios Svasticii și cauzei purității genetice. Stopa era un trădător care stătea în calea victoriei; datoria nu putea să coincidă întotdeauna cu plăcerile personale. În al doilea rând, acest nefericit episod trebuia privit și rezolvat în mod pragmatic.

Feric îi vorbi lui Lar Waffing:

— În cazul în care temerile Comandamentului Stelei privind Cavalerii sunt risipite odată pentru totdeauna, mă vor accepta ca stăpânitor absolut al Heldon-ului fără nici o rezervă, cu condiția ca aceste puteri să-mi fie acordate de un Consiliu de Stat legal constituit?

— În aceste condiți, nu am nici o îndoială că vor fi de acord, Comandante!

— Feric, și cum propui să realizăm această abilă înșelătorie? întrebă Bogel. Nenorociții ăia și-ar da mai curând demisia și s-ar retrage în cocinile lor bălegoase.

— Dragul meu Bogel, veni replica lui Feric, exact asta le va fi destinația înainte de sfârșitul săptămânii. Peste cinci zile, Svastica va domni peste întregul Heldon!

— O să beau pentru asta! mărturisi Waffing.

— Tu ai folosi orice prilej ca să bei, Waffing, îl împunse Bogel. Pe dată toți cei prezenți, inclusiv grăsanul Waffing, izbucniră într-un hohot sănătos de râs.

Când soarele asfinți dincolo de clădirile înalte din Helhime, aruncând umbre adânci pe străzi și zugrăvind în portocaliu aprins zidul înalt din piatră ce apăra cartierul

general al Partidului, plutoane de SS-iști purtând uniforme negre din piele, dar îmbarcați în automobile fără numere de înmatriculare, ieșiră pe poarta mare la intervale de cinci minute. Fiecare pluton era alcătuit din șase soldați înarmați cu pistoale automate și cu ghioage ; plecară opt astfel de echipe și se topiră în lumina crepusculară a capitalei.

După alte două ore, când noaptea coborâse deplin asupra orașului, din tabără plecă un ultim automobil fără număr de înmatriculare, urmat cinci minute mai târziu, de patruzeci de motociclete negre și zvelte ale SS-ului.

Terenurile ce înconjurau Palatul de Stat erau învăluite în semiîntuneric ; doar o firavă gardă de onoare, compusă din circa doisprezece soldați, patrula în preajma Palatului pustiu la acea oră târzie. Doi dintre acești soldați erau postați la poarta dinspre Bulevardul Heldon, alți patru chiar la intrarea în Palat ; ceilalți șase patrulau câte unul de-a lungul perimetrului, pe lângă gardul ce înconjura clădirea și terenul. Nu se gândea nimeni, nici măcar în vis, că va avea loc o încercare de ocupare a Palatului la o asemenea oră, întrucât nu se afla nimeni înăuntru și nimic nu părea să merite atâta osteneală ; soldații cărora le revenea în sarcină paza acestui obiectiv erau în majoritate oameni care așteptau pensionarea, nu flăcări tineri, viguroși și vigilenți.

Prin urmare, SS-iștii nu întâmpinară nici o rezistență din partea puținilor indivizi care așteptau să treacă vremea și să iasă din schimb și luară sub control Palatul de Stat. Patru SS-iști îmbrăcați în civil sosiră la poartă într-un automobil fără semne distinctive și cerură să li se permită accesul, susținând că sunt autorizați de către Consilierul Krull să ia câteva cărți și documente pe care acesta voia să le consulte. Când una dintre gărzi își vârî capul în interiorul mașinii, se trezi cu țeava unui pistol mitralieră bine unsă drept între ochi. După aceea nu avură nici o problemă în a-l convinge pe individ să-l cheme și pe tovarășul lui, sub pretextul că era nevoie de o confirmare a veridicității împuternicirii. SS-iștii îi imobilizară frumușel pe amândoi cu lovituri în moalele capului

şi-l zvârliră pe bancheta din spate, în timp ce unul dintre ei deschise poarta.

După ce isprăviră, această operaţiune, nici nu mai avură nevoie să se furişeze ; SS-iştii dădură un semnal şi, în întunericul de pe o stradă din apropiere, patruzeci de motoare de motocicletă se treziră la viaţă. Până când restul soldaţilor se dezmeticiră din starea de totală derută creată de zgomotul neaşteptat pentru a da alarma, patruzeci de motociclete SS se iviră într-un vârtej urlător cu optzeci de mile pe oră. Ele ajunseră la poarta Palatului cu o iuţeală uimitoare creând o impresie de forţă atât de viguroasă, încât cei patru nefericiţi de la picioarele scării fură doborâţi de ghioagele SS înainte de a apuca să tragă vreun glonte. După aceea a fost o treabă de nimic să captureze cele şase santinele izolate, care fuseseră cuprinse de o stare vecină cu groaza, şi să le pună sub pază în subsolul clădirii, laolaltă cu ceilalţi prizonieri.

Anunţară cartierul general al Partidului prin electrofon că Palatul fusese capturat şi primiră imediat întăriri. În mai puţin de cincisprezece minute, Palatul de Stat era ocupat de trei sute de soldaţi SS de elită, iar perimetrul era păzit de cuiburi de mitraliere grele, dispuse la intervale de douăzeci de picioare unul de altul. În plus, obuzierele aflate la cartierul general fuseseră îndreptate spre clădirea Stelei. Armata avea să plătească foarte scump orice încercare de a porni în marş împotriva Palatului. Lar Waffing informă aproape imediat Comandamentul Stelei despre anumite detalii mai sensibile ale situaţiei.

La jumătate de oră de la capturarea Palatului de către trupele de şoc SS, automobile fără semne distinctive, aducând fiecare câte un prizonier, începură să sosească la intervale scurte unul după altul. Escortat de circa douăzeci de motociclete SS, Feric porni spre Palat abia după ce i se raportă la cartierul general al Partidului despre încheierea acestei faze a operaţiunilor.

Camera Consiliului nu prezentase niciodată un aspect atât de plăcut pentru Feric. Toţi cei opt Consilieri erau legaţi fedeleş de scaunele lor, ca nişte găini aduse la

piață, și în jurul fiecăruia dintre ei se învârteau amenințători câte doi SS-iști radiind o hotărâre fanatică din ochii albaștri-oțelii și având pistoale automate cu glonț pe țeavă în mâini. Alți douăzeci de soldați SS îmbrăcați în haine negre din piele înconjurau rotonda ; Feric putu auzi pasul apăsat, liniștitor pentru el, al cizmelor SS cu tălpi de oțel. Nu mai încăpea nici o îndoială că acum era clar cine comanda în clădire.

Best, Bogel și Remler, ținând la piept puști mitralieră, se aflau în spatele lui Feric, în timp ce acesta îi privea pe prizonieri. Un drapel al Partidului fusese așezat în apropierea mesei Consiliului și alături de el, pe un stindard negru mai mic, se vedeau cele două fulgere roșii care erau însemnele SS-ului.

În aceste condiții doar Krull, mânat de o aroganță pornită din senilitate, îndrăzni să i se adreseze lui Feric :

— Jaggar, ce înseamnă jignirea asta grosolană ? scheună el gâfâit. Cum de îndrăznești să...

Înainte ca bătrânul degenerat să reușească a polua în continuare atmosfera, garda SS aflată cel mai aproape de el puse capăt izbucnirii cu o lovitură grea dată cu dosul palmei peste gură, ceea ce-l făcu pe bătrân să scuipe sânge.

Feric aprobă gestul acestui tânăr fanatic și mândru cu o ușoară înclinare binevoitoare din cap, înainte de a catadicsi să se adreseze adunăturii de politicieni cărora le venise de hac ; soldatul merita să știe că promptitudinea și iuțeala erau apreciate cum se cuvine de către Comandantul lui.

— Acum vă voi informa despre motivele arestării voastre, spuse Feric.

— *Arestare ?!* strigă Guilder. Poate vrei să spui răpire !

O lovitură cu patul armei în ceafă puse capăt acestei ieșiri nelalocul ei și Feric urmă :

— Sunteți acuzați cu toții de trădare. Printre voi se află un Dominator în mrejele căruia ați fost prinși. O asemenea degradare a voinței la niște Helder-i aflați într-o poziție atât de înaltă este sinonimă cu lașitatea dovedită în fața dușmanului, un delict de trădare care se pedepsește cu moartea.

Prizonierii rămaseră cu gurile căscate. Încet-încet, ochii lor îl căutară și-l fixară pe Gelbart, care la urma urmelor era universalist și, prin urmare, singurul dintre ei care ar fi putut să fie Dom. Însă Gelbart privea impasibil în gol ; Feric reuși să-l simtă cum își exercita întreaga forță a voinței asupra nenorocitelor creaturi. Cu o hotărâre crescândă, căpătară treptat curaj și porniră să vorbească toți odată :

— Ce prostie !

— Unde-ți sunt dovezile ?

— Un Dom în Consiliu ? Nici că se poate neghiobie mai mare !

Feric ridicase brațul încă de la primele semne ale acestei izbucniri, oprindu-i pe soldații SS să intervină pentru a păstra ordinea prin intermediul forței. Acum dădu ordin ca Guilder, care zăcea fără cunoștință, să fie trezit astfel încă toți Consilierii să înțeleagă pe deplin situația în care se găseau.

— Foarte bine, spuse Feric, atunci o să vă ofer șansa de a dovedi că sunteți liberi de controlul Dominatorului. Vă ordon să votați și să-mi acordați puteri de urgență pentru a conduce Heldon-ul prin decrete, să suspendați Consiliul pe o perioadă nedefinită și apoi să vă prezentați demisia. Dacă executați aceste ordine, după ce îmi voi asuma titlul de Comandant Suprem al Domeniului Heldon, prima mea hotărâre va fi să comut în exil pedeapsa voastră cu moartea. Aveți șaizeci de secunde pentru a vă hotărî.

Era mult prea ușor de anticipat reacția acestor nenorociți și degenerați.

— Revoltător !

— Fără nici un proces !

— N-ai autoritatea !

Evident că asemenea creaturi josnice n-ar fi avut voința de a protesta și mărâi în felul acesta fără sprijinul psihic acordat de Dom, Gelbart.

Această jivină respingătoare se holba acum la Feric fără să-și mai ascundă ura, iar ochii lui negri de șobolan erau încărcați de un foc rece.

— Jaggar, așa n-o să ajungi nicăieri, șuieră Dominatorul. Armata te va anihila când va afla ce-ai făcut.

Auzind acestea, Consilierilor păru să le revină inimile la loc, căpătând curaj grație cuvintelor lui Gelbart și radiațiilor lui psihice.

— Văd c-a sosit vremea să curățăm odată pentru totdeauna aerul ăsta stătut, remarcă Feric, scoțându-și Comandantul de Oțel de la brâu și ridicându-i brațul strălucitor înalt, deasupra capului. Făcu câțiva pași înainte și, cu o mișcare căreia nimic nu i s-ar fi putut opune, lovi cu capătul rotunjit al Marii Ghioage exact în țeasta lui Gelbart și-i făcu țăndări capul.

Acum, când Dominatorul care-i ținea sub control zăcea nemișcat pe scaun, cu creierii putrezi pe toată suprafața mesei de Consiliu, restul de șapte Consilieri nu-și mai făcură iluzii asupra gravității situației lor. Un aer coclit de teamă, asemenea vaporilor emanați de o mlaștină rău mirositoare, îi cuprinse pe Consilieri.

— Votez în favoarea moțiunii înaintate de Consilierul Jaggar, se bâlbâi Rossback.

— Și eu, spuse Krull.

După aceea, ceilalți se grăbiră care mai de care, întrerupându-se unul pe altul, pentru ca moțiunea să fie aprobată în unanimitate.

— Best, documentele ! ordonă Feric. Dezleagă mâinile prizonierilor !

În timp ce Best scoase un teanc de documente din buzunarul tunicii, gărzile SS eliberară prizonierii care scoaseră un oftat adânc de ușurare. Feric dădu fiecăruia câte un exemplar al hotărârii care trebuia semnată. După ce semnară cu toții, își puse și el numele pe document pentru a consfinți unanimitatea, apoi i-l dădu lui Best spre păstrare.

— Cererile de demisie, spuse Feric.

Best le înmână celor șapte Consilieri aceste documente. Când o parte dintre porci începură să citească hârtiile, Feric urlă :

— Semnați imediat !

Prizonierii se supuseră pe dată acestui ordin.

După ce Best adună toate documentele, Feric se întoarse spre Bogel.

— Acum noul Consiliu de Stat se compune din actualii membri ai Cercului Svasticii. Voi conduce prin

decrete până când se va putea redacta o nouă Constituție care să abolească pentru totdeauna formele republicane. Pregătiți proclamația pentru a fi difuzată mâine la amiază.

Bogel zâmbi, salută și strigă : „Trăiască Jaggar !" și plecă să îndeplinească ordinele primite.

Feric își îndreptă din nou atenția asupra nenorociților care stăteau ca niște lași în jurul mesei Consiliului. Semnară rezoluția precum și confesiunile de înaltă trădare. Asemenea viermi nu-i mai făceau trebuință și sosise momentul să scape de ei. Imaginea acestor trădători smiorcăiți îi întorcea stomacul pe dos. Lumea va răsufla ușurată când acești șapte porci vor dispărea.

— Remler, ia de aici sacii ăștia de gunoi împuțit și împușcă-i ! comandă el.

Nici un alt ordin pe care-l dăduse până atunci nu-i produsese atâta satisfacție patriotică.

Feric îl aștepta pe Feldmareșalul Herman Forman într-un birou mic și nepretențios, situat la ultimul etaj al Palatului de Stat astfel încât, la sosire, după ce trebui să urce câteva etaje pe jos, reprezentantul Comandamentului Stelei putu să se convingă cu propriii lui ochi de exactitatea și minuția cu care fusese ocupată clădirea.

Bărbatul pe care Waffing îl conduse în birou era un bătrân impunător, trecut bine de șaizeci de ani, un exemplu excelent privind modul cum o persoană pur umană din punct de vedere genetic își putea păstra vigoarea și forța mult după ce trecuse de floarea vârstei. Deși mai bătrân decât Waffing, avea cu vreo douăzeci de kilograme mai puțin decât el și, îmbrăcat în uniforma de campanie împodobită cu medalii și cu fireturi bogate, arăta cât se poate de strălucitor, chiar dacă uniforma neagră din piele a lui Waffing era mai bine croită. Mustata căruptă și ochii oțelii adăugau demnitate și forță înfățișării lui ; aveau în față un bărbat obișnuit să fie disciplinat, dar și învățat să dea ordine. Respirând greoi, Forman se așeză pe unul dintre scaunele simple de lemn care constituiau singurele obiecte de mobilier din acest

cuib de vultur, greu accesibil. Cât privește modul în care respira Waffing după atâta urcuș, cu cât se spun mai puține cuvinte, cu atât mai bine.

— Sunt sigur că Marele Comandant Waffing te-a informat deja asupra aspectelor esențiale, începu Feric.

Forman îl privi cu oarecare răceală.

— Mi s-a dat de înțeles că oamenii tăi au ocupat Palatul de Stat în scopul de a dejuca un complot universalist în care erau implicați chiar membrii Consiliului, spuse precaut Feldmareșalul.

— Evenimentele s-au succedat cu repeziciune, îl lămuri Feric. Această cabală murdară a fost deja distrusă. Gelbart era Dom ; toți Consilierii, cu excepția mea, fuseseră prinși în mrejele rețelei lui. Gelbart plănuia să voteze interzicerea activității SS-ului și a Cavalerilor Svasticii. Mă doare cumplit că trebuie să declar implicarea în acest complot a însuși Comandantului Cavalerilor, Stag Stopa. Conform planului, oamenii lui urmau să-i ucidă pe toți membrii Comandamentului Stelei, declanșând astfel un război civil nimicitor între Fiii Svasticii și Armată. Forțele patriotice ale Heldon-ului ar fi fost atunci decimate, iar hoardele Zind-ului ar fi putut mărșălui împotriva noastră pentru a anihila adevăratul genotip uman. Bineînțeles că imediat ce SS-ul a descoperit complotul, am ordonat oamenilor mei să treacă la acțiune. Gelbart a fost ucis, iar Consilierii ticăloșiți au mărturisit totul.

Feric băgă mâna într-un buzunar al tunicii și scoase o serie de documente pe care i le înmână lui Forman, care le primi fără să comenteze.

— Declarațiile lor, luate sub semnătură, pot fi cercetate pe îndelete de către Comandamentul Stelei, spuse el. Înainte de a-și da demisia, Consilierii au aprobat în unanimitate o rezoluție prin care au suspendat Constituția și mi-au încredințat mie puterea de a domni prin decrete. Mi-am atribuit titlul de Comandant Suprem al Domeniului Heldon și am numit în locurile vacante din Consiliu doar patrioți neînfricați, cu o loialitate nepătată față de Heldon și devotați trup și suflet purității rasiale. Starea de urgență a fost depășită.

— Și ce s-a întâmplat cu trădătorii ? întrebă Forman pe un ton egal.

— Mai trebuie să rezolvăm situația lui Stopa, spuse Feric, dar prima măsură pe care am luat-o, în funcția de Comandant Suprem al Heldon-ului, a fost de a-i trimite în fața plutonului de execuție pe toți porcii aceia puturoși.

Abia acum pe chipul Feldmareșalului apăru prima expresie modestă de emoție : un fel de aprobare ce venea din partea unui soldat față de o misiune executată întocmai, la timp și cu precizie.

— Nu mi-e prea clar de ce mă aflu aici, Comandant Jaggar, constată el. Este evident că situația se află sub control. În condițiile în care totul se prezintă așa cum mi-ai spus, Comandamentul Stelei este gata să te accepte ca stăpânitor de drept al Heldon-ului ; declar acest lucru ca reprezentant cu puteri plenipotențiare.

Feric îi aruncă lui Waffing o privire aprobatoare căreia Waffing îi răspunse cu o înclinare ușoară din cap; Marele Comandant își făcuse cu prisosință datoria. Forman era împuternicit să încheie un acord durabil și înțelegea situația în toată complexitatea ei, astfel încât nici una dintre părți nu trebuia să recurgă la mitocănii.

— În această problemă există doar un singur aspect care deranjează Comandamntul Stelei, continuă Forman. Tu însuți ești neîndoielnic un bărbat cu calități superioare și ne așteptăm ca în funcția de Comandant Suprem al Heldon-ului să înțelegi mult mai bine interesele militarilor decât fosta adunătură de liber-cugetători. Totuși, îmi pare rău că trebuie să te informez că noi, Comandamentul Stelei, considerăm total inacceptabilă existența unei adevărate armate personale precum Cavalerii, și asta cu atât mai mult cu cât rezultă acum că însuși Comandanul lor a fost implicat într-un complot îndreptat împotriva Heldon-ului. Nu poate exista decât o armată Helder ; asupra acestui punct suntem gata să ne batem pe viață și pe moarte.

— Drepte cuvinte ai rostit ! răspunse Feric aprobator. Evident că ultimele evenimente m-au convins de înțelepciunea unei astfel de poziții. Situația lui Stopa și a trădătorilor din rândul Cavalerilor trebuie rezolvată

în orice caz şi tocmai ne-ai sugerat modul corect de acţiune.

— Continuă, te rog, îl îndemnă Forman cu un interes nedomolit.

— Organizaţia Cavalerilor va fi dizolvată. Grosul oamenilor, vreau să zic acei cărora nu li se poate pune în sarcină comiterea vreunei fărădelegi, vor avea şansa de a se înrola în armata regulată. Eşti de acord ?

— Le găsim noi loc unor flăcăi solizi şi bine instruiţi, spuse Forman. Din cauza perfidiei câtorva nu suntem de acord să le interzicem Cavalerilor înrolarea în armată.

— SS-ul va continua să existe ca forţă de elită, arătă Heric. După cum ştii, standardele genetice, intelectuale, fizice şi ideologice pe care le impune SS-ul sunt cele mai înalte posibil. Astfel, tăria SS-ului nu se va apropia niciodată de cea a armatei. În privinţa asta, ai cuvântul meu sacru.

— Se acceptă, spuse simplu Forman.

— Şi ultima chestiune : îi voi numi ca Ministru al Forţelor de Securitate pe Înaltul Comandant Waffing. Deşi prin tradiţie, acest post a fost ocupat de o personalitate civilă, Waffing va deveni Feldmareşal pentru a arăta limpede că relaţiile dintre Armată şi Comandantul Suprem vor fi calde şi intime.

Abia acum Forman arboră un zâmbet. Se ridică în picioare.

— În numele Comandamentului Stelei ne luăm angajamentul de loialitate faţă de noul Comandant Suprem. Feldmareşalul pocni cu precizie din călcâie şi execută salutul Partidului. „Trăiască Jaggar !" strigă el.

Înecat de emoţie, Feric se ridică şi răspunse la salut. Ce memont înălţător era acesta pentru Heldon — Svastica şi Armata unite în cele din urmă ! Împreună vor putea cuceri tot pământul !

— Dacă doreşti ca armata să se ocupe de Stopa şi de clica lui nu trebuie decât să dai un ordin, zise Forman.

O umbră de întristare întină elanul care-i umplea inima lui Feric ; ticăloşia lui Stopa şi a foştilor Răzbunători îi picura în suflet un regret apăsător. Personal, ar fi mult mai puţin dureros pentru el dacă ar încredinţa armatei această chestiune ; bineînţeles că se simţea ten-

tat să o facă. Dar Partidul trebuia să impună disciplina în propriile sale rânduri.

— Mă văd silit să refuz oferta, spuse Feric cu tristețe în glas. Acești oameni au trădat Svastica. Suntem datori față de noi înșine să purificăm rândurile Partidului de orice elemente contaminate.

— Înțeleg curajul ce-ți trebuie pentru a lua o asemenea hotărâre, rosti Forman. Da, un adevărat bărbat trebuie să mențină o disciplină de fier în rândurile celor pe care-i comandă.

În orele reci și mohorâte dinaintea răsăritului, Feric porni în fruntea unui convoi SS pe străzile tăcute și pustii din Heldhime, până ajunse în peisajul adormit din împrejurimile orașului, îndreptându-se către barăcile Cavalerilor. Onoarea îi cerea să facă acest drum, pentru că Stopa jurase credință Heldon-ului și lui Feric personal. Feric simțea acea obligație socială care revine oricui posedă un câine care a turbat : era datoria lui să pună capăt chinurilor acelei viețuitoare, cu propria sa mână.

Feric mobilizase și înarmase doar trei sute de SS-iști cu pusti automate și ghioage, pe care-i îmbarcase în camioane. Acționând în tăcere și pe furiș, trei sute de soldați SS de elită puteau realiza o extirpare chirurgicală, în timp ce un atac în masă ar fi putut da naștere unei bătălii sângeroase, în care s-ar fi pierdut mulți Cavaleri recuperabili.

Prin urmare, când convoiul de camioane ajunse la două zile depărtare de tabăra Cavalerilor, Feric ordonă un popas, debarcă oamenii și-i conduse în marș de-a latul câmpului, având-i alături pe Waffing și pe Remler. Nu se auzi nici un murmur de nemulțumire din partea acestor eroi tineri și demni ; doar Waffing părăsi bancheta limuzinei cu ceva mai puțin entuziasm. Feric simți că se mai însenina puțin văzându-l pe Înaltul Comandant plin de mândrie, dar evident ieșit din formă, pufăind și pufnind, vădit deranjat de ritmul alert și viguros impus de șeful său, dar netrecându-i prin gând să crâcnească.

Feric asezase tabăra Cavalerilor pe vârful unui gorgan care domina drumul spre Heldhime, astfel încât să

îngreuneze, pe cât posibil, orice atac prin surprindere. Acum suferea el însuși din cauza ascuțimii propriei sale inteligențe militare. Își împărți oamenii în plutoane de asalt într-o adâncitură umbrită de la baza gorganului și cântări cu atenție situația tactică. Barăcile din lemn de pe vârful gorganului erau împrejmuite de un gard electrificat ; la fiecare colț al taberei se afla câte un turn înalt, înzestrat cu un reflector și cu o mitralieră, iar gărzile patrulau perimetrul la intervale foarte scurte. Poarta era de asemenea electrificată și păzită de mitraliori. Feric știa mult prea bine cât de intangibilă era această fortificație, mai ales că el însuși o proiectase. Nu exista altă soluție de cucerire a ei decât prin folosirea forței pure a voinței.

— Foarte bine, Remler, spuse el comandantului SS care stătea alături de el, gata să intre în acțiune, tu rămâi aici cu oamenii, în timp ce eu și Waffing vom merge la poartă și vom ordona celor care o păzesc să deschidă. De îndată ce reușim asta, vei conduce oamenii înăuntru. Trebuie să împiedicăm cu orice preț folosirea armamentului până ajungem la locul de încazarmare a ofițerilor.

— Domnule Comandant, dar aș vrea să fiu în primele rânduri ale luptei ! Dă-mi voie să te însoțesc !

Feric rămase profund mișcat de fanatismul lui Remler și desigur că-i înțelese simțămintele, însă prezența lui n-ar fi ușurat nicidecum situația în confruntarea cu gărzile.

— Îmi pare rău, Remler, spuse el, dar dacă îți arăți chipul, cei de la poartă își vor da seama că s-a întâmplat ceva rău.

Ca răspuns, Remler pocni din călcâie și adresă în tăcere salutul Partidului. Feric îi acordă favoarea unui zâmbet, răspunse la salut și-l conduse pe Waffing pe teren deschis, apoi porniră împreună pe drumul care ducea spre poarta principală.

Nici nu ajunseră la jumătatea pantei, când se treziră fixați într-un cerc de lumină : în ciuda perfidiei lui Stopa, vigilența garnizoanei cel puțin nu se deteriorase de tot. Întrucât conul reflectorului lumina calea până la poartă, Feric se înfășură complet în mantia stacojie cu Svastică, se strânse puțin și rămase în umbra statuii

inimitabile a lui Waffing care continuă să meargă cu pași mari spre gărzile nervoase, vrând să ducă jocul până la capăt.

Feric se menținu în umbră până când Waffing, ajuns la poartă, răcni din rărunchi către mitraliorii din spatele ei :

— Deschideți imediat poarta !

— Comandantul Stopa ne-a ordonat să nu permitem intrarea nimănui în această seară, spuse neliniștit unul dintre servanți, cunoscând perfect identitatea ofițerului aflat în fața lui.

— Deschideți poarta, altfel o să vă trimit în fața plutonului de execuție pentru insubordonare, porcilor ! îi răspunse Waffing. Sunt Înaltul Comandant Waffing și ordinele mele sunt mai presus decât cele ale lui Stopa.

— Ni s-au dat ordine stricte să nu lăsăm pe nimeni să treacă decât peste cadavrele noastre, bolborosi celălalt servant. Ne cereți să încălcăm ordinul direct al unui superior ?

Feric înțelese că acești flăcăi de treabă treceau printr-un moment de cumpănă morală, neștiind căror ordine să se supună mai întâi. Numai el putea să facă lumină în mințile lor bântuite de îndoială. Desfășurându-și mantia și lăsând-o pe spate și dezvăluindu-și prezența printr-un gest măreț și teatral, Feric păși în cercul orbitor de lumină.

Pocnind din călcâie, cei doi mitraliori luară pe dată poziția de drepți, își azvârliră brațul drept înainte, salutând și strigând „Trăiască Jaggar !" într-o sincronizare perfectă.

Feric le răspunse la salut și dădu ordine cu un glas tăios :

— Preiau personal comanda acestei garnizoane. Stopa este eliberat din funcția de comandant. Nu veți executa decât ordinele pe care le voi da eu. Deschideți imediat poarta și permiteți intrarea trupei SS care se apropie. După aceea închideți poarta și nu permiteți nimănui nici să intre, nici să iasă, până când nu voi da eu alte ordine. Nu veți anunța pe nimeni de sosirea noastră. S-a înțeles ?

— Da, Domnule Comandant !

— Foarte bine, flăcăi, spuse Feric mai blând. Voi ține seama de judecata sănătoasă și de dăruirea pe care le-ați dovedit în aceste momente, în îndeplinirea îndatoririlor voastre.

În mai puțin de două minute, Feric îi strânse pe cei trei sute de SS-iști în jurul lui în interiorul garnizoanei. Fără a fi nevoie de mai mult de un gest din capul lui Feric spre cazarma ofițerilor, situată în centrul unității, trecură cu toții la îndeplinirea misiunii lor. Feric dăduse ordine simple. Fiecare soldat SS urma să se strecoare cât putea de aproape de clădirea ofițerilor și nu trebuia să deschidă focul decât în clipa în care auzea prima împușcătură. Cu cât mai strânsă va fi încercuirea cu atât va fi mai mare surpriza, iar întreaga și neplăcuta acțiune se va desfășura mai repede și cu pierderi mai mici.

La această oră târzie, mai toată garnizoana era cufundată în întuneric, iar Cavalerii se retrăseseră de mult la culcare, de aceea Feric nutrea speranța că nu se va da alarma prematur. Dispozitivul SS se răspândi în formă de evantai printre șirurile de clădiri din lemn și soldații se furișară în tăcere până în preajma clădirii ofițerilor, în grupuri mici, uniformele lor negre din piele servindu-le admirabil să se facă una cu bezna generală.

La ferestrele cazărmii ofițerilor se vedeau totuși lumini ; în plus, la ușă se aflau două santinele, iar altele acopereau toate direcțiile, fiind așezate la colțurile clădirii. Nici nu încăpea vreo îndoială că vor trebui să pătrundă deschizând focul asupra lor.

Feric, Waffing și Remler se apropiară împreună de intrarea în cazarma ofițerilor, ținându-și armele automate în brațe și rămânând adăpostiți în umbra clădirii până ajunseră la circa douăzeci de pași de obiectiv.

Feric ceru o oprire de câteva clipe și dădu câteva ordine scurte și precise :

— Vom declanșa atacul. În raza noastră de acțiune există două santinele și cele două gărzi de la ușă. Eu o să mă ocup de cei doi de la ușă ; Remler, lichidează santinela din dreapta, iar tu, Waffing, pe cea din stânga. Trebuie să le doborâm din primele focuri. Succes !

Și spunând acestea, Feric puse pistolul automat în poziție de tragere, țintind către cele două gărzi de la ușă,

apăsă pe trăgaci până la fund și țâșni spre cazarmă cu toată viteza.

Hămăitul sutelor de pistoale mitralieră, cu un tunet declanșat de oameni parcă pentru a despica bolta cerului, răsună brusc sfărâmând liniștea nopții. Santinelele și gărzile căzură instantaneu, secerate de gloanțe, înainte de a avea timp să deschidă focul. În timp ce alerga spre intrarea în clădire, trăgând la întâmplare prin ferestre, Feric putu să vadă trupa de bărbați îmbrăcați în haine negre din piele atacând cazarma ofițerilor din toate părțile și cu armele automate trăgând necontenit. Ușa se deschise și doi Cavaleri amețiți, îmbrăcați în uniforme sifonate, începură să tragă cu sălbăticie în întuneric. Feric îi doborî pe amândoi cu o rafală. Apoi apărură alți trei Cavaleri care se prăbușiră imediat sub focul reunit al zecilor de soldați SS care-l urmau îndeaproape pe Feric, în timp ce acesta se repezi pe scările de la intrare, dădu ușa în lături cu o puternică lovitură de picior și intră în goană în clădire, precedat de rafalele pistolului său mitralieră care scotea flăcări pe țeavă.

În interior domnea harababura și groaza. Aerul din cazarma ofițerilor putea ca acela dintr-o fabrică de bere; pretutindeni erau băltoace de bere scursă din trei butoaie care zăceau răsturnate pe podea. Amicii de petrecere ai lui Stopa erau fără uniforme, unii dintre ei doar în lenjeria de corp, alții doar în cămăși, iar alții alergau bezmetici, aproape dezbrăcați, dar purtând cizme, toți beți și înspăimântați, fugind care încotro ca o liotă de găini zăpăcite, încercând să scape de grindina de gloanțe ce se abătea asupra lor. Mai bine de zece sau douăsprezece femele dezbrăcate porniră să strige și să se tânguie ; acestea nu erau cu adevărat umane, ci târfe destinate plăcerilor, din acelea pe care Dominatorii le procreau în Zind pentru ei înșiși — niște creaturi fără minte, cu șolduri bogate și sâni uriași, a căror existență era motivată numai și numai de satisfacerea neostoitelor pofte de copulare.

Furios, Feric își descărcă pistolul mitralieră în acest cuib al promiscuității ; îi simți alături pe Remler și pe Waffing trăgând dezlănțuiți, având chipurile contorsionate de ură și revoltă. Soldații SS pătrunseră cu zecile

în cazarma care acum răsuna de vuietul pistoalelor și puștilor mitralieră și duhnea acru din cauza prafului de pușeă ars.

Feric îl zări pe Stag Stopa gol-goluț, dar încălțat cu cizme, întinzând mâna în încercarea de a apuca arma unui Cavaler căzut la pământ. Îi slobozi trădătorului o rafală drept în stomac. Stopa scoase un răcnet, tuși și scuipă sânge și se prăbuși la podea, zvârcolindu-se în chinurile morții. Feric puse capăt agoniei cu o nouă rafală în cap; până și un trădător merita atâta îndurare.

Totul se termină în mai puțin de un minut. Dormitoarele și coridoarele erau presărate cu cadavrele trădătorilor și ale târfelor din Zind. Ici și colo câte-un SS-ist încheia agonia cuiva cu o rafală scurtă. Apoi se lăsă tăcere.

Deodată Remler strigă :

— Domnule Comandant !

Feric se întoarse și-l văzu pe Comandantul SS care ținea de gât un om care sângera, dar încă în viață, și încerca să-l ridice în picioare. Când Feric văzu ochii creaturii muribunde înțelese pe dată că aceasta nu era o ființă umană, ci un Dom. Ura rece pe care o radia jivina nu lăsa nici un grăunte de îndoială !

Feric se apropie și îl privi mai de aproape pe Domul muribund. Disprețul față de tot ce aparținea speciei umane, caracteristic tuturor acestor monstruozități, ardea mocnit în ochii stranii, ca de reptilă. Creatura îl reperă pe Feric și se zbârli sfidătoare :

— Să te sufoci în propria-ți scârnă, spurcăciune mârșavă ! gâlgâi el. Să ți se-mprăștie genele în cele patru vânturi ! Îl apucă un acces de tuse, vărsă sânge și-și dădu duhul.

— Domnule Comandant, ai observat accentul ? întrebă Remler.

— Chiar din Zind, răspunse Feric și dădu aprobator din cap.

Feric privi roată la încăperea plină de trădători morți, deși probabil că mulți dintre ei erau în aceeași măsură și victime și ticăloși, dominați de un agent adevărat din Zind. Făcuse foarte bine că dăduse tocmai acum lovitura! Cu siguranță că Zind-ul plănuia un război prin surprin-

dere dacă porcii îndrăzniseră să planteze un agent chiar aici. Pericolul era mai aproape decât își putuse imagina.

— Domnule Comandant! strigă un soldat SS. Clădirea este înconjurată de Cavaleri!

— Hai, Waffing! spuse Feric și cei doi se grăbiră să iasă afară unde rămaseră față în față cu o adevărată mare de Cavaleri dezbrăcați, unii în uniforme, alții îmbrăcați pe jumătate, înarmați cu puști, pistoale automate sau ghioage, iar alții stând pe loc de parcă cineva le-ar fi luat mințile, fără nici o armă în mână.

Când îl văzură pe Feric, oamenii buluciți încercară să ia poziția de drepți care cum și unde se afla. Mulți dintre ei executară salutul Partidului și strigară: „Trăiască Jaggar!", dar în rest domnea confuzia și harababura.

Feric le spuse fără înconjur:

— Comandantul Stopa și ofițerii lui au trădat complotând în favoarea Zind-ului și au fost executați. Ocupând funcția de Feldmareșal și Înalt Comandant al Forțelor de Securitate ale Heldon-ului, Înaltul Comandant Waffing răspunde acum atât de Cavalerii Svasticii, cât și de armata regulată.

Făcu o pauză pentru ca vorbele lui să fie bine receptate înainte de a le anunța vestea cea bună; asta îi va ușura sarcina de a-i ține laolaltă.

Fiii Svasticii dețin controlul complet asupra Heldon-ului, continuă Feric. Eu mi-am luat titlul de Comandant Suprem al Heldon-ului și acum domnesc prin decrete.

Auzind acestea, Cavalerii izbucniră în urale dezordonate, dar puternice și pline de entuziasm. Feric îi lăsă să se manifeste astfel vreme de câteva secunde. Când socoti că exuberanța oamenilor se exprimase îndeajuns, făcu un semn din cap către Waffing.

— Atenție! urlă Waffing precum un taur înfuriat. Aproape instantaneu trupa ce ovaționa tăcu, se alinie destul de aproximativ, Cavalerii își pocniră călcâiele și rămaseră în poziție de drepți.

— Avem de lucru, și încă foarte mult, le spuse Waffing. Întâi vreau să faceți curățenie peste tot, astfel încât întreaga garnizoană să poată trece cu succes cea

mai severă inspecție și asta în jumătate de ceas. Trăiască Heldon ! Trăiască Victoria ! Trăiască Jaggar !

De astă dată, răspunsul veni unanim, cu o precizie cu adevărat militărească, auzindu-se un cor de „Trăiască Jaggar !" căruia nu i se putea reproșa nimic din punctul de vedere al spiritului și forței. Noul Ev se născuse ; Svastica domnea peste întregul Heldon. Amenințarea din interior fusese zdrobită odată pentru totdeauna, iar națiunea era unită sub conducerea Partidului.

Dar, în timp ce răspundea la salut, Feric își dădu seama că misiunea lui sacră abia începea. Asemenea unei monstruozități cangrenoase, Imperiul Zind-ului se ridica amenințător dinspre est, gata să plesnească la fel ca un buboi gigantic, pentru a cuprinde întreaga lume în otrava lui purulentă și grețoasă. Acum tentaculele acestei mase mutant-canceroase, înfipte în trupul Heldon-ului, fuseseră retezate cu o forță nemiloasă, dar Feric nu-și va găsi liniștea, iar adevărata umanitate nu-și va afla pacea decât atunci când mutanții respingători și Domii monstruoși nu vor fi eliminați până la ultimul de pe fața Pământului. Întregul glob trebuia purificat de toate elementele contaminante, tot așa cum Heldon-ul fusese purificat în această seară.

Astăzi Heldon-ul, mâine întreaga lume !

10

URCAT pe tribuna înaltă situată în fața Palatului de Stat, îmbrăcat în uniformă neagră din piele și cu mantia stacojie fluturând în adierea vântului, Feric Jaggar stătea cu o ținută impunătoare așteptând începerea marei parade. În dreapta lui era așezat Lar Waffing, în noua uniformă a armatei — de culoare gri deschis și cu o capă roșie cu svastică — și Seph Bogel purtând uniforma Partidului ; în stânga sa, Rudolf Best, în haina neagră din piele și Bors Remler îmbrăcat aidoma, însă cu haina de piele împodobită cu cele două fulgere gemene ale SS-ului. Soarele se înălțase sus pe cerul albastru și limpede și lumina bulevardul decorat pe toată lungimea lui cu steaguri roșii și albe, svastică neagră. Trotuarele ce mărgineau bulevardul erau înțesate de robuști cetățeni Helder care fluturau o mare de drapele ale Partidului. Camerele de televiziune aveau să transmită acest spectacol în întreaga lume și Feric spera din adâncul sufletului că semnificația lui va fi clară și limpede pentru Dominatorii din Zind.

Nu încăpea nici o îndoială că Heldon făcuse progrese eroice în cursul celor două luni de când Feric devenise Comandant Suprem și toți Marii Comandanți aveau tot dreptul să se mândrească cu cele realizate în acest răstimp.

Bogel vânase zeci și zeci de simpatizanți ai Universaliștilor și chiar câțiva Domi în Ministerul Voinței Publice și transformase acest cuib de scribălăi lipsiți de vlagă într-o adevărată armă a conștiinței rasiale.

Waffing pusese armata sub controlul unei mâini forte, epurase structura de comandă de tot felul de slăbănogi și de scandalagii și cârtitori, iar foștii Cavaleri, integrați perfect în rândurile ei, inspirau încredere, spirit avântat și un sentiment de elan patriotic în toți soldații Helder.

Sub supravegherea directă a lui Feric, Best redactase o nouă constituție, ce încredința toată puterea și răspunderea Comandantului Suprem care-și păstra funcția potrivit dorinței poporului din Heldon, acesta având putința de a-l revoca oricând, prin plebiscit. În felul acesta voința Comandantului Suprem și voința rasială a Heldon-ului aveau să coincidă perfect.

Remler abia începuse să-și îndeplinească datoria. În fiecare regiune din Heldon se construiau Lagăre de Triere și câteva dintre ele funcționau deja, însă munca de reexaminare a fiecărui deținător de certificat din Heldon era imensă și avea să solicite un efort eroic și îndelungat. Cu toate acestea, beneficiile obținute justificau orice sacrificiu. După încheierea acestei operațiuni, Dominatorii de pe teritoriul Heldonului vor fi căsăpiți până la ultimul, toți locuitorii atinși de vreo genă mutată vor fi sterilizați sau exilați, iar crema fondului genetic se va concentra în SS, care va deveni fondul pur de procreare pentru următoarea etapă a evoluției umanității autentice.

Deși nu putea descoperi vreo deficiență în progresele făcute sub conducerea sa, Feric nu avusese prea multe motive de atracție până acum. Această paradă nu era, de fapt, o sărbătoare adevărată, ci mai degrabă o demonstrație de forță pentru Dominatorii din Zind. Amenințările dinspre est deveneau pe zi ce trece tot mai înspăimântătoare. Serviciul de informații al SS raportase mobilizarea unei hoarde uriașe în regiunile de la granița de vest a Zind-ului, nu departe de frontiera cu Wolack. Nu rezulta cu claritate dacă această mobilizare fusese programată să coincidă cu complotul eșuat al Consiliului,

însă Dominatorii făceau pregătiri evidente pentru a porni în marș spre vest.

Iar Heldon nu era bine pregătit pentru a-i întâmpina pe cei din Zind.

Mărimea armatei se dublase ; însă, cu excepția fostilor Cavaleri, majoritatea soldaților proveneau din oameni proaspăt recrutați. SS-ul se mărise, ajungând la zece mii de oameni, iar aceste specimene erau, desigur, mai mult decât bine pregătite pentru orice misiune ce li s-ar fi încredințat, dar practic mai existau alte zece mii de bărbați puri pentru SS, care puteau fi aleși din rândurile populației prin Lagărele de Triere și acest proces avea să mai dureze circa patru luni. Fusese declanșat un nou program de înarmare, însă uneori jumătate de trupe primiseră noile puști și pistoale-mitralieră, abia patruzeci de cuirasate zburătoare fuseseră produse și, în ceea ce privea noile cuirasate terestre ușoare, producția de serie era doar la început. În plus, muniția pentru toate armele noi era, deocamdată, neîndestulătoare.

Heldon avea nevoie de cel puțin alte patru luni pentru a fi gata să se năpustească în forță împotriva vastelor întinderi barbare ale Zind-ului. Feric spera fierbinte că demonstrația de forță armată de astăzi va produce suficiente temeri și rețineri printre Dominatori, astfel încât aceștia să-și amâne orice planuri de expansiune spre vest, vreme de câteva luni ; curajul nu constituia unul dintre punctele forte ale Dominatorilor.

Un val uriaș de urale se înălță spre cer când zece motocicliști SS, purtând drapele mari ale Partidului, montate pe stindarde impunătoare din alamă, trecură cu un vuiet asurzitor prin fața tribunei oficiale, dând semnalul de începere a paradei. Imediat în urma lor mărșălui un careu format dintr-o sută de soldați SS, jumătate dintre ei purtând steaguri ale Partidului, cealaltă jumătate purtând însemnele SS-ului, cu toții îmbrăcați în haine negre din piele, care străluceau în soare. În timp ce treceau prin fața tribunei, purtătorii de steaguri roșii ale Partidului le aplecară în față. Feric răspunse acestui salut aruncându-și brațul drept înainte, executând astfel salutul Partidului și rămânând în această pozi-

ție atâta vreme cât soldații continuară să mărșăluiască prin fața lui.

Urmară apoi mai mult de o mie de soldați SS care mărșăluiau ridicând piciorul foarte sus, cu capetele pe jumătate întoarse spre dreapta și adresând în cor saluturi ale Partidului, când trecură prin dreptul tribunei ; nasturii și însemnele din crom ale uniformelor sclipeau în soare, cizmele cădeau într-o cadență metalică sacadată pe caldarâm. Ce imagine capabilă să bage groaza în dușmanii Heldon-ului !

Prin fața tribunei oficiale, începură să mărșăluiască rând pe rând soldații unui contingent uriaș al armatei, în uniforme cenușii deschise, iar capătul coloanei rămăsese ascuns după un cot al marelui bulevard. Acești soldați cu pelerine stacojii cu svastică, uniforme noi și arătoase, înarmați cu pistoale automate lucitoare și cu un spirit revitalizat, nu mai semănau nicidecum cu adunătura jalnică și șleampătă pe care Feric o văzuse la Parada prilejuită de instalarea sa în funcție. Deși neexperimentați și netrecuți prin focul sângeros al bătăliilor, acești flăcăi reprezentau cele mai de cinste calități ale adevăratului genotip uman. Mândria și strălucirea cu care izbeau pavajul cu cizmele și exactitatea și înflăcărarea salutului lor nu lăsau în mintea privitorului nici o fărâmă de îndoială cu privire la dăruirea lor față de cauza sacră. Până și scursorile din Zind trebuiau să priceapă că aveau în față o armată de adevărați eroi ai rasei.

După șirurile de infanterie regulată, apăru primul escadron de noi cuirasate terestre, înaintând pe șenile segmentate. Aceste patruzeci de tancuri rapide, acționate de motoare pe benzină, se deosebeau radical de uriașele și greoaiele cuirasate cu aburi care încă formau grosul armatei de blindate a Heldon-ului. Având pe sfert mărimea bătrânelor și stângacelor țestoase, tancurile aveau o viteză de deplasare de trei ori mai mare. În locul unei cabine blindate uriașe și înțesate cu tunuri fixe, aceste tancuri se lăudau cu turele rotative, înzestrate cu tunuri cu repetiție și cu mitraliere grele și cu alte două mitraliere aflate la dispoziția conducătorului tancului și a observatorului său și a servantului care

asigura protecția din spate. Peste circa trei luni armata va beneficia de sute de astfel de tancuri rapide și, de îndată ce câmpurile petroliere din sud-vestul Zind-ului vor fi cucerite și combustibilul nu va mai constitui o problemă, ele vor putea fi produse cu miile. Armata Heldon-ului va înainta în interiorul Zind-ului, la adăpostul unui scut impenetrabil de blindate puternice și iuți.

Imediat ce ultimul dintre tancuri trecu de tribuna oficială, cinci cuirasate aeriene mari apărură pe cer, umplând aerul de tunete prelungi. În timp ce urmărea aceste uriașe fortărețe zburătoare, fiecare dintre ele propulsată de un grup de zece elice acționate de motoare individuale pe benzină, Feric avu o bruscă inspirație. De ce să nu aplice și la acestea criteriile de viteză, mărime și număr de la noile blindate? Procesul de fabricație a cuirasatelor aeriene era foarte îndelungat și costurile se dovedeau enorme. Avioanele de luptă de zeci de ori mai mici vor avea nevoie doar de un singur motor, vor fi de două ori mai rapide, și s-ar produce cu costuri de douăzeci de ori mai mici. Heldon putea avea o gigantică armată aeriană în locul celor câtorva zeci de monștri stângaci și greu de manevrat. Da, trebuia ca producția unor asemenea avioane de luptă să înceapă neîntârziat!

În spatele tancurilor apărură o mie de motociclete SS iar, după acestea, un contingent similar format din soldați ai armatei regulate, un spectacol orbitor de putere și de viteză bine strunită. Vuietul incredibil al motoarelor reunite semăna cu un strigăt de luptă care cutremura pământul.

După motocicliști, prin fața tribunei rulară grupuri de transportoare rapide, încărcate cu soldați. Elementele cheie ale noii armate pe care o punea Feric la punct erau puterea și viteza. O armată care avea capacitatea de a ridica o concentrare strivitoare de forțe asupra unui obiectiv, înainte ca inamicul să poată riposta, va reuși să spulbere și să toace un dușman de zece ori mai numeros.

În spatele transportoarelor venea în marş o formaţie mare de soldaţi SS, apoi o a doua coloană de infanterie care încheia parada. În timp ce primele rânduri ale acestor bărbaţi în uniforme cenuşii trecură în pas de defilare prin faţa sa, adresând saluturi şi urale în cor, Feric văzu un căpitan SS venind în mare grabă până lângă tribună şi şoptind câteva cuvinte precise lui Remler. Imediat, din câteva salturi, Comandantul SS se apropie de Feric, chipul lui osos, cu trăsături ascuţite, trădând o stare neobişnuită de agitaţie.

— Ce s-a întâmplat, Remler ? întreabă Feric, încă adresând salutul său către trupele ce mărşăluiau prin faţa tribunei.

— Domnule Comandant, hoardele Zind-ului au traversat frontiera şi au intrat în Wolack. Trec prin regiunile estice ale acelei ţări cu o forţă căreia nimic nu i se poate opune.

Deşi această veste îl zdruncină profund pe Feric, fermitatea salutului său nu slăbi nici o clipă ; ar fi fost de-a dreptul dezastruos ca un conducător să nu dea dovadă de calm şi stăpânire de sine într-o ocazie publică precum aceasta. Îi chemă pe Waffing şi pe Remler în preajma lui şi-i ordonă căpitanului SS să se apropie, deşi mulţimea de jos nu reuşi să detecteze nici o aluzie în legătură cu cea ce se întâmpla la tribună.

— Mai precis, care e situaţia, căpitane ? întrebă Feric.

— Domnule Comandant, ultimele rapoarte primite arată că o uriaşă hoardă din Zind se află la mai puţin de cinci zile de marş de Lumb.

— Dacă vor cuceri şi Capitala, nu va mai exista nici o rezistenţă între ei şi graniţa Helder, explică Waffing. În nouă zile, pot intra peste noi. Trebuie să fortificăm imediat graniţa cu Wolack, aducând acolo cele mai bune trupe ale noastre, în primul rând SS, şi să reţinem gloata acolo până când vor fi gata noile noastre armate.

Din câte ştia Feric, zonele vestice ale Wolack-ului erau compuse din pământuri arabile de cea mai bună calitate, necontaminate, care cereau cu insistenţă să fie adunate. Faptul că un teritoriu care aparţinea pe drept cuvânt poporului Helder era deţinut de oameni de teapa

celor din Wolack constituia un rău de netăgăduit ; dar a permite ca scursoarea purulentă din Zind să inunde un asemenea pământ era de neconceput pentru un patriot adevărat, fără a mai menționa amenințarea militară pe care o va reprezenta ocupația Zind.

— Nici nu poate fi vorba de a adopta o poziție defensivă în timp ce Zind ocupă Wolack-ul, declară Feric cu fermitate. Trebuie să atacăm, trebuie să atacăm imediat, și vom ataca cu o viteză orbitoare și cu o forță zdrobitoare.

— Dar, Domnule Comandant, nu suntem pregătiți să luptăm acum împotriva Zind-ului, poate peste patru luni.

— Eu sunt hotărât, Waffing ! i-o reteză Feric. Pur și simplu nu putem admite ca Zind să mărșăluiască în Wofflack fără să i se opună rezistență. Vom ataca imediat cu forțele pe care le avem.

La numai treizeci și șase de ore, o mare armată Helder stătea în așteptare la graniță, gata să năvălească în partea de vest a Wolack-ului. Feric mobilizase tot ce avea armata mai bun, precum și cele mai instruite unități SS, iar el însuși avea să le conducă în bătălie. Întrucât cheia situației era puterea concentrată și viteza fulgerătoare, Feric adunase o forță de lovire complet motorizată, împărțită în două coloane principale.

Lar Waffing conducea contingentul lui de armată, care se compunea din două divizii de infanterie motorizată îmbarcată în toate transportoarele pe care Heldon le putuse produce, escortate de trei mii de motocicliști și circa patruzeci de uriașe blindate cu aburi. Această forță avea să pornească precum un tăvălug de-a curmezișul regiunilor mlăștinoase din vestul Wolack-ului, pentru a da piept cu hoardele Zind-ului undeva în preajma Capitalei, Lumb, pe malul apusean al fluviului Roul. Cu mult mai reduse numeric, trupele lui Waffing vor avea puține șanse de a opri singure toată armata dușmană.

Cu toate acestea, Feric însuși, avându-l pe Best alături, va conduce o divizie compusă din cei mai buni

soldați din trupele SS de asalt, sprijinite de circa patruzeci de tancuri noi și rapide, într-o manevră largă de învăluire prin nord-est. Dacă totul se va desfășura conform planurilor, forțele lui Feric se vor năpusti direct și prin învăluire asupra bătăliei deja angajate la porțile Lumb-ului, apoi se vor deplasa într-o mișcare circulară pentru a ataca ariergarda armatelor Zind-ului pe malul estic al Roul-ului, în timp ce hoardele greoaie vor începe traversarea fluviului pe un pod destul de îngust. Planul cerea ca trupele SS să toace rapid forțe care le depășeau ca număr în proporție de o sută la unu, însă elementul-surpriză și de șoc va micșora acest raport, iar superioritatea înnăscută a SS-iștilor, inspirată și ridicată la cote neînchipuite de înflăcărare fanatică prin prezența Comandantului lor Suprem în primele rânduri ale bătăliei, va face restul.

Soarele palid al dimineții abia se vedea pe cerul de plumb. Feric, călare pe o motocicletă în fruntea diviziei SS, privea la ceasul care măsura ultimele clipe ce mai rămâneseră până la momentul declanșării atacului. Alături de el, Best avea chipul iluminat de emoție tinerească și aștepta nerăbdător să pornească motorul motocicletei.

— Crezi că Wolack va rezista înaintării noastre ? întrebă Best, plin de speranțe.

— Nu prea cred, Best, îi răspunse Feric. În primul rând, armata Wolack nu-i decât o adunătură de mutanți și-mi închipui că abia face față pe frontul de est.

Cu toate acestea, întrucât timpul și rapiditatea constituiau elemente absolut esențiale, cel mai bine era ca armata Wolack-ului să fie năucită și redusă la neputință chiar dintru început. Bateriile de tunuri situate într-o adâncitură, la cinci mile depărtare în interiorul Heldon-ului, vor pulveriza fortificațiile celor din Wolack înainte ca armata și SS-ul să traverseze granița. Apoi cele două coloane vor pătrunde în Wolack una lângă alta, zdrobind orice rezistență ar fi întâlnit în cale. Abia după ce întregul Wolack va fi cuprins de spaimă și panică, Feric va conduce forțele SS către nord-est.

În spatele lui Feric și al lui Best se afla garda SS de elită, formată dintr-o sută de oameni pe motociclete negre ; cu pistoalele automate proaspăt curățate și unse

și cu ghioagele atârnate la îndemână, aceștia erau gata să intre în acțiune. În spatele acestei forțe de elită se aflau circa douăsprezece tancuri, apoi restul de motociclete SS, celelalte tancuri ușoare și, în urma acestui contingent SS, spre vest pe o întindere pe care abia o puteai cuprinde cu ochiul, până la linia orizontului se desfășura forța armatei regulate, sub conducerea lui Waffing.

— Ce spectacol măreț ! exclamă Feric.

Best dădu aprobator din cap.

— Domnule Comandant, până la sfârșitul săptămânii, Dominatorii vor simți puterea svasticii pe pielea lor, răspunse el entuziasmat.

În timp ce se scurgeau ultimele clipe, Feric scoase de la brâu Marea Ghioagă de Held și o ridică în aer. La acest semnal, armăsarii de oțel se treziră la viață și aerul explodă de zgomotul asurzitor al miilor de motoare de motocicletă. O secundă mai târziu, o notă gravă și joasă, care făcea să se cutremure dealurile, se alătură acestui urlet, în clipa când porniră să funcționeze în gol motoarele tuturor transportoarelor, tancurilor și blindatelor cu aburi. Feric simți voința rasială a întregului Heldon duduind prin carnea lui, în vibrații care umpleau până și aerul cu forță. Voința lui se uni cu voința comună a bărbaților pe care avea să-i conducă în bătălie ; el era armata, ei îi aparțineau și, împreună, reprezentau Heldon-ul.

Apoi, aruncându-i o privire lui Best, Feric roti Comandantul de Oțel prin aer și-l coborî. De la mile depărtare, Feric auzi tunetul brusc al comenzii și atunci ambală motoarele motocicletei și armata Heldon-ului porni înainte, ca un singur om.

Un vuiet puternic și continuu trecea prin mintea lui Feric ; trupul lui vibra de puterea motocicletei pe care stătea călare în timp ce-și conducea cu viteză nebună armata peste dealurile molcome și înverzite, către frontiera cu Wolack. Obuzele vâjâiau pe deasupra capetelor, pământul se cutremura sub greutatea roților și a șenilelor, și un nor uriaș de gaze de eșapament și praf se învârtejea în aer. Sunetele și mirosurile, puterea gigantică și viteza ametitoare îi luau răsuflarea și-i făceau

inima să plutească. Furișând o privire către Best, care se afla alături de el, Feric văzu că și acesta era transfigurat de strălucirea acestui moment ; își zâmbiră camaraderește în timp ce tunurile instalate pe tancuri începură să tragă.

Feric își conduse marea armată pe un ultim deal, ajunse pe creasta lui și de acolo contemplă granița cu Wolack. Un gard din sârmă ghimpată delimita partea de frontieră a Heldon-ului cu turnuri dotate cu mitraliere dispuse la intervale regulate ; urma o fâșie largă de jumătate de milă de pământ al nimănui și un șir de posturi de pază construite din blocuri grosolane de piatră pe partea Wolack-ului, așezate la distanță de trei sute de iarzi una de alta. Pozițiile Heldon fuseseră evacuate și se tăiaseră porțiuni din gardul de sârmă ghimpată. Cât privește șirul de fortificații Wolack, multe dintre ele fuseseră lovite în plin de către tunuri și acum nu erau altceva decât niște cratere fumegânde, înconjurate de moloz. Altele erau distruse parțial, iar cadavrele sfârtecate ale Wolack-ilor zăceau împrăștiate printre zidurile năruite.

În ciuda vuietului motoarelor, Feric reuși să audă uralele puternice care răsunară din rândurile trupelor sale la vederea fortificațiilor din Wolack. După care, un ultim baraj de obuze explodă într-o linie aproape perfectă în mijlocul posturilor de pază din Wolack, azvârlind în aer adevărate arteziene de pietre cenușii, pământ negru și carne sângerândă. Feric ambală motorul motocicletei și se năpusti în josul dealului printr-o spărtură în rețeaua de sârmă ghimpată, traversând granița și intrând în Wolack, având motocicleta lui Best imediat în urma lui. După el, la mică distanță, venea garda SS de elită, rotindu-și ghioagele și slobozind un strigăt răgușit de luptă. Apoi escadronul de tancuri se desfășură pe un front mai larg, iar șenilele lor grele culcară gardul la pământ. Mii de soldați, formând trupele de șoc SS pe motociclete, traversară țara nimănui pe un front larg în spatele tancurilor.

În timp ce Feric își conducea avangarda trupelor prin zona pustie către liniile Wolack, motocicliștii SS se desfășurară în formă de evantai pentru a forma o lungă linie de hărțuială pe ambele laturi ale motocicletei lui. La in-

tervale de o sută de iarzi, acest zid avansat de eroi era întărit de tancuri care trăgeau din plin cu tot armamentul de la bord : mitraliere și tunuri. Transportoarele infanteriei regulate motorizate înaintau, protejate de această falangă SS și sprijinite de blindatele mari și greoaie care trimiteau o ploaie de obuze ce făceau fortificațiile Wolack una cu pământul.

Curând linia avansată de SS-iști ajunse în apropierea Wolack-ilor. Însuși Feric se apropie de un post de pază pe jumătate dărâmat, din care începură să o ia la goană vreo șase Wolacki — un pitic cocoșat, o Față-de-Papagal, doi Oameni-Broască și alte asemenea monstruozități — alergând cu toții ca scoși din minți ca să scape mișelește de luptă cinstită. Feric ajunse din urmă o Față-de-Papagal pe care-o doborî la pământ și-i împrăștie creierii împuțiți cu o lovitură eroică dată cu Marea Ghioagă. Alături de el, Best, cu ochii albaștri strălucind de înflăcărare patriotică, atacă un pitic și măcelări creatura cu o ploaie iute de lovituri de ghioagă.

Deodată, Feric zări un mutant oribil, semănând cu o broască și având pielea leproasă și umedă, care țintea cu o pușcă ruginită spre capul lui Best. Acceleră brusc și intră cu roata din față a motocicletei în monstruozitatea aceea cu viteza de patruzeci de mile pe oră, azvârlind-o cât colo și zdrobind-o într-o masă urlătoare de carne și sânge purpuriu și vâscos. Răsuci apoi mașina, slujindu-se de un călcâi, reveni la loc cu un vuiet de motor și, pentru a fi mai sigur, zdrobi țeasta jivinei cu o lovitură de ghioagă.

Best nu se opri decât o fracțiune de secundă, cât să adreseze un emoționant „Mulțumesc, Domnule Comandant !" Apoi flăcăul se năpusti în focul bătăliei.

În jurul lui Feric, SS-iștii crăpau țestele Wolack-ilor și-i fugăreau sălbatic în toate părțile. O Piele-Albastră înnebunită de groază alergă orbește spre motocicleta lui Feric, ținând o ghioagă în mână ; Ferie descăpățână fiara cu o lovitură circulară a Comandantului de Oțel, capul se rostogoli sub roți, iar trupul mai făcu câțiva pași înainte de a se prăbuși lat. Nu era o luptă în adevăratul înțeles al cuvântului, ci un măcel ! Wolack-ii mișunau de colo-colo fără nici o țintă, ca niște animale căpiate ; erau

cu toții niște lași și nevolnici, care nu prinseseră gustul luptei onorabile !

Feric ridică deasupra capului Marea Ghioagă de Held al cărui braț argintiu era împodobit cu blazonul sângelui onorabil al luptei și mână motocicleta înainte, dincolo de fortificațiile năruite, conducând avangarda SS tot mai adânc în teritoriul Wolack. Nu avea nici un rost să mai piardă timp prețios măcelărind toate acele lighioane ; forțele de ocupație care vor veni în Wolack în urma coloanelor motorizate, înainte de apusul soarelui, se vor ocupa de eliminarea acestei adunături demne de toată mila.

Feric ajunse din nou în fruntea unei formații de motocicliști din trupele de șoc SS și porni să traverseze partea estică a Wolack-ului, cu precizie și îndrăzneală. Tancurile se desfășurară în evantai în jurul acestei coloane, ca forță antemergătoare, protejând flancurile. Trupele armatei regulate ale lui Waffing, învăluite într-un nor uriaș de praf, se aflau la circa jumătate de milă în urmă. Iar în spatele lor, fortificațiile de frontieră nu mai erau decât ruine fumegânde.

— Ce început frumos de campanie, Domnule Comandant ! strigă Best. O victorie cu adevărat măreață ! Chipul îi era aproape febril de emoția bărbătească de a fi purtat prima lui bătălie adevărată.

— Am strivit armata Wolack-ului ! îi răspunse Feric, nedorind să-i strice buna dispoziție. Dar el știa foarte bine că Wolack-ii serviseră doar pentru botezul de sânge al acestor trupe Helder neexperimentate și pentru a le da o șansă de a-și exersa bărbăția, eroismul și priceperea. Adevărata bătălie avea să se dea abia la câteva sute de mile depărtare cu Războinicii din Zind, iar creaturile acelea respingătoare nu vor rupe rândurile pentru a o lua la sănătoasa la fel ca adunătura lașă de Wolacki.

Feric auzi însă simfonia motoarelor reunite în spatele său, văzu motocicletele cu sirenă, negre și strălucitoare, tancurile rapide și infanteria motorizată urmându-l cu iuțeală de-a curmezișul câmpiei, ca într-o paradă de gală, și putu să simtă înflăcărarea, elanul și sângele învolburat al trupelor sale ca pe o forță palpabilă.

Fie ca Războinicii din Zind să lupte pe viață și pe moarte ! Să-și azvârle întreaga forță împotriva armatei

Heldon-ului. Trupele sale de eroi vor toca și măcina cu atât mai vârtos această protoplasmă deformată obscen, care întina Pământul, transformând-o într-o scursură subțire, lipicioasă și solzoasă !

Pe măsură ce forța de ocupație pătrundea tot mai adânc în Wolack, Feric observă că aspectul peisajului se schimbase treptat. Iarba deveni din ce în ce mai rară și căpătă o neplăcută culoare albastru-cenușie. Porcinele și vitele pe care coloanele armate le capturau din când în când de pe câmpuri erau deformate genetic, multe dintre ele împleticindu-se sub povara unor picioare de prisos, toate cu pete purpurii sau verzui pe piele, unele cu cioturile primitive ale unor capete secundare care erupeau ca niște buboaie la baza gâturilor lor.

— Ce țară groaznică ! strigă Best în timp ce călărea alături de Feric. Poate că ar trebui s-o trecem prin flacăra torțelor, Domnule Comandant.

— Best, n-ar avea nici un rost, îi răspunse Feric. Nici măcar focul nostru n-ar pârjoli otrava azvârlită de Pârjolul Strămoșilor.

Și, într-adevăr, peisajul deveni, curând, o hazna scârnavă de radiații reziduale și de contaminare genetică Deasupra capetelor cârâiau ciori ce suferiseră mutații și aveau ciocurile de culoare roz, iar ochii le ieșiseră din orbite ca la peștii abisali aduși la suprafață. Ici și colo, în depărtări. Feric zări primele petice de junglă iradiată : un labirint uriaș și răsucit de vegetație de culoare purpurie, roșiatică și albăstruie, ierburi crescute la dimensiunea unor copaci, desișuri de plante agățătoare crescute nebunește ca niște șerpi otrăvitori, flori gigantice, umflate ca niște formațiuni cancerigene. În aceste ascunzișuri purulente create de radiații pândeau creaturi care depășeau până și imaginația cea mai dezlănțuită : câini sălbăticiți care-și târau intestinele după ei în saci translucizi, porci cu mai multe capete, păsări lipsite de pene, cu pielea întesată de plăgi deschise care musteau de venin ucigător, tot soiul de lighioane mărunte, care, de la o generație la alta, dădeau naștere unor variații din ce în ce mai respingătoare.

Din când în când, avangarda coloanei stârnea țărani Wolack care alergau care încotro din găurile lor. Înfățișarea acestor mutanți reflecta cu exactitate mediul degradat în care trăiau. Nu era unul care să nu prezinte vreo abatere gravă de la adevăratul genotip uman. Piei-Albastre, Fețe-de-Papagal, Oameni-Broască, pitici și toate mutațiile cunoscute abundau. Văzură câteva monstruozități cu piele ca de broască ; aceste dihănii care secretau tot felul de mucozități erau doborâte și măcelărite fără nici o excepție de către SS, întrucât prezența lor reprezenta o jignire de neiertat la adresa ochilor umani. Cât privea grosul țărănimii Wolack, acestora li se permisese să fugă încotro vedeau cu ochii din fața armatei Helder ; doar cei prea îndobitociți sau neputincioși din punct de vedere fizic pentru a le face loc cum se cuvine coloanelor de militari simțiră pe pielea lor greutatea ghioagelor Helder. Lagărele de Triere pe care forțele de ocupație aveau să le construiască se vor ocupa de acești nenorociți la vremea potrivită.

În concluzie, cel mai supărător aspect înregistrat în cursul acestui marș spre est era nodul pe care Feric îl simțea ridicându-i-se în gâtlej și crescând pe măsură ce înainta tot mai adânc în ținuturile mlăștinoase și contaminate din Wolack. Nu întâmpinau nici un fel de rezistență și doar doborârea întâmplătoare a vreunui mutant deosebit de scârbos mai oferea trupelor un prilej de a-și menține pregătirea de luptă.

Coloana nu încerca să evite satele împuțite, cu case construite din împletituri de nuiele, dar nici nu le căuta ; armata se deplasa în linie dreaptă spre est în viteză și urlet de motoare și tot ce-i stătea în cale era spulberat și trecut prin focul torțelor.

După ce înaintară câteva ore și parcurseră aproximativ două sute de mile fără nici un incident notabil, Feric hotărî că era momentul ca trupele SS să schimbe direcția de marș și să înceapă acțiunea de curățire spre nord-est.

Scoase Marea Ghioagă de Held, îndreptă pumnul sfărâmător al acesteia înspre nord-est, apoi își conduse motocicleta în direcția indicată. Fără să se oprească o clipă, coloana de motociclete negre și tancurile îl urmară, tre-

când peste o ridicătură a terenului și continuându-și drumul prin ținuturile joase și mlăștinoase ale deltei fluviului Roul.

— În ritmul ăsta ar trebui să ajungem la Roul în mai puțin de o zi, strigă Feric spre Best. În josul fluviului, la circa două sute de mile depărtare de Lumb, există un pod vechi, care a supraviețuit ca prin minune Epocii Pârjolului. Pe acolo putem traversa fluviul, fără a fi detectați.

Chipul lui Best trădă uimirea.

— Domnule Comandant, dar e sigur că Zind-ul ar fortifica o asemenea poziție-cheie, spuse el încurcat.

Feric rânji.

— Podul e aproape sigur infestat de monștri înspăimântători și groaznici, pe care până și Războinicii din Zind se feresc să-i înfrunte cu sânge rece, spuse el. Din pricina acestor așa-numiți balauri, ținutul nu e locuit de ființe înzestrate cu rațiune.

Văzând că Best se alarmă la primirea acestei informații, Feric izbucni într-un hohot amical de râs.

— Nu te îngrijora, Best, îl sfătui el. Nu există nici o lighioană protoplasmatică imună la gloanțele puști-lor-mitralieră ale SS-ului.

Auzind acestea, Best zâmbi larg la rândul lui.

Marșul rapid de-a latul deltei fluviului Roul nu putea fi descris ca o plimbare turistică, dar se desfășură fără nici un incident serios, întrucât aceste ținuturi joase erau mult mai slab populate decât restul Wolack-ului ; ele se bucurau de o reputație proastă, chiar înspăimântătoare în rândul locuitorilor de aici.

Feric putea înțelege foarte bine de ce până și creaturi josnice precum Wolack-ii preferau să lase nelocuit un asemenea teritoriu. Aici, radiațiile reziduale erau mai puternice pentru că pretutindeni se vedeau petice de junglă create haotic, multe dintre acestea unindu-se între ele și formând păduri coșmarești, de dimensiuni apreciabile. Până și neînfricata coloană de motociclete, flancată de puternice tancuri, evită aceste zone din ordinul lui Feric ; nu din teamă față de monstruozitățile care bântu-

iau pe acolo, ci din pricina nivelului periculos de înalt al radiațiilor pe care le emiteau asemenea bestii purulente, cu cromozomi malformați.

— Acolo, Domnule Comandant ! strigă Best, arătând către est. Turnurile gemene ale anticului pod se profilau clar la orizont.

Cu o mișcare a Comandantului de Oțel, Feric își reorientă și desfășură trupele pentru a face față oricărei situații care ar putea să le blocheze drumul și trecerea pe pod. Patru tancuri sosiră în capul coloanei și formară un careu în jurul motocicletelor lui Feric și Best. Celelalte tancuri se apropiară mai mult de coloană, alcătuind o formație strânsă, care să o protejeze de atacuri laterale și din spate.

La circa două mile de pod, începea un drum vechi care șerpuia printre mlaștini și ducea spre el ; în timp ce conducea coloana de-a lungul acestei șosele surpate, Feric văzu că însăși intrarea pe pod era înconjurată de o vegetație iradiată, ca o junglă fetidă. Plante târâtoare, cârcei agățători și tufișuri tumefiate, cu nuanțe oribile de albastru și purpuriu, creșteau pe pod într-o învălmășeală dezgustătoare ; dar betonul drumului scăpase de desișurile dese și încâlcite care suferiseră mutații.

Feric își ambală ușor motorul și făcu un semn tanchiștilor de lângă el ; capul coloanei porni cu viteza de aproape cincizeci de mile pe oră, lăsând un spațiu liber de o sută de iarzi între el și coloana de motociclete. Feric o luă cu câțiva iarzi în fața tancurilor, având motocicleta lui Best imediat în spatele său, scoase de la brâu Comandantul de Oțel și plonjă cu motocicleta în canionul îngust format de pereții vegetali și contorsionați ai junglei canceroase.

Se scufundă pe dată într-o lume de putreziciune alunecoasă și viermuitoare. Șerpi cu multe capete atârnau de ramurile acoperite cu o crustă lipicioasă. Păsările mari lipsite de pene, cu ciocuri prehensile, țopăiau greoaie, din cracă în cracă, scoțând cârâieli guturale aproape lichide. O lighioană mare și ieșită din minți răcni ascuțit și oribil în adâncul junglei. Ici și colo, Feric reuși să distrugă forme uriașe și neclare care se furișau ascunse de trunchiurile scârboase ale copacilor hidoși : suprafețe mari de

piele umedă şi verde, mase mişcătoare şi păstoase de culoare roşu-sângerie, lucruri semănând cu uriaşe organe abdominale care păreau înzestrate cu o viaţă independentă.

— Ce hazna de gunoaie genetice ! murmură Feric cu voce tare.

În loc de răspuns, Best scoase un strigăt îngrozit fără cuvinte.

La cincizeci de iarzi în faţă, Feric văzu ceva care îl făcu aproape să verse şi-i îngheţă sângele în vine. O movilă gigantică de protoplasmă informă, o amoebă pulsatilă cu carne verzuie şi translucidă, înaltă de zece picioare şi mai lată decât drumul pe care-l bloca. Suprafaţa acestei grămezi enorme de noroi viu colcăia de zeci şi zeci de guri aspiratoare uriaşe şi fără buze, înzestrate cu nenumărate şiruri de dinţi ascuţiţi ca briciul ; din fiecare astfel de orificiu obscen ieşea câte o limbă lungă, roşie şi tubulară, în veşnică mişcare. Suprafaţa unsuroasă a monstruozităţii era doldora de tentacule, care după aspect, păreau puternice. Din guri se revărsa un sunet îngrozitor ca un plescăit umed şi un scâncet pe o tonalitate înaltă, care făceau stomacul să se întoarcă pe dos.

Feric frână brusc şi, cu un scrâşnet ascuţit, motocicleta sa opri într-un nor dens de praf la mai puţin de douăzeci de picioare de dihanie ; la o distanţă tot atât de mică, duhoarea de peşte împuţit pe care o emana monstrul era aproape de nesuportat. Imediat ce Feric stopă motocicleta, movila amoeboidă de protoplasmă neevoluată începu să curgă spre el. Nici nu era de mirare că Wolack-ii se fereau să calce prin aceste locuri !

Dar una erau nevolnicii Wolacki şi alta adevăraţii bărbaţi. Feric îşi scoase pistolul-mitralieră din husa de protecţie şi îl îndreptă spre creatură. Apăsă pe trăgaci până la fund, menţinând foc automat şi susţinut şi arma scuipă o ploaie şuierătoare de gloanţe penetrante direct în hidoşenia diformă ; un alt vârtej de gloanţe pornit din spatele său îl anunţă că inteligentul Best îi urmase exemplul şi i se alăturase în această acţiune.

Gloanţele loveau carnea pulsatilă a creaturii amoeboide ca o serie de mici explozii, aruncând în aer cheaguri de mizerie verde şi translucidă. Monstruozitatea scoase un şir de ţipete oribile pe măsură ce gurile sugătoare stri-

gau într-o agonie descreierată. Din răni se revărsau valuri de lichid verde și vâscos. Creatura se zvârcolea nebunește în timp ce Feric și Best continuau să găurească pielea năclăită cu gloanțele pistoalelor-mitralieră.

Apoi tancurile care opriseră în spatele lui Feric deschiseră focul. Patru obuze de tun șuierară pe deasupra capului, căzură afundându-se în creatură cu o precizie uimitoare, apoi explodară cu un vuiet asurzitor, azvârlind în aer fum și bucăți grețoase, într-o lovitură titanică și distrugătoare.

După ce fumul se risipi, nimic nu mai bloca înaintarea coloanei în afara câtorva băltoace aburinde de lichid subțire și verzui.

Feric și Best zâmbiră triumfători unul către celălalt.

— Aceștia au fost balaurii de la Roul! strigă Feric.

— N-a fost un exercițiu prea potrivit de tragere la țintă pentru armamentul Helder modern, constată Best. Sper să avem prilejul de a participa curând la acțiuni adevărate, Domnule Comandant!

— Nu-ți face griji, Best, vom ajunge la hoardele Zindului destul de curnâd. Și spunând acestea, Feric scoase Comandantul de Oțel, îl învârti deasupra capului și conduse coloana înainte prin junglă, pe drumul pavat al anticului pod care era suspendat cu cabluri groase de oțel fixate de turnuri de piatră, ancorate în adâncul apelor noroioase ale fluviului Roul.

Când ajunse la jumătatea podului, Feric auzi focuri de pistol-mitralieră și bubuit de tunuri în spatele său. Aruncând o privire în urmă, văzu că alte câteva orori putregăioase ieșiseră din junglă pentru a hărțui coloana. Tunurile tancurilor și mitralierele SS terminară iute cu aceste monstruozități sângeroase.

Când întreaga coloană ajunse în siguranță pe malul estic al fluviului, Feric ordonă o scurtă oprire și dispuse tancurile într-o baterie de artilerie improvizată. Sub comanda directă a lui Feric, tancurile traseră cu proiectile explozive în turnurile anticului pod, spulberându-le și făcând ca centrul podului să se prăbușească în apele puturoase ale Roul-ului.

Apoi lui Feric îi veni o altă idee și ordonă tanchiștilor să-și încarce tunurile cu proiectile incendiare și să tragă un

foc de baraj asupra junglei, astfel încât atunci când coloana se puse din nou în mișcare, îndreptându-se spre sud, unde avea să dea piept cu hoardele Zînd-ului, lăsă în urmă un stâlp fumegând de foc de culoare oranj, care lumina orizontul acolo unde cu câteva clipe înainte se aflaseră zămislirile obscene ale zonei iradiate.

Întâlniră dovezile unor lupte crâncene la mai mult de cincizeci de mile depărtare de Lumb. Mari puhoaie de refugiați se scurgeau spre nord și spre vest ca niște valuri de insecte ale căror cuiburi fuseseră strivite, în timp ce coloana gonea spre sud către capitala așezată la circa douăzeci de mile distanță de Roul și aproape paralel cu malul acestuia. Corciți și mutanți sordizi de toate felurile mișunau spre nord, de-a lungul drumului principal către Lumb, făcându-l impracticabil pentru trupele Helder de șoc. Ar fi fost posibil să-și croiască drum prin această mulțime grețoasă folosind forța pură, dar nu merita să-și piardă timpul cu așa ceva, întrucât chiar de la distanța aceasta se vedeau când și când trâmbe de fum însoțite de străfulgerări de foc spre marginea de sud a orizontului și se putea auzi vuietul înfundat al artileriei, probe sigure că forțele lui Waffing luaseră deja contact cu dușmanul, pentru că Wolack-ii nu posedau o asemenea putere de foc, iar Zînd-ul nu s-ar fi deranjat să folosească tunuri împotriva unui adversar atât de becisnic.

Prin urmare, Feric conduse coloana SS către sud, traversând câmpurile bolnăvicioase, evitând pe o distanță de două mile spre est drumul sufocat de adunătura aceea sordidă, întrucât era esențial să ajungă pe câmpul de bătălie înainte ca întreaga hoardă din Zînd să poată traversa fluviul. De îndată ce creaturile Domilor ar fi terminat traversarea, s-ar fi pierdut orice avantaj, armata lui Waffing ar fi fost copleșită, iar coloana SS prinsă în capcană, departe, în spatele liniilor teritoriului cucerit de forțele Zînd-ului.

Curând, bubuitul îndepărtat al artileriei deveni un tunet și se puteau vedea fulgere continue spre sud, adică pe malul vestic al fluviului Roul ; în plus, un vacarm incredibil al focului mitralierelor se putea auzi, ca un contrapunct

al duelului de artilerie. Forțele lui Waffing luptau cu Războinicii din Zind în partea de vest a Lumb-ului ; singura problemă care se punea acum era ce parte din hoardă rămânea pe malul estic al fluviului. De acest element depindea în mare măsură istoria lumii și supraviețuirea adevăratului genotip uman.

Pe măsură ce coloana se apropia de periferia Lumb-ului, șuvoiul de refugiați se subțiase de tot și absolut orice lucru din jur era călcat și strivit una cu pământul ; un semn sigur că hoardele Zind-ului trecuseră pe aici și, judecând după aspectul locurilor, făcuseră acest prăpăd cu foarte puțin timp înainte.

În această situație, Feric își organiză forțele în dispozitiv pentru lupta finală. El și cu Best formau desigur vârful formației, sprijiniți de garda de corp alcătuită dintr-o sută de motocicliști SS de elită și înconjurați de un careu din patru tancuri. În spatele acestui vârf de lance venea un zid impenetrabil de tancuri care serveau ca scut pentru formația principală de motociclete a trupelor de șoc SS. Alte tancuri asigurau apărarea flancurilor acestei formațiuni strânse, care era alcătuită din bărbați de fier și mașini de oțel. Nici un infect din Zind nu va reuși să strice integritatea unei asemenea forțe de netrecut !

Feric scoase pistolul-mitralieră din husă și-l fixă pe un suport de tragere. Aruncând o privire spre Best, care își lua și el poziția de luptă, Feric strigă :

— Acum vei avea acțiune pe săturate, Best !

Când Feric ambală la maximum motorul motocicletei, Best îi răspunse cu un rânjet și cu un puternic „Trăiască Jaggar !", care declanșă un salut spontan în sânul trupelor, și impunătoarea forță SS țâșni înainte, spre locul bătăliei, cu o cutezanță decisivă, cu aproape șaizeci de mile pe oră.

Feric conduse trupele peste câmpii și dealuri presărate cu bucăți și hălci de Wolacki morți, care fuseseră parțial devorați de gunoierii grețoși din Zind. Puternica forță motorizată ajunse pe o ultimă ridicătură a terenului și de acala Feric contemplă valea lungă spre Lumb, inundată de luptătorii din Zind.

Ludolf Best lăsă să-i scape un strigăt îngrozit la vederea Războinicilor din Zind. Întreaga vale colcăia de uriașe formații de monstruozități, iar creaturile înseși erau capabile să înfricoșeze chiar și pe cel mai cutezător erou. Procreate în mod special, fiecare dintre aceste mașini protoplasmatice de ucis era o caricatură groaznică a formei umane : cu înălțimea de zece picioare și piepturi, brațe și coapse incredibil de musculoase și cu capete miniaturale care abia puteau constitui reazeme pentru ochii minusculi și roșii, urechile cât niște nasturi și gurile băloase lipsite de buze. Aceste creaturi cu capetele cât gămălia de ac erau goale pușcă, având doar niște centuri din piele de care atârnau ghioage de mărime și greutate înspăimântătoare, iar trupurile le erau acoperite de excremente, zoi și tot soiul de mizerii. Terifiant era faptul că fiecare formație, alcătuită probabil din cel puțin cinci sute de astfel de creaturi, mărșăluia într-o sincronizare perfectă, încât până și brațele groase ca trunchiurile de copaci și pustile din mâinile lor se mișcau ca și cum ar fi fost rotițe identice dintr-o uriașă mașină alcătuită din carne.

Văzând stupefacția de pe chipul lui Best, Feric îi strigă :

— Sunt cu toții roboți fără judecată ! Numai mușchi și nici o fărâmă de creier !

În ceea ce-l privea, Feric era departe de a fi înspăimântat de o asemenea priveliște, pentru că asta însemna că probabil jumătate din hoarde se aflau încă pe această parte a Roul-ului — planul lui disperat funcționase ! În plus, știa că această uriașă gloată de Războinici era complet dependentă de Dominatorii care controlau formațiile ; fiecare grupare sincronizată reprezenta grupul de dominanță al unui singur Dom. În luptă, Războinicii nu posedau decât voințe proprii rudimentare. În întreaga gloată se vedeau care-de-luptă dispuse la intervale mai mult sau mai puțin regulate, un soi de căruțe cu platforme înalte, trase de mutanți gigantici înhămați, care nu erau decât coapse și fese enorme, neavând practic torsuri sau brațe și capete. Platformele acestor care-de-luptă viermuiau de mutanți obișnuiți care deserveau mortierele și mitralierele, dar se bănuia, nu fără motiv, că Domii-controlori se aflau ascunși prin adunătura aceasta. De asemenea, era foarte pro-

babil ca cele opt cuirasate grele cu aburi aflate în spatele hoardei să adăpostească Dominatori-stăpâni peste întreaga puzderie și părea absolut normal ca un Dom laș să-și ascundă stârvul în cel mai sigur loc! Dacă acești Dominatori-stăpâni puteau fi uciși, atunci întreaga hoardă era azvârlită în cea mai deplină debandadă, lipsită de control și conducere.

Scoțând un strigăt sălbatic de luptă, Feric conduse formația de asalt drept în josul pantei, către cea mai apropiată aglomerare de Războinici, cu o viteză de peste patruzeci de mile pe oră. Feric apăsă ferm pe trăgaciul pistolului său mitralieră trimițând un val lung de plumbi mortali în rândurile inamice și, la acest semnal, fiecare tanc începu să tragă cu proiectile explozive, astfel că primul avertisment transmis hoardei era pieirea a mai bine de o mie de Războinici care se transformară în bucăți și hâlci sângerânde ce zburau care încotro în fumul exploziilor.

Un moment mai târziu, Feric îndrumă vârful de lance format din tancuri și motociclete prin această spărtură însângerată ce se căscase în flancul dușman. Tancurile Helder slobozirâ o nouă salvă masivă de baraj, de data aceasta în rasul pământului, și întregul zid compus din carne dezgolită, păroasă și mirosind respingător zbură în aer, într-o adevărată ploaie de mizerie și hartane, stropindu-l pe Feric cu bucăți însângerate și fetide în timp ce-și accelera motocicleta, năpustindu-se drept înainte. Abia acum deschiseră focul blindatele cu aburi ale Zindului, trăgând o salvă neregulată de baraj către liniile din spate ale coloanei Helder. Câteva zeci de mașini fură distruse de explozii, dar precizia formațiilor SS nu se clinti nici o clipă.

Cât privea pe protejații Zind-ului, surpriza, viteza incredibilă și focul concentrat și ucigător al atacului Helder îi lăsă bulucindu-se unii într-alții, în dezordine și harababură. Blindatele continuară să lanseze obuzele pe deasupra către rândurile Helder și, de la o asemenea distanță, înseși scursurile subumane care slujeau ca servanți la tunurile Dominatorilor reușiră să lovească țintele în plin, producând pierderi semnificative în mijlocul trupelor Helder. Dar în timp ce formațiile de Războinici continuau

să mărșăluiască dement către Lumb, trebuind în același timp să organizeze o apărare coerentă în fața tunurilor cu tragere rapidă de pe tancurile Helder, trupele de șoc SS menținură disciplina de fier, în pofida barajului dezlănțuit de servanții Zind-ului.

Feric conduse forța în formă de vârf de lance cu o viteză amețitoare pe drumul deschis de artilerie în rândurile dușmanilor, ducându-și oamenii direct spre blindatele pe care se aflau comandanții.

În cele din urmă Dominatorii care controlau acest sector al hoardei își reveniră evident din șocul și din surpriza inițiale, pentru că brusc, și cu o precizie ciudată și supraomenească, mii de Războinici uriași executară o întoarcere de nouăzeci de grade și alergară cu toată viteza de care erau în stare exact în fața barajului format de tancurile Helder, rotindu-și ghioagele rapid ca pe niște seceri enorme. Val după val, Războinicii goi-pușcă erau sfârtecați în bucăți, dar hoarda era atât de uriașă și rezervele de carne de tun ale Domilor atât de necuprinse, încât mii și mii de astfel de creaturi năvăliră din toate direcțiile asupra forțelor Helder, năpustindu-se drept prin barajul masiv de obuze și de gloanțe de mitralieră prin simpla forță pe care le-o dădea numărul.

Feric descoperi deodată că înaintarea îi era barată de o linie solidă de monstruozități de zece picioare înălțime, foarte musculoase și mânjite de murdărie din cap până în picioare, care-și roteau ghioagele grosolane și uriașe prin aer în mișcări absolut întâmplătoare, cu ochii roșii strălucindu-le dement și cu balele atârnându-le de bărbie, în timp ce se repezeau spre el cât de repede le puteau duce picioarele groase ca niște coloane de marmură. Feric își scoase Marea Ghioagă de Held și-i întâlni față în față, mânuindu-și arma mistică înaintea lui cu rotiri largi și amețitoare.

O forță uriașă păru să-i treacă în valuri prin brațul drept, umplându-i trupul de o energie inepuizabilă și de o tărie supraomenească. Comandantul de Oțel era o pană în mâna lui, iar prima lovitură veni cu forța unei avalanșe, zdrobind capetele minuscule a șase Războinici și făcându-le mici fărâme și azvârlindu-le hoiturile să se zvârcolească în pulbere și în sângele care țâșnea pretu-

tindeni pe pământ. Auzi urale puternice ridicându-se dintre rândurile celor care-l urmau ; aprinsă până la o ardere eroică la vederea acestei incredibile fapte de vitejie, garda SS aflată pe motociclete și condusă de Ludolf Best se repezi în vălmășag alături de Comandantul Suprem. Deși copleșiți numericește de lighioanele de două ori mai mari decât ei, fanaticii SS-iști compensau acest handicap prin viteză și înflăcărare supraumană, trăsnindu-i pe Războinici cu ghioagele lor, sfărâmând picioare sub roțile motocicletelor, stând în preajma lui Feric în timp ce acesta își croia drum tot mai adânc spre inima hoardei Zind-ului cu irezistibilul Comandant de Oțel.

Feric continuă să cosească în dreapta și-n stânga urieșeniile păroase și trăsnind a sudoare, doborându-le în snopi și-n grămezi, zdrobind o pădure de picioare și lăsând dihăniile infirme și urlând de durere pentru a fi ucise de trupele care-l urmau, apoi transformând într-o pastă de carne și sânge zeci de fețe minuscule de Războinici cu lovituri date cu capătul în formă de pumn al Marii Ghioage.

Războinicii din Zind dovedeau prea puțină inițiativă sau aceasta era cu totul inexistentă în lupta de aproape. Ei se îmbulzeau pur și simplu înainte, șir după șir, rotind și lovind cu ghioagele tot ce mișca ; probabil că însăși lovitura de ghioagă reprezenta un comportament mai degrabă automat și reflex decât gândit individual. Atunci când unul dintre indivizi cădea doborât, un altul din aglomerarea din spatele lui umplea golul format, parcă înlocuind o piesă în marele mecanism protoplasmatic de ucidere care era hoarda din Zind.

În felul acesta bătălia căpăta o anumită stereotipie. Condusă de Feric, coloana Helder intra cu viteză în hoardă, ucigând tot ce-i stătea în față, dar înregistrând pierderi datorită luptei de uzură. Pe de altă parte, având la dispoziție rezerve ce păreau nesfârșite, Dominatorii aruncau val după val de Războinici către soldații Helder care încercau să meargă înainte. Prin urmare, pierderile înregistrate de Războinici erau atât de impresionante, încât înaintarea forței Helder de penetrație era limitată în primul rând de cadavrele sfârtecate ale uriașilor care le stăteau în cale.

Luptând, Feric își croi curând drum până la mai puțin de o sută de tarzi de blindatele cu aburi ale Zind-ului care se strânseseră într-un cerc de apărare, înconjurate complet de Războinici. În spatele lui veneau Best, apoi cele patru tancuri din avangardă și soldații SS ai gărzii de corp pe motociclete, ale căror haine negre din piele erau de-acum înroșite de sângele Războinicilor. Mai apoi venea formația principală de trupe SS de șoc, avansând prin corpul hoardei și lăsând în urma ei un fluviu de sânge vărsat de Războinicii secerați.

Deodată, tactica Dominatorilor suferi o modificare. Grupurile de Războinici care înconjurau blindatele rămaseră locului, schimbară ghioagele cu puștile și începură să tragă salvă după salvă la distanță mică către trupele de șoc Helder. Un tânăr și destoinic erou SS strigă îndurerat în spatele lui Feric, apoi se prăbuși de pe motocicletă cu sângele curgându-i șuvoi dintr-o rană adâncă la gât. În jurul lui Feric, gloanțele loveau nemilos în bravii SS-iști, zeci de exemplare minunate țipau în chinuri și dureri și cădeau de pe armăsarii lor în praful câmpiei ; un glonț atinse cadrul motocicletei lui Best și ricoșă, trecându-i la câteva degete de cap.

— Mitralierele ! strigă Feric scoțându-și Comandantul de Oțel și pregătindu-și pistolul automat. Acceleră la maximum motorul motocicletei și conduse coloana într-un scurt semicerc spre nord, astfel încât să fie adus un număr cât mai mare de tancuri Helder care să atace blindatele dușmane.

Apoi Feric deschise foc automat asupra celei mai apropiate formații de Războinici, culcând la pământ o mulțime de creaturi. La acest semnal, tunurile de pe tancuri porniră să tragă. Un baraj de obuze explozive căzu între blindatele inamice într-o cadență perfectă, azvârlind spre cer un stâlp compact de foc de culoare oranj și fum negru înecăcios, urmat de o avalanșă de fragmente metalice tăioase. Fumul și flăcările nu se dispersară bine că un alt baraj înspăimântător cutremură blindatele Zind, urmat la scurt timp de un altul, apoi de încă unul...

In locul în care cu o clipă în urmă se aflaseră cele opt cuirasate de comandă ale Zind-ului se vedea acum

doar un crater fumegând, plin cu aşchii de metal încins şi afumat şi hălci de protoplasmă însângerată.

Distrugerea acestor blindate avu un efect puţin uimitor asupra Războinicilor care le apărau direct. Formaţiile disciplinate şi perfect sincronizate se dizolvară instantaneu ; Războinicii urîaşi şi fără creiere începură să se îmbulzească şi să meargă nebuneşte care încotro. Unele lighioane îşi descărcară puştile în aer ; altele şi le aruncară la pământ. Multe dintre aceste mase musculare începură să urineze, stropindu-şi tovarăşii fără nici o reţinere. Tot felul de grohăieli dezgustătoare, răcnete şi urlete, făcură aerul să se cutremure. Întreaga aglomerare de creaturi din jurul craterului învăluit în fum, precum şi mari grupuri din hoarda Zind-ului aflate în preajmă, se transformară într-o gloată descreierată de animale cuprinse de turbare ; trebuie că Domii care controlaseră acest sector de luptă şi înaltul stat major se adăpostiseră în acele blindate. O dată cu dispariţia acestora, hoarda era lipsită de comanda unică si astfel întreaga secţiune se transformase în muşchi care se contractau fără nici o noimă.

Tunurile şi mitralierele SS-ului cosiră aceşti foşti sclavi demenţi ai Domilor, în timp ce Feric îşi conduse trupele în zig-zag prin masa de Războinici lipsiţi de conducători şi ajunşi astfel cu totul neajutoraţi, apoi traversă fundul văii şi urcă panta sudică, îndepărtându-se de haosul de jos. Fuseseră ucişi mii şi mii de sclavi ai Zind-ului. Cu toate astea, armata Helder ar fi putut căsăpi cu mult mai mulţi dacă tactica lui Feric n-ar fi impus continuarea deplasării cu mare viteză.

Feric porni în fruntea trupelor sale spre est, de-a lungul crestei dealurilor, parcurgând o distanţă de câteva mile, apoi coborî din nou în cale, lovind hoarda care se afla mult mai aproape de Lumb. Trupele Helder îşi concentrară atacurile asupra carelor-de-luptă tractate de uriaşi Trăgători, pentru că de fiecare dată când o asemenea platformă mobilă era sfârtecată în bucăţi, Războinicii unei formaţii o luau cu totul razna, aruncându-şi armele cât colo, trăgând nebuneşte spre cer, atacându-şi tovarăşii din senin, urinându-se şi defecând, stropindu-i şi mânjindu-i pe cei din jur, întocmai ca o turmă de porci turbaţi.

Nu mai încăpea nici o îndoială că Domii care-i controlau erau plasați pe carele-de-luptă ; fiecare asemenea Dom ucis făcea ca o mie de Războinici să devină inutilizabili din punct de vedere militar.

Feric își conduse oamenii iarăși și iarăși asupra hoardei din Zind în cercuri largi, la fiecare astfel de mișcare aducându-și forțele SS tot mai aproape de Lumb și de podul peste Roul, fiecare traversare a văii însemnând tăierea unei poteci largi care rămânea presărată de nenumărate cadavre ale Războinicilor din Zind.

Când reușiră să zărească periferia estică a orașului Lumb, întregul eșalon de sprijin al hoardei din Zind devenise un adevărat haos. Fuseseră uciși mii și mii de Războinici care, lipsiți de stăpânii lor, Dominatorii, se transformaseră din rotițe eficiente ale unei mașini protoplasmatice de ucis într-o dezgustătoare masă autodistructivă de mușchi scăpați de sub control rațional. Asemenea unei uriașe reptile decapitate care se zvârcolește în chinurile interminabile și înnebunitoare ale morții, aceste mari turme de giganți musculoși, dar practic fără creiere, se agitau și se zbăteau fără țintă, trăgând, lovind, urinându-se, mușcând în dreapta și în stânga, defecând și sfârtecând cu totul la întâmplare, căsăpind sute de luptători din propriile lor rânduri și, în plus, punând formațiile aflate încă sub controlul Dominatorilor în imposibilitatea de a acționa eficient.

În timp ce Feric gonea pe motocicletă de-a lungul bulevardului larg ce trecea printre ruinele din cartierele de est ale orașului Lumb, scena ce se desfășura sub ochii trupelor sale era una de haos și coșmar.

Hoarda din Zind avansase prin oraș pe un front larg. Clădirile din piatră nefasonată și din împletituri de nuiele fuseseră rupte în fărâme și pur și simplu pulverizate : nimic făcut de mâna omului nu mai rămăsese în picioare și cu greu se putea spune dacă molozul și sfărâmăturile care acopereau străzile nepavate aparțineau unor clădiri sau nu. Războinicii uciseseră tot ce le nimerise în cale și fiecare părticică a orașului era presărată de cadavrele în descompunere a tot felul de mutanți și corcituri care puteau până la cer. Evident că existența a nenumărați Războinici dereglați făcea ca Domilor rămași să le

fie imposibil să păstreze un control strict asupra creaturilor din subordine, pentru că zeci de mii de giganți zoioși galopau și se tălăzuiau prin acest înfiorător masacru, ciocnindu-se unii de alții într-o panică oarbă și dementă, slobozindu-și pustile în aer, grohăind, lovindu-se unii pe alții cu ghioagele sau dezlănțuind o ploaie de lovituri asupra hoiturilor, urinând, țipând și scuipând oceane de bale din gurile lor mici și lipsite de buze.

Era o priveliște care-l făcu pe Feric să simtă un nod crescându-i în gât și sângele umflându-i venele.

— Acesta e viitorul pe care Dominatorii îl pregătesc lumii ! strigă el către Best. O planetă ca o hazna, populată doar de monstruozități băloase și fără gândire, pe care numai ei să le poată controla ! Jur pe Marea Ghioagă și pe Svastica noastră că nu-mi voi găsi liniștea până când nu vom șterge această scursoare mizeră de pe fața Pământului !

Ambalând puternic motorul motocicletei, Feric duse coloana SS de-a lungul bulevardului, o forță implacabilă de tunuri, mitraliere și ghioage, în care până și cel din urmă Helder era înflăcărat până la o stare vecină cu eroismul transcendent, animat de o scârbă rasială față de pervertirile bezmetice și înjositoare ale aceea ce fusese cândva plasmă cu germeni umani și care acum colcăiau, vărsau bale și urinau în mod obscen în jur. Tăind și sfârtecând în zeci de bucăți și fâșii tot ce le stătea în cale, trupele Helder se azvârliră înainte, spre imensa pălălaie de foc și fum care plutea deasupra părții de vest a orașului Lumb. Chiar și de la această distanță se auzea asurzitorul tumult al canonadei și lătratul sacadat al miilor de mitraliere ce răzbăteau de pe celălalt mal al fluviului, unde se desfășura marea bătălie.

Un singur pod format din pontoane lega cele două maluri ale Roul-ului care purta un vălmășag de cadavre și când Feric văzu această structură primitivă, întreaga scenă era un adevărat balamuc. O formație de Războinici care înconjurau un car-de-luptă mărșăluiau într-un ritm perfect sincronizat ; se vedea limpede că acești Războinici îngrădiți de spațiul îngust al podului nu fuseseră afectați de panica generală și de dezintegrarea pe care Feric și trupele SS le produseseră în rândul tovarășilor

lor. Cu toate acestea, tot malul estic al fluviului viermuia de mase de ucigaşi giganţi de zece picioare care urlau scăpaţi de sub orice control. Cete mari de astfel de Războinici debusolaţi căutau să-şi croiască drum cu forţa pe lângă sau de-a dreptul prin trupele disciplinate de pe pod, probabil dintr-o rămăşiţă de loialitate faţă de comenzile psihice uitate sau poate pur şi simplu ca rezultat al legilor matematice ale mişcării aleatorii. Oricare ar fi fost motivul, un număr mare de Războinici vagabonzi se roteau într-un vârtej nebun în jurul capătului podului producând un haos de nedescris în formaţiile dominate care încercau să se alăture luptei de pe malul vestic.

Feric înţelese pe dată că nu putea folosi tancurile pentru a-şi croi drum printre Războinicii de pe pod, pentru că şi un singur obuz care nu şi-ar fi atins perfect ţinta ar fi putut reteza această unică legătură cu malul vestic al Roul-ului şi ar fi lăsat forţa sa armată izolată în uriaşa groapă, în care se zbăteau atâtea jivine murdare şi demente.

Prin urmare, scoase Marea Ghioagă de Held şi făcu semn cu ea către trupele sale. Tancurile de avangardă care formau un careu rămaseră în urmă, apoi tancurile care sprijineau vârful de lance alcătuit din motocicletele elitei SS se retraseră şi ele, astfel încât avangarda forţei de penetraţie din spatele lui Feric şi al lui Best era compusă acum în întregime din motociclete negre, înroşite de sânge şi cheaguri, conduse de exemplarele cele mai eroice ale umanităţii adevărate, cu mantiile lor stacojii fluturând în vânt, cu feţele lor ca întruchipări ale hotărârii fanatice şi cu ghioagele scoase. Această ceată de eroi îşi va tăia drum prin masa de monstruozităţi aflate pe pod doar cu hotărârea lor nestrămutată şi oţelită.

Scoţând un puternic urlet de luptă, Feric conduse această falangă compactă de SS-işti drept în turma de giganţi grohăitori, îmbâloşaţi şi dezorientaţi, care se tălăzuiau la intrarea pe pod. Cu o mişcare rotită a Comandantului de Oţel, el decapită un Războinic cu ochii injectaţi şi cu spume la gură, încheind grozava mişcare prin secerarea coapselor groase cât nişte butoaie ale altor două lighioane

care se prăbușiră agonizând într-un ocean de sânge. Alături de el, Best trăsni un Războinic uriaș și-l îngenunche cu o serie rapidă de lovituri de ghioagă, apoi îi dădu lovitura de grație care-i frânse șira spinării. Pretutindeni în jurul lor, SS-iștii secerau zeci de creaturi cu înflăcărare și precizie ; nici o lovitură de ghioagă nu-și greșea ținta, producând astfel pierderi considerabile în rândurile vrăjmașilor.

Trupa SS își croi drum prin puhoiul de Războinici, măcelerând sute de creaturi împuțite și producând o asemenea panică și teroare între ceilalți, astfel încât giganții o apucară la goană în toate părțile, urlând sălbatic și bodogănind, căutând să scape cu viață din calea soldaților Helder și făcând pârtie pentru Feric și oamenii lui, permițându-le acestora să cadă în spatele formațiunii aflate în marș pe pod.

Înainte ca Dominatorul de pe carul-de-luptă să poată începe stângacca manevră de întoarcere a trupelor sale cu o sută optzeci de grade în acest spațiu îngust, Feric atacă spinările expuse ale câtorva zeci de Războinici, crăpându-le capul cu Comandantul de Oțel, în timp ce SS-iștii, a căror dorință fierbinte de luptă crescuse până la paroxism văzând eforturile eroice ale conducătorului lor, zemuiră capete, sfărâmară picioare și uciseră sute de creaturi, curățând astfel primii cincizeci de iarzi ai podului și permițând avangardei de motociclete și tancuri aflate în urma lor să pătrundă pe el.

Până când se întoarse întreaga formație de Războinici pentru a se opune armatei Helder, Feric și oamenii lui își croiră drum până în apropierea roților mari și scârțâitoare ale carului-de-luptă. Un zid înalt de Războinici, îngrămădiți literalmente unul într-altul, bara înaintarea cu ghioagele uriașe care se mișcau aidoma brațelor unei mașini de treierat. Cu o rotire decisivă a Marii Ghioage, Feric smulse brațele câtorva dintre creaturi, aruncându-le ghioagele cât colo și făcându-le să-și strâmbe gurile mici și îmbâloșate în țipete de durere.

Apoi își scoase pistolul-mitralieră și trase o rafală lungă în mutanții de pe platforma carului-de-luptă ; din poziția în care se afla îi era imposibil să știe care erau Domii, așa că trebuiau uciși cu toții, neîntârziat. Șase din-

tre soldaţii Zind căzură imediat,, secerați de rafala lui Feric ; apoi deschise focul şi Best, iar SS-iştii din jurul lui traseră în creaturile de pe carul-de-luptă până li se înroşiră ţevile armelor automate.

După numai câteva momente de foc dezlănţuit, până şi ultimul ocupant al carului-de-luptă devenise un sac de gloanţe şi sclavii Zind de pe pod începură să acţioneze haotic. Trăgătorii cu statură uriaşă, dar aproape lipsiți de braţe, sloboziră, nişte răgete de se cutremură cerul şi porniră să alerge în toate părţile încă legaţi de carul-de-luptă care începu să se bălăngăne încoace şi încolo, după cum era smucit. Cât priveşte pe Războinicii rămaşi pe pod, aceştia fură cuprinşi de aceeaşi stare de demenţă ca şi tovarăşii lor de la estul fluviului Roul, zbătându-se şi zvârcolindu-se în stânga şi-n dreapta, izbindu-se violent unii în alţii, urlând, urinându-se, gâfâind şi împingându-i pe ceilalţi de pe pod în fluviul înţesat de cadavre care pluteau.

Pentru Feric şi pentru oamenii lui era acum o joacă de copii să-şi hăcuiască drum prin masa aceasta dezordonată de muşchi ; sarcina lor deveni cu mult mai uşoară când majoritatea Trăgătorilor reuşiră, nu se ştie cum, să pornească în goană în aceeaşi direcţie, prăbuşindu-se cu un pleoscăit gigantic în apele fluviului, împreună cu carul-de-luptă care-i trase după el în adânc. Chiar zgomotul puternic păru să sporească panica în asemenea măsură, încât zeci de Războinici se aruncară de pe pod în fluviu, iar creierele lor rudimentare se dovediră total nefolositoare în încercarea disperată de a înota.

Condusă de Feric şi de garda SS de elită, coloana Helder împinse deoparte tot ce le mai stătea în cale şi porni în urlet de motoare să traverseze podul pentru a se alătura bătăliei care era în toi pe malul apusean al fluviului Roul. La urmă traversară cinci tancuri şi când şenilele acestora se înfipseră ferm în solul malului, ele îşi rotiră turelele înapoi şi, cu trei salve rapide, făcură podul fărâme, lăsând de cealaltă parte a baricadei lichide jumătate din hoarda decimată a Zind-ului.

Cât priveşte restul hoardei, ea era prinsă între oamenii lui Waffing spre vest şi cei ai lui Feric spre est, înjumătă-

ţită, izolată, lipsită de orice sprijin şi înconjurată din toate părţile.

Trupele lui Waffing penetraseră pe un front larg în suburbiile făcute una cu pământul din vestul oraşului Lumb. Din adăpostul tranşeelor şi al baricadelor rudimentare înălţate din pământ bătătorit, mii de soldaţi Helder trăgeau o ploaie continuă de gloanţe în valurile succesive de Războinici lansaţi neîncetat împotriva poziţiilor lor. Aflate la o distanţă apreciabilă în spatele liniilor de apărare, vechile blindate Helder cu aburi lansau proiectile explozive asupra hoardei fără să se teamă de un răspuns pe măsură din partea aruncătoarelor de mine cu rază scurtă de acţiune, instalate pe carele-de-luptă Zind. Nori denşi şi înecăcioşi de fum întunecau văzduhul pe o rază de mile întregi de-a lungul acestui front, iar zgomotul era înfiorător.

Când forţele lui Feric se apropiară din spate de eşalonul Zind de ariergardă, hoarda stabilise, doar prin forţa dată de număr, poziţii avansate la mai puţin de o sută de iarzi de primele linii de tranşee ale lui Waffing, la adăpostul unui morman uriaş de Războinici morţi, chiar în faţa focului nimicitor al mitralierelor. Feric, aflat pe culmea unei ridicături a terenului, văzu cum şir după şir de Războinici mărşăluiau spre poziţiile Helder trăgând cu puştile într-o rafală perfect sincronizată. Aceste creaturi erau aproape instantaneu sfârtecate în bucăţi de gloanţele mitralierelor Helder, dar erau la fel de repede înlocuite de următorul şir de giganţi robotizaţi, înalţi de zece picioare. Cu preţul unor pierderi enorme, fiecare val de Războinici aducea hoarda cu un pas sau doi mai aproape de liniile Helder. Hoarda câştiga teren printr-un proces de eroziune lentă, la fel de imperceptibil, dar tot atât de irezistibil ca şi acţiunea unui ghetar care alunecă la vale pe panta muntelui.

Hoarda uriaşă care se întindea în faţa lui Feric mărşăluia continuu spre vest în şiruri nesfârşite, drept spre ţevile puştilor automate ale soldaţilor lui Waffing. Feric rânji lupeşte către Best.

— Ultimul lucru pe care-l anticipează Domil ar fi un atac din spate ! exclamă el. Îi vom strivi între forțele noastre ca pe niște insecte nenorocite !

Feric își învârti Comandantul de Oțel de trei ori pe deasupra capului și trupele SS de asalt se așezară în formație pentru lupta decisivă. Mii de motociclete se răspândiră pe un front larg în stânga și-n dreapta lui Feric, iar tancurile luară poziții dispuse la distanțe egale în zidul de înaintare.

Feric își coborî Marea Ghioagă cu o mișcare largă, acceleră motorul motocicletei și conduse această trupă măreață de oameni și metal în josul pantei, traversând zona prin ruinele pârjolite și spulberate ale Lumb-ului, drept spre ariergarda hoardei Zind. În timp ce forța SS se deplasa cu viteză, tunurile de pe tancuri dezlănțuiră focuri de baraj în serie în rândurile dușmanului, concentrându-și tirul asupra carelor-de-luptă, sfărâmându-le și aruncându-le spre cer în doar câteva secunde, astfel încât atunci când motocicletele și tancurile ajunseră în apropierea hoardei, zeci de formații de Războinici se transformaseră deja în turme de animale băloase și înnebunite de panică.

Feric se aruncă din spate asupra câtorva zeci de Războinici cărora le zdrobi țestele cu lovituri eroice date cu Marea Ghioagă. Destul de surprinzător, șirurile de giganți înalți continuară să mărșăluiască spre linia lui Waffing, ignorând motocicliștii SS și tancurile, cu toate că aceste forțe le spulberau în fărâme. SS-iștii pe motociclete secerau cu mitralierele rânduri întregi de Războinici fără a întîmpina nici cea mai mică rezistență. Best prăvăli vreo douăzeci de creaturi cu o singură rafală de pistol automat și făcu acest lucru cu o expresie de ulmire pe chip.

Până când Dominatorii rămași în viață reușiră să-și întoarcă eșaloanele cu o sută optzeci de grade pentru a riposta atacului SS, Feric și oamenii lui pătrunsesră adânc în interiorul hordei provocând un măcel incredibil ; pe de altă parte, prin distrugerea multor care-de-luptă împreună cu Dominatorii de pe ele, numărul Războinicilor vagabonzi care se vânzoleau îl depășea pe cel al soldaților disciplinați. Înaintarea Zind-ului către pozițiile lui

Waffing se destrămă într-un vălmăşag turbat de animale care se zbăteau, răcneau şi defecau.

Văzând acestea şi dându-şi seama că oamenii lui Feric sosiseră pe câmpul de luptă, soldaţii armatei lui Waffing erupseră din tranşee şi porniră înainte într-un atac total şi decisiv, care avea să le hotărască viaţa sau moartea.

Deja, cuprinsă de o anarhie greu de descris, hoarda Zind-ului era prinsă acum ca într-un cleşte între cele două linii impunătoare de oţel şi de eroism Helder. În aceste condiţii, rezultatul bătăliei era limpede ca lumina zilei.

Tăindu-şi drum printr-o adevărată mare de Războinici turbaţi şi puţind acru, care se zvârcoleau în chinurile morţii, Feric se simţi cuprins de un elan înflăcărat. Fiecare lovitură măreaţă a Comandantului de Oţel dobora mai multe monstruozităţi deodată ; fiecare Războinic ucis însemna un duşman mai puţin în drumul spre victoria finală. În jurul lui, SS-iştii secerau Războinici cu o frenezie crescândă găsind încă uriaşe rezerve de putere isterică, hrăniţi probabil, într-un fel sau altul, de resursele voinţei rasiale. Pe acest câmp de bătălie, Feric şi oamenii lui se găseau uniţi într-o comuniune de luptă eroică şi triumfătoare, în care timpul şi epuizarea fizică erau vorbe goale, lipsite de înţeles.

Feric nu avea idee de câtă vreme se desfăşura bătălia. Conduse motocicleta înainte, în haosul clocotitor al hoardei Zind-ului, intrată într-o derută totală, ucigând cu Marea Ghioagă tot ce-i apărea în cale. Uniforma neagră din piele părea practic vopsită în roşu de sângele care curgea de-a lungul mânerului Comandantului de Oţel, scăldându-i mâna dreaptă într-un bogat fluid eteric şi zeiesc. Şi cu toate acestea, nu trăia sentimentul scurgerii timpului şi al diminuării forţelor sale. Războinicii din faţa lui nu existau decât pentru a fi ucişi, iar el îi ucidea ; acestea erau singurele dimensiuni ale universului luptei prin care se mişca.

În cele din urmă se văzu limpede că Războinicii morţi şi împrăştiaţi de-a valma peste tot erau mai numeroşi decât cei care se foiau de colo-colo ; curând Feric începu să ucidă lighioanele dezgustătoare una după alta şi nu la

grămadă, pentru că țintele încă vii ale grozavei lui arme se împuținaseră și erau depărtate unele de altele.

Feric observă la câțiva iarzi în fața lui doi Războinici care, stând pe un morman format din leșuri ale tovarășilor lor, se luptau, cam fără tragere de inimă, cu ghioagele lor uriașe. Conduse motocicleta spre această pereche de giganți și-și roti Ghioaga către capetele lor, pentru a-i ucide. Dar, înainte ca ghioaga lui să-și atingă ținta, una dintre creaturi scoase un răcnet brusc și se prăbuși cu creierii sfărâmați; Feric trebui să se mulțumească ucigându-l pe celălalt.

Și dintr-o dată apăru în fața lui silueta mătăhăloasă a lui Lar Waffing, cu uniforma lui cenușie pătată de sânge, ținând în mână o ghioagă acoperită cu sânge închegat.

Feric opri motocicleta cu un scrâșnet în fața lui Waffing, care radia de fericire, și descălecă. Un moment mai târziu, Best opri și el alături. Cei trei bărbați rămaseră tăcuți, pentru o clipă, timp în care SS-iștii în uniforme negre din piele îi salutară pe soldații armatei regulate îmbrăcați în uniforme cenușii. Fălcile capcanei se întâlniseră — hoarda Zind-ului fusese distrusă.

Exuberant, Waffing sparse tăcerea solemnă.

— Am reușit! exclamă el. Heldon-ul e salvat! Acesta este cel mai mare moment din istoria lumii.

— Ba nu, dragă Waffing, îl corectă Feric, cel mai mare moment din istora lumii va fi acela în care și ultimul Dominator își va da duhul. Bucură-te de bătălia frumos câștigată, dar nu te amăgi că ea ar însemna și sfârșitul războiului.

Waffing dădu aprobator din cap și cei trei bărbați rămaseră nemișcați în lumina apusului de soare, privind la câmpul de luptă. Între locul în care se aflau și fluviul Roul se întindea o vastă porțiune de câmpie acoperită complet cu leșuri ale dușmanilor și cu sfărâmăturile echipamentului acestora. Echipe de curățire ale SS-ului și armatei începură să umble prin vălmășagul acela; se puteau auzi din când în când împușcături izolate care tulburau liniștea. Razele roșii și generoase ale soarelui asfințind păreau să formeze aureole în jurul lui Feric și a celor doi eroi ai săi și să scalde într-un foc ceresc scena bătăliei în care triumfaseră.

11

ACUM, când hoardele Zind-ului rămăseseră temporar izolate dincolo de Roul, construcția Noului Heldon începu într-un ritm amețitor. Victoria de la Lumb dăduse aripi rasei Helder, iar înțelegerea faptului că nu avea să treacă mult timp până când Dominatorii îi vor asmuți din nou pe înspăimântătorii lor sclavi împotriva solului sacru al umanității îndemna la fapte incredibile și fanatice de sacrificiu de sine și la nașterea unor energii fără precedent.

Programul Lagărelor de Triere era cel mai elocvent exemplu privind calitățile pe care le trezise la viață Noua Ordine. Nimic nu-l încânta pe Feric mai mult decât să viziteze rând pe rând aceste Lagăre, pentru că înflăcărarea patriotică prin care trecea întreaga țară, căpăta aici cea mai înaltă și mai elocventă expresie.

Tocmai de aceea Feric intră cu un acut sentiment de speranță pe poarta principală a celui mai recent construit Lagăr de Triere din Heldon, situat în apropierea lizierei nordice a Pădurii de Smarald, pentru o inspecție neprotocolară condusă chiar de Remler. Aflat alături le el, Comandantul SS radia de avânt patriotic și Feric se gândi că nici măcar Waffing — care făcuse minuni în domeniul armatei și al industriei de înarmare — nu avusese realizări care să le egaleze pe cele ale lui Remler și ale SS-ului în cursul acestor două luni de activitate febrilă.

Un mare vorbind, Lagărul era o construcție destul de modestă. Un perimetru rectangular înconjurat de sârmă ghimpată adăpostea un spațiu atelier de lucru și șiruri de barăci simple, construite din lemn, toate fiind dominate de turnuri așezate la fiecare colț, dotate cu mitraliere. Barăcile erau destul de încăpătoare pentru a adăposti oricând până la zece mii de cetățeni Helder ; aceasta dă dea o măsură a eficienței supraomenești a SS-ului, mai ales că Remler promisese o triere minuțioasă a populației din fiecare dintre cele treizeci de Lagăre în cinci zile și până acum reușise, dacă nu cumva chiar îmbunătățise această performanță pe care și-o propusese.

Inutil de precizat că asemenea rezultate n-ar fi fost posibile fără sprijinul fanatic al poporului din Heldon, asemenea celor peste două mii de oameni pe care Remler îi aliniase într-o ordine desăvârșită pe terenul de instrucție al Lagărului, pentru ca Feric să facă o trecere în revistă. Aceștia erau în cea mai mare parte specimene impecabile care își lăsaseră temporar hainele civile pentru a le îmbrăca pe cele cenușii și numerotate ale Lagărului de Triere. Deși șederea în Lagăr era destul de neplăcută pentru copleșitoarea majoritate a celor ce dobândeau recertificarea, Feric constată cu încântare că nu se vedea nici o umbră de nemulțumire pe chipurile lor. Fără îndoială că posibilitatea de înrolare în SS era un factor esențial care contribuia la păstrarea unui moral ridicat în interiorul Lagărului, pentru că internii aveau tot timpul în fața ochilor, drept inspirație și exemplu, specimene înalte, blonde, perfecte din punct de vedere fizic, ale bărbăției SS în uniforme negre strânse pe corp și cu mantii de culoare stacojie.

Când Feric se opri la aproximativ zece pași de primul rând al internilor Lagărului, Remler îngheță alături de el, pocni din călcâie și dădu un salut al Partidului.

O adevărată pădure de brațe țâșni mediat în aer, iar salutul „Trăiască Jaggar!" răsună de-a lungul și de-a latul Lagărului de Triere.

Feric răspunse la salut și, așa cum îi stătea în obicei, făcu o serie de remarce scurte pentru a-i recompensa pe interni pentru patriotismul lor plin de sacrificiu.

— Oameni Helder, vă felicit pentru spiritul vostru de

sacrificiu și pentru patriotismul de care dați dovadă. Înțeleg că mai bine de jumătate dintre voi sunt voluntari. O asemenea înflăcărare reprezintă un exemplu inspirator nu numai pentru mine, ci și pentru fiecare om adevărat care trăiește sub semnul Svasticii. Pe de altă parte, aceasta este un mesaj, care va băga groaza în Dominatorii din Zind și în toți cei care-i slugăresc acasă sau peste graniță. Fie ca printre voi să nu se afle nici un Dom ! Vă doresc tuturor să obțineți recertificarea ! Fie ca mulți dintre voi să se dovedească demni de a intra în SS ! Trăiască Heldon ! Trăiască Victoria !

Având încă în urechi vuietul urării de răspuns „Trăiască Jaggar !", Remler îl conduse pe Feric către atelierul de lucru pentru a încheia vizitarea Lagărului.

Atelierul de lucru era o construcție rectangulară spațioasă și joasă, construită din tablă de oțel galvanizat. O mare mulțime de interni ai Lagărului, supravegheați de SS-iști înalți și blonzi, în impecabile uniforme negre din piele, se îmbulzeau lângă ușa principală. Alți SS-iști păzeau patru șiruri ordonate de interni care intrau cu repeziciune, SS-iștii încolonau alți și alți interni, în timp ce plutoane SS aduceau către locul de așteptare grupuri de oameni din alte părți ale Lagărului. Rezultatul era un proces în desfășurare continuă, ca o bandă de asamblare dintr-o uzină. Feric observă că oamenii din jurul locului de așteptare discutau între ei cu înflăcărare, pe când cei deja încolonați adoptau o atitudine de demnitate solemnă, potrivită unei asemenea importante ocazii.

— Sunt încântat să constat că șirurile se mișcă atât de repede, remarcă Feric către Remler. Atât din motive umanitare, cât și ca eficiență.

Remler își însoți răspunsul de o mișcare precisă din cap :

— Unii dintre tinerii aceștia sunt atât de încredințați de primirea în rândurile SS-ului, încât încearcă să-și dea rațiile de mâncare pentru un loc mai în față.

În timp ce Remler îl conduse pe o ușă laterală, Ferio radia de fericire. Putea înțelege perfect și aproba o asemenea înflăcărare. Nu era totuși cazul ca cei mai buni dintre candidații la primirea în SS să-și diminueze calitățile fizice prin înfometare.

— Să dai un ordin ca acel care va fi prins schimbându-şi porţia pentru un loc mai bun să fie trecut cu zece locuri înapoi în rând, comandă. Nu putem admite ca unii dintre cei mai puri genetic să rabde de foame din pricina unui entuziasm rău înţeles.

— Am înţeles, Domnule Comandant ! răspunse Remler în timp ce intrau în atelierul din tablă ondulată.

Atelierul, având pereţii nevopsiţi, era strict funcţional. Fiecare dintre cele patru şiruri trecea încet prin faţa unei tejghele lungi, care ţinea cât jumătate din clădire ; în spatele acesteia se aflau înşiraţi numeroşi analişti geneticieni SS, îmbrăcaţi cu uniforme negre din piele şi înarmaţi cu seturi de testare care erau administrate internilor. Cele patru şiruri se îndreptau spre un mic spaţiu liber bine păzit de zece sau doisprezece SS-işti înarmaţi cu ghioage şi pistoale automate. Restul atelierului era blocat de un perete din tablă de oţel, în care se vedeau patru uşi pe care nu scria nimic. După ce-şi termina testele, fiecare om era dirijat prin una dintre aceste patru uşi pentru alte cercetări. Feric observă că majoritatea erau îndrumaţi spre uşa din extrema dreaptă.

— Am introdus recent patru teste suplimentare, îi spuse Remler cu mândrie lui Feric. Fiecare cetăţean Helder va trebui acum să corespundă la patruzeci şi opt de criterii genetice şi bineînţeles că cerinţele pentru înrolarea în SS sunt şi mai stricte. Întrucât am descoperit deja aproape şaptezeci de mii de recruţi pentru SS în Lagăre, am reuşit să mai înăsprim criteriile SS. Dintre femeile din Lagăre am selectat circa patruzeci de mii potrivite din punct de vedere genetic pentru împerecherea cu SS-iştii. Domnule Comandant, îţi dai seama ce exemplare nemaipomenite va produce generaţia următoare ?

— Nici nu mă îndoiesc de asta, Remler, spuse Feric, ai făcut adevărate minuni.

Zâmbind cu mândrie justificată, Remler îl conduse pe Feric pe uşa din extrema stângă către un cubicul strâmt unde doi SS-işti înarmaţi cu pistoale automate şi ghioage luară imediat poziţia de drepţi şi salutară precis la intrarea Comandantului Suprem. În podeaua cubiculului se afla o gaură de scurgere ; un furtun era agăţat de un cui

bătut în perete. Cu toate acestea, podeaua de beton era ușor pătată în roșu-cafeniu.

— Până acum am descoperit doar câteva mii de Domi, spuse Remler. Oamenii de știință ai SS-ului sunt totuși pe punctul de a crea un test precis pentru genotipul de Dominator. Regret, dar unii Domi scapă deocamdată trecând drept corcituri obișnuite sau mutanți.

Feric răspunse salutului exterminatorilor SS și clătină aprobator din cap către Remler :

— Când va fi creat un test specific absolut sigur va fi foarte simplu să-i trimem încă o dată pe cei sterilizați și astfel să lichidăm până și ultima genă de Dominator de pe pământul Heldon-ului.

— În orice caz, în următoarea generație problema se va rezolva cu siguranță, spuse Remler.

Remler îl conduse pe Feric afară din încăperea exterminatorilor pe un coridor și intrară împreună într-o cameră spațioasă plină de cetățeni Helderi, zâmbitori și emoționați, care stăteau la coadă în fața câtrova ghișee pentru a-și primi noile certificate de puritate genetică și hainele de stradă.

Comandantul SS nu apucă să facă nici o încercare de a atenționa pe cei prezenți pentru a acorda salutul, dar cetățenii îl observaseră și izbucniră într-un cor de urări : „Trăiască Jaggar !", însoțite de saluturi individuale, dar exuberante, urmate de urale spontane care ținură mai bine de un minut.

Feric nu-și putu reține un zâmbet în timp ce răspundea la salut. Acești cetățeni Helder aveau motive întemeiate să se bucure — trecuseră noile teste genetice foarte stricte și fuseseră admiși din nou în comunitatea umanității adevărate. Feric era profund mișcat de veselia lor molipsitoare ; ea îi reînvia hotărârea nestrămutată de a face în așa fel încât numai și numai oameni adevărați să moștenească viitorul lumii.

Remler îl conduse apoi pe coridorul pe care-l traversară și intrară într-o încăpere dreptunghiulară, care reprezenta, desigur, mândria și bucuria lui. Portalul care conducea din zona principală de triere dădea direct în fața unui ghișeu la care stăteau cinci analiști geneticieni SS, toți niște specimene înalte și blonde. Dincolo de acest

grup de experți se afla un doctor SS, echipat cu tot felul de aparate medicale de înaltă precizie. Partea din spate a încăperii era ocupată de o serie de birouri la care stăteau bărbați tineri, blonzi și înalți, care scriau de zor, completând broșurile de testare sub supravegherea unui căpitan SS. Sentimentul de înflăcărare patriotică și de încordare domnea în această încăpere, pentru că internilor cărora li se dăduseră indicații după testarea generală li se oferea aici prilejul de a trece foarte strictele și riguroasele cerințe genetice, somatice, mentale și patriotice, în cadrul examenului de intrare în SS.

La vederea lui Feric, toți cei aflați în încăpere încremeniră în poziție de drepți, salutară și strigară în cor : „Trăiască Jaggar !" Feric răspunse scurt la salut și apoi, cu o mișcare a mâinii, arătă că solemna testare trebuia să continue fără a se mai lua notă de prezența lui prin alte demonstrații de fidelitate. Îl conduse chiar el pe Remler afară din cameră printr-o ușă laterală pentru că acestor flăcăi nu trebuia să li se distragă atenția în timpul activității lor, întrucât se putea afirma fără teama de a greși că prezența Comandantului lor Suprem în asemenea momente crea sigur sentimente care tulburau bunul mers al muncii lor !

Când ieșiră pe ușă, Feric se trezi față în față cu un șir de specimene cu chipuri palide și înspăimântate. SS-iști înarmați cu ghioage și pistoale automate și așezați la intervale regulate păzeau această coadă de nenorociți. În capul șirului stătea un maior SS cu o planșetă cu clamă pentru hârtii și cu un stilou în mână ; în spatele lui se aflau două uși.

Feric intră și-l auzi pe acest ofițer adresându-se individului mohorât din capul șirului, un specimen care, la o privire superficială, părea destul de cuviincios.

— Îmi revine sarcina de a te informa că nu ai reușit să te ridici deplin la înălțimea standardelor impuse de genotipul pur uman. Ai două opțiuni : să fii exilat pentru totdeauna din Patrie ori să fii sterilizat. Ce alegi ?

Individul ezită o clipă ; Feric zări lacrimi în ochii lui. Apoi, fiind brusc remarcată prezența lui Feric în încăpere, toată lumea — începând cu SS-iștii și terminând cu internii cu fețe acre — executară grabnic saluturi ale

Partidului și strigară „Trăiască Jaggar!", cu o vigoare și un entuziasm cărora nu li se putea reproșa nimic. Feric se simți profund mișcat de o asemenea demonstrație de solidaritate rasială care, așa cum se întâmpla acum, venea și din partea celor chemați să-și sacrifice speranțele de a avea urmași, iar asta o făceau pentru binele Patriei.

O clipă după aceea, cetățeanul Helder din capul șirului își îndreptă umerii, pocni din călcâie, luă poziția de drepți și răspunse maiorului SS cu o voce limpede și fermă :

— Aleg sterilizarea pentru binele Patriei ! Apoi execută un salut impecabil al Partidului și mărșălui hotărât pe ușa din dreapta.

— Optzeci la sută dintre cei respinși aleg sterilizarea în locul exilului, șopti Remler către Feric.

Lui Feric îi veniră în ochi lacrimi de fericire amestecată cu tristețe pentru că, în timp ce persoanele respinse treceau cu stoicism una după alta pragul ușii din dreapta ca să fie lipsiți de puterea lor de procreare, el știa că avea în față o ultimă dovadă a justeții cauzei lui și a triumful Svasticii.

Înaltul Comandant, Feldmareșalul Lar Waffing, se ridică greoi în picioare, aruncă o privire la harta mare din spatele scaunului înalt al lui Feric, clătină aprobator din cap către generalii strânși în Camera Operațiunilor de Război din Clădirea Stelei, îi zâmbi direct lui Feric, apoi începu să-și prezinte raportul oficial :

— Domnule Comandant, îmi revine plăcerea și onoarea de a raporta că reînnoirea armatei poate fi considerată încheiată. Forțele noastre se pot lăuda acum cu mai mult de trei sute de tancuri, iar noile uzine continuă să producă săptămânal câteva zeci de unități. Avem acum peste două sute de avioane de luptă și bombardiere de atac și multe altele se află pe benzile de montaj. În rândurile armatei au fost înrolați jumătate de milion de oameni destoinici și sunt mândru să afirm că fiecare soldat Helder este echipat în prezent cu pistol sau pușcă automată nou-nouță, precum și cu o ghioagă formidabilă. Există muniție din belșug și am stocat suficientă benzină

pentru o lună de război. Oamenii de știință din domeniul militar sunt pe cale de a reconstrui proiectile teleghidate și multe alte arme care s-au aflat în posesia strămoșilor noștri.

Pe scurt, Domnule Comandant, avem acum la dispoziție o forță care așteaptă doar ordinele tale pentru a intra în acțiune !

— Bune realizări, Waffing ! spuse Feric cu un entuziasm considerabil, când Marele Comandant se așeză. Armata și SS-ul aveau nevoie de acțiuni rapide pentru a-și ascuți spiritul combativ. Problema care se punea acum era unde și în ce fel.

— Waffing, crezi că suntem pregătiți pentru a anihila Zind-ul ? întreabă el.

Vreme de câteva clipe Waffing rămase pierdut în gânduri.

— N-am nici o îndoială că dacă am ataca imediat am putea înfrânge Zind-ul, afirmă el. Dar războiul ar fi lung și greu. Dă-ne șase luni și armata noastră ar fi de două ori mai mare, am avea două mii de tancuri și avioane, iar viteza noastră de penetrare în Zind ar fi limitată doar de viteza cu care se pot deplasa tancurile. I-am spulbera pe porci într-un război-fulger.

Feric se gândi la aprecierea lui Waffing. Bineînțeles că ar fi bine să mai aștepte câteva luni până când trupele Heldon-ului s-ar ridica la forța maximă proiectată înainte de a se lansa atacul final împotriva Zind-ului. Pe de altă parte, armatei i-ar prinde bine o acțiune imediată.

— Waffing, ar fi posibil ca Zind-ul să ne atace în următoarele șase săptămâni ? întrebă el.

— Nu prea, îi răspunse marele Comandant. Sistemul lor logistic este foarte greoi. Am ști cu mult înainte despre un asemenea atac. În prezent nu se desfășoară pregătiri de război.

Feric se ridică în picioare cu hotărârea gata luată. Se întoarse cu fața spre uriașa hartă militară de pe peretele din spatele lui și se adresă comandanților :

— În două săptămâni Heldon-ul va porni la atac. O coloană mare va trece prin Borgravia, va acupa Gormond și-și va continua drumul spre vest, în Vetonia. În același timp, brațul nordic al forțelor noastre va mătura repede

Husak-ul pe un front larg, va înăbuși orice opoziție și va împinge forțele Husak înspre zonele sălbăticite, pentru ca ele să-și găsească sfârșitul acolo. În timp ce trupele noastre vor neutraliza Borgravia, forțele aeriene vor face colibele de lut din Cressia, Arbona și Karmath una cu pământul și toată vermina va fi alungată înspre sud. Ne vom asigura astfel spatele pentru confruntarea finală cu Zind-ul. Aș fi grav dezamăgit dacă întreaga operațiune ar dura mai mult de-o lună.

Generalii rămaseră cu gurile căscate auzind acest plan temerar ; cu toate acestea, Waffing bătu cu pumnul în masă rânjind plin de încântare :

— Domnule Comandant, dacă operațiunea va dura mai mult de-o lună o să împușc cu mâna mea pe toți ofițerii armatei, apoi o să mă degradez până la rangul de soldat de rând, îmi pun țeava pistolului în gură și mă execut singur pentru înaltă trădare !

Feric chicoti bine dispus, apreciind umorul lui Waffing. Nici măcar Waffing nu-și putu păstra aerul serios și izbucni în râs. După câteva clipe, până și generalii care păreau seriozitatea întruchipată se alăturară veseliei generale.

Cu toate acestea, Feric își dădu seama că însuși spiritul care-l îndemnase pe Waffing să facă un asemenea legământ îl va determina să-l îndeplinească în ideea, imposibil de conceput, că un astfel de sfârșit s-ar dovedi necesar. Ce trupă de eroi avea onoarea de a conduce !

Când se apropie miezul nopții, Feric Jaggar își luă poziția pe locul observatorului din tancul Helder aflat în frunte. Așezat pe locul conducătorului, Ludolf Best avea ochii strălucitori de emoție și fanatism. În această campanie de luptă adevăratul adversar era timpul, pentru că armata borgraviană nu reprezenta mai nimic, putând fi tratată în glumă. Prin urmare, avangarda forței pe care o mobilizase Feric la liziera de sud-est a Pădurii de Smarald era formată din o sută cincizeci de tancuri dotate cu proiectile incendiare, de putere explozivă deosebită. În combinație cu forța devastatoare a o sută de bombardiere de asalt, care în aceste momente zburau spre capitala borgraviană, aceste tancuri vor fi

suficiente pentru ca în câteva ore să prefacă în praf și pulbere orice opoziție organizată în Borgravia ; infanteria motorizată și motocicliștii SS vor curăța totul în urma lor și, în clipa în care coloana de tancuri avea să ajungă la granița cu Vetonia, Remler trebuia să înceapă deja construcția Lagărelor de Triere.

Feric hotărâse să conducă personal atacul inițial asupra Borgraviei și să rămână în fruntea forțelor Helder care urmau să întreprindă acțiunea de curățire a acelei haznale până când Gormond avea să fie șters de pe fața Pământului ; el dorea asta atât din motive personale, cât și din considerații generale care țineau de menținerea moralului trupelor. Nu existau pe lume priveliști care să-l încânte mai mult decât acelea ale ruinelor fumegânde și trecute sub tăvălug ale capitalei borgraviene unde-și risipise tinerețea.

Nerăbdător, Best se uita la ceas din jumătate în jumătate de minut. Mai verifică o dată, apoi cu un zâmbet strengar porni motorul tancului.

— Domnule Comandant, e timpul ! spuse el.

Văzând entuziasmul tineresc al lui Best, Feric zâmbi și luă în mână Marea Ghioagă de Held, se ridică în picioare și înălță brațul armei deasupra capului prin oblonul deschis al turelei tancului, iar capătul ei sclipi argintiu în lumina lunii. Dintr-o dată, noaptea răsună de tunetul și duduitul continuu al zecilor de motoare care prinseră viață, fără rateuri. Vibrația puternică a motorului tancului făcu fiecare moleculă a trupului lui Feric să porrească a bate într-nu ritm viu și marțial. Feric băgă Comandantul de Oțel în teaca de la brâu, închise oblonul turelei, își puse centura de siguranță, comută microfonul aflat în dreptul gâtlejului și dădu comanda mult așteptată de Best și de forțele lui :

— Înainte !

Călcând și sfărâmând pământul și tufișurile sub șenilele masive de oțel, tancul porni brusc înainte, ieșind din luminișul care servise drept loc de adunare. În timp ce Best mări treptat viteza de deplasare a tancului, Feric privi prin periscop și văzu în urma sa o mare de tancuri care-l urmau îndeaproape, țâșnind pe drumul care ducea spre locul de traversare a Ulm-ului prin vad. Formația

era o expresie a simplității : tancul lui Feric în frunte, iar în spatele său zece rânduri de câte cincisprezece tancuri fiecare. Infanteria motorizată și diviziile motorizate nu vor avansa protejate de acest scut de oțel, căci aveau să pornească abia peste două ore.

La propunerea lui Bogel — deși nu fără ca Feric să fi aprobat din toată inima, desigur — tancurile fuseseră înveșmântate într-o grandoare eroică în vederea acestei ocazii. Corpul fiecăruia era vopsit în negru strălucitor, în timp ce turelele erau sângerii, având pe părțile laterale svastici mari și negre în cercuri albe. În plus, la catargul radio al fiecărui blindat flutura mândru un steag roșu cu svastică. Când formația de tancuri ajunse pe câmpia largă ce cobora lin spre Ulm, începu televizarea acestui spectacol înălțător care se transmitea nu numai în întregul Heldon, ci și în Husak și în Vetonia, cu scopul de a paraliza forțele acestora la vederea înfricoșătoarei puteri armate a Heldon-ului. Ce privelişte măreață era această falangă neagră și strălucitoare — pusă și mai mult în evidență de svasticile negre și eroice și de sângeriul turelelor — care, deplasându-se cu viteză spre malurile Ulm-ului, era învăluită într-un nor uriaș de praf stârnit de șenile și care făcea ca aerul însuși să vuiască și pământul să se cutremure în fața tunetului făurit de om !

În această zonă, Ulm-ul nu era decât un râu cu apă mică ; fortificațiile de graniță ale Borgraviei de pe acest mal erau doar câteva tranșee înconjurate de sârmă ghimpată și ocupate de corcituri. Cu toate acestea, în timp ce tancurile se îndreptau spre râu, întunericul nopții se lumină brusc cu dâre de foc din direcția pozițiilor borgraviene și Feric putu să audă câteva gloanțe rătăcite ricoșând din armura impenetrabilă a blindatului său. Fără îndoială că escadrilele de fortărețe zburătoare care tranversaseră frontiera cu jumătate de oră mai devreme îi alertaseră pe nenorociții aceia demni de toată mila, cu toate că asta nu prea avea să le folosească la ceva.

Feric conectă microfonul și dădu ordin atât echipajului tancului său, cât și întregii formații :

— Deschideți focul de voie până când zdrobiți orice rezistență !

Se auzi și se făcu simțit un scârțâit ușor în momentul în care echipajul tancului răsuci turela, îndreptând țeava tunului către țintă. Apoi blindatul se cutremură din toate încheieturile când proiectilul porni cu o detunătură puternică și o clipă mai târziu Feric văzu o explozie portocalie înflorind în întuneric pe malul celălalt al Ulm-ului. Apoi brusc, tunetul asurzitor și înfundat al canonadei continue, care trecea chiar și prin pereții groși de oțel ai tancului, îi zgudui trupul lui Feric, un roi meteoric de obuze trecu pe deasupra și pozițiile borgraviene erupseră ca niște uriașe fântâni de flăcări.

Tancul lui Feric mai trase o dată în timp ce formația gonea înainte ; focul reunit și concentrat al blindatelor negre continuă să piseze pozițiile borgraviene, făcându-le țăndări. O ultimă salvă aruncă nori de pământ și bucăți de carne însângerată în toate părțile, iar apoi șenilele tancului în care se afla Feric trecură prin apele puțini adânci ale Ulm-ului, împărtășind jerbe de stropi. Feric își reglă pușca automată în timp ce tancul trecea prin gardul de sârmă ghimpată ; în spatele lui, formația de blindate umplea aerul cu zgomotul și cu licărul gloanțelor în timp ce strivea ceea ce mai rămăsese întreg din fortificațiile deja făcute una cu pământul.

Cât despre borgravieni, nu se mai vedea mare lucru din ei, în afara unor fragmente însângerate, împrăștiate printre craterele încă fumegânde făcute de obuze. Puținii nenorociți care nu fuseseră sfârtecați de explozii o luaseră la goană în noapte, răcnind îngroziți. Când va răsări soarele, infanteria motorizată și motocicliștii SS îi vor doborî și anihila pe acești rătăciți, unul câte unul, dacă va fi nevoie. Cu cât va fi mai nemiloasă precizia demonstrată chiar de la declanșarea operațiunilor, cu atât mai curând vor înțelege toți mutanții și corcitii din calea înaintării Helder că rezistența pe care o vor opune se va dovedi mai mult decât inutilă. Dacă va fi bine executată, politica de anihilare totală a inamicului se va vădi, în cele din urmă, cea mai mărinimoasă și umană soluție.

Forțele blindate își continuară drumul rapid spre est în tot cursul nopții, trecând peste câmpiile molcome ale

Borgraviei și îndreptându-se spre Gormond, fără a întâlni ceva care să merite numele de rezistență organizată.

Feric ordonase distrugerea tuturor satelor, fermelor și a altor construcții întâlnite în cale și căsăpirea oricărui borgravian care ar fi fost atât de prost să-și arate chipul schimonosit. În marea lor majoritate, locuințele din aceste părți erau de fapt colibe țărănești izolate, construite primitiv din scânduri îmbinate cu ajutorul lutului uscat sau al balegii. Un singur proiectil incendiar era mai mult decât suficient pentru a transforma pe dată oricare dintre aceste cocini într-un rug învăpăiat, și încă unul sau două proiectile pentru a pârjoli un câmp cultivat. Uneori, dintre ruine țâșneau tot felul de arătări cocârjate și scofâlcite care alergau ca niște gândaci de gunoi, dar erau imediat secerate de rafale de puști-mitralieră, însă mai toți borgravienii din acest ținut o luau la sănătoasa cu mult înainte de sosirea tancurilor, rămânând ca trupele însărcinate cu acțiunea de curățire să-i prindă pentru a-i trimite în Lagăre. Chiar și satele destul de puține pe care coloana le întâlni erau părăsite și lipsite de apărare, astfel încât tancurilor le veni ușor să radă totul din temelii, fără a face mare risipă de muniție.

Cu circa o oră înainte de răsăritul soarelui, Feric zări o strălucire roșiatică spre est, dincolo de linia orizontului ; ea părea să pâlpâie și să sfârâie ca un incendiu îndepărtat.

— Privește, Best, spuse el, acolo trebuie să fie Gormond!

— Bombardierele noastre le dau porcilor o lecție.

Foarte curând putură auzi vuietul vătuit și difuz al exploziilor și, după ce soarele răsări, bombele care cădeau asupra orașului umplură aerul de un bubuit care amintea de tunete, iar pălălăi uriașe se vedeau cu ochiul liber ridicându-se deasupra ruinelor și Feric avu impresia că vede chiar fortărețele zburătoare care se abăteau deasupra orașului, în raiduri de bombardament.

Deodată, Best arătă spre est :

— Acolo, Domnule Comandant ! raportă el. Cred că aceea e armata borgraviană.

La marginea întinsei câmpii, între forțele de blindate Helder și Gormond, Feric distinse un soi de pată de culoare mai închisă față de peisajul cenușiu-verzui ; evident că

acolo se afla armata borgraviană mobilizată pentru a se opune înaintării Helder. Tunarii Helder nu se deranjară să risipească muniția deschizând focul de la această distanță. Feric activă microfonul și luă legătura cu comandantul escadrilei de fortărețe zburătoare care ataca Gormond-ul.

— Îți vorbește Comandantul Suprem. Dirijează circa douăzeci de avioane pentru a ataca trupele borgraviene aflate la est de oraș.

— Am înțeles, Domnule Comandant ! Trăiască Jaggar !

În momentul în care gunoiul cenușiu se zări drept ceea ce era de fapt, adică un amestec sordid de corcituri borgraviene, îmbrăcate în uniforme pământii, desfășurate în mare neorânduială pe linia de înaintare, douăzeci de fortărețe zburătore de culoare neagră, zvelte și iuți, se năpustiră în picaj una după alta asupra dușmanilor, doborându-i la pământ și sfârtecându-i cu o ploaie deasă de gloanțe de mitralieră. Asemenea unor vulturi uriași, avioanele plonjau ucigând zeci de mutanți nenorociți care alergau și săreau care încotro, înnebuniți de spaimă și panică, apoi se ridicau în aer și zdrobeau cu tunurile de la bord puținele avioane vechi și butucănoase care constituiau mândria armatei borgraviene ; toate acestea erau o performanță minunată și înălțătoare.

— Deschideți focul ! ordonă Feric către comandanții de tancuri. Trageți de voie atâta vreme cât există ținte !

Un tunet zgudui tancul lui în momentul în care deschise focul, alte proiectile vâjâiră pe deasupra și în rândurile borgravienilor se înălță o pădure de explozii ca niște ciuperci. Tunurile traseră iarăși și iarăși salve de proiectile explozive asupra adunăturii mizerabile și dezordonate, în timp ce fortărețele zburătoare continuară să-i mitralieze pe mutanți. Apoi tancurile ajunseră în apropierea armatei borgraviene, atâta câtă mai era.

O vastă încâlceală de tranșee superficiale și gropi individuale de apărare fuseseră săpate în pripă pe câmpia din fața capitalei cuprinse de flăcări ; rețele de sârmă ghimpată fuseseră întinse la întâmplare printre aceste fortificații ridicole și rudimentare. Întreaga zonă era răscolită, presărată de cratere fumegânde făcute de bombe și de proiectile incendiare ; câmpul de luptă era învăluit

într-o negură înecăcioasă de praf de pușcă. Pretutindeni se vedeau frânturi de echipamente borgraviene — epave de obuziere, fragmente de blindate distruse, mitraliere frânte și cu țevile răsucite — și tot soiul de mutanți respingători în uniforme pământii zăceau împrăștiați în toate părțile, făcuți bucățele însângerate.

— Domnule Comandant, n-au mai rămas multe lucruri care să ne dea de furcă, remarcă Best cu o undă de dezamăgire în glas.

Afirmația era cam exagerată, pentru că, din adăpostul fragil al tranșeelor, grupilor individuale, craterelor și al rămășițelor contorisionate ale mașinilor de luptă distruse, Fețe-de-Papagal, Piei-Albastre, Oameni-Broască, pitici și lighioane suferind toate mutanții genetice inimaginabile, trăgeau inutil cu pușțile în tancuri, iar gloanțele se loveau sec de plăcile blindajelor acestora ca niște pietricele inofensive.

Feric apăsă pe trăgaciul mitralierei până la fund, trimițând un șuvoi continu de plumbi arzători în monstruozitățile din fața lui, în timp ce șenilele tancului rupseră un gard de sârmă ghimpată și striviră o Față-de-Papagal, un pitic cocoșat și o Piele-Albastră ghemuită în spatele unui blindat distrus.

— Folosiți mitralierele ! ordonă el către comandanții de tancuri. Treceți la folosirea proiectilelor incendiare !

Tancurile avansau rapid de-a latul câmpului de luptă, precedate de un adevărat zid de gloanțe de mitralieră și zdrobeau rețele de sârmă ghimpată, tranșee, gropi individuale și borgravieni sub șenilele lor masive din oțel. Tunurile traseră cu proiectile incendiare în șirurile de gunoaie mutante, dovedind o precizie uimitoare. Sute de creaturi diforme se împleticeau, se târau, alergau și se furișau înnebunite în toate direcțiile, cu uniformele și cu carnea cuprinse de flăcări. Borgravienii din calea tancurilor începură să-și părăsească pozițiile, sărind ca demenții din tranșee și apucând să alerge într-o spaimă lașă doar câțiva pași înainte de a se prăbuși secerați de rafalele de mitralieră sau sfârtecați sub șenilele tancurilor care veneau năvalnic în urma lor.

În drumul lui spre Gormond, iureșul Helder traversă câmpia ca un tăvălug, alungând rămășițele zdrobite ale

armatei borgraviene ; o formație strânsă de blindate negre și neînfricate, cu steaguri roșii cu svastică fluturând în vânt, pulverizând totul în cale, lăsând în urmă doar flăcări, cenușă și leșuri ale dușmanilor.

— Best, ce privelişte minunată ! exclamă Feric. Îți dai seama ce efect va avea bătălia asta asupra celor din Vetonia și Husak ?

— Probabil că vor capitula fără a mai opune nici o rezistență, Domnule Comandant.

— În cursul acestui război nu va fi admisă capitularea ! afirmă Feric. Din aceste state de mutanți trebuie să facem un exemplu.

După câteva minute, tancul lui Feric ajunse la periferia Gormond-ului sau mai bine zis, a ceea ce mai rămăsese din capitala Borgraviei : ici și colo mormane de moloz din care se înălțau vălătuci de fum și câte-o clădire din lemn încă arzând cu flăcări strălucitoare. Pretutindeni se vedeau cadavre de mutanți și de corciți, mulți dintre ei arși de-a binelea, încât nici nu mai puteau fi recunoscuți, dar alții evidențiind cele mai înfiorătoare aberații genetice — capetele minuscule în formă de sferă, brațe lungi și descărnate, piele cu diverse colorații : albastru, verde, brun sau chiar purpuriu, cocoașe păroase și dezgustătoare, pliscuri chitinoase sau chiar carapace, membre terminate cu mănunchiuri de tentacule ca niște viermi, un spectacol cu totul grețos de protoplasmă diformă și schiloadă.

În timp ce tancurile năvăleau printre aceste mormane de gunoaie genetice arse și însângerate, aruncând în aer câte-o clădire care mai rămăsese în picioare ca prin minune sau doborând cu rafale de mitralieră pâlcuri de supraviețuitori cu înfățișare grotescă, gândul lui Feric se întoarse la groaznicele zile ale exilului său, când aceste cocioabe împuțite colcăiau de o vermină dezgustătoare ce făcuse ca fiecare moment petrecut acolo să devină o insultă la adresa umanității lui.

De după un maldăr de dărâmături țâșni o Piele-Albastră pentru a-și căuta un alt ascunziș și Feric o spulberă în bucăți cu o rafală de mitralieră.

— Un sac de cromozomi monstruoși mai puțin, care nu vor mai întina zestrea genetică a lumii ! exclamă el.

Best, nici nu-ți închipui ce sentiment de satisfacție trăiesc acum când am prilejul să șterg de pe suprafața Pământului această hazna puturoasă !

În mai puțin de-o oră, forțele blindate trecură prin Gormond strivind totul sub șenile, având grijă ca nici o clădire să nu mai stea în picioare și nici o monstruozitate respingătoare să nu rămână în viață pentru a zămisli alte lighioane asemenea ei. Feric nu se îndoia câtuși de puțin că Remler și SS-ul erau pe deplin capabili să curețe fostul teritoriu al Borgraviei de ultimele elemente contaminate și să-l facă potrivit pentru a fi încorporat în Domeniul Heldon. Era însă o chestiune de onoare personală ca forțele sale blindate să ducă la bun sfârșit purificarea Gormond-ului până la ultima structură fetidă și cea din urmă genă aberantă. Haznaua în care fusese silit să trăiască atâția ani din cauza trădării de la Karmak trebuia ștearsă de pe fața Pământului prin foc, astfel încât să-i piară până și amintirea.

În timp ce tancurile se deplasau spre vest de-a latul câmpiei, dincolo de ceea ce fusese Gormond-ul, fugărind o hoardă de refugiați ca pe niște porci, Feric privi în urmă prin periscop și văzu doar un stâlp uriaș de foc si fum care se înălța spre cer în locul în care se aflase grămada de bălegar a Gormond-ului.

— Mă întreb dacă poți înțelege satisfacția personală pe care o simt pentru că am înlăturat această pată dezonorantă din genealogia mea, spuse el reținut.

— Domnule Comandant, capacitatea de a mânui Marea Ghioagă de Held este o dovadă elocventă că ai genealogia cea mai pură din lume !

Feric zâmbi.

— Ai dreptate, desigur, spuse el. Simt totuși, că a fost ștearsă o jignire ce mi s-a adus, și asta mă face să mă bucur de două ori mai mult de faptele noastre.

Auzind acestea, Best aprobă plin de entuziasm.

— Domnule Comandant, *asta* o înțeleg și eu foarte bine ! exclamă el.

În lumina strălucitoare a soarelui care făcea ca apele limpezi ale Ulm-ului să sclipească, automobilul-comandant al lui Feric, proaspăt lustruit și escortat de un pluton SS

de motociclete la fel de imaculate, traversa ca fulgerul podul Ulmgarn, îndreptându-se spre Ulmland-ul de Sud care cu mai puțin de o lună în urmă fusese pestilența Borgraviei. Aflat alături de Feric, Bors Remler radia de încântare, întrucât sub conducerea SS harnicul și fanaticul popor Helder obținuse chiar de la început miracole, reușind să transforme fosta grămadă de gunoi genetic într-o provincie primitoare, prielnică traiului umanității autentice.

Orașul de graniță cunoscut sub numele de Pormi și botezat acum Bridgehead, fusese complet reconstruit. Inginerii răseseră de pe fața pământului colibele și bordeiele sordide ale orașului borgravian și desenaseră noi străzi betonate, cu modele plăcute ochiului, care se îmbinau într-o rețea regulată de bulevarde ce porneau din cinci piețe mari, circulare. Se ridicaseră deja multe construcții noi, iar alte zeci se aflau în diferite stadii de finisare. Edificiile publice erau din piatră neagră sau marmură cu vine de culoare roz, construite la dimensiuni mărețe și înfrumusețate armonios cu dantelării din bronz sclipitor și grupuri statuare în care predomina tema continuității eroilor trecutului în eroii mult mai măreți ai Svasticii. Structurile mai obișnuite erau din cărămidă glazurată în nuanțe vesele de galben, albastru, roșu și verde, iar multe dintre ele se mândreau cu fațade din lemn măiestrit sculptat. Bridgehead se putea lăuda deja cu câteva sute de coloniști Helder. Împreună cu echipele de muncitori din construcții, aceștia se aliniaseră pe străzile orașului-model pe jumătate terminat fluturând steaguri-mici din hârtie pe care se vedea svastica, ovaționând, adresând saluturi entuziaste ale Partidului și strigând „Trăiască Jaggar!", în timp ce automobilul lui Feric rula prin dreptul lor cu viteză redusă.

Stând în picioare în partea din spate a automobilului deschis și răspunzând saluturilor, Feric nu-și putea reține un zâmbet de încântare. După ce tocmai revenise dintr-un tur triumfal al Ținutului de Vest, noua provincie care cu numai o săptămână în urmă fusese Vetonia, el era la curent cu aspectul favorabil al desfășurării războiului. Aripile de sud și de nord ale armatei Helder se întâlniseră la două săptămâni de la declanșarea campaniei, cu mult

înainte de terminenul planificat, și zdrobiseră complet armata vetoniană în numai trei zile, iar apoi demolaseră capitala, Barthang, cu ajutorul noilor proiectile teleghidate care deveniseră operaționale datorită lui Waffing. Acest lucru spulberase ceea ce mai rămăsese din curajul Vetoniei și făcuse ca o mulțime de oameni să fugă îngroziți în zonele nepopulate din sud sau în Husak. Waffing conducea acum armata de-a curmezișul Husak-ului și era de așteptat ca și Kolchak să cadă într-o zi sau două. De îndată ce capitala Husak-ului va fi pulverizată, războiul se va încheia victorios și nu mai rămânea de îndeplinit decât sarcina de a purifica ținuturile cucerite și de a le coloniza cu oameni adevărați.

Acum însă era martor al dovezilor zdrobitoare privind vigoarea și rapiditatea cu care poporul Helder condus de SS putea curăța pământul pentru a-l face demn de a fi încorporat în Domeniul Heldon.

În timp ce convoiul ieșea din oraș, Remler îl privi jenat pe Feric.

— Domnule Comandant, spuse el cu un tremur în glas, mi-am permis să ordon șoferului să ne ducă la un Lagăr de Triere aflat în apropiere. Ne confruntăm cu o problemă neimportantă, care sperăm că poate fi rezolvată printr-o hotărâre de-a ta și cred că înainte de a acționa ar trebui să vezi un Lagăr borgravian.

Feric încuviință din cap destul de absent, pentru că era absorbit de gânduri privind hărnicia și inventivitatea Helder care se vedeau cu prisosință și aici, pe câmpie. Suprafața drumului era acum din beton bine turnat, care luase locul prafului și bălților dinainte. Ici și colo se vedeau ferme Helder construite din lemn trainic, înveselind peisajul, și gospodari care arau pământul aparținând acum oamenilor adevărați. Convoiul în care se afla Feric rulă mai mult de douăzeci de mile pe șoseaua nouă și lucind de curățenie, printre pământuri care acum erau mai mult Helder decât borgraviene.

Din fosta populație corcită a Borgraviei nu mai zăriră nici urmă până când convoiul se apropie de unul dintre marile Lagăre de Triere construite în ținutul Ulm de Sud și situate în locuri izolate și depărtate de centrele locuite de oameni.

Acest Lagăr, tipic pentru cele construite în teritoriile cucerite, avea dimensiuni cu mult mai mari decât cele din vechiul Heldon pentru că și sarcina sa era mai grea, deși în linii mari, respecta aceleași principii. Numai în acest Lagăr — o suprafață rectangulară înconjurată de sârmă ghimpată prin care trecea curent electric — se aflau aproximativ o sută de mii de borgravieni adăpostiți într-o serie de barăci ; nu era nici o deosebire esențială între populația acestui Lagăr și a altora care se construiseră în noile provincii.

Când șoferul opri mașina-comandant lângă gardul înalt, Feric avu în fața ochilor un spectacol revoltător cum nu-i mai fusese dat să întâlnească până acum. Dincolo de gardul de sârmă ghimpată se aflau, claie peste grămadă, tot soiul de creaturi grotești și dezgustătoare. Mii de Fețe-de-Papagal clănțăneau din pliscuri una către alta. Fel de fel de pitici cocoșați alergau de colo-colo, ca niște cârduri de crabi monstruoși. Creaturi cu brațele mai lungi decât trupurile își târau picioarele fără nici o țintă, asemenea maimuțelor din junglă. Se puteau vedea pigmentații canceroase ale pielii în toate nuanțele : verde, albastru, roșu, brun, purpuriu. Capetele-Țuguiate se ciocneau cu respingătorii Oameni-Broască. Pe lângă acestea, locul gemea de gunoaie, excremente și alte mizerii, iar putoarea care venea dinspre Lagăr era groaznică.

— Voiam să vezi realitatea cu proprii tăi ochi, Domnule Comandant, spuse Remler. Am strâns borgravienii până la unul, SS-ul a dus la bun sfârșit sarcina de a-i închide în Lagăre și chiar și un orb ar fi în stare să separe exemplarele cu adevărat umane de pleava genetică, dacă nu și-a pierdut simțul mirosului. Dar ce să facem cu toate lighioanele astea sordide ? În Lagărele borgraviene avem milioane, și situația din celelalte provincii cucerite nu este cu nimic mai bună.

Dincolo de sârma ghimpată, Fețe-de-Papagal, Piei-Albastre, Oameni-Broască și multe alte monstruozități scurmau cu degetele printre baligi și gunoaie infecte, căutând resturi de mâncare pe care le băgau direct în gură. Feric simți că i se întoarce stomacul pe dos.

— E limpede că trebuie sterilizați cu toții și apoi exilați în ținuturile sălbatice, spuse el.

— Domnule Comandant, dar ce i-ar putea împiedica pe nenorociții ăștia s-o pornească cu milioanele înapoi, spre locurile lor de baștină ? Ai văzut minunile pe care le-am înfăptuit aici ; în câteva luni, pământurile acestea nu se vor deosebi de cele din restul Heldon-ului. Dar cum am mai putea realiza așa ceva dacă hoardele de mutanți pauperizați ar vagabonda prin toate ținuturile ?

Nu încăpea nici o îndoială că Remler făcuse o constatare de care trebuia să se țină seama. Ce contrast izbitor între atmosfera civilizată din Bridgehead, câmpiile din jurul lui, și putoarea de cocină de dinainte, când zona fusese infestată de adunături ca acelea care acum stăteau în dosarul sârmei ghimpate. Cum ar mai fi posibil să încurajezi oamenii Helder să colonizeze noile provincii dacă aceștia ar întâlni la fiecare pas spectacolul dezgustător al acestor viermi ?

— Poate că ar fi mai bine să ținem creaturile astea închise în Lagăre pe durata întregii lor vieți, spuse Feric în timp ce, la mai puțin de zece pași de automobil, un Om-Broască, având o privire îndobitocită, își dădu jos pantalonii și începu să-și facă nevoile.

— Așa simt și eu, Domnule Comandant, îi răspunse Remler. Dar cheltuielile pentru hrana și adăpostirea a milioane de astfel de epave inutile vreme de zeci de ani depășesc orice imaginație, și la ce bun ?

— Am înțeles ideea, spuse Feric. După ce-am trăit atâta vreme printre borgravieni, am constatat că ei duc cu toții o viață sordidă plină de mari mizerii ; din punct de vedere genetic, ei sunt incapabili să-și depășească limitele. Nici nu mă îndoiesc că eutanasia ar fi un tratament foarte uman pentru acești nenorociți și s-ar încadra în concepțiile noastre pragmatice. Însă insist ca această măsură să fie îndeplinită cu minimum de durere, cât se poate de eficient și de ieftin.

— Desigur, Domnule Comandant ! spuse Relmer. Oamenii de știință ai SS-ului au creat un gaz care-l face pe subiect să-și piardă cunoștința și vitalitatea fără nici o urmă de durere. Pe de altă parte, gazul este eficient și în doze foarte reduse, iar producerea lui nu costă prea mult. Am putea trata în acest fel pe toți internii fiecărui

Lagăr din noile teritorii, cu costuri care n-ar depăși întreținerea lor în starea actuală vreme de șase săptămâni.

Duhoarea borgravienilor îngrămădiți acolo îi devenise lui Feric la fel de insuportabilă ca și miasma pe care ar fi răspândit-o o grămadă de gunoi de grajd de proporții inimaginabile. Evident că programul pe care-l sugerase Remler reprezenta modalitatea cea mai practică de a isprăvi cu foștii locuitori ai noilor teritorii ; nici nu era de conceput ca poporul Helder să cheltuiască sume uriașe vreme de zeci de ani pentru întreținerea acestor monstruozități jalnice, iar a lăsa astfel de lighioane să umble raza pe solul uman era, de asemenea, de neimaginat. Pe de altă parte, aceste creaturi nenorocite aveau desigur dreptul de a se aștepta ca superiorii lor de origine umană să-i scutească de toată mizeria lor cât mai grabnic și fără dureri, dacă era posibil, în loc să-i lase să putrezească în propriile lor excremente. În această privință, comandamentele pragmatismului și ale moralității absolute coincideau. Datoria umanitară a poporului Helder se confunda cu necesitatea economică.

— Foarte bine, Remler, aprobă Feric. Vei procura materialele necesare și în două luni vei încheia procesarea tuturor internilor din Lagărele de Triere.

— În șase săptămâni, Domnule Comandant ! promise Remler cu entuziasm.

— Faci cinste Svasticii, Remler ! exclamă Feric.

Cu toate că știa foarte bine că lupta pentru salvgardarea adevăratului genotip uman nu putea fi considerată încheiată atâta vreme cât Domii și sclavii lor hălăduiau pe întinderile uriașe ale Zind-ului, Feric simțea că poporul Helder merita cu prisosință o sărbătoare. Prin urmare, decretă o zi de bucurie națională la o săptămână după ce căderea Kolchak-ului desăvârșise victoria finală a Svasticii asupra ultimului stat corcit care mai rămăsese în vest.

Erau programate parade ale Partidului în întregul Domeniu ; în Heldhime însă, Feric hotărî să organizeze cel mai mare și mai mobilizator spectacol din toate timpurile, care să fie televizat și recepționat până în colțurile

cele mai îndepărtate ale națiunii extinse, ca un cadou și ca o inspirație înălțătoare pentru toată lumea.

Pe un câmp nu departe de oraș se înălța o tribună enormă. Când soarele începu să coboare spre asfințit, această construcție oferi o priveliște de o grandoare rar întâlnită pentru sutele de mii de cetățeni Helder care umpluseră câmpia din jur pe o suprafață care abia putea fi cuprinsă cu privirea. Tribuna era formată dintr-o serie de cilindri cu diametre din ce în ce mai mici, așezați unul deasupra celuilalt. Baza turnului era un podium cu trepte înalt de cincizeci de picioare pe care stăteau o mie de SS-iști de rasă pură, crema elitei : nici unul sub șase picioare și jumătate înălțime, toți cu părul de culoarea paiului de grâu și cu ochi albaștri și sfredelitori, îmbrăcați cu uniforme negre din piele, strânse impecabil pe corp, cu nasturi și fireturi atât de bine lustruite, încât soarele care apunea sclipea ca un foc portocaliu reflectat de miile de fațete diamantine. Fiecare dintre aceste exemplare supraumane ținea în mână câte o torță aprinsă, a cărei strălucire sângerie se asorta cu nuanța mantiilor cu svastică, fluturând în vânt. Deasupra acestui piedestal uriaș de flăcări se afla un cilindru mai mic drapat cu un steag roșu cu svastică, pe care stăteau înaltele personalități ale Partidului : Waffink, Best, Bogel și Remler, care aveau o înfățișare magnifică în uniformele lor negre. În sfârșit, turnul central al tribunei era o coloană lungă și îngustă, de culoare roșie strălucitoare, cu înălțimea de cincizeci de picioare, în vârful căreia stătea Feric, îmbrăcat în uniformă neagră și fastuoasă, din piele, și mantie sângerie, cu Marea Ghioagă de Held, perfect lustruită, atârnată la centura lată din piele. El era iluminat de jos de un glob electric ascuns în tribună, care avea o ușoară tentă roșiatică, aceasta dându-i aspectul unei statui vii din bronz care, de la înălțimea de mai bine de o sută de picioare, privea nesfârșita mare a susținătorilor săi.

Dincolo de suprafața uriașă a terenului de paradă, delimitat de torțe care tăiau un drum larg și drept ca zborul unei săgeți prin mulțimea de privitori, Feric putea vedea o svastică enormă din lemn cu înălțimea de o sută șaizeci de picioare.

Exact în momentul când discul solar atinse linia ori-

zontului, aruncând o lumină crepusculară roșiatică asupra peisajului, douăzeci de fortărețe zburătoare negre și zvelte trecură cu vuiet pe deasupra terenului de paradă, la mai puțin de cinci sute de picioare de sol ; bubuitul vibrant al zborului lor razant se contopi cu uralele puternice ale mulțimii. La acest semnal spectaculos, svastica uriașă izbucni în flăcări, cu un zgomot exploziv, care făcu sufletele tuturor să se înalțe spre cer.

Privind această emblemă glorioasă, Feric simți cum căldura ei îi incendiază sângele, la fel ca și marea paradă care începu cu defilarea celor cinci mii de motociclete SS negre și sclipitoare, trecând cu viteză orbitoare prin fața tribunei principale, într-o ordine perfectă, șir după șir, fiecare dintre piloți purtând câte un steag cu svastică pe fond roșu, care stătea desfășurat în curent ca o flacără încremenită. Pe măsură ce fiecare șir de motociclete trecea învăluit într-o strălucire roșiatică și neagră, SS-iștii executau saluturi și strigau : „Ttrăiască Jaggar !", astfel încât, din punctul din care privea Feric se vedea ca un val continuu de brațe ridicate care salutau și se auzea un tunet de urări care se împreuna cu urletul motoarelor, gata să cutremure dealurile și văile, răsunând pe mile întregi de jur-împrejur.

Feric răspunse acestor saluturi înălțătoare și puternice cu o lungă serie de saluturi sacadate și precise, astfel că la trecerea prin dreptul tribunei fiecare șir de motocicliști SS primea o recunoaștere din partea Comandantului Suprem.

Imediat după motocicletele SS apăru o formație de două sute de tancuri negre cu turele roșii, dispuse în rânduri de câte zece și deplasându-se cu viteză. În momentul în care fiecare rând de tancuri trecea prin dreptul tribunei, tunurile lor trăgeau câte o salvă de proiectile oarbe, umplând aerul cu vuietul continuu și răsunător și cu aroma amețitoare a pulberii arse. Feric răspunse scoțându-și Comandantul de Oțel și ținând arma ridicată rigid până când trecu și ultimul tanc, iar bratul strălucitor reflecta sclipirile și lumina roșiatică a svasticii de flăcări, care se afla dincolo de terenul de paradă.

Departe, la picioarele sale, Feric putea vedea un ocean de oameni Helder întinzându-se până spre linia orizon-

tului, strigând, sărind într-un picior și salutând frenetic, cuprinși cu totul de gloria orbitoare a momentului. Se desfăceau butoaie de bere și, ici și colo, oamenii porniră dansuri populare. Mii de oameni aprinseră torțe pe care începură să le agite entuziast deasupra capetelor. Avură loc jocuri de artificii, care-și adăugară strălucirea lor la spiritul vesel al carnavalului.

Formații uriașe de infanteriști mărșăluiră prin fața tribunei în uniformele lor de culoare cenușie, ridicând până la nivelul ochilor picioarele încălțate cu bocanci și adresând saluturi viguroase care făceau să le sară brațele din încheieturi și strigând urări răsunătoare. Tumultul mulțimii sărbătorești deveni o forță palpabilă pe care Feric o putea simți în fiecare fibră a trupului său ; un amalgam înălțător de urale, focuri de artificii, muzică, dans, cizme călcând cadențat, urlet de motoare, tunuri trăgând în aer. Escadrilă după escadrilă, avioanele de luptă săgetară aerul deasupra capetelor mulțimii, lansând jeturi de fum colorate în albastru, verde, roșu și galben.

Infanteria motorizată defilă îmbarcată în camioane deschise, trăgând rafale de mitralieră în aer, un sunet amintind de duduitul tobelor zeilor. Urmară alte tancuri, trăgând salve de salut cu tunurile lor.

Feric se simțea transfigurat de gloria clipei, la fel ca și cel mai neînsemnat Helder. Salută ritmic trupele care treceau, brațul lui ridicându-se și coborându-se cu o precizie neobosită, carnea însăși parcă fiind cuprinsă de mistica forță rasială care era o parte a aerului, o forță compusă din fervoarea uriașei mulțimi, puterea legiunilor în marș, triumful momentului, flacăra luminoasă care părea să se afle pretutindeni și să se nască în fiecare suflet Helder.

De fiecare dată când Feric ridica brațul pentru salut, vuietul supranatural atingea, ca într-un crescendo, o nouă treaptă de forță, o nouă culme de sunet fascinant care treoea prin ființa lui, ducându-l la un apogeu extatic, iar acesta, la rândul lui, făcea ca următorul salut să devină un gest și mai înflăcărat.

Prin dreptul tribunei principale trecea acum mândria și bucuria lui Waffing : proiectilele teleghidate lungi, zvelte și argintii, așezate pe platforme tractate de cami-

oane, expresia supremă a potenței Helder, capabile să se năpustească asupra țintelor cu o viteză supersonică, dirijate de la sute de kilometri distanță. Acestea erau urmate de o formație densă de motocicliști ai armatei regulate, care făceau tot ce le stătea în putință pentru a depăși motocicliștii SS prin strălucire și înflăcărarea saluturilor. Pe deasupra trecură în zbor alte avioane lansând rachete de semnalizare, care aprinseră cerul într-un curcubeu de culori.

Trupele de infanteriști SS mărșăluiră îmbrăcate în uniforme negre, din piele, strânse pe corp, ridicând cizmele până la înălțimea capului apoi trântindu-le cu o forță incredibilă la fiecare pas, salutând într-o sincronizare perfectă și strigând „Trăiască Jaggar !" cu o vigoare neobosită, care părea aproape supranaturală.

Parada continuă până noaptea târziu, prin fața uriașului turn al tribunei trecând forțele invincibile ale Heldon-ului. Mulțimea părea să devină tot mai numeroasă și mai animată, ca și cum, printr-un fenomen mistic, tot Heldon-ul venise să participe la această sărbătoare strălucitoare.

Aflat pe vârful piedestalului său, Feric stătea drept și proaspăt, salutând fiecare formație care trecea cu o precizie și însuflețire care nu scăzură nici măcar atunci când primele raze ale răsăritului de soare începură să licărească la orizont. Când soarele apăru de după dealuri din mulțime izbucniră ovații extatice, culminante, titanice. Se părea că în aceste momente era chiar oportun ca însuși soarele să încheie parada trecând prin fața tribunei, dovedindu-și astfel loialitatea eternă față de cauza sacră a Svasticii.

12

LA O LUNĂ după prăbușirea Kolchak-ului, animat de sentimente de profundă satisfacție și de speranță tonică, Feric îi convocă pe Înalții Comandanți la reședința sa pentru o ședință particulară de analiză a strategiei, întrucât hotărârea frenetică și abnegația eroică a poporului Helder nu slăbiseră nici o clipă în cursul acestei perioade recunoscute de către orice om adevărat drept pace temporară.

Nu încăpea nici o îndoială că Remler, Waffing și Bogel erau pe deplin îndreptățiți să nutrească sentimente de nedisimulată mândrie în timp ce așteptau în apartamentele lui Feric pentru a prezenta rapoarte asupra situației. În ceea ce-l privea pe lealul Best, al devenise indispensabil dintr-o mie de motive.

— Hai, Remler, spuse Feric, punând stacana de bere pe masă și trecând la treburi importante, ce-ar fi să începem cu tine ? Care este situația în Lagărele de Triere din noile teritorii ?

— Internii vor fi complet procesați în următoarele două săptămâni, Domnule Comandant, răspunse Remler la obiect. După aceea putem închide Lagărele și ne vom concentra forțele asupra unor proiecte sigure de eugenie.

— Remler, sper că nu pierzi material genetic sănătos din dorința de a grăbi procesarea, spuse Feric. Orice om

adevărat salvat dintre munții de mizerii și baligă ai fostelor state corcite poate deveni un soldat al Heldon-ului.

Pe chipul cu trăsături ascuțite al lui Remler apăru o expresie ușor revoltată, aproape indignată.

— Domnule Comandant, spuse el destul de afectat, am onoarea să-ți raportez că am triat populația Lagărelor cu atenție și am reținut aproape o sută de mii de oameni adevărați din adunătura aceea de nenorociți ! De fapt, am descoperit chiar și câteva zeci de candidați SS, cu toate că lucrul acesta pare incredibil !

— Foarte bine lucrat ! exclamă Feric, impresionat de cifre și dorind să facă uitat scepticismul dovedit mai devreme. Remler, ai făcut minuni cu trierea asta.

— Domnule Comandant, trierea este un detaliu neînsemnat în comparație cu ceea ce-au reușit specialiștii geneticieni ai SS-ului. Am stabilit un set complet de criterii genetice pentru supraoamenii SS ai viitorului. Aceste exemplare minunate vor avea o înălțime de fix șapte picioare, pielea albă, părul auriu, o înfățișare fizică zeiască și un nivel mediu de inteligență care îl va depăși pe cel al geniilor de azi. Reglementând cu maximă strictețe selecția actualei generații SS, o asemenea rasă superioară s-ar putea obține în cel mult trei generații.

Auzind acestea, toți Înalții Comandanți rămaseră cu gurile căscate de uimire.

— Fantastic ! exclamă Feric. Păi după ce vom avea un stoc de asemenea exemplare pure din punct de vedere genetic, vom putea aduce întregul popor Helder la un nivel egal cu cel al zeilor în cursul unei singure generații, făcând ca membrii SS să fie singurii tați ai următoarei recolte de progenituri Helder.

Remler nu-și mai încăpea în piele de încântare.

— Exact, Domnule Comandant ! strigă el. Dar vizionarii noștri oameni de știință consideră că sunt pe cale de a descoperi o soluție și mai bună : tehnica de clonare. Se prelevează o mostră de țesut de la SS-iștii cu linie genealogică pură. Într-o baie cu substanțe nutritive se poate dezvolta din acest țesut somatic un nou bărbat SS care este identic din punct de vedere genetic cu donatorul. În felul acesta se pot evita riscurile pe care le presupune reproducerea pe cale sexuală. Pe lângă acestea, un singur

donator poate produce sute, ba chiar mii de cloni identici genetic. Prin urmare, o astfel de rasă pură poate fi obținută în decurs de o singură generație ! Însă cercetările sunt deocamdată într-o fază incipientă.

În timpul acestui schimb de replici, Waffing se foise pe scaun, bând vârtos din bere, vădit preocupat să relateze realizări care să le egaleze pe cele ale lui Remler.

— Waffing, cred că dacă o să mai bei multă bere o să plesnești, constată Feric cu un rânjet. Prezintă-ți raportul înainte de a exploda.

— Nici armata n-a dormitat în timp ce SS-ul a făcut minuni, începu Waffing. Muncitorii lucrează cu o asemenea productivitate, încât nici mie nu-mi vine a crede, iar oamenii noștri de știință redescoperă artele capitale ale anticilor într-un ritm tot mai alert. Tancurile din ultima generație sunt echipate cu dispozitive capabile să lanseze limbi puternice de foc asupra dușmanilor, pe lângă obișnuitele tunuri și mitraliere. Noile avioane de luptă cu motoare rachetă vor fi operaționale în curând ; aceste fortărețe vor putea zbura cu viteze mai mari decât cea a sunetului ! Cât privește producția, acum avem peste o mie de tancuri și tot atâtea fortărețe zburătoare, arme moderne suficiente pentru o armată de un milion de oameni, precum și munți întregi de muniție. De îndată ce vom pune mâna pe câmpurile petroliere din sud-vestul Zind-ului, problemele noastre de logistică vor fi rezolvate pe vecie.

Waffing făcu o pauză ca să se fortifice cu o înghițitură zdravănă de bere și ca să creeze, în același timp, un efect dramatic.

— Am păstrat ce-i mai important la urmă, Domnule Comandant, spuse el cu un rânjet triumfător. Specialiștii noștri în domeniul rachetelor au creat proiectile capabile să transporte și să arunce asupra dușmanului trei tone de încărcătură explozivă la o distanță de patru mii de mile. Raza lor de acțiune cuprinde acum tot Zind-ul.

— Ai lucrat bine, Waffing ! se entuziasmă Feric.

Waffing duse din nou stacana de bere la buze, de astă dată fiind limpede că o făcea pentru a accentua ceea ce mai avea de spus, pentru că după ce-o puse pe masă mustăci ca un motan după ce-a smântânit oala cu lapte.

— Asta-i numai jumătate din ce-am de raportat, Dom-

nule Comandant, spuse el. Una dintre echipele noastre de cercetare a descoperit tehnici de obținere a ingredientelor legendare ale Focului strămoșilor : uraniu îmbogățit, plutoniu și apă grea. Mai dați-ne câteva luni și vom putea pârjoli întregul Zind de pe fața Pământului cu această armă supremă a Anticilor — racheta cu încărcătură nucleară !

În tăcerea deplină care se înstăpâni, Feric avu impresia că poate auzi chiar și frecarea particulelor de praf aflate în suspensie în aerul încăperii.

Arme nucleare ! Focul Anticilor, care devastase Pământul, crease pustiuri radioactive, poluase complet fondul genetic, produsese, prin mutații, specia Dominatorilor. Focul care era direct răspunzător pentru starea actuală de lucruri, a cărei remediere devenise o îndatorire sacră pentru toți oamenii adevărați. Ideea de a dezlănțui încă o dată această forță era o nebunie ! O singură experiență scăpată de sub control și purificarea fondului genetic ar putea fi dată înapoi cu generații întregi. Cât privea declanșarea unui război nuclear, perspectiva era de neconceput ! Cum se putea purifica Pământul chiar cu Focul care-l poluase ?

Best și Bogel rămaseră muți de groază, dar Remler avea pe față o expresie întunecată și impenetrabilă.

Feric sparse tăcerea plină de spaime :

— Waffing, interzic cu desăvârșire continuarea cercetărilor în acest domeniu. Reînvierea Focului este exclusă.

Waffing deschise gura pentru a protesta, dar Remler apucă să vorbească primul :

— Pentru noi, Domnule Comandant, dar nu pentru Domi.

— Cred că nici măcar Dominatorii nu se vor coborî într-atât încât să comită un rău ireparabil, murmură Feric.

— E o informație de domeniu public că aceste creaturi expun plasma germinativă a sclavilor la radiații în scopul de a zămisli perversiuni noi și tot mai înfiorătoare de protoplasmă, arătă Remler.

Cei prezenți receptionară exact ideea. Feric nu avea speranțe prea mari că monștrii care erau capabili de

asemenea obscenități supreme se vor împiedica de scrupule morale dacă ar fi vorba să folosească arme nucleare.

— Ai dreptate, bineînțeles, recunoscu el moale. Dar discutăm în abstract. Nivelul tehnologic al Zind-ului e rudimentar în comparație cu standardele noastre.

— Tot ce se poate, spune Remler impacientat. Pe de altă parte, însă, din Zind ne parvin tot felul de informații neliniștitoare. Știm că Domii au trimis o expediție de sclavi în pustietățile din est, mai adânc decât a pătruns cineva vreodată până acum ; aceste zone sunt atât de contaminate, încât creaturile care au călcat pe acolo vor pieri în chinuri groaznice în decurs de câteva luni. Trebuie să existe ceva acolo de mare importanță pentru Domi dacă sunt dispuși să sacrifice atâta protoplasmă. Și se mai știe că pe vremea Anticilor în zona aceea se stocaseră multe arme nucleare puternice.

— Dar mai mult ca sigur că armele nucleare ale Anticilor nu au cum să fie operaționale după atâta vreme, chiar dacă Zind-ul le-ar descoperi, spuse Feric.

— Foarte adevărat, Domnule Comandant, spuse Remler. Probabil că acesta e un act disperat din partea Domilor, pentru că trebuie să-și fi dat seama că se apropie ora distrugerii lor.

— Dar pe de altă parte, spuse Waffing, oamenii mei de știință m-au informat că materialele nucleare nu se degradează vreme de mii de ani și că producerea acestor substanțe secrete reprezintă aspectul cel mai dificil în construirea armelor nucleare. Până și niște tâmpiți din Zind ar putea renova armele nucleare antice dacă ar reuși să le descopere.

Feric simți un gol în inimă, întrucât logica lui Waffing era imbatabilă. Dacă cei din Zind ar descoperi armele Anticilor, atunci ar putea reînvia Focul, iar dacă ar fi în posesia lui, l-ar folosi. Cu toate acestea el își păstră hotărârea morală ca Heldon-ul să nu riște contaminarea ireparabilă și mortală a fondului genetic jucându-se cu Focul. *Trebuia* să existe o soluție! Deodată îi veni ideea salvatoare.

— Waffing, pornind de la presupunerea cea mai sumbră, cât timp i-ar trebui Zind-ului ca să-și pună la punct un arsenal de arme nucleare utilizabile ? întrebă Feric.

Waffing sorbi îndelung din bere.

— Cine știe ? răspunse el într-un târziu. Ar trebui să găsească armele Anticilor, să le descopere principiile de funcționare, iar apoi să le modernizeze. Dacă le surâde lor norocul mai întâi, s-ar putea să ajungă în posesia unor asemenea arme funcționale în circa șase luni.

— Deci nu în două săptămâni ?

— E absolut imposibil.

Scoțându-și Marea Ghioagă de Held, Feric țâșni brusc în picioare.

— Foarte bine ! spuse el hotărât. Atunci am decis ! Pregătiți sau nu, ne vom azvârli cu toată forța împotriva Zind-ului în următoarele zece zile și vom mătura toată murdăria aceea de pe fața Pământului înainte ca problema Focului să intre în discuție !

Ca la o comandă, Best, Bogel și Remler și chiar dolofanul Waffing săriră în picioare cu stacanele de bere în mână și scoțând foc pe ochi.

— Moartea Dominatorilor ! strigă Best.

— Trăiască victoria finală !

— Trăiască Heldon ! răcni Bogel.

— Un toast în cinstea gloriosului nostru Conducător, Feric Jaggar ! bubui Waffing ridicând stacana. Ceilalți Înalți Comandanți ciocniră cu el ; strigară cu toții „Trăiască Jaggar !" și băură berea cu înghițituri largi.

Feric simți o bucurie greu de stăpânit care alungă orice îndoială ce i-ar fi dat târcoale ; pentru a înălța un om sau un popor pe culmi supraumane de glorie și strălucire nimic nu era mai important decât lupta pe viață și pe moarte. Își ridică stacana de bere și propuse un toast :

— Pentru forța evoluției ! Pentru sânge și fier și pentru victoria totală a celui mai bine adaptat !

Urmărind exemplul lui Waffing, Înalții Comandanți chiuiră spontan și-și zobiră stacanele de bere izbindu-le de perete.

Feric nu se îndoia nici o clipă că victoria asupra Zind-ului depindea în primul rând de cucerirea fulgerătoare a întinselor zone petrolifere din sud-est. Dacă acest rezervor de petrol se afla în mâinile Zind-ului, puternica armată mecanizată a Heldon-ului ar fi fost inutilizabilă în

decurs de o lună de luptă din cauza lipsei de carburant, în timp cecapturarea terenurilor ar fi permis Heldon-ului să macine Zind-ul cu ajutorul blindatelor și a forțelor aeriene.

Din nefericire, problema aceasta trebuie să le fi fost cunoscută și Domilor. Prin urmare, singura cale care-i mai rămânea deschisă lui Feric era să simuleze un atac cu toate forțele în partea de nord, ca pentru a cuceri Bora, capitala Zind-ului ; dacă Dominatorii ar fi convinși că strategia Heldon-ului avea în vedere să câștige rapid războiul traversând partea de nord a Zind-ului și să captureze capitala, grosul forțelor lor putea fi blocat în partea nordică în efortul de a apăra Bora. În acest caz, o forță puternică formată din tancuri și unități de motocicliști, sprijinite de noile avioane cu reacție, putea interveni din sud și din est, plecând din Borgravia pentru a cuceri și ocupa terenurile petrolifere înainte ca Zind-ul să poată riposta eficient.

Cheia succesului acestei strategii era ca marșul Helder să capete credibilitate în ochii Domilor ; de aceea trebuia creată impresia unui atac total asupra fortăreței inamice la care să participe cea mai mare parte a armatei. Era sigur că se vor înregistra pierderi grele în lupte de o violență incredibilă, pentru că se aștepta o rezistență deosebită. La fel de sigur era că va fi nevoie de o dovadă spectaculoasă de fanatism și eroism din partea forțelor Helder. Tocmai din acest motiv, Feric știa că va trebui să conducă personal acest atac și să lase capturarea câmpurilor petrolifere în seama lui Waffing. Pe de altă parte, prezența lui ostentativă în chiar primele rânduri ale marșului împotriva Borei va da o notă suplimentară de credibilitate în ochii stăpânilor Zind-ului.

Prin urmare, atunci când primele raze ale răsăritului începură să lumineze cerul deasupra dealurilor vălurite din estul zonei centrale a Heldon-ului, Feric se instală nerăbdător alături de Best în tancul aflat în fruntea celei mai mari forțe armate pe care Heldon-ul o mobilizase vreodată, așteptând momentul plecării. Chiar în aceste momente, la o sută cincizeci de mile mai spre nord, două divizii de blindate Helder traversau fluviul Roul pe poduri din pontoane, în preajma orașului Lumb. Această forță mică fusese suplimentată cu sute de transportoare mo-

torizate, fără trupe de infanterie, cu intenția de a crea impresia unei armate mult mai numeroase ; în felul acesta Domii vor fi convinși că asaltul Helder principal se va da prin Wolack și vor porni în marș spre vest pentru a stăvili înaintarea. De aceea, atunci când adevăratul atac se va declanșa la o sută cincizeci de mile mai la sud, prin statul Malax, armata Helder va putea să cadă asupra flancului expus al hoardei, la circa o sută de mile în interiorul Zind-ului. Feric spera că această stratagemă cuprinsă în altă stratagemă va da și mai multă credibilitate strategiei lui, permițându-i în același timp să pornească războiul cu o manevră elegantă și cu o victorie răsunătoare asupra Zind-ului.

— Mai sunt două minute până la ora zero, Domnule Comandant ! anunță Best.

Feric încuviință tăcut din cap și privi prin oblonul deschis al tancului de comandă în spatele căruia se afla o armată care i-ar fi făcut până și pe Antici să se cutremure.

Șapte sute de tancuri negre cu roșu — majoritatea echipate cu noile aruncătoare de flăcări — formau o falangă de înaintare cu un front larg de cincizeci de tancuri. În spatele acestui zid de oțel și flancându-l pe ambele părți, erau două divizii complete de motociclete SS, iar apoi trei divizii de motociclete ale armatei regulate, care înconjurau sute de transportoare blindate și rapide, încărcate cu soldați, și camioane cu provizii. Forțele motorizate ale avangardei erau completate de patruzeci de blindate grele din vechea generație. O uriașă flotă aeriană având ca punct de plecare aerodromuri sigure din interiorul Heldonului, avea să acopere cerul la primele semne de rezistență serioasă. În urma trupelor motorizate se aflau un sfert de milion de infanteriști care vor intra mărșăluind în Zind, gata să-și aducă aportul în cazul unei bătălii de poziții și având ordin de la Feric să nu lase în picioare nici o construcție și să lichideze tot ce era viu. Fără nici o exagerare, tot ce însemna Zind avea să fie ras de pe fața Pământului !

— Domnule Comandant, încă un minut, anunță din nou Best când marginea superioară a soarelui se iți la orizont, scăldând dealurile joase în stacojiu și oranj, de parcă

ar fi anticipat bătălia ce avea să aibă loc în curând. Feric trase oblonul şi-l închise, îşi fixă centura de siguranţă, reglă microfonul, îl activă şi ordonă :

— Porniţi motoarele !

Urletul motoarelor ce se încălzeau fu acoperit cu totul de tunetul valurilor succesive de bombardiere şi avioane de luptă ce trecură la joasă înălţime pe deasupra uriaşei armate Helder şi apoi se ridicară spre cer.

Best făcu un semn din cap către Feric.

— Înainte ! strigă Feric.

Best acceleră şi, cu un zvâcnet puternic, tancul-comandant ţâşni spre est, iar pământul se cutremură sub greutatea armatei Helder care porni în urma lui. Către est se vedeau deja trâmbe de fum negru şi dens şi flăcări roşii şi înalte pe un front larg, pe măsură ce avioanele pulverizau fortificaţiile jalnice situate de-a lungul frontierei cu Malax. Câteva momente mai târziu se auziră bubuiturile prelungi şi reverberate ale exploziilor provocate de bombardament, în ciuda uruitului înfiorător al şenilelor, roţilor şi motoarelor.

Avioanele continuară să se rotească şi să danseze pe cer în timp ce Feric îşi conducea forţa neînduplecată tot înainte, peste dealuri lenеşe şi văi blânde, pulverizând tot ce-i stătea în cale şi ridicând în aer o adevărată furtună de praf. Bombele cădeau în valuri în timp ce forţa motorizată de atac uruia şi urla ca o avalanşă de oameni şi oţel, prăbuşindu-se dincolo de graniţă ; Feric avea impresia că-şi conducea trupele drept spre un zid alcătuit din valuri groase de fum şi explozii puternice.

Când tancul lui Feric ajunse la o milă sau două de acest infern groaznic, tunetul avioanelor se mai auzi o dată din cer când bombardierele în picaj zburară, val după val, spre bazele lor din vest, după ce-şi lansaseră cu precizie încărcăturile de bombe.

Câteva minute mai târziu, Feric îşi conduse forţele dincolo de graniţa Malax-ului, intrând într-un peisaj răscolit, mai presus de orice închipuire.

— Aşa trebuie să le fi apărut suprafaţa lunii strămoşilor noştri Antici, şopti Best.

Feric îl aprobă cu o mişcare a capului. Cât putea cuprinde cu ochii, pământul era sfârtecat şi răscolit de cra-

tere mari și fumegânde, presărat cu fragmente zdrențuite de piatră, metal și arbori ; fiecare centimetru de sol era răsturnat și dezgolit de parcă vreun plug gargantuan l-ar fi pregătit pentru semănat. Un lințoliu greu de fum înțepător dădea aerului o putoare chimică, desăvârșind astfel aspectul nelumesc al peisajului. Din pleava soldaților Malax nu se mai vedeau decât bălți sângerii pe ici și colo.

— Forțele aeriene și-au făcut perfect treaba ! exclamă Best.

— Da, Best, a început o nouă eră în arta războiului — trăsnete venite din ceruri, apoi o pătrundere irezistibilă a blindatelor, cei doi pumni necruțători ai Heldon-ului acționând într-o coordonare perfectă.

— Domnule Comandant, am impresia că era de ajuns un singur pumn ca să isprăvim cu Malax !

Feric râse strâmb, căci știa prea bine că uriașele hoarde ale Zind-ului nu vor fi spulberate din cer cu atâta ușurință. Noul stil de luptă pe care-l crease va fi testat până la ultimele consecințe. Aștepta cu încântare să-și arunce întreaga forță aeriană și blindatele împotriva Zind-ului, pentru că acestea era dușmanul croit pe măsura puterii distructive pe care o avea acum sub comandă.

Feric găsi că marșul nestingherit de-a latul Malax-ului fusese doar o încercare a răbdării ; nu avea nimic de văzut în afară de dealuri lenețe, petice de junglă canceroasă care, din pricina nivelului ridicat al radiațiilor, deveneau din ce în ce mai numeroase și mai întinse pe măsură ce armata înainta spre est, câmpii cu culturi chinuite și patetice, grajduri populate cu vite cu șase picioare sau porci înfiorător de grași, cu pielea pătată și bolnavă și ici-colo câte-un pâlc de colibe puturoase din lut. Despre rezistență organizată nici măcar nu putea fi vorba ; abia dacă văzuseră vreun malaxian, pentru că simpla prezență a norului de praf ridicat de armata Helder îi făcea pe corciți să se împrăștie cu mult înainte ca tancul lui Feric să-și facă apariția.

Serviciul de informații indicase că o modestă forță a Zind-ului ocupase regiunile estice ale Malax-ului ; Feric aștepta cu nerăbdare ca acești Războinici să fie primii

care să satisfacă pofta de luptă care creştea în fiecare suflet Helder. Aceştia nu-i vor oferi decât o rezistenţă trecătoare, dar se putea măcar anticipa că nu vor bate în retragere, ci dimpotrivă, vor lupta pe viaţă şi pe moarte.

De aceea, fură luaţi oarecum prin surprindere când primul semn al forţelor Zind-ului veni din aer.

Tancul-comandant al lui Feric ajunsese într-o zonă situată la mai puţin de şaptezeci de mile de graniţa cu Zind-ul ; aici peticele de junglă iradiată erau mai dese şi mai întinse decât suprafeţele de sol cotropite de ierburi mărunte. Vreme de aproape jumătate de oră cât aruncătoarele de flăcări ale tancurilor pârjoliseră aceste haznale de putreziciune genetică, din jungla bolnavă îşi luaseră zborul tot soiul de monstruozităţi : părăsi gigantice lipsite de penaj, cu patru picioare terminate cu gheare şi având carcinoame în locul pliscurilor, obscenităţi săritoare fără piele, târându-şi după ele organe pulsatile care se legănau în toate părţile, ogari şi porci plini de puroaie, precum şi nenumărate ori de mici dimensiuni care păreau a fi nevăstuici ori viezuri ori arici sau, mai degrabă, o amestecătură corcită din toate trei.

Prin urmare, nimic nu părea ieşit din comun când zăriră circa douăzeci de puncte în est, zburând spre armata Helder.

— Fără îndoială că e vorba de vreo pasăre care a suferit mutaţii groaznice, remarcă Feric şi, pentru că păreau mici şi lente, nu le acordă prea multă atenţie.

Peste câteva minute, însă, perspectiva suferi o schimbare bruscă : nicidecum mici şi încete, păsările erau iuţi şi uriaşe, pentru că apărură pe neaşteptate deasupra tancului.

— Ce orori greţoase ! strigă Best. Asta nu exprima nici pe departe adevărul. Creaturile aveau în primul rând aripi uriaşe, cu o deschidere de cincizeci de picioare, compuse dintr-un ţesut vâscos şi translucid, întins pe un cadru de oase subţiri. Sub aripi atârna un tors aproape primitiv acoperit şi el cu ţesut vâscos, prin care se vedea limpede cum pulsau organele interne. Nu se observau nici urmă de capete sau alte organe externe în afara unor saci enormi, umflaţi, care atârnau obscen de o parte şi de alta a corpului subţire.

Când monstruozitățile trecură în formație strânsă pe deasupra tancului în care se afla Feric, sfincterele din părțile inferioare ale uriașilor saci se deschiseră și un șuvoi nesigur de fluid verde și otrăvitor începu să cadă pe tancurile din spate. În momentul când această ploaie atinse plăcile de blindaj ale tancurilor, din metal se ridicară sfârâind nori denși de fum galben și respingător.

— Deschideți focul! strigă Feric. Deschise oblonul, înșfăcă pușca mitralieră și dezlănțui o ploaie de gloanțe într-una dintre ororî, făcând zeci de găuri în membrana vâscoasă a aripilor. Fără să scoată nici un sunet lighioana își strânse brusc aripile și sacii plesniră ca niște buboaie, împroșcând tancul de dedesubt cu o ploaie acidă, apoi se prăbuși la pământ, fiind imediat strivită sub șenilele zecilor de tancuri aflate în viteză. Tancul care fusese sub monstru scoase o trâmbă de fum înecăcios și păru să se dizolve.

— Încercați cu aruncătoarele de flăcări, ordonă Feric servanților din turela tancului său, în timp ce continua să tragă în monștri cu pușca mitralieră, doborând încă unul cu prețul unui alt tanc. Chiar în timp ce dăduse comanda, aerul de deasupra tancurilor Helder se învolbură de refalele de mitralieră. Alte șase creaturi își descărcară sacii și se chirciră, distrugând încă patru tancuri.

O limbă mare de foc țâșni o clipă mai târziu din aruncătorul de flăcări din turela tancului lui Feric și scăldă una dintre zburătoare într-o baie de combustibil arzând. Pasărea se făcu cenușă până să atingă solul, iar sacii cu acid explodară în aer, fără a produce distrugeri.

Văzând acestea, comandanții celorlalte tancuri puseră în funcțiune aruncătoarele de flăcări și pârjoliră încă șapte bestii, după care restul monstruozităților se rotiră în același timp, ca un stol de gâște, urcară spre soare și făcură cale întoarsă către est.

— Domnule Comandant, strigă Best, arătând către cer, deasupra formației de monstruozități care dispăreau la distanță. La cinci sute de picioare deasupra lor se afla o creatură zburătoare similară, dar în loc de saci cu acid, aceasta avea sub ea un fel de coș metalic, în care se putea distinge o formă umanoidă.

— Un Dom! exclamă Feric. Bineînțeles! Trebuia să existe un Dom ca să controleze bestiile! Vorbi în micro-

fon : Deschideți focul ! În coșul acela de sus e un Dom care încearcă să se îndepărteze !

Aerul se umplu de proiectile șuierătoare de tun, limbi de flăcări și de torente incredibile de gloanțe de mitralieră, dar în zadar. Lighioana zburătoare era în afara razei de acțiune a tuturor armelor, cu excepția tunurilor, însă cum distanța era prea mică, șansele unei lovituri directe cu un asemenea proiectil erau de una la un milion.

După câteva momente de foc dezlănțuit, Feric văzu că rezultatul nu putea fi decât o risipă de muniție, așa că ordonă forțelor sale să înceteze tragerea.

— Domnule Comandant, tot am distrus o mulțime de hidoșenii, spuse Best oarecum dezumflat, când zburătoarele deveniră din nou niște puncte la orizont.

— Dar nu pe cea care conta, Best, îi răspunse Feric. Fără îndoială că asta a fost mai mult o expediție de recunoaștere decât un atac serios. Acum Domul care le conduce va raporta în detaliu despre armata noastră.

— Asta n-o să le ridice moralul, remarcă Best cu vioiciune.

Auzind aceste vorbe, iritarea lui Feric dispăru ca prin farmec. Best era un destoinic camarad de luptă. Flăcăul acesta vedea întotdeauna partea bună a lucrurilor.

Atenționându-și toți oamenii de sub comanda lui să fie cu ochii în patru, Feric își conduse trupele spre est, către granița cu Zind-ul. În aceste momente forțele din zona de graniță a Zind-ului trebuie să fi fost în stare de alarmă și pregătite de acțiune, iar după câteva ore va fi alertată asupra situației reale și uriașa hoardă Zind din nord, care va porni spre sud. Se profila o mare bătălie ; era însă esențial ca ea să se desfășoare cât mai la nord posibil și neapărat în interiorul Zind-ului.

Prin urmare, Feric și armata lui făcură un arc spre nord ; de vreme ce apărătorii granitei fuseseră spulberați, ar fi fost posibilă penetrarea pe o adâncime de câteva sute de mile în Zind către Bora înainte ca masiva hoardă Zind venind dinspre nord să poată face o întoarcere pentru a bloca înaintarea. Nu trebuia pierdută nici o clipă prin angajarea de lupte cu forțele Zind de la granița cu Malax ;

orice oră de întârziere va îndepărta marea confruntare de la porțile Borei. Nedorind să lase nimic la voia întâmplării, Feric ordonă un atac aerian executat de cincizeci de avioane pentru a pava drumul spre Zind cu leșurile sfârtecate și echipamentele sfărâmate ale apărătorilor.

Jumătate de oră mai târziu, zece formații de câte cinci avioane zvelte și negre de bombardament în picaj trecură vuind pe deasupra armatei Helder, se înclinară pe o aripă în semn de salut și se îndreptară spre est, dicolo de dealurile joase acoperite de junglă fetidă și iradiată. Înainte ca avioanele să fi dispărut după dealuri, se auzi un șuierat neașteptat și câteva proiectile explodară, aruncând în aer pământ, iarbă și fum, la nici măcar trei sute de iarzi în fața tancului lui Feric.

— Artilerie Zind ! exclamă Best cu surprindere.

Uitându-se spre est și ridicând ușor ochii, Feric zări un minuscul punct negru sus, pe cer. Fulgerător, intră în legătură radio cu comandantul avioanelor.

— Un avion-spion al Zind-ului se află deasupra noastră ! Trimite un avion înapoi pentru a-l doborî. Trimite și un avion deasupra hoardei Zind pentru a comunica tunarilor noștri distanțele și pozițiile dușmanului.

— Am înțeles, Domnule Comandant ! Trăiască Jaggar !

În fața tancurilor erupse un nou baraj de proiectile, de astă dată cu câteva zeci de iarzi mai aproape. Apoi, dinspre est, de la marginea orizontului, Feric zări o fulgerare întunecată apropiindu-se cu viteză. Un alt baraj căzu și mai aproape, azvârlind fragmente de pietriș asupra blindajului tancului lui Feric. Strălucirea întunecată deveni din ce în ce mai mare până se transformă într-un avion Helder de luptă și bombardament ; aparatul descrise un arc către soare, apoi se năpusti în picaj aproape vertical la zburătorul Zind. Feric putu să vadă licărirea portocalie a gloanțelor de mitralieră ale avionului ; imediat, perfidul aparat din Zind scoase fum și se prăbuși ca un bolovan. Avionul de luptă trecu vuind la mică înălțime pe deasupra armatei Helder, execută un tonou precis pentru a sărbători victoria, apoi făcu o întoarcere de o sută optzeci de grade și se îndreptă spre bătălia dezlănțuită în est. O ploaie de proiectile ale Zind-ului sfârtecară pă-

mântul la circa trei sute de iarzi de tancul lui Feric, fără a provoca distrugeri.

— Best, acum tunarii Zind-ului sunt orbi, constată Feric. Mărim viteza cu cinci mile pe oră şi schimbăm direcţia cu cinci grade către sud ; după aceea porcii or să tragă în fantome.

O clipă mai târziu, avionul-spion Helder transmise coordonatele prin radio. Feric văzu scăpările exploziilor ce luminau cerul la marginea zării şi trâmbe de foc în locurile în care bombardierele în picaj pisau duşmanul.

Apoi întregul univers păru să se cutremure de vuietul canonadei pe care o dezlănţuiră cele şapte tancuri Helder trăgând în aceeaşi cadenţă. Canonada era vizibilă ca un roi de meteoriţi din oţel, despicând cerul în drumul lor fulgerător spre est. O clipă mai târziu, cerul de dincolo de dealuri se transformă într-o uriaşă aurora de flăcări şi fum negru şi dens. Abia după aceea se auzi duduitul îngrozitor al exploziilor, dar şi acesta fu acoperit de urletul gargantuan al următorului baraj.

Trăgând într-o cadenţă de un proiectil pe minut, tancurile Helder înaintară cu cincizeci de mile pe oră, trecând prin jungla iradiată, strivind ierburiile albastre şi lipsite de viaţă sub şenile, ca o forţă implacabilă de foc, oţel şi carne care făcea prăpăd în faţă şi lăsa totul devastat în urmă. La scurt timp după aceea, Feric îşi conduse masiva forţă de penetrare peste ultimul deal şi, ajuns pe culmea lui, văzu deodată Războinicii Zind-ului în valea de dedesubt.

Hoarda Zind-ului fusese deja sfărâmată şi împrăştiată în dezordine. Creasta unui deal îndepărtat era un adevărat cimitir fumegând de blindate şi care-de-luptă zdrobite şi contorsionate. Probabil că în vale se aflaseră vreo zece mii de Războinici desfăşuraţi în rânduri lungi ca să dea piept cu forţele Helder. Mai toate aceste creaturi scârboase fuseseră transformate într-un vălmăşag de bucăţi, hâlci însângerate de carne care, prin petele mari de roşu-rubiniu, dădeau puţină culoare acelui peisaj cenuşiu şi lunar, înţesat cu găuri provocate de explozii şi cratere în locurile în care căzuseră bombe. Dintre giganţii de zece picioare rămaşi în viaţă, majoritatea alergau bezmetici în toate direcţiile, descărcându-şi puştile în aer ca turbaţii,

stropindu-ş tovarăşii cu urină gălbuie şi cu miros muşcător lovindu-i cu pumnii pe cei din jur, grohăind şi scoţând sunete nearticulate, pentru că valea era presărată cu epavele arse a zeci de care-de-luptă ai căror Domi-controlori deveniseră doar cadavre carbonizate.

Un ultim grup de cinci bombardiere în picaj trecu vâjâind, slobozind încărcături în mijlocul unei formaţii de Războinicii solizi şi goi-puşcă, luară brusc înălţime când bombele explodară şi apoi se alăturară camarazilor lor care se îndreptau spre bazele din Heldon. Una dintre aceste ultime bombe căzu pe un car-de-luptă rămas întreg transformându-l pe Domul aflat în el în atomi. Instantaneu, Războinicii aflaţi în jurul carului într-o formaţie strânsă şi ordonată rupseră rândurile şi porniră să gonească fiecare în cerc, ciocnindu-se unii de alţii la fiecare rotire, doborându-se reciproc cu focuri de puşcă, scăpându-se pe ei, zvârcolindu-se, salivând abundent şi bolborosind fără noimă.

Apoi, uriaşa armată de tancuri Helder negre cu roşu ţâşni în josul pantei, toate tancurile având turnurile îndreptate înainte şi trăgând o salvă de baraj cu proiectile explozive, spulberă în aer mii de giganţi demaţi şi-i transformară într-o ploaie de carne şi sânge. După încă două salve pustiitoare, Feric îşi conduse trupele drept în norul învolburat de praf de puşcă, colb răscolit, pământ sfărtecat şi carne. Mitraliere deschiseră focul cu un clănţănit asurzitor, iar aruncătoarele de flăcări scuipară jeturi de petrol incendiar către duşmani.

Feric apăsă pe trăgaciul puştii lui mitralieră şi-l ţinu aşa până când arma începu să tremure şi să ţipe în mâinile lui întocmai ca o vietate. În haosul acela în fierbere nici nu avea rost să ţintească în ceva anume. Tancul înota printr-o mare de creaturi goale şi uriaşe, cu capetele minuscule practic fără faţă, cu braţe cât trunchiurile de copac. Monstruozităţile acelea înnebunite trăgeau cu puştile în aer, loveau orbeşte orice mişca în raza de acţiune a ghioagelor, încercau să-i apuce cu ghearele pe semenii lor sau chiar să se agaţe de plăcile blindajului tancurilor, scuipând şi scâncind. Totul semăna cu o cădere într-un uriaş cuib de vipere înfuriate.

Zidul de tancuri Helder înainta la adăpostul unui fluviu de flăcări și a unui răpăit gigantic de mitraliere, strivind și împingând această uriașă turmă de protoplasmă descreierată, dezlănțuită și slinoasă. Războinicii ardeau ca niște lumânări de seu, urlând, urinându-se și incendiindu-și tovarășii în zbaterea lor disperată, umplând aerul cu mirosul dulce grețos al cărnii pârjolite. Creaturile pestilențiale se prăbușeau sub gloanțele mitralierelor de pe tancuri ca niște spice secerate și erau transformate într-un terci însângerat sub șenilele de oțel ale necruțătoarelor forțe Helder.

Tancul lui Feric ajunse pe versantul opus al văii în mai puțin de cinci minute, urmat de uriașa falangă de tancuri. În urma lor, rămase un șanț mare și fumegând, înțesat de stârvurile zdrobite, sfârtecate și arse a zece mii de Războinici, doar o pată uriașă de carne și sânge, făcută una cu pământul răscolit și mușcat de explozii. Nesfârșitul val de soldați pe motociclete care trecu în urlet de motoare în urma tancurilor nu mai avu de curățat terenul de supraviețuitori sau dușmani. Sub atacul copleșitor al forțelor aeriene și al blindatelor Helder, cei zece mii de Războinici ai Zind-ului care păzeau granița cu Malax fuseseră spulberați și transformați într-o grămadă de oase pulverizate și sânge scârbos.

Best se întoarse spre Feric. Ochii lui albaștri străluceau.

— Domnule Comandant, spuse el, acesta e cel mai măreț moment din viața mea. Sunt fericit că am luptat alături de tine în această bătălie glorioasă!

Feric îl bătu pe umăr.

— Asta nu-i nimic în comparație cu ceea ce ne așteaptă, spuse el. Cu toate acestea, sufletul lui vibra de bucurie gândindu-se la modul în care oastea Svasticii pătrunsese în cele din urmă în Zind : învești mântată în glorie și triumf total.

Zind-ul oferea un peisaj de coșmar. Suprafețele vaste și putregăioase de junglă purpurie, atinse de radiații care cotropiseră pământul asemenea unor carcinoame informe, alternau cu zone râioase de teren pietros erodat, sărăcăcios.

și otrăvit, pe care nu putea crește nici măcar cea mai abjectă formă de vegetație, fie ea și cu mutații. Ici și colo se vedeau petice de iarbă cenușie sau rânduri răzlețe de plante de cultură ce suferiseră asemenea mutații încât erau de nerecunoscut, dar luptau cu disperare să supraviețuiască pe pământul pustiit și pârjolit și în jungla pestilențială.

Aceste culturi jalnice erau îngrijite de același soi de adunătură diversă care alcătuise și țărănimea, acum dispărută, din Wolack și Borgravia — Piei-Albastre, Fețe-de-Papagal, pitici cu tot felul de diformități, giganți cu membre ca ale păianjenilor, semi-oameni cu cancere ale pielii, Oameni-Broască ; șleahta obișnuită de mutanți respingători. Cu toate acestea, spre deosebire de gunoaiele din teritoriile cucerite, sclavii din Zind nu o rupeau la fugă, ci opuneau rezistență — inutilă, ce-i drept — încercând să oprească năprasnica forță Helder cu securi, bâte, pietre și, uneori, cu arme de foc. Nu încăpea nici o îndoială că fiecare grup de ferme era țintuit fără putință de scăpare în rețeaua de dominanță a Domului local ; gloatele de mutanți se azvârleau sub șenilele tancurilor nu din propria lor voință, ci împinși la acest gest printr-un ordin psihic. O zbatere zadarnică, pentru că fiecare părticică de teren arabil și de junglă infestată de radiații ce stăteau în calea uriașei armate era purificată prin foc ; forța Helder pătrundea tot mai adânc în câmpia vestică din centrul Zind-ului, lăsând în urmă o dâră de foc largă de zece mile și lungă de zeci și zeci de mile, care arunca văpăi precum corpul unei imense săgeți de flăcări, cu vârf oțelit și ascuțit.

Armata Helder trecu vuind prin Zind toată după-amiaza și toată noaptea, fără să întâlnească nici o rezistență mai serioasă. Hoarda Zind însărcinată cu apărarea acestei regiuni era acum o masă însângerată de carne până în adâncul teritoriului, pacificat acum de către infanteria Helder care avansa mereu. De fapt, granița Heldon-ului era situată pe botul tancului lui Feric, în timp ce acesta pătrundea în forță în teritoriul Zind-ului cu viteza de patruzeci de mile pe oră.

Avioanele de recunoaștere raportaseră că nu existau forțe semnificative desfășurate între armata Helder și marea

hoardă Zind situată la o sută de mile mai spre nord și care în aceste momente se întorsese și pornise spre sud pentru a-i înfrunta pe cuceritori pe un front larg. Feric aprecie că marea bătălie va începe la scurt timp după crăpatul zorilor, la circa patru sute de mile în interiorul Zind-ului și la cinci sute de mile de Bora ; la răsăritul soarelui își va îndrepta armata spre nord, pentru a răspunde contraatacului Zind.

Val după val, fortărețele zburătoare se îndreptau spre nord, lovind puternic în hoarda Zind care înainta. Piloții raportaseră că această forță gargantuană depășea numeric armata Helder, proporția fiind de aproape zece la unu. Deși avioanele Helder doborâseră fortărețele Zind până la ultima, curățind astfel aerul și putând zbura acum fără grijă pe deasupra forțelor Zind, uriașele zburătoare mutate planau în preajma hoardei ca niște roiuri de insecte veninoase. Pe lângă obișnuiții Războinici, care-deluptă și blindate, avioanele de recunoaștere identificaseră câteva sute de tancuri, piese de artilerie la care erau înhămați Trăgători și mari trupe de Războinici care păreau carecum diferiți față de varietatea cunoscută. Într-adevăr, Zind-ul pusese în mișcare o forță fără precedent ; de bătălia care urma să aibă loc atârna viitorul lumii.

Primele raze ale zorilor luminară un peisaj înfiorător. În această zonă nu creștea nimic în afara peticelor putrede și puhave de junglă irădiată. În pământul contaminat și neproductiv fuseseră săpate iazuri gigantice ; acestea erau năpădite de o spumă vâscoasă verde-cenușie care se procesa, fără îndoială, pentru a deveni hrana sclavilor. Duhoarea acestor locuri cotropite de alge era de nesuportat, nedeosebindu-se prin nimic de cea a unei haznale deschise. Printre iazuri se vedeau îngrădituri răzlețe și rudimentare din lemn, în care se aflau închise de-a valma tot soiul de animale cu mutații genetice respingătoare : porci umflați și lipsiți de picioare care se târau prin noroi ca niște viermi uriași și albicioși, vite cu șase picioare ce aveau capete minuscule și primitive și cloace din care se scurgea un lichid lipicios verde-cafeniu, capre purpurii fără blană, ale căror ugere indecente atârnau în glod, păsări acoperite cu o crustă cleioasă de mucus verzui în loc de pene.

Sclavii care aveau în grijă aceste imitații perverse de ferme semănau cu mediul în care trăiau ; Feric nu avusese încă nefericirea de a vedea o adunătură de mutanți mai grețoși. În locurile acestea, creaturi de teapa Fețelor-de-Papagal sau a Oamenilor-Broască reprezentau modele exemplare de virtute genetică ! Lighioanele fără piele, acoperite cu scursori roșiatice prin care se puteau vedea pulsând vase de sânge albăstrui erau o priveliște obișnuită, la fel ca și bipedele verzi cu ochi de insectă, lipsiți de orice expresie și brațe terminate cu ciorchini de tentacule. Mutanți cu piele de broască, plină de negi, cu buze monstruoase și spongioase, predominau alături de mușuroaie de lațe negre și sârmoase, prin care nu se putea zări nimic altceva decât ochii roșii și injectați și gurile băloase, lipsite de buze.

Cu toate că timpul era un element prețios, Feric încetini ritmul de înaintare pentru a fi sigur că aceste grozăvii vor fi sfârtecate în bucăți, arse sau strivite până la ultima sub șenilele tancurilor și că fiecare iaz acoperit de spuma putreziciunii va fi aruncat în aer cu ajutorul explozivilor purificatori.

Feric se simți din nou curat abia după ce tancul său părăsi această zonă oribilă și pătrunse pe o câmpie unduitoare, de un cenușiu dezolant, lipsită de viață.

— Nici nu-mi vine să cred că astfel de orori pot exista chiar și în Zind, îi spuse el lui Best. Cum de le suportă Dominatorii ?

Chipul lui Best era palid, iar buzele îi tremurau.

— Nu-mi dau seama, Domnule Comandant. Până și celulele strigă îngrețoșate de o asemenea priveliște.

— De ajuns ! hotărî Feric. Să punem capăt odată pentru totdeauna acestei mizerii. Best, ne îndreptăm spre nord ! A sosit vremea să zdrobim putreziciunea Zind-ului cu toată puterea armatei Helder !

Curând orizontul se lumină spre nord de flăcări roșiatice, pe un front larg, și un giulgiu de praf și fum negru și dens se ridică deasupra dealurilor cenușii, ca un nor monstruos aducător de furtună, învăpăiat de sclipirile intermitente ale exploziilor de bombe. Fără îndoială că hoarda Zind-ului zărise norul de praf ridicat de marșul

armatei Helder — în cele din urmă, cele două forţe implacabile se vedeau faţă în faţă.

În timp ce zidul de blindate Helder se năpustea spre hoarda Zind care înainta, un avion de recunoaştere transmitea în mod continuu coordonatele actualizate, iar pământul se zguduia de vuietul tunurilor de pe tancuri, când proiectilele cu mare forţă explozivă brăzdau cerul plumburiu şi cădeau sfârtecând vrâjmaşii. Proiectilele Zind-ului se prăbuşeau în mijlocul armatei Helder, sfărâmând tancurile în bucăţi, cu străfulgerări de flăcări strălucitoare şi umplând aerul cu fragmente şi sfărâmături de motociclete. Bombardierele Helder în picaj se vedeau limpede acum deasupra şirului de înălţimi, năpustindu-se aproape vertical cu viteze încredibile, slobozindu-şi încărcăturile mortale şi apoi ţâşnind spre cer fără a fi atinse de suflul exploziilor. Sute de astfel de fortăreţe neînfricate umpleau cerul — intrând în picaj, săgetând aerul, planând, dezlănţuind asupra duşmanului o ploaie a morţii, asemenea unor vulturi ai răzbunării.

— Uite-le că vin, Best ! strigă Feric, observând mişcarea duşmanului.

Dinspre nord se apropia plutind un stol gigantic format din aproape o sută de monstruozităţi zburătoare, cu aripile nembranoase strălucind umed, urmărite îndeaproape de peste zece avioane Helder care trăgeau cu toate mitralierele de la bord. Câteva momente mai târziu, bătălia aeriană se desfăşura exact deasupra. Din sacii umflaţi ai creaturilor acidul curgea şiroaie, azvârlind în aer, la atingere cu metalul tancurilor, nori de fum gaben şi înecăcios. Zburătoarele se chirceau şi explodau în cădere, în timp ce gloanţele înroşite ale avioanelor Helder le sfârtecau în bucăţi.

Nu era însă momentul pentru a contempla bătălia aeriană deoarece o clipă mai târziu se văzu şi marea hoardă a Zind-ului năvălind direct spre blindatele Helder aflate în marş ; Best lăsă să-i scape un strigăt dezarticulat de uimire amestecată cu ceva vecin groazei.

Armata Zind-ului umplea tot câmpul vizual al lui Feric dinspre est spre vest şi acoperea spre nord toată întinderea cenuşie şi dezolantă cât putea cuprinde cu ochii. O linie de hărţuială formată din Războinici uriaşi

și musculoși, sprijinită de rânduri de rezervă mărșăluia înainte de-a lungul unui front prea larg pentru a i se putea vedea capetele ; printre componenții liniei de giganți înalți de zece picioare erau dispuse tancuri de culoare verde mat care, ca model, nu se deosebeau prea mult de cele Helder. În urma acestui front veneau mii de care-de-luptă remorcate de Trăgători aflați în mijlocul unei adevărate mări de Războinici care păşeau neînfricați într-o cadență perfectă. Departe, în urmă, în spatele pieselor de artilerie remorcate de Trăgători, a camioanelor și a blindatelor mari, se distingeau ca prin ceață gloate uriașe de Războinici care păreau să înainteze cu mișcări dezordonate asemenea furnicilor-soldați, dar având o direcție comună. Cerul de deasupra acestei hoarde monstruoase era înțesat de avioane Helder și de zbruătoare Zind ; norii denși de praf clocoteau pretutindeni. Porțiuni din hoardă deveniseră adevărate infernuri de flăcări ; nenumărați Războinici scăpați de sub control năvăleau și țâșneau dementi printre șirurile ordonate ale dușmanilor. Barajul continuu de proiectile dezlănțuit de la o distanță atât de mică de care-de-luptă, tancuri, blindate mari și artilerie începu să producă pierderi în rândul tancurilor Helder.

În timp ce armatele se apropiară la mai puțin de o sută de iarzi una de alta, Feric văzu că fața lui Best înghețase într-o expresie hotărâtă, ca o mască de luptă.

— Dispersați-vă ! ordonă el comandanților de tancuri; spațiile dintre tancurile Helder se măriră și în ele se revărsară trupele de motocicliști. Feric apăsă până la fund pe trăgaciul puștii lui mitralieră și urlă în microfon : „Trageți foc continuu !", în timp ce arma lui scuipa moarte înspre hoarda năvălitoare. Tancurile își coborâră țevile tunurilor și traseră o salvă distrugătoare de proiectile explozive în rândul întâi al hoardei Zind-ului, declanșând în aer o avalanșă de pământ, carne și fragmente de metal.

Apoi cele două armate se ciocniră și se încleștară cu un zgomot asurzitor de metal zdrobit și carne strivită. Tactica de luptă a Zind-ului nu se schimbase, numai că uriașii Războinici care mărșăluiau în cadență, în valuri nesfârșite, erau acum înarmați cu arme automate. Valul de gloanțe pe care îl despica armata Helder răpăia ino-

fensiv pe blindajul tancurilor, însă provoca mari pierderi trupelor de motocicliști care goneau cu viteză maximă direct spre miezul luptei, cu un dispreț eroic față de propria lor viață.

Aruncătoarele de flăcări inundară hoarda în marș a Zind-ului cu petrol în flăcări ; mii de creaturi deveniră torțe urlătoare, care continuau să meargă înainte până erau sfârtecate în bucăți de gloanțele mitralierelor Helder și terciuite sub șenilele tancurilor, credincioase până și în chinurile morții față de comenzile psihice ale Dominatorilor.

Tancurile Zind-ului continuau să înainteze, trăgând cu tunurile chiar prin trupurile propriilor soldați pentru a distruge tancurile Helder. Continunând să tragă cu mitraliera în îmbulzeala de roboți protoplasmatici ce împresuraseră tancul său, Feric emise ordine precise către comandanții de tancuri :

— Trageți cu tunurile la nivelul solului ! Distrugeți cu orice preț tancurile dușmanului !

Tunurile tancurilor Helder bubuiră sfidătoare ; proiectilele trecură prin aglomerarea de trupuri, descompunând în atomi tancurile Zind-ului. După toate probabilitățile, în aceste tancuri se aflau Dominatori pentru că, pe măsură ce erau distruse, Războinicii din formațiile liniei întâi deveniră brusc niște animale indisciplinate, pline de bale, turbând în chiar iureșul bătăliei și sporind haosul și așa incredibil.

Împreună cu Best, Feric se găsea într-un univers de luptă încrâncenată, o lume ticsită de Războinici care țâșneau mereu înainte, trăgând cu automatele, rupându-și degetele de blindajul de oțel al tancurilor în încercarea de a le opri, devenind torțe vii și fiind transformați într-o pastă groasă și roșie sub șenile. Nările lui Feric erau asaltate de miasma cărnii pârjolite, amestecată cu izul amețitor al prafului de pușcă. Urechile îi erau asurzite de duduitul, clănțănitul și vacarmul necontenit ale pieselor de artilerie, tunurilor și motoarelor, de țipete, gemete, icneli și scâncete. Carnea îi era o prelungire firească a mitralierei pe care o mânuia ; gloanțele păreau să țâșnească într-un jet de foc din străfundurile ființei lui, putea simți cum ele pătrundeau și sfârtecau carnea Răz-

boinicilor care se prăbușeau în fața armei lui dezlănțuite. Prin vibrațiile tancului în mișcare putea simți trupurile strivite sub șenile.

Aruncă o privire scurtă spre Best ; tânărul erou făcea corp comun cu comenzile tancului și cu mitraliera. Chipul lui căpătase un aer de hotărâre oțelită ; ochii lui albaștri reflectau un extaz sălbatic și neînduplecat. Ochii li se întâlniră o clipă și se uniră în uniunea camaraderească a bătăliei, amândoi transfigurați și învăluiți într-o aură roșiatică ce venea de dincolo de timp și de epuizare. Prin metalul tancului, arma comună pe care o împărțeau, sufletele părură să se atingă și să se topească unul în celălalt, vreme de o clipă, în credința comună mai mare care era voința rasială. Toate acestea se petrecură cât ai clipi din ochi ; ființele lor nu-și uitară nici o secundă misiunea sacră ce-o aveau de îndeplinit.

Actele individuale de eroism ale miilor și miilor de soldați Helder se topeau într-o epopee rasială eroică a fanatismului supraomenesc și a gloriei transcendente. Motocicliștii SS îmbrăcați în haine negre din piele se azvârleau drept spre tunurile dușmanului, sfărâmând picioare păroase și puturoase și zdrobind Războinici cu mașinile lor, ucigând zeci de monștri cu ghioagele, chiar în timp ce gloanțele le sfârtecau carnea. Tancurile Helder le izbeau pe cele ale Zind-ului, le răsturnau și le incendiau cu aruncătoarele de flăcări. Bombardierele în picaj azvârleau moarte asupra vrăjmașului ; avioanele avariate plonjau în mod deliberat direct pe tancurile sau carele-de-luptă ale Zind-ului, dispărând într-o vâlvătaie strălucitoare de glorie. Soldații din infanteria motorizată săriră din camioane și se năpustiră în grabă în focul luptei, val după val, pierind cu zecile și cu sutele, dar târând după ei, în moarte, mii și mii de Războinici.

Credința mistică atinsă de Feric și de eroicele lui trupe și voința rasială comună erau totale ; armata Helder lupta ca un singur organism având voința lui Feric Jaggar în loc de inimă. Nici nu om nu mai era preocupat de propria lui viață sau siguranță ; teama și epuizarea deveniseră noțiuni necunoscute.

Încet, pas cu pas, armata Helder își croi drum înainte, cu toată opoziția și forța uriașei hoarde a Zind-ului. Pri-

mele rânduri ale hoardei fuseseră transformate într-o turmă dementă de monstruozități smintite și cu ochii injectați care vărsau, scoteau sunete dezarticulate, scuipau, se scăpau pe ele și alergau complet înnebunite, azvârlindu-și trupurile greoaie și goale-pușcă asupra tancurilor de oțel, țâșnind direct spre țevile automatelor Helder, măcelărind soldați Helder și semeni de-ai lor fără a mai alege. Pretutindeni se ridicau flăcări înalte, iar aerul era un nor uriaș de fum grețos. Fiecare tanc Helder, fiecare erou uman, era acoperit de o crustă groasă formată din sângele dușmanilor. Feric simți cum voința rasială îi alerga prin trup, prin mușchi, și țâșnea prin țeava înroșită a mitralierei dezlănțuite. El însuși era o armă stăpânită de ceva aflat deasupra lui. Sutele de tancuri și sutele de mii de oameni care rupeau inamicul în bucăți însângerate erau prelungiri ale propriei lui ființe, ale degetelor lui, ale brațelor lui, pseudopode, tot așa cum și el însuși era cea mai aleasă expresie a voinței rasiale a poporului său. Împreună, acest uriaș organism *era* Heldon-ul, speranța lumii, rasa supremă a destinului, care-și croia drum prin organele vitale ale josnicului ei dușman rasial.

Incredibilul măcel continuă întreaga noapte, până a doua zi. Așa cum era una cu organismul unic al armatei sale, Feric putea simți în adâncul lui că forțele Helder își făceau drum la nord și la est, pătrunzând spre Bora. Asemenea unor organe proprii de simț, avioanele de recunoaștere anunțară că flancurile îndepărtate dinspre est și vest ale uriașei hoarde a Zind-ului închideau calea trupelor Helder ca pseudopodele retractile ale unei amoebe mari.

— E greu de spus dacă suntem învăluiți sau dacă tăiem hoarda în două, remarcă Feric, adresându-se lui Best.

— Domnule Comandant, sunt în legătură radio cu Waffing !

— Vreau să-l ascult prin stația tancului.

Vocea puternică a lui Waffing făcu tancul să vibreze ; în fundal Feric putea auzi zgomotele bătăliei.

— Domnule Comandant, am ajuns la câmpurile petrolifere și am intrat în luptă cu dușmanul. Sper să pot raporta capturarea obiectivului cel târziu în noaptea asta.

— Bună treabă, Waffing! spuse Feric. Acum trebuie să închei transmisia: după cum poți auzi, și noi participăm la o acțiune!

Apelul lui Waffing îi oferise un scurt răgaz lui Feric. Probabil că manevrele de flancare din partea Zind-ului nu erau decât o încercare de a ocoli obstacolul pe care armata Helder i-l ridica în față, astfel încât să-și întărească forțele mai mici și copleșite care apărau pozițiile-cheie din zona petroliferă. În cazul acesta, ele trebuiau contracarate cu orice preț!

Acționând contrar instinctelor sale de luptător, Feric transmise prin radio ordinul de redesfășurare a forțelor sale pe poziții defensive; la sudul hoardei Zind trebuia stabilită și păstrată o linie de apărare care să nu poată fi nici ocolită, nici străpunsă. Hoarda trebuia ținuită locului până când Waffing își va îndeplini misiunea și se va alătura grosului armatei Helder.

Prin urmare, în spatele unui scut format din tancuri și mitraliere, infanteria Helder se desfășură de-a lungul unui front larg de o milă mai spre sud, instalând tunuri, aruncătoare de mine, obuziere, săpându-și tranșee și gropi individuale și unind ambele capete ale liniei de apărare cu o divizie alcătuită din trupele SS cele mai fanatice. După realizarea acestei operațiuni, trupele de motocicliști din prima linie încetară lupta și se regrupară în spatele fortificațiilor protejate de tancuri care se retraseră ultimele înapoia zidului creat de propriile lor tunuri și mitraliere.

Abia după ce se încheiaseră aceste manevre și tancurile se aflau la loc sigur în spatele unor întărituri de pământ, Feric își îngădui un răgaz pentru a analiza situația strategică. Aruncând o privire prin oblonul deschis al tancului, el văzu că hoarda Zind-ului nu venise pe urmele armatei Helder care bătuse în retragere, întrucât toată linia frontului Zind era o zonă de dezastru și haos. Până și de la distanță putea vedea obstacolul greu de depășit, format din cadavre ciopârțite, care zăgăzuia frontul spre nord de-a lungul liniei de luptă, pe o adâncime de câteva

mile. Dintre tancurile Zind-ului, doar câteva mai erau în acțiune, iar bombardierele Helder în picaj se pregăteau să le scoată și pe acestea din luptă. În spatele marelui zid format din Războinici uciși se afla o învolburare haotică de Războinici scăpați de sub control care păreau un roi uriaș de furnici ucigașe înnebunite. Departe, în urma acestui vălmășag de forță dementă, se vedea o mare nesfârșită de trupe mai disciplinate. Cât privește artileria Zind-ului, ea fusese redusă complet la tăcere de către forța aeriană Helder și aceleași neînfricate aparate negre și zvelte curățaseră cerul de vermina Zind.

Atât trupele de motocicliști, cât și infanteria Helder, suferiseră pierderi destul de grele, însă artileria rămăsese aproape intactă, nefiind pierdute decât cincizeci de tancuri, iar forța aeriană era practic neatinsă. Se consumaseră cantități considerabile de muniție și de carburant, însă această problemă avea să se rezolve prin sosirea întăririlor din partea lui Waffing.

— Misiunea noastră este limpede ca lumina zilei, îi spuse Feric lui Best. Până la sosirea trupelor lui Waffing trebuie să păstrăm poziția actuală cu orice preț.

Best nu se arătă prea entuziasmat de această misiune.

— Domnule Comandant, aș prefera să continuăm atacul împotriva dușmanului, indiferent de rezultatul luptei, decât să păstrăm o linie defensivă, chiar dacă ea este de netrecut, spuse Best.

Feric îl aprobă cu o mișcare din cap ; tot astfel simțea și el în adâncul sufletului și aceasta era o atitudine potrivită pentru un soldat Helder. Cu toate astea, exista momente când binele Patriei îți cere să renunți la îndeplinirea unor dorințe dragi. Fără îndoială că și trupele erau nefericite de această desfășurare pe poziții defensive. Trebuia făcut ceva pentru menținerea unui moral ridicat.

Pentru a menține înflăcărarea trupelor sale, Feric își părăsi tancul, îmbrăcă o uniformă neagră proaspăt călcată și o mantie stacojie impecabilă și execută un tur de inspecție a liniilor, călare pe motocicleta neagră și cromată a unui erou SS căzut la datorie, iar Best îl urmă pe

o altă motocicletă. Comandantul de Oțel, cu mânerul argintiu și gros și cu impunătorul cap bine lustruit sclipind în soare, era purtat în așa fel încât să fie văzut.

Deși aceste trupe luptaseră cu o ferocitate neostenită vreme de două zile fără să doarmă, toți soldații nu aveau dorință mai fierbinte decât să se arunce din nou asupra dușmanului. Această hotărâre fanatică se putea citi în ochii lor arzători, în grija iubitoare pe care-o manifestau față de armele lor chiar și în timpul odihnei, din promptitudinea și precizia cu care executau salutul, din înflăcărarea cu care strigau „Trăiască Jaggar!" și din ovațiile spontane care izbucneau de fiecare dată când barajul de artilerie Helder lansa proiectilele mortale, care șuierau pe deasupra capului și explodau în mijlocul rândurilor inamicului.

După circa jumătate de oră de inspecție, de-a lungul frontului Zind se produse o vastă mișcare de înaintare.

— Domnule Comandant, ce s-a întîmplat?

— Se pare că suntem din nou pe punctul de a ne potoli setea de sânge, răspunse Feric.

Războinicii își croiau drum prin grămezile de leșuri ale tovarășilor lor și, val după val, traversând țara nimănui, veneau în goană către linia Helder, cu automatele scuipând foc.

Feric își fixă pușca mitralieră în locașul de tragere; de-a lungul întregii linii de fortificații Helder, tunurile de pe tancuri și piesele de artilerie își îndreptară țevile către marea de dușmani ce năvăleau și barajele aprige de proiectile explozive sfârtecară creaturile în bucăți, în timp ce un lanț nesfârșit de bombardiere în picaj făceau goluri uriașe în formațiile de sprijin.

Uriașa hoardă intră curând în raza de acțiune a mitralierelor și a aruncătoarelor de flăcări.

— Deschideți focul! bubui vocea lui Feric.

De-a lungul întregii linii de apărare, sute de mii de mitraliere deschiseră imediat focul. Războinicii din primul rând fură spulberați sau zvârliți înapoi. Următorul rând avu aceeași soartă, căci trupele Helder continuară să dezlănțuie un zid compact din gloanțe dogoritoare pe tot frontul. Cu toate că Războinicii se prăbușeau val după val forța totală a Zind-ului avansa inexorabil, călcând în

picioare cadavrele tovarășilor lor, mărșăluind drept spre colții puternici ai mitralierelor Helder.

În timp ce urmărea cum gloanțele trase de el sfâșiau monștrii cu picioare cât butucii, azvârlind în aer fărâme din carnea celor care se prăbușeau, Feric își dădu brusc seama că nu exista nici un car-de-luptă la vedere.

— Best, aceștia nu sunt Războinici obișnuiți ! strigă el. Creaturile nu mărșăluiau înainte în formații foarte precise. Pe de altă parte, deși capetele lor erau cu mult mai mici decât cele umane, ele aveau craniu ceva mai dezvoltate decât ale ghioancelor bătăioase cu care trupele Helder se confruntaseră până acum și Feric observă la fălci și guri ceva care îl făcu să scrâșnească din dinți. Apoi aruncătoarele de flăcări ascunse vederii inundară frontul de asalt al Zind-ului cu o mare de petrol arzând, prin care Feric putu să audă urlete groaznice, schelălăieli și gemete mai puternice decât răpăitul armelor.

Războinicii cuprinși de flăcări ieșiră brusc de după perdeaua de vâlvătăi trăgând sălbatic cu automatele și, deși se aflau în chinurile morții, împinseră zidul Zind-ului până la mai puțin de o sută de pași de tranșeele Helder. Feric scoase Marea Ghioagă de Held, o roti cu măreție pe deasupra capului, acceleră motocicleta și ieși într-o trâmbă de praf și fum din adăpostul oferit de fortificații, năpustindu-se către tăvălugul format din giganți feroce.

O sută de mii de motocicliști SS și ai armatei se grăbiră să-l urmeze ovaționând puternic. Mii de eroi se prăbușiră pe dată, secerați de armele dușmane ; Feric simțea gloanțele șuierând pe lângă el. Dar după câteva clipe, valul de motocicliști se apropie de monstruozitățile Zind. Automatele nu mai puteau fi de folos, astfel că lupta se purta cu ghioagele.

Feric se găsea într-o pădure de picioare uriașe, murdare și păroase. Un flux de putere născută din Marea Ghioagă trecu prin trupul lui ; își răsucea arma prin aer ca pe un bici. Lovitura supraomenească zdrobi zeci de membre respingătoare ca pe niște vreascuri, doborând la pământ vreo douăzeci de obscenități, care începură să se zbată ca niște șerpi fără capete. În timp ce terciuia țestele creaturilor ploage ca pe niște pepeni copți, Feric observă că ochii lor ardeau ca niște tăciuni încinși, iar

gurile pe care sângele gâlgâia şi făcea spume aveau mulţi dinţi ascuţiţi ca nişte brice.

Aceste dihănii erau de alt soi decât Războinicii pe care îi întâlniseră până atunci. Fiecare dintre ele lupta individual cu frenezia debordantă a unei pantere înfuriate, azvârlindu-şi fără teamă forţele împotriva voinţei de fier a fanaticilor Helder aflaţi pe maşinile lor de oţel.

Cu lovituri puternice de ghioage ei spintecau de-a valma şi motociclete, şi motociclişti, în timp ce gurile lor hidoase fără buze spumegau şi scoteau bale sângerii. Însă cu toate că aceşti monştri erau uriaşi şi fioroşi, ei nu dovedeau nici pe departe eroismul supraomenesc al soldaţilor Helder, care luptau alături de iubitul lor Comandant Suprem. Scoţând strigăte de luptă, având flăcări în ochii albaştri şi mânuind ghioagele prin aer ca pe nişte baroase ale morţii, aceste exemplare minunate, îmbrăcate cu uniforme cenuşii bine croite sau cu haine din piele strânse pe corp, se azvârleau asupra creaturilor de două ori mai mari decât ele. Atacul declanşat de aceşti eroi rasiali semăna cu aruncarea între dinţii tăioşi ai unui ferăstrău circular care se roteşte nebuneşte.

Unul după altul, monştrii băloşi se năpusteau urlând la Feric, dar erau sfărâmaţi şi zdrobiţi de Marea Ghioagă de Held ; mânerul Comandantului de Oţel era scăldat în sânge roşu şi gros, iar uniforma neagră şi lucioasă se împurpură de atâtea pete de sânge. Lupta corp la corp continuă vreme îndelungată, părând a se transforma în zile, deşi nu ţinu decât o oră. Lui Feric îi era imposibil să aprecieze cursul pe care îl luase bătălia, pentru că universul lui era cotropit de ziduri impenetrabile de giganţi păroşi, puturoşi şi îmbălosaţi care aveau o sete de nestins faţă de sângele de oameni adevăraţi. De îndată ce aceste creaturi răzbăteau prin baricada de cadavre pe care Feric o crease în jurul motocicletei, ele simţeau mânia distrugătoare a Comandantului de Oţel. Şi cu toate acestea, creaturile dădeau năvală una după alta, de parcă ar fi fost mânate de un dor nebun şi nestăpânit să-şi afle sfârşitul atunci şi acolo.

Pe măsură ce minutele se scurgeau, Feric observă că Războinicii se îndreptau spre el în număr din ce în ce mai mic. Răcnind dezarticulat, şase giganţi sfârtecară furioşi

trupurile tovarășilor lor ; pe aceștia Feric îl doborî cu o ușurință uimitoare. După câteva momente, zdrobi alți trei. Apoi trecură clipe în care nu se întâmplă absolut nimic. Feric se afla singur înăuntrul unui crater uriaș, ai cărui pereți erau formați din leșurile ciopârțite și însângerate a sute, poate chiar mii de dușmani. Lovind puternic în stânga și în dreapta cu Comandantul de Oțel, Feric își croi drum prin mormanul de Războinici uciși și-și conduse motocicleta prin spărtura creată.

Cât putea cuprinde cu ochii, pământul era ticsit cu grămezi de cadavre. Majoritatea erau ale Războinicilor, dar nu puțini eroi Helder își pierduseră viața, dând astfel dovezi de credință față de Svastică. Prin vălmășagul acela de trupuri circulau zeci de mii de motocicliști Helder, care dădeau lovituri de grație Războinicilor muribunzi.

Aflat la câteva sute de iarzi, Ludolf Best veni în trombă, călare pe motocicletă, gesticulând nestăpânit către Feric și strigând de bucurie că-l vede pe Comandantul lui Suprem. În timp ce gonea spre Feric, ovaționând și făcând semne cu mâna, Best atrase atenția a sute de soldați Helder față de persoana lui Feric ; aceștia începură la rândul lor să ovaționeze furtunos, să-și rotească ghioagele pe deasupra capetelor și să-și descarce armele în aer, plini de exuberanță. După câteva clipe, toți soldații de pe câmpul de bătălie știau unde se afla Comandantul lor Suprem și că acesta era nevătămat.

Mai mult de o sută de mii de eroi Helder își azvârliră triumfători ghioagele însângerate spre cer, în salutul Partidului, și strigară „Trăiască Jaggar !" cu o însuflețire și o înflăcărare care depășeau cu mult orice altă demonstrație de fidelitate pe care și-o amintea Feric.

Într-una dintre puținele clipe de răgaz între bătălii, rezemându-se de un tanc și avându-l alături pe Best, Feric înțelese cu limpezime toată strategia Dominatorilor. De două zile încoace, Domii aruncaseră asupra pozițiilor Helder valuri sinucigașe de Războinici din noua generație; fiecare val fusese anihilat complet, dar cu pierderi mari pentru armata Helder în vieți umane, muniție și mai ales carburant.

— Nici nu pot spera să se compare cu noi în ceea ce privește mobilitatea și puterea de foc, murmură Feric. Și totuși se încăpățânează să folosească aceeași tactică.

— Domnule Comandant, nu înțeleg de ce nu încearcă o manevră de învăluire prin flancuri, spuse Best. După ce terenurile petrolifere au căzut în mâna noastră, mi se pare evident că ar trebui să ne ocolească și să împiedice trupele lui Waffing să ne aprovizioneze cu muniție și carburant.

Naiva constatare a lui Best îl făcu pe Feric să zâmbească.

— Nu, Best, spuse el, până și Domii știu că viteza superioară a blindatelor noastre și forțele aeriene ar putea străpunge orice încercare serioasă de învăluire, chiar înainte de a se trece la punerea ei în aplicare. Bănuiala mea e că speră să ne copleșească numeric înainte de sosirea trupelor lui Waffing.

— Ce smintiți sunt dacă-și închipuie că pot dovedi astfel armata Helder ! exclamă Best.

Feric își exprimă acordul cu o mișcare din cap ; nu avea rost să-l tulbure pe flăcău spunându-i care era realitatea. Dominatorii aveau la dispoziție o cantitate nelimitată de protoplasmă diformă. După două zile de măcel îngrozitor, armata Helder suferise pierderi grele. Douăzeci de mii de motocicliști și patruzeci de mii de infanteriști făcuseră sacrificiul suprem. Pierderile în rândurile fanaticilor eroi ai SS-ului erau deosebit de mari, reprezentând o pagubă ireparabilă pentru fondul genetic pe care Feric o regreta profund. Mai grav era că proporțiile și ferocitatea neașteptate ale luptelor duseseră la consumarea unor cantități uriașe de muniție și, practic, la epuizarea rezervelor de carburant. Încă unul sau două atacuri și întreaga armata Helder se va vedea silită să lupte doar cu ghioage. De ce nu mai sosea Waffing ?!

Cu toate acestea, moralul armatei nu scăzuse nici o clipă. Cu cât creșteau pierderile, cu atât era mai mare ferocitate cu care oamenii adevărați sfârtecau Războinici. După două zile se putea afirma că nici măcar o monstruozitate a Zind-ului nu reușise să-și croiască drum până la tranșeele Helder și că nici una dintre lighioane nu supraviețuise asalturilor sinucigașe împotriva pozițiilor Helder.

Pe lângă acestea, trupele lui Waffing se aflau doar la câteva ore de marș cu cantități considerabile de muniție și cu rezerve inepuizabile de carburant. La urma urmelor, situația era departe de a deveni disperată!

În timp ce era frământat de aceste gânduri, Feric observă că Best îi studia îngrijorat chipul.

— Domnule Comandant, s-a întâmplat ceva?

— Nu, Best, nu s-a întâmplat nimic! Hai să inspectăm trupele!

După ce primiră salutul înflăcărat al unui batalion de motocicliști SS osteniți dar inspirați, Feric ajunse cu motocicleta pe vârful unei ridicături și observă că la depărtare de vreo milă spre nord, în mijlocul hoardei Zind-ului, aveau loc regrupări masive. Best opri alături de el și priviră amândoi dincolo de pustietatea țării himănui către uriașe și tulburata mare de trupuri dezgolite care, aidoma unui roi gigantic de furnici războinice, păru să se pornească într-o frenetică mișcare de masă.

— Toată hoarda a pornit în marș! exclamă Feric. Va avea loc un atac total, pe viață și pe moarte, asupra pozițiilor noastre!

Best rânji; ochii i se aprinseră ca niște cărbuni albaștri, iar trupul căpătă o aură aproape mistică de putere erolcă. Feric înțelese care erau sentimentele acestui flăcău pentru că un val de bucurie sălbatică alungase până și ideea de epuizare din propria sa ființă. Sosise cu adevărat momentul culminant — poporul Helder va înfrunta forțele Zind-ului într-o bătălie decisivă, a cărei miză era stăpânirea întregului Pământ. Nici nu-și putea dori o glorie mai înălțătoare decât să conducă forțele umanității adevărate în acest Armageddon suprem!

Câteva clipe mai târziu, soldații Helder de pe întregul front remarcară gigantica hoardă a Zind-ului îndreptându-se spre ei și asta declanșă urale spontane. Fără a mai fi nevoie de vreun ordin, toate motoarele motocicletelor porniră să bubuie, tancurile se pregătiră de atac, toți infanteriștii săriră în picioare cu ochii arzători, pregătindu-și armele pentru luptă. Din piepturile tuturor se înălțară scandări de „Trăiască Jaggar!", la început nesi-

gure, dar care mai apoi se contopiră perfect cu vocea rasială a Heldon-ului, exprimând ura și semeția în fața dușmanului. Nici nu se punea problema de a mai păstra vreun om în rezervă ; nici unui Helder adevărat nu i se putea cere să accepte o asemenea dezonoare.

Feric scoase Marea Ghioagă de Held, obiectul suprem al voinței rasiale, și ținu această mistică armă cât putu de sus deasupra capului, simțind că puterea din brațul uriaș și sclipitor se îngemăna cu forța propriei sale voințe și cu conștiința rasială care-l unea cu trupele sale, în acest moment crucial al destinului.

Apoi acceleră motorul, schimbă o ultimă privire cu Best, își îndreptă arma sfidător către dușmanii care năvăleau și, cu un strigăt sălbatic de luptă, porni la atac în fruntea ostașilor Helder.

În aceste clipe nimeni nu mai avea răgazul să se gândească la rezervele de combustibil sau de muniție ; imensa armată Helder înaintă în spatele unui val compact de flăcări, proiectile de artilerie și gloanțe de mitralieră. Inspirați de vibrantul spectacol ce avea loc pe pământ, piloții Helder de pe bombardierele în picaj dublară rapiditatea și furia atacurilor, zburând la mai puțin de o sută de iarzi pe deasupra capetelor minuscule ale Războinicilor, trăgând cu mitralierele și lansând bombe explozive și incendiare, săgetând prin fumul exploziilor către soare, iar apoi năpustindu-se din nou în picaj, pentru a mitralia dușmanii până la epuizarea tuturor cartușelor. Hoarda Zind înainta direct către un infern de gloanțe, explozii și flăcări ; fiecare petic de pământ câștigat era plătit cu trupurile căsăpite ale miilor de Războinici.

Când motocicleta lui Feric ajunse la circa o sută de iarzi de marea năvălitoare de Războinici gigantici și sângeroși, tunurile de pe tancurile Helder încetară tragerea și opriră aruncătoarele de flăcări pentru că-și terminaseră până și ultimele picături de combustibil din rezervoare. Cu toate acestea, forța comună de foc a două sute de mii de mitraliere Helder era suficientă pentru a secera fiecare rând de Războinici și a-i transforma în bucăți însângerate de carne, în chiar clipa în care deveneau un zid mișcător. Gloanțele de mitralieră

şulerau în jurul lui Feric în timp ce îşi conducea armata pe această ultimă sută de iarzi, însă el nu simţea frică, ci doar o convingere neclintită în invulnerabilitatea lui ; el era Heldon-ul, era unealta destinului, era Svastica şi nimic nu-l putea vătăma.

Feric ploniă apoi într-o lume de nebuni care duhneau, urlau, făceau spume roşiatice la gură şi-şi roteau ghioagele uriaşe din oţel, fără să-i intereseze altceva decât să mai ucidă un om adevărat înainte de a pieri.

Avansând cu viteză redusă, Feric începu să mânuiască Marea Ghioagă de Held într-un ritm continuu, lovind în stânga, în dreapta, iar în stânga, fără să piardă măsura aceasta şi fără a lăsa Războinicilor cu ochi injectaţi nici cea mai mică şansă de a-i penetra garda. La fiecare lovitură de-a lui, zece sau chiar mai mulţi Războinici se prăbuşeau retezaţi de la brâu, iar sângele şi intestinele verzui şi lipicioase ţâşneau vulcanic din ei. Încă de la primele momente ale luptei, braţul armei sale mistice era scăldat de la un capăt la celălalt de sângele care ajunse să-i lunece pe mână şi să-i boteze pielea imaculată şi neagră a uniformei.

Aruncând o privire într-o parte, Feric băgă de seamă că Best era foarte aproape în spatele lui, doborând Războinici cu o uitare de sine vecină extazului total, cu ochii arzând de fanatism nemilos şi neprecupeţit. Motocicliştii SS înalţi şi blonzi, aflaţi în stânga şi în dreapta lui Best, înaintau într-o linie neîntreruptă, aruncându-se asupra duşmanului cu un curaj supraomenesc şi cu impetuozitate Helder de neconfundat. Bolborosind, cete mari de giganţi băloşi loveau cu ghioagele în tancurile Helder, într-o frenezie inutilă şi îşi zdreleau braţele încercând să sfârtece blindajul tancurilor pentru a pătrunde în ele, în timp ce mitraliorii instalaţi comod în interiorul fortăreţelor mobile le perforau trupurile cu milioane de gloanţe, iar şenilele grele de oţel înaintau rostogolindu-se şi strivind corpurile care se zbăteau în chinurile morţii.

Lupta pe viaţă şi pe moarte părea învesmântată într-o frumuseţe mistică pentru Feric. În bătălia supremă ce se dădea în aceste locuri pustiite nu se confruntau Războinici şi fiinţe umane, ci Heldon-ul şi Zind-ul ; adevă-

ratul genotip uman lupta împotriva perversiunilor genetice operate de Dominatori, pentru o miză ce nu era alta decât luarea în stăpânire pe vecie a Pământului și a universului. Înțelesul deplin al acestei confruntări ardea ca o svastică învăpăiată în creierul fiecărui soldat. Helder, sufletul acestuia era aprins de flacăra spiritului rasial militant pe care o aprinsese Feric, iar ființa și voința se contopeau perfect cu identitatea rasială, care era însuși Heldon-ul. Această fântână nesecată de curaj, voință și conștiință rasială era canalizată direct prin sufletul lui Feric, astfel încât Feric Jaggar era Heldon-ul, iar Heldon-ul era Feric Jaggar și ambii erau purtați de credință și de forța impiacabilă a sorții care nu putea să greșească.

Sângele dușmanilor în care erau scăldați Feric și armăsarul lui de metal și care șiroia pe uniformele oamenilor lui îi unea pe toți în credința sfântă că luptă de partea dreptății. Fiecare petic de teren cucerit reprezenta un pas înainte către scopul suprem : un Pământ populat numai de supraoameni înalți, blonzi și puri din punct de vedere genetic, feriți până și de cea mai neînsemnată sursă de contaminare rasială. Fiecare monstruozitate respingătoare care se prăbușea sub loviturile de ghioage Helder însemna o celulă canceroasă mai puțin în rezervorul genetic al lumii.

Ce era viața oricărui om în comparație cu măreția acestei cauze sacre ? A-ți afla moartea în această bătălie însemna a ajunge pe culmea supremă de eroism a istoriei întregii lumi ; a supraviețui încununat de victorie însemna a te bucura de recunoștința unui milion de generații de oameni ce aveau să se nască. Nici un moment din istoria umană nu oferise și nici nu va oferi vreodată o glorie care să o egaleze pe aceasta de acum. Cei care luptau astăzi vor deveni modele rasiale eterne ; gândindu-se la locul pe care-l va ocupa în panteonul viitorului, Feric se simți cuprins de o uimire care transcendea atât modestia, cât și veneraţia.

Îmboldit astfel la acte glorioase de eroism supraomenesc și de fanatism neobosit, asemenea unui zeu posedat de demoni, Heldon-ul ca entitate rasială sfârteca organele vitale ale antitezei sale absolute, obscenul carcinom

oplosit în fondul genetic al lumii, mușuroiul lipsit de simțire și neprielnic vieții care se numea Zind. Războinicii Zind-ului luptau cu o ferocitate care fusese întipărită în genele lor de către o rasă mutantă și scârboasă, care privea cu dispreț suprem tot ce era viu, mai puțin propria-i existență.

Bătălia era, prin urmare, cea mai teribilă confruntare la care lumea asistase vreodată, un adevărat Armageddon între tot ceea ce era nobil și înălțător în om și perversiunea cea mai josnică și mai greu de imaginat a ceea ce fuseseră odată genele umane. Binele declanșase un război total împotriva răului, sub stindardul Svasticii, și răul răspundea cu o furie și cu o forță uriașe.

Aflat exact în vârful forței de penetrație Helder, Feric se găsea mereu asaltat de câte douăzeci, patruzeci, ba chiar cincizeci de Războinici. Fără îndoială că Dominatorii care dirijau hoarda înțeleseseră că uciderea lui Feric însemna anihilarea voinței rasiale a Heldon-ului și de aceea, din dorința lor sălbatică de a-l doborî. Războinicii se împingeau unii pe alții, ajungând să se bată între ei cu ghioagele pentru a se apropia de el.

La rândul lui, Feric se bucura văzând această concentrare a forțelor inamice împotriva persoanei lui, pentru că ea propulsa fanatismul Heldon-ului pe culmi tot mai înalte de eroism și ferocitate, iar iuțeala incredibilă și forța cu care nobila armă din mâna sa răspundea provocării și ucidea dușmani, înflăcăra spiritul de luptă al soldaților Helder, care erau copleșiți numeric.

În strânsoarea mâinii lui, Comandantul de Oțel părea însuflețit de propria forță vitală a lui Feric, metalul căpătând viață asemenea unui zeu, datorită puterii transcendente a voinței rasiale pe care o slujea. Fără nici cel mai mic efort, Feric învârtea arma care vâjâia prin aer, făcând să zboare în urma ei un arc de carne sfârtecată și sânge, semănând cu coada unei comete.

Valuri-valuri, Războinicii din Zind se repezeau la el cu o furie nedomolită, scuipând sânge, rostogolindu-și ochii porcini și injectați și mânuind ghioage groase cât coapsa și lungi de un stat de om. Douăzeci de creaturi săriră din stânga. Feric îi întâmpină cu o mișcare largă a Marii Ghioage, care le despică piepturile gigantice,

sfărâmând plămânii și scoțându-le din trupuri inimile încă palpitânde. În același timp, alți zece se năpustiră la el din spate ; în timp ce lovi, își roti motocicleta în jurul piciorului drept și răspunse instantaneu cu o lovitură, nimerindu-i pe acești giganți cu ochi dementi în vintre, retezându-le picioarele, astfel încât aceștia se prăbușiră ca niște bolovani și porniră să se zvârcolească în chinuri pe pământul însângerat, în timp ce zeci de motocicliști Helder îi tocară în bucățele sub roțile lor.

Însă în timp ce Feric respingea cu succes acest asalt, alte zeci de Războinici îl atacară din altă direcție și, în momentul în care el îi ucidea cu o lovitură a Comandantului de Oțel, pornită de peste umăr, ghioaga uneia dintre lighioane căzu drept pe roata din spate a motocicletei lui și o făcu fărâme, obligându-l să descalece și să lupte din picioare.

Această întâmplare îi îndemnă pe Războinicii Zindului să atace cu o frenezie crescândă, iar Ludolf Best sărise aproape imediat de pe motocicleta lui și veni să lupte alături de Feric. Văzând aceasta, douăzeci de supraoameni înalți, blonzi, cu ochi albastri, îmbrăcați cu uniforme negre și strânse pe corp și stropite cu sânge la fel de roșu ca și mantiile lor cu svastică, se alăturară pe dată lui Feric, formând o falangă de eroi SS, flancându-și Comandantul Suprem și, inspirați de un asemenea exemplu, săvârșiră fapte de vitejie care aproape le egalau pe ale lui. Grupul de eroi rasiali strânși în jurul încarnării voinței rasiale își tăia drum prin năvala de Războinici cu o forță și cu un fanatism care aprinseră în inimile soldaților din jur o emulație clocotitoare.

Curând, o mare parte din forța de atac Helder se închegă într-o frăție supraomenească de eroi rasiali în jurul persoanei lui Feric Jaggar. Motocicliștii își mânară cu viteză mașinile în giganții băloși, săriră de pe ele și se repeziră cu ghioagele la alți Războinici, mișcându-se cu o iuțeală și cu o forță dezlănțuite, care îi făcea să pară invincibili. Infanteriștii țâșniră neînfricați într-o adevărată pădure de picioare masive și păroase, izbind furioși cu ghioagele pentru a-i coborî pe Războinici la nivelul lor, apoi zdrobindu-le capetele și piepturile cu armele, cu cizmele cu tălpi de oțel și cu pumnii. Tan-

curile porniră greoaie ca niște buldoreze blindate, apoi căpătară viteză din ce în ce mai mare, sfărâmând în calea lor zidul solid de protoplasmă ai Zind-ului.

Incredibilele fapte de eroism săvârșite de zecile de mii de soldați Helder de rând inspirară garda de elită SS din jurul lui Feric, făcând-o să dea dovadă de și mai mare fanatism și ferocitate care, la rândul lor, îndemnară grosul trupelor să-și dubleze eforturile și așa supraomenești, stimulând din nou elita SS, într-un transfer mereu crescând de eroism rasial, care transforma un întreg corp de armată într-o forță implacabilă, căreia nu i se putea opune nici o putere pământească. În ceea ce-l privea pe Feric, universul întreg nu avea îndeajuns de mulți Războinici pentru a-i putea potoli pofta de sânge.

Centrul liniei Helder se umflă, apoi deveni un pumnal măreț care străpunse prin trupul hoardei Zind-ului, căutându-i organele vitale. Această forță rasială de nestăvilit penetra cu viteză și forță tot mai mare, azvârlindu-se mereu mai adânc și lărgind breșa pe măsură ce frenezia supraomenească a luptei cuprindea din ce în ce mai mulți soldați Helder.

Feric se simțea inundat de o energie și o impetuozitate care transcendeau lumea cărnii și care îi întăreau sufletul în timp ce lovea în stânga și în dreapta, hăcuind zeci de Războinici și având în nări dulcea adiere a victoriei iminente când, dintr-o dată, descoperi că rămăsese singur pe tot câmpul de luptă. În fața lui se mai aflau doar patruzeci de tancuri Zind, de culoare verde plumburie, alcătuind o formație strânsă.

Când Best îl ajunse din urmă, Feric înțelese importanța crucială a momentului.

— Am reușit, Best ! strigă el, bătându-l bărbătește pe umăr pe flăcău. Am tăiat în două hoarda Zind-ului.

Pe de altă parte, nu încăpea nici un grăunte de îndoială că formația de tancuri, așa cum era așezată, în poziția cea mai sigură a câmpului de luptă, ascundea pe josnicii Domi care controlau întreaga hoardă.

Prin breșele create în rândurile armatei Zind-ului apărură sute de eroi SS înalți și blonzi, apoi zeci de tancuri Helder cu tunurile dezlănțuite. Zece dintre tan-

curile Zind explodară, formând coloane înalte de foc roșiatic-oranj și fum negru învolburat. Câteva dintre tancurile Zind rămase întregi traseră lovituri panicate. Apoi, prin breșă trecură alte douăzeci de tancuri Helder, fiind urmate îndeaproape de mii de motocicliști; trei salve rapide de tun sfărâmară restul tancurilor Zind ca pe niște nuci găunoase. Feric roti vijelios Marea Ghioagă pe deasupra capului, aruncând în jur cheaguri de sânge de Războinic, apoi porni în frunte, urmat de Best și de garda sa SS de elită, în timp ce zeci de siluete umanoide îmbrăcate în uniforme cenușii ieșiră în goană dintre sfărâmături. În spatele său venea întreaga armată Helder.

Feric se apropie primul de resturile fumegânde, avându-l pe Best în spatele său. Bolborosind furioși, îngroziți și cu voci ascuțite, doi Domi cu ochi de rozătoare țâșniră din spatele unui tanc distrus, având pistoale automate în mâini.

— Moarte gunoaielor umane!

În timp ce Feric duse mâna spre pistolul său mitralieră, o ploaie de gloanțe șuieră pe lângă el și îi seceră pe cei doi Domi. Feric se întoarse și-l văzu pe Ludolf Best care-i zâmbea larg și ținea în mâini arma automată încă scotând fum pe țeavă.

Alți doi Dominatori se furișară printre sfărâmături undeva în stânga lui Feric, încercând să scape cu fuga; Feric îi făcu fărâme cu o rafală care declanșă o adevărată fântână de sânge și carne, apoi răspunse zâmbetului lui Best. Urmându-i exemplul, SS-iștii îi măcelăriră pe Domii rămași cu câteva rafale de foc automat.

Chiar în timp ce se stingeau ultimele ecouri ale împușcăturilor, un tunet neașteptat și asurzitor cutremură aerul, ca și când însuși văzduhul se despicase pentru a striga triumfător și patruzeci de avioane cu reacție săgetară cerul, apoi executară o întoarcere de o sută optzeci de grade și, intrând în picaj cu o viteză orbitoare și cu un vuiet de neînchipuit, se năpustiră asupra dușmanului.

— Domnule Comandant, au sosit trupele lui Waffing! spuse Best bucuros și pe nerăsuflate.

Semnificația acestei splendide promenade aeriene nu scăpă nici unui soldat Helder. De pe toată întinderea câmpului de luptă se ridicară ovații care acoperiră chiar și urletul avioanelor cu reacție ce lansau rachete în ceea ce mai rămăsese din armata dușmană.

Dispariția bruscă a Dominatorilor, combinată cu apariția la fel de neașteptată de pe cer, precum și cu urletul feroce al întregii armate Helder, creă un haos total în rândul Războinicilor din Zind. Stăpâniți încă de furia ucigașă care fusese inclusă în genele lor, însă lipsiți de orice îndrumare mintală, aceste mașini protoplasmatice și demente fură cuprinse de o frenezie de neînchipuit, pornind să alerge în toate părțile, strigând și urlând, izbindu-și tovarășii cu ghioagele, sfârtecând beregata semenilor lor, mușcând tot ce le apărea în cale și azvârlindu-se fără sorți de reușită asupra disciplinatelor trupe Helder, de parcă și-ar fi reamintit vag care le era menirea.

Inutil de spus că rezultatul bătăliei era de-acum limpede ca lumina zilei. Trăgând adânc în piept din amețitorul parfum al victoriei, trupele Helder tălăzuiră prin brețele create în trupul hoardei, lărgindu-le și mai mult, apoi se repeziră asupra Războinicilor răsculați, învăluindu-i atât din flancuri cât și din spate, încercuindu-i cu totul.

În sud, o falangă măreață, formată din tancuri SS negre, urmată de o coloană lungă de soldați odihniți, pe motociclete, se îndrepta spre locul măcelului, în timp ce sute de avioane cu reacție vuiau pe deasupra lor, lansând rachete și trăgând cu mitralierele de la bord în formațiile derutate ale Zind-ului, provocând pierderi uriașe.

Hoarda Zind se frânse curând în două secțiuni mari, încercuite de armata Helder. Tancurile revărsau un baraj continuu de proiectile explozive și incendiare în rândurile Războinicilor, în timp ce infanteria și trupele de motocicliști, folosindu-și armele automate, rupeau în bucăți uriașii înnebuniți. Incapabile să străpungă barajul dezlănțuit asupra lor, sordidele creaturi își vărsară pofta insațiabilă de sânge asupra propriilor semeni, transformându-se unii pe alții în hălci de protoplasmă strivită, în timp ce armata Helder îi anihila.

Dinspre vest apăru și marea forță aeriană Helder, alăturându-se avioanelor cu reacție ale lui Waffing care atacau în valuri succesive. Bombardamentele executate de piloți erau impecabile și, pentru a distruge definitiv rămășițele hoardei Zind, avioanele fuseseră dotate cu canistre cu napalm. Războinicii Zind încă rămași în viață deveniră o vâlvătaie scârboasă și sfârâitoare de protoplasmă care se zvârcolea și își golea măruntaiele, cuprinsă de chinurile morții.

Privind stâlpii uriași de fum negru și unsuros care se ridicau încolăcindu-se spre cer, Feric știa că pentru desăvârșirea victoriei finale a genotipului uman nu mai avea decât să traverseze în marș centrul Zind-ului, acum lipsit de apărare, îndreptându-se spre Bora, pentru a rade de pe fața Pământului și ultimul cuib otrăvit al Dominatorilor.

Sute de avioane cu reacție se grupaseră în zbor în formă de svastică deasupra uriașului incendiu întipărind blazonul și simbolul victoriei Helder pe cer.

13

MARŞUL ASUPRA BOREI deveni o simplă paradă triumfală. Răniţii fuseseră expediaţi înapoi în Heldon, iar infanteria afluia în Zind prin Wolack, pentru a lichida unităţile rătăcite şi pentru a stabili garnizoane în proaspăt cucerita provincie, iar la nici două zile după spulberarea hoardei Zind-ului, SS-ul construia deja Lagăre de Triere pentru sclavii mutanţi ai Domilor. Ştiind că până şi cea mai neînsemnată rezistenţă fusese zdrobită în Zind, Feric desfăşură forţele aflate sub comanda sa pe un front larg de câteva sute de mile care se deplasa spre est, traversând zone pustii şi cuprinse de putreziciune, făcând praf şi pulbere toate instalaţiile, fermele, lacurile de prăsilă, recoltele bolnave şi mutanţii pe care îi întâlnea în cale. Heldon-ul se mişca astfel pe faţa Zind-ului, absorbind teritoriul şi transformându-l pentru vecie în pământ al oamenilor adevăraţi, prin marşul glorios al eroicelor trupe care-l urmau pe Comandantul lor Suprem, Feric Jaggar, în drum spre ultima citadelă de pe Pământ a Domilor.

Pentru această lovitură finală, Feric ordonase să i se aducă pe front maşina-comandant, neagră şi zveltă, astfel încât să intre în Bora în fruntea trupelor sale şi în compania credincioşilor săi Înalţi Comandanţi : Best, Remler, Waffing şi Bogel, pentru că aceştia meritau cu

prisosință onoarea de a-și însoți conducătorul în capitala dușmană.

Acești patru bărbați stăteau pe bancheta din față a cabinei deschise a mașinii-comandant și, întrucât rotofeiul Waffing ocupa loc cât doi oameni normali, stăteau cu toții îngrămădiți ca boabele de mazăre în păstaie. Cu toate astea, starea de spirit era destinsă în timp ce mașina se îndrepta spre est, în centrul unei linii mari de tancuri și motociclete. Pe lângă acestea, Waffing nu uitase să înzestreze automobilul cu un butoiaș de bere spumoasă, la care ocupanții apelau destul de des. Feric stătea singur pe scaunul mai ridicat din spate, astfel încât era ușor de văzut de trupe și-și ținea butoiașul în față ca să-i fie la îndemână.

— Ar trebui să zărim Bora foarte curând, spuse Waffing. Sau, mai bine zis, ce-a rămas din ea. Regret, dar forțele aeriene nu ne vor lăsa mare lucru de distrus.

Alte două escadrile de bombardiere în picaj treceră vuind spre est, pe deasupra pământurilor pustiite, în drumul lor spre Bora.

— Singura dorință pe care o mai am e să ucid cu Marea Ghioagă de Held ultimul Dominator de pe fața Pământului, spuse Feric. Mi se pare absolut normal. Sper că piloții noștri vor cruța viața unuia, astfel ca acest război decisiv să se încheie cu o ceremonie pe măsură. Cât privește restul Borei, pot s-o transforme într-o mare de ruine fumegânde până ajungem noi acolo, că nu-mi pasă.

Waffing râse.

— Pui la îndoială priceperea piloților noștri ? întrebă el. Nu prea cred că sunt șanse să mai rămână *ceva* în viață după bombardament.

— Și ești sigur că n-o să rămână nici un Domitator ? întrebă Feric. Bombardierele noastre sunt chiar atât de bune ?

Waffing își desfăcu mâinile în aer de parcă ar fi vrut să îmbrățișeze întregul Zind. Cât puteau cuprinde cu privirea din automobilul-comandant, nu se vedea nici o urmă de protoplasmă vie care să se fi născut în peisajul acela cenușiu și cuprins de putreziciune și nici vreo

construcție ridicată de sclavii Zind-ului care să mai fi rămas în picioare.

— Dovada o poți vedea în jurul tău, Domnule Comandant, răspunse el.

Feric pufni în râs.

— Ar fi într-adevăr foarte ciudat, constată el, să sperăm că forțele aeriene Helder nu-și vor îndeplini misiunea cu precizia obișnuită.

O oră mai târziu, laudele lui Waffing privind eficiența piloților de pe bombardiere se dovediră mai mult decât întemeiate. Înspre est, dincolo de câmpia cenușie și pustie, presărată cu petice de junglă iradiată, Feric văzu o vâlvătaie uriașă care semăna cu craterul unui gigantic vulcan. În timp ce automobilul-comandant și trupele din flancurile lui goneau către marea conflagrație, strivind jungla sub șenilele de oțel ale tancurilor și apoi dând foc sfărâmăturilor cu aruncătoarele de flăcări Feric putu observa roiuri de avioane rotindu-se și coborând în picaj asupra orașului cuprins de pârjol, aruncând alte și alte butoaie cu napalm și explozivi puternici pe rugul funerar al Dominatorilor din Zind. Arșița degajată de incendiu se simțea chiar și de la această distanță.

— Domnule Comandant, după *așa ceva*, nu prea văd șanse de supraviețuire, remarcă Waffing, și din trei înghițituri dădu gata o stacană de bere. Mă tem că va trebui să-mi cer scuze pentru destoinicia piloților noștri!

Pe Feric nu-l lăsa inima să fie supărat de-a binelea. Cine nu s-ar fi bucurat văzând că dușmanul de moarte al adevăratei umanități se mistuia în vălmășagul acela de vâlvătăi? În comparație cu bucuria rasială simțită în fața unei asemenea priveliști, dezamăgirea că nu va putea ucide cu mâna lui ultimul Dominator de pe Pământ era, la urma urmei, lipsită de importanță.

Dincolo de câmpie, flăcările care cuprinseseră Bora izbucniră deodată și mai puternic spre cer. Incendiile individuale care mistuiau orașul păreau că se uniseră într-o enormă minge de foc, pe care avioanele Helder se grăbiră s-o ocolească. Acest soare creat pe Pământ pluti o clipă deasupra orașului sortit pieirii, apoi se

înălță tot mai sus, de parcă ar fi încercat să se întoarcă la locul ce i se cuvenea în ceruri. Un stâlp enorm de foc, gros de cel puțin o milă și ajungând până la nori, țâșni ca o fântână în urma lui. Ca o ciudățenie, acest fascicul de flăcări rămase pe cer și când armata Helder pătrunse în oraș.

— Avioanele noastre au declanșat o furtună de foc! exclamă Waffing. Oamenii de știință ai armatei au prevăzut un asemenea fenomen — un bombardament de mari proporții ar putea da naștere unui stâlp de flăcări care va persista până ce arde tot ce e combustibil în zonă. Până acum asta părea o idee absurdă.

— Seamănă cu legendarul Foc al Anticilor, șopti Bogel.

Waffing aprobă cu o mișcare din cap.

— Asemănător și la fel de eficient! spuse el.

— Priveliștea are o frumusețe cutremurătoare pentru mine, spuse Remler, cu ochii strălucind în pragul lacrimilor. Își umezi buzele în bere fără să-și dezlipească ochii de la uriașa fântână de flăcări care revărsa o strălucire roșu-portocalie pe tot cerul.

Feric înțelegea pe deplin simțămintele Comandantului SS. În ceea ce-l privea, imaginea Furtunii de Foc din Bora aprinsese două reacții diferite, dar amândouă plăcute: una patriotică și alte estetică. Distrugerea totală prin foc a ultimei rezistențe, pentru a întregi dominația Helder asupra Pământului, era un eveniment care putea face inima oricui să tresalte și să zboare. În același timp, spectacolul abstract oferit de acest vulcan minunat și incredibil de mare de foc, transformând însuși universul într-o lumină oranj, adâncă și intensă, făcea să vibreze puternic o fibră a sensibilității lui estetice. În felul acesta, Feric recepta Furtuna de Foc din Bora ca pe o autentică și măreață operă de artă: nobilă și înălțătoare, prin semnificațiile ei lăuntrice pentru adevăratul spirit uman, și atâțător din punct de vedere senzual, prin stil și formă. Mai era nevoie de o ultimă tușă pentru a crea o epopee vizuală care să inspire poporul Heldon-ului și să imortalizeze pe vecie acest moment apoteotic al istoriei umane.

— Bogel, aveţi aparate de filmat instalate pe avioanele care zboară deasupra Borei ?

— Bineînţeles, Domnule Comandant ! Care Comandant al Voinţei Publice ar fi atât de prost să scape ocazia de a filma momentul culminant al istoriei umane ? Acum transmitem în absolut toate pieţele publice din Heldon, dar păstrăm spectacolul pentru posteritate.

— Foarte bine, Bogel, atunci o să oferim camerelor de filmare ceva care să se ridice la demnitatea şi importanţa momentului şi în acelaşi timp va încânta ochiul privitorilor !

Feric hotărî să admire împreună cu Bogel spectacolul dintr-un avion înzestrat cu aparat de filmare, pentru că acesta era cel mai bun loc posibil din care să observe opera de artă pe care o crease el însuşi ; pe de altă parte, această vedere aeriană va deveni o imagine care se va întipări adânc în folclorul adevăratei umanităţi, pentru toate vremurile ce aveau să vină.

Descriind o spirală ameţitoare, avionul urcă în înalt deasupra stâlpului de foc al Borei, ceea ce-l făcu pe Bogel să capete o paloare verzuie şi bolnăvicioasă şi-i provocă şi lui Feric o stare destul de neplăcută. În cele din urmă, avionul ajunse la o înălţime de peste zece mii de picioare, reveni în poziţie normală de zbor, începu să se rotească în jurul Furtunii de Foc şi-şi îndreptă camerele de filmare spre spectacolul de pe pământ.

Feric folosise motociclişti SS şi tancuri negre, strălucind de curăţenie, pentru a forma o svastică enormă din oameni şi maşini, având ca centru stâlpul de foc ce era rugul funerar al putreziciunii reprezentate de Zind. Văzută de la o mare altitudine, privelişteа lua răsuflarea : o svastică neagră, uriaşă şi strălucitoare, cu un stâlp de foc ţâşnind din centrul ei drept spre ceruri şi aruncând văpăi din metalul negru şi sclipitor al maşinilor de luptă.

— Feric, ce frumos e, spuse Bogel încet.

Feric activă microfonul pentru a da noi ordine lui Waffing, care supraveghea operaţiunile terestre.

— Încă nu s-a terminat, îi spuse Feric lui Bogel. Apoi transmise ordinul : Înainte marş !

Pe pământ, zvastica neagră și sclipitoare începu să se rotească, având ca axă stâlpul de foc. O mare armată Helder, așezată în forma amblemei sacre, execută un uriaș marș al victoriei în jurul capitalei arzânde a dușmanului mortal al umanității adevărate.

— Deschideți focul!

Din gigantica svastică aflată în jurul incendiului porni un univers de fum, străluciri și flăcări în momentul când tunurile de pe tancuri începură să tragă și motocicliștii SS declanșară foc automat cu gloanțe trasoare, pentru a alimenta mistuitoarea furtună de foc din chiar inima grandiosului spectacol.

Acum, incredibila și strălucita festivitate prilejuită de victoria definitivă era deplină și gloria transcendentă a momentului fusese sărbătorită într-o manieră perfectă. Pe pământ, svastica de foc și fum se rotea în jurul rugului de înmormântare al Dominatorilor mutanți și al oricărei pângăriri, indiferent cât de mici, a patrimoniului genetic uman. Rotindu-se în jurul imensului stâlp de flăcări oranj, marea și sclipitoarea svastică formată din zece mii de stele luminoase licărind pe metalul negru și lucios, era o priveliște capabilă să răscolească sufletul prin simpla ei imensitate și prin frumusețea ei fizică. Dar simbolismul satisfăcea o treaptă chiar mai nobilă a spiritului uman: marea svastică rotitoare din foc și metal era materializarea vizuală a idealismului Helder și a putorii Helder până și pentru ochii celui mai simplu om; în același timp, nimeni n-ar fi putut identifica fântâna captivă de foc decât drept ceea ce era ea în realitate, rugul mortuar al Zind-ului. Prin urmare, spectacolul simboliza perfect atât victoria definitivă a forțelor Heldon-ului asupra putreziciunii Zind-ului, cât și momentul cu adevărat istoric al acestei victorii; un punct culminant al istoriei umane și sărbătorirea acestui eveniment într-o operă de artă măreață, toate coexistând în același timp.

Contemplând această priveliște, ochii lui Feric se umplură de lacrimi. Visul lui cel mai scump se împlinise. Condusese Heldon-ul până la victoria totală și asigurase pentru totdeauna genotipul pur uman; curând programul de procreare va transforma rasa Helder în-

tr-una de supraoameni SS. Înălțase umanitatea până la gloria și puritatea ei genetică dintru începuturi și, într-o bună zi, va avea onoarea nemaiîntâlnită de a crea următoarea etapă în evoluția umană, adevărata rasă de stăpâni. Nimeni nu-și putea propune să realizeze un scop mai măreț.

El *realizase* totuși cu mult mai mult și fapta sa supremă se vedea pe pământ. Încheiase în triumf Armageddon-ul, cu o operă de artă sublimă și transcendentă, care avea să dăinuiască în veci.

O zi mai târziu, după ce Furtuna de Foc se stinsese, permițând armatei Helder să între în Bora, din oraș nu mai rămăsese altceva decât o întindere nesfârșită de cenușă negricioasă și fierbinte, luminată ici și colo de licărul muribund al flăcărilor și al mormanelor roșiatice de tăciuni, încă mocnind și scoțând fum. Deși orașul avusese zeci de mii de Dominatori și milioane de sclavi cu înfățișare monstruoasă, nici măcar oasele acestora nu se mai deosebeau din maldărele de scrum.

Bora, Zind-ul și Dominatorii fuseseră literalmente șterși de pe suprafața Pământului.

Feric intră în oraș împreună cu Bogel, Best, Waffing și Remler în automobilul său comandant proaspăt lustruit, escortat de douăzeci de specimene blonde din SS, îmbrăcate în haine de piele neagră, strânse pe corp, călare pe motociclete negre și cromate. În spatele vehiculului său, un șir lung de tancuri, soldați pe motociclete și infanteriști se dispersaseră în formă de evantai prin orașul-cadavru, pentru a cerceta dacă printre grămezile de scrum și cenușă mai existau semne de viață.

— Nu încape nici o îndoială că Dominatorii au fost șterși din istorie, spuse Remler în timp ce roțile automobilului ridicau în aer trâmbe de cenușă. Feric îl aprobă cu o mișcare din cap; dintr-o parte în alta a orizontului nu se vedeau decât scrum, incendii locale și tăciuni cu reflexe roșiatice. Șansele ca vreun Dom să fi supraviețuit erau într-adevăr foarte reduse, căci structurile care mai rămăseseră în picioare nu arătau nici pe departe a case.

Deodată, Best porni să gesticuleze animat, apoi arătă către ruinele din stânga automobilului.

— Domnule Comandant ! Acolo !

Feric se uită în direcția indicată de degetul lui Best și zări ceva dur și metalic, pe jumătate acoperit de scrum, la vreo sută de pași de automobil. Ordonă șoferului să se apropie de obiect sau orice ar fi fost el.

În vreme ce automobilul-comandant și garda de corp își croiră pârtie prin cenușă, Feric putut să vadă că se apropiau de un cub mic din oțel, cu latura de vreo opt picioare, atât de ars, încât devenise negru-albăstrui. Șoferul opri automobilul imediat în fața obiectului ; soldații gărzii de elită SS rămaseră pe motociclete cu motoarele funcționând în gol, așteptând ordine.

— Să cercetăm obiectul, sugeră Feric. Urmând exemplul Comandantului lor Suprem, cei patru Înalți Comandanți coborâră din automobil și păşiră cu greu prin dunele de cenușă spre cubul al cărui metal era scrijelit.

Feric atinse un perete al cubului : o placă de oțel pârjolită, fără nici un semn distinctiv, care dădea impresia că ar fi groasă de câteva picioare. Dând roată cubului, Feric ajunse la un bocaport rotund și greu, cu diametrul de aproape șase picioare, având în centru o roată de etanșare.

În timp ce încerca fără succes să răsucească roata pentru a deschide bocaportul, Remler, Best, Bogel și Waffing ajunseră lângă el.

— Ajutați-mă să deschid bocaportul ăsta, ordonă Feric.

Toți cei cinci bărbați își uniră eforturile pentru a învârti roata de etanșare, dar fără a reuși ceva mai mult decât Feric.

— Trebuie să fie blocat pe dinăuntru, spuse Remler.

— Dați-mi voie să chem un tanc să-l deschidă cu un proiectil, sugeră Waffing.

— Poate că nu va fi nevoie, îi răspunse Feric scoțând Comandantul de Oțel, arma pe care nimeni altcineva în afară de el n-o mânuia fără efort, deși ea avea masa unui munte.

Prinzând cu hotărâre brațul Marii Ghioage, Feric

ținti o lovitură puternică exact în centrul bocaportului. Se auzi un zdrăngănit care cutremură pământul, un zgomot grozav provocat de sfâșierea metalului și corpul nobilei arme a lui Feric pătrunse prin oțelul gros ca prin brânză. Roata de etanșare și mecanismul de închidere căzură zăngănind în interiorul întunecat al cubului. Feric mai dădu două lovituri bocaportului, apoi acesta se prăbuși în exterior, ridicând un nor dens de cenușă și lăsând în loc o gaură mare și rotundă, prin care nu se vedea nimic din cauza întunericului de nepătruns dinăuntru.

Ținând încă strâns în mână Comandantul de Oțel, Feric își vârî capul în interiorul cubului. După câteva clipe, ochii i se obișnuiră cu întunericul și observă că interiorul cubului din oțel gros nu conținea decât un șir de trepte din piatră care coborau în pântecele pământului, unde întunericul era deplin.

Se retrase un pas și le vorbi camarazilor lui :

— Asta-i intrarea spre o instalație subterană. S-ar putea să mai fie cineva în viață pe acolo.

— De ce n-am merge să aruncăm o privire, Domnule Comandant ? sugeră Best, brusc înviorat. Cu puțin noroc poate că o să ai onoarea de a ucide personal pe ultimul dintre Domii de pe Pământ !

Remler se declară pe dată de acord.

— Poate c-o să fim cu adevărat norocoși și o să găsim Domi suficienți pentru noi toți !

În ceea ce-l privea, Feric agrea ideea unei expediții. Chiar dacă n-ar mai fi găsit nici un Dom în viață, coborârea era un prilej excelent pentru a face puțină mișcare după ce stătuseră atâta vreme îngrămădiți în automobilul-comandant.

— Exact așa vom face ! declară el.

Doar Bogel părea să șovăie.

— N-ar fi o idee rea să luăm garda SS cu noi, îndrăzni el.

— Doar nu ți-o fi frică de o groapă în pământ, Bogel, îi biciui Waffing.

— N-are nici un rost să punem în pericol viața Comandantului Suprem al Heldon-ului, spuse Bogel. Ce

fiasco dacă Feric ar păți ceva tocmai în aceste momente istorice!

Evident că părerea lui Bogel era împărtășită de toți ceilalți. Lăsând la o parte dorințele personale, Feric înțelese că avea sacra datorie față de poporul Helder de a lua toate măsurile necesare pentru a-și proteja propria viață.

— Foarte bine, hotărî el. Waffing, adu zece flăcăi SS și ordonă-le să aducă globuri electrice portabile.

La câteva minute după aceea, în fruntea Înalților Comandanți și a celor zece SS-iști înalți și blonzi, Feric porni să coboare scările din piatră, printr-un coridor rece și muced, cu un glob electric în mâna stângă și cu Comandantul de Oțel în dreapta, pregătit pentru orice eventualitate. Deși Feric își lăsă pistolul automat atârnat pe umăr, ceilalți își pregătiră armele, gata, ba chiar dornici să acționeze.

Scările coborâră mai bine de o sută de picioare și în cele din urmă dădură într-un pasaj tăiat în rocă, ai cărui pereți erau îmbrobonați de picături de apă.

— După părerea mea, arată ca un fel de adăpost antiaerian, spuse Waffing. Fiți cu ochii în patru! le ordonă el SS-iștilor, un îndemn pe jumătate inutil, întrucât Feric era cel care conducea grupul de-a lungul coridorului. Pasajul întunecos mergea drept pe o distanță de aproape o sută de iarzi, apoi se termina brusc cu un alt bocaport similar cu cel care închisese accesul în cub. Dacă exista ceva viu în grota igrasioasă, atunci era de la sine înțeles că nu se putea afla decât în spatele acelui bocaport. Pe de altă parte, structura dublu închisă a acestei ultime redute făcea mai mult decât probabilă supraviețuirea celui care reușise să ajungă la adăpost înainte de declanșarea bombardamentului.

Cu voce scăzută, Feric le ordonă celorlalți să se dea puțin înapoi, înălță Comandantul de Oțel sus, deasupra capului, și lovi năprasnic în bocaport, sărind în același timp într-o parte, în afara liniei posibile de tragere a celor ce s-ar fi putut afla înăuntru. Cu un zăngănit înfiorător care reverberă de-a lungul coridorului, Marea

Ghioagă de Held despică bocaportul de oțel în două, iar bucățile căzură pe podea la picioarele lui Feric.

Cei zece SS-iști săriră instantaneu alături de el cu pistoalele mitralieră îndreptate în față și cu ochii albaștri și glaciali strălucind hipervigilenți, ca niște cioburi din oțel șlefuit. Dar nu răsună nici un foc de armă ; în schimb, dinăuntru se revărsa în coridor o lumină pâlpâitoare de culoare oranj. Pregătindu-și Marea Ghioagă, Feric își conduse camarazii prin spărtură într-o cameră mică, săpată în stâncă și iluminată de torțe fixate pe pereți.

În cameră nu se vedea decât un pupitru mic la care ședea un Dom extrem de bătrân și smochinit, adus de spate, cu ochii uriași înfundați în orbite și cu un zâmbet rău, de fiară de pradă. Această monstruozitate era îmbrăcată cu o uniformă cenușiu-pământie tipică Zind-ului, împodobită cu tot felul de fireturi aurii, bijuterii de mare valoare și lucrătură în fir de aur, care crea impresia unei rozătoare puturoase, împopoțonată cu o uniformă regală, ca o năzbâtie deosebit de răutăcioasă făcută de vreun școlar pus pe glume.

Cu toate acestea, rețeaua de dominanță pe care o radia creierul sordid al acestui bunic al tuturor Dominatorilor era cea mai puternică pe care Feric o simțise vreodată. Depuse eforturi uriașe pentru a nu se supune puternicului impuls care-i trecu amețitor prin minte și care îi ordonă să arunce Marea Ghioagă de Held din mână. Auzi însă în spatele său zdrăngănitul produs de căderea metalului pe piatră în clipa în care Înalții Comandanți și garda SS, la cererea infamei creaturi, dădură drumul armelor din mână — doar voința lui Feric era îndeajuns de puternică pentru a se opune acestui Dominator incredibil de puternic, dar până și mușchii săi înțepeniră paralizați de lupta voințelor de temut dintre el și bătrânul Dom.

— Bine-ai venit, gunoi uman, cârâi Dominatorul cu o voce uscată și dezgustătoare, o parodie a celei umane. Nici nu-i nevoie să-ți spun că așteptam o vizită. Era totuși prea mult să sper în prezența lui Feric Jaggar. Voi avea marea bucurie de a-ți urmări mutra, Jaggar,

în clipa când genotipul uman va fi ras pentru totdeauna de pe fața pământului !

Lighioana era nebună, fără îndoială, de vreme ce părea să confunde distrugerea definitivă a rasei lui dezgustătoare cu cea a adevăratei umanități ! Feric își aruncă toate resursele voinței sale în lupta pe care o ducea pentru a destrăma rețeaua de dominanță măcar pentru o clipă cât să zboare creierii mișelului cu o lovitură a Comandantului de Oțel, dar nereușind să facă decât o mișcare imperceptibilă.

Dominatorul apăsă pe un comutator de pe pupitrul din fața lui, apoi râse ca un dement până când o șuviță de salivă se scurse prin colțul gurii cu buze groase.

— Jaggar, uite-așa se pecetluiește soarta celor nevolnici ca tine, cotcodăci bătrânul Dom. Am transmis semnalul de activare către o istalație a Anticilor, aflată departe de aici, și pe care semenii mei au readus-o la viață. Peste câteva minute, în zonele sălbăticite va avea loc o explozie nucleară uriașă care va scuipa în aer milioane de tone de praf radioactiv. Anticii din partea locului au construit instalația în așa fel încât nici un dușman să nu poată supraviețui în cazul că vor fi înfrânți. Nu am reușit s-o punem complet în funcțiune, dar am făcut-o să meargă destul de bine. Peste câteva săptămâni atmosfera întregului Pământ va fi atât de contaminată, încât nici o ființă umană nu vă mai putea lăsa urmași sănătoși din punct de vedere genetic. Până și pântecele iubitelor voastre femei din rasa pură vor da naștere unor pitici cocoșați, Fețe-de-Papagal, Piei-Albastre și la zeci de alte noi mutații, probabil chiar asemenea nouă. Tu ai distrus Imperiul Dominatorilor, iar acum noi distrugem definitiv umanitatea ! Mori, scârbă umană !

O enormă flacără de furie străfulgeră ființa lui Feric, rupând instantaneu rețeaua de dominanță de parcă aceasta nici n-ar fi existat. Făcu un salt înainte, răsucind și ridicând Marea Ghioagă de Held, și-l lovi pe Domul bălos și limbut drept în țeastă, spărgându-i-o ca pe un pepene copt, împroșcând peste tot creierii cenușii și murdari, despicându-i pieptul și împrăștiindu-i organele translucide și încă pulsând pe pardoseala de piatră. Cu o

altă lovitură, Feric făcu țăndări pupitrul, forța izbiturii pline de furie a armei sale fiind atât de puternică, încât capul ghioagei se înfipse cam de-o palmă în pardoseală.

O dată cu moartea ultimului Dom, ceilalți se simțiră eliberați din sugrumarea rețelei de dominanță și începură cu toții să vorbească în același timp.

— Nu se poate !

— Pârjolul !

— Moartea speciei umane !

— Nu puteau...

— Tăcere ! răcni Feric, având lacrimi în ochi și o furie arzătoare în adâncul inimii. Terminați imediat cu trăncăneala ! Să ne grăbim să ajungem la suprafață și, înainte de a boci pentru specia noastră, să vedem dacă lighioana asta împuțită nu ne-a spus cumva doar vorbe goale.

Când ajunseră la suprafață, peisajul era neschimbat : o întindere uriașă de scrum cenușiu și ruine fumegânde, prin care armata Heldon-ului se deplasa fără a întâlni nici o rezistență, pentru că nu găsea nimic viu.

Dispoziția lui Feric și a camarazilor săi se mai lumină puțin când se văzură din nou în aer liber și nimic nu părea nelalocul său.

— Nu văd Focul Anticilor, Domnule Comandant, spuse Best.

— Ei na, monstrul ăla bătrân era țicnit de-a binelea, interveni Waffing și Feric se declară de acord cu aprecierea lui.

— Așa o fi, spuse Bogel neliniștit, însă tu însuți ai afirmat că Domii încercau să dezgroape armele nucleare ale Anticilor.

Această remarcă strică din nou buna dispoziție a grupului și Feric își dădu seama că nu merita să mai zăbovească în locul acela sumbru, așteptând o catastrofă care probabil că n-avea să se petreacă vreodată. Porni în fruntea lor către automobilul-comandant și-și continuară turul prin orașul distrus ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat.

Vreme de câteva minute, automobilul-comandant merse prin cenușă, ridicând nori pământii. Nu văzură nimic deosebit. Feric și ceilalți se răcoriră bând din butoiașul de bere, iar Domul cel descreierat din camera subterană și amenințările lui cu distrugerea nucleară păreau lucruri improbabile și lipsite de realitate.

Deodată, văzduhul însuși păru să explodeze ; o izbucnire de lumină luă naștere spre est, dincolo de orizont, o strălucire orbitoare, mai puternică decât o mie de sori la amiază, care acoperi jumătate din cer cu sclipirea ei neașteptată și lăsă cealaltă jumătate fără pic de culoare.

Feric simți un gol în stomac și-și duse mâna la ochii aproape orbiți ca să și-i șteargă, pentru că îi era imposibil să confunde Focul Anticilor cu altceva. Câteva clipe mai târziu, lumina îngrozitoare și intensă care cuprinsese totul se mai stinse puțin, lăsând să se vadă o minge roșiatică de foc de zece ori mai mare decât soarele la ora aceea, care se înălțase oribilă la orizont, înspre est.

Încet-încet, această enormă bășică de foc pluti către cer, aspirând spre înalt, în timp ce se ridica, un nor negru și învălmășit de sfărâmături. După câteva momente, norul învolburat de foc se formase pe deplin și oricine l-ar fi văzut nu se putea să nu recunoască imaginea înfricoșătoare a semnului legendar al reîncarnării groaznicului Foc al Anticilor, Norul Ciupercă.

La vederea pe cer a acestei înfiorătoare ciuperci otrăvitoare, nimeni nu îndrăzni să scoată o vorbă. Proporțiile și puterea exploziei depășeau orice putință de înțelegere. Nu mai aveau nici un motiv să creadă că amenințările ultimului Dominator fuseseră doar vorbe în vânt.

Abia câteva clipe mai târziu lumea se zgudui la explozia unui tunet care păru să despice tot cerul și se transformă într-un adânc vuiet ca de cutremur, fără a scădea în intensitate. În același moment, Feric simți că aerul îl plesnește în față cu forța unei lovituri fizice ; SS-iștii fură azvârliți de pe motociclete ca niște petice de hârtie, iar oțelul călit al automobilului-comandant scârțâi și gemu.

Vântul șoptit, scâncit, urlător, arzător și corosiv care se stârni îi apăru lui Feric drept ultima răsuflare a umanității adevărate. Putea simți cum pestilența radioactivă se strecura în plasma sa germinativă.

Dar exact în clipele în care otrăvitoarea ciupercă radioactivă își vărsa veninul în atmosfera Pământului Feric Jaggar hotărî ca genotipul uman pur să supraviețuiască pentru că *trebuia* să supraviețuiască. Nici lui, nici altuia nu i se putea permite să dea greș. Dacă era nevoie, umanitatea avea să fie salvată chiar printr-un act de voință pură. Dacă se impunea un miracol, atunci cetățenii Helder până la ultimul se vor dedica fără preget să-l realizeze ori vor încerca acest lucru până la ultima suflare.

14

ÎN ZILELE SUMBRE care urmară detonării monstruoasei arme supreme a Zind-ului, numai voința fanatică a lui Feric Jaggar și disciplina de fier a poporului Helder împiedicaseră prăbușirea întregii umanități într-o stare de apatie și disperare. Pe măsură ce norul fetid își cernea otrava în atmosfera Pământului, multe plante începură să se îmbolnăvească și să moară, pielea tinerilor, bătrânilor și infirmilor se umplu de răni și plăgi înfiorătoare și aproximativ două milioane de oameni muriră în chinuri groaznice.

Feric preferă să nu se ocupe de aceste simptome ale bolii de radiație, ci dirijă toate resursele noului Imperiu Mondial exclusiv pentru salvgardarea genotipului pur uman. În mai puțin de două luni geneticienii SS confirmaseră pe deplin teribilul adevăr : pe Pământ nu mai exista nici o ființă umană adevărată care să posede o plasmă germinativă capabilă să procreeze normal. Până și Feric fusese atins. Ultima generație umană se născuse deja — patrimoniul gentic Helder nu era capabil să producă acum altceva decât mutanți respingători și monstruozități obscene.

La nici trei zile după ce Remler, cu chipul pământiu și complet zdruncinat dăduse avertismentul privind moartea rasială, Feric luase hotărârea cea mai eroică a vieții lui și acum se afla în fața camerelor de televizi-

une avându-i alături pe Waffing, Remler, Bogel și Best, pentru a proclama către poporul său îndoliat cursul ce trebuia urmat de către Heldon.

Având în vedere importanța ocaziei, Feric se îmbrăcase cu uniforma neagră strânsă pe corp și pusese să i curețe și să i se lustruiască minuțios fireturile, nasturii din crom și Marea Ghioagă de Held, astfel încât tot ce era metal să strălucească precum diamantul. Era așezat pe un podium nu prea înalt având ca fundal un drapel mare și roșu, cu svastică. La picioarele sale stăteau Înalții Comandanți îmbrăcați cu uniforme la fel de impecabile ca și a lui ; era esențial ca sentimentul de eroism al poporului Helder să fie susținut până la capăt. Feric nu suflase nimănui o vorbă despre planul său. El cerea o demonstrație spontană de sprijin din partea Înalților Comandanți la care să asiste întregul Heldon, întrucât ceea ce avea de ordonat va fi cea mai înaltă probă a loialității față de Svastică de care poporul Helder dăduse dovadă vreodată.

— Compatrioți Helder, începu el simplu, ceea ce trebuie să vă spun astăzi va fi scurt, inevitabil și brutal de direct. După cum s-a anunțat deja, zestrea genetică a Heldon-ului a fost contaminată complet și permanent prin ultimul și perfidul act al scârbavnicilor Dominatori, care au plătit cu viața pentru răutatea și ticăloșia lor. Asta înseamnă că plasma germinativă a fiecăruia dintre noi nu mai e capabilă să procreeze copii normali, ci mutanți oribili și degenerați. Evident că nașterea unor asemenea generații care să ne asigure posteritatea este o anatemă absolut inacceptabilă pentru tot ceea ce reprezintă Svastica.

Făcu o pauză lungă pentru ca vorbele sale să fie reținute și să se asigure că nici unui cetățean Helder nu-i rămăsese neclară gravitatea situației. Abia după ce tot Heldon-ul se va scufunda într-o tristețe insuportabilă, el va da poporului său o speranță.

— Oamenii de știință ai SS-ului care se ocupă de puritatea rasei lucrează de câtva timp la tehnica de clonare. Dacă o fărâmă de carne poate fi folosită pentru ca din ea să crească artificial o ființă umană, atunci genotipul exact al celor mai pure specimene pe care le avem --

supraoamenii puri din SS — poate fi reprodus în cadrul generației următoare fără a suferi nici o modificare! În felul acesta, în decursul unei singure generații putem face ca evoluția umană să înregistreze un salt de o mie de ani și să producă o rasă de giganți blonzi înalți de șapte picioare, care să aibă înfățișare de zei și un nivel mediu de inteligență egal cu al geniilor. Din această tragedie provocată de contaminarea genetică putem crea triumful definitiv al purității rasiale umane. Radiația care a deteriorat plasma germinativă fără putință de ameliorare nu a contaminat deloc țesuturile noastre somatice — din celulele exemplarelor pure ale SS va putea fi clonată noua rasă de stăpâni! Următoarea generație Helder va fi compusă în întregime din cloni ale căror calități genetice vor aparține celor mai aleși SS-iști care trăiesc în prezent!

Feric făcu încă o pauză, observând cum strălucirea și voia bună reveneau în ochii tuturor celor prezenți, tehnicieni și înalți Comandanți. De la viziunea sfârșitului definitiv, poporul Helder fusese înălțat pe aripile unui vis al gloriei rasiale supreme. Acum bineînțeles că vor fi cu toții gata să facă sacrificiile pe care le impunea un asemenea țel.

— Deși oamenii de știință SS sunt pe punctul de a perfecționa această tehnică, mai sunt necesare multe eforturi eroice din partea SS-ului până să se asigure producerea unei rase pure de cloni. Prin urmare, eu, Comandantul Suprem, am hotărât că fiecare Helder trebuie să facă un act de autentic eroism care va inspira un fanatism supraomenesc din partea acestor oameni de știință, pentru a încheia cu succes crearea unei rase supreme și pure, capabilă și demnă de a moșteni întregul univers în veacul veacilor.

În cursul următoarelor trei luni, toți cetățenii Helder vom trece prin Lagărele de Triere. Acolo vom fi sterilizați devenind incapabili de a ceda josnicei tentații de a ne reproduce genele bolnave prin relații sexuale obișnuite. Heldon își va avea asigurat viitorul prin cloni puri SS ori nu va avea nici un viitor! Transcendență rasială ori moarte rasială!

Ținuta Înalților Comandanți deveni brusc mai dreaptă și mai rigidă. Feric era încredințat că în poporul Helder renăscuse o hotărâre fanatică, identică în orice colț de țară s-ar fi aflat, pentru că, deși oamenii de știință SS dețineau soluția problemei, el oferise până și ultimului cetățean Helder un mijloc prin care să-și aducă partea lui de contribuție și de eroism la cauza comună. Gloria triumfului final va fi astfel împărtășită de către toți!

— Ca o demonstrație personală privind loialitatea mea deplină față de cauza sacră a Svasticii și pentru obținerea unei rase superioare SS, eu însumi voi fi primul care va suporta operația de sterilizare, urmat de Înalții mei Comandanți, tot SS-ul și apoi poporul Helder. Trăiască Heldon! Trăiască Victoria definitivă! Trăiască Rasa Pură!

Nici nu apucă să se stingă ecoul acestor ultime cuvinte, că Bogel, Remler, Waffing și Best își ciocniră călcâiele cu o vigoare care-l luă prin surprindere până și pe Feric, luară poziția de drepți cu o mișcare atît de hotărâtă, încât le pocniră oasele din încheieturi, își azvârliră brațele înainte ca pe niște pistoane de oțel, executând salutul Partidului și strigară „Trăiască Jaggar!" cu o furie supraomenească, având ochii înflăcărați de puterea transcendentă a voinței rasiale.

Acum când înflăcărarea poporului Helder se ridicase pe culmile de necrezut ale conștiinței rasiale și ale hotărârii neclintite, nici măcar destinul nu mai putea refuza acestei rase de eroi succesul și autoritatea pe care un asemenea patriotism neprecupețit le meritau.

Întregul popor Helder porni în marș direct spre Lagărele de Triere fără nici un murmur de protest. Singurul impediment major întâmpinat în realizarea sterilizării poporului Helder era că oamenii de bună-credință manifestau tendința de a se lua la bătaie și de a se înșela unii pe alții pentru a obține locuri mai în față; acestea erau doar dispute amicale pentru a-și dovedi dăruirea patriotică, iar nu acte grave de brutalitate, iar SS-ul duse la bun sfârșit această sarcină în termenul de trei luni stabilit de către Feric.

Curând după aceeá, Remler anunță triumfător că fuseseră produși primii fetuși clonați viabili, provenind din donatori SS. Aceste repere experimentale ajunseră la dezvoltarea optimă nașterii opt luni mai târziu. La scurt timp se încheie și construcția și punerea în funcțiune a primei fabrici de cloni și după nouă luni, condus de surâzătorul Remler, Feric sosi la Uzina de Reproducere Feric Jaggar pentru a asista personal la extragerea din băile de clonare a primei șarje complete de supraoameni SS.

Acest edificiu era un enorm cub, de un alb imaculat, decorat cu svastici mari și negre pe fiecare dintre laturile lui. După ce garda de onoare SS luă poziția drepți, Remler îl conduse pe Feric pe intrarea principală a clădirii și printr-un labirint amețitor de săli, camere și coridoare care erau cu toate pardosite cu gresie albă. Pereții sclipitor de albi reflectau uniformele negre din piele, strînse pe corp, precum și pelerinele roșii cu svastică ale înalților tehnicieni SS care păreau să umple fiecare colțișor al Uzinei de Reproducere cu energie, activitate febrilă și hotărâre, dascăli ai științei în templul purității rasiale.

— Nu greșesc dacă afirm că locul ăsta seamănă cu un stup, Remler! exclamă Feric atunci când Remler deschise o ușă albă și-l conduse într-una dintre camerele cu băi mari de clonare. Erau într-o cameră spațioasă, de formă rectangulară, cu pereți albi și pardosită cu plăci mici de gresie albă, fiecare dintre ele împodobită cu o svastică neagră miniaturală. Camera era aproape complet ocupată de șiruri de băi albe și strălucitoare din porțelan, două sute în total. La capătul fiecărei băi se afla câte o consolă din porțelan alb care adăpostea pompe, instrumente de tot felul, alte aparate medicale; în fluidul nutritiv de culoare gălbuie din fiecare cadă plutea câte un uriaș blond, de șapte picioare, cu ochii închiși și cufundat într-un somn binefăcător.

În apropierea primului șir de băi se instalase o cameră de televiziune pentru a surprinde acest eveniment; douăzeci de oameni de știință SS blonzi și înalți, îmbrăcați în uniforme negre, cu pelerine roșii cu svastică

și purtând cizme negre și înalte, luaseră poziția de drepți în fața acestor douăzeci de pântece din porțelan.

Aceste specimene alese adresară precis și la unison un salut al Partidului și strigară: „Trăiască Jaggar!" cu deosebită vigoare și cutezanță, atunci când Feric intră în cameră. Feric răspunse prompt șalutului lor, apoi păși către microfonul care fusese instalat în fața băilor de clonare.

— Concetățeni Helder, începu el, privind fix la cei douăzeci de eroi mândri de triumful pe care îl obținuseră, ai căror ochi aruncau văpăi albastre ca niște bucăți din cel mai bun oțel — astăzi suntem, în sfârșit, martori la apariția primilor reprezentanți ai noii rase pure, complet dezvoltați în băile de clonare ale celei dintâi uzine de reproducere care, vreme de douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, va produce exemplare SS pure în cantități de masă. Aceste specimene magnifice, cultivate din țesuturile elitei genetice a SS-ului, se vor naște complet dezvoltate, cu o înfățișare fizică zeiască și cu minți ascuțite ca briciul, neavând nevoie decât de maximum șase luni de instruire și de îndoctrinare intensivă pentru a-și ocupa locul ca membri cu drepturi depline în SS sau ca cetățeni Helder.

Ochii oamenilor de știință SS păreau să reverse foc; înainte de a continua, Feric le adresă aprecierile sale, răspunzându-le cu o privire al cărei fanatism își găsea perechea în ochii lor.

— În decurs de șase luni vor începe să funcționeze alte zece uzine de reproducere; la sfârșitul anului viitor vor exista peste douăzeci de uzine care vor produce un milion de exemplare SS pure și în următorii cinci ani Heldon-ul va avea uimitoarea capacitate de producție de zece milioane de supraoameni SS pe an! Această capacitate productivă va fi suficientă pentru a repopula complet Pământul locuibil cu exemplare din rasa perfectă în mai puțin de douăzeci de ani. Astăzi începem repopularea Pământului cu supraoameni genetici pe care umanitatea a visat mii de ani să-i producă, iar această rasă supremă va continua să se ridice pe culmi și mai înalte de puritate genetică și de strălucire evolutivă, întrucât reproducerea ei se va face prin respec-

tarea strictă a celor mai avansate principii de eugenie, în condițiile precis controlate din uzinele de reproducere, nelăsând absolut nimic la voia întâmplării.

Oameni de știință SS, vă adresez felicitări pentru marele triumf în cercetarea voastră eugenetică. Înalt Comandant Reinler, îți adresez felicitări pentru spiritul de fanatism neprecupețit pe care l-ai transmis fiecărui specimen magnific din rândurile SS-ului! Popor al Heldonului, vă felicit pentru abnegația și dăruirea voastră în sprijinul cauzei Svasticii și a persoanei mele! Trăiască Heldon! Trăiască Svastica! Trăiască Rasa Supremă!

„TRĂIASCĂ JAGGAR!" urlară oamenii de știință SS, pocnindu-și călcâiele cizmelor înalte și negre din piele și azvârlindu-și brațele înainte, adresând un viguros salut al Partidului.

Apoi acești eroi blonzi și impunători executară o mișcare precisă la stânga-împrejur și începură să lucreze la primul rând de băi de clonare. Fluidul nutritiv din băile strălucitoare de portelan se scurse prin găurile de evacuare. Clonii blonzi și robuști fură după aceea scuturați cu șocuri galvanice pentru a se trezi pe deplin.

Câteva minute mai târziu, douăzeci de giganți blonzi cu ochi albaștri stăteau în picioare în fața băilor din care ieșiseră, exprimând inteligența lor supraomenească însă nestiutori, ca un pergament încă nescris.

Văzând aceste exemplare minunate, Feric își simți inima zburând spre înalt. Fiecare dintre ei avea statura lui măreață, fizionomia și aspectul lui fizic perfect, iar strălucirea din ochii lor era inconfundabilă. În spatele lor se aflau alte o sută optzeci de exemplare la fel de perfecte, așteptând să fie extrase din băi, alte mii numai din această uzină, milioane în anul următor, zeci de milioane curând după aceea. Chiar în cursul vieții sale Feric avea să apuce să vadă cum fiecare petic locuibil de pe Pământ va fi complet stăpânit de rasa supremă a Heldon-ului, magnificii cloni SS. Iar după aceea...

Ideea care-i veni îl copleși pe Feric prin grandoarea ei.

În fața lui, fiecare om de știință SS înalt și blond, îmbrăcat în uniformă neagră din piele, stătea alături de câte un gigant dezbrăcat cu un genotip care se potri-

vea cu al lui. Surâzători, acești eroi SS adresară în tăcere un salut al Partidului.

Spre uimirea și încântarea necuprinsă a lui Feric, jumătate dintre clonii SS abia treziți la viață imitară gestul patriotic făcut de tutorii lor cu un entuziasm tulburător de copilăros. Probabil că loialitatea față de Svastică putea fi imprimată în înseși genele lor.

— Astăzi lumea este pe deplin și definitiv a noastră, Domnule Comandant ! exclamă Remler, extrem de bine dispus, cu chipul iluminat de extaz patriotic.

— Adevărat, Remler, aprobă Feric. Iar acesta nu este decât un început. Mâine vom cuceri stelele.

O asemenea mulțime uriașă nu se strânsese niciodată în același timp și loc în întreaga istorie a lumii. Măreața navă spațială ca un cilindru ascuțit la un capăt, înaltă de două sute de picioare și construită din metal argintiu și sclipitor, era așezată pe aripile de ghidaj pe larga câmpie din nord-estul Heldon-ului. La o distanță sigură de țevile de eșapament ale rachetei fusese înălțată o tribună. Feric își ocupase locul pe această tribună în jurul căreia se formase un inel din cloni SS blonzi și înalți, îmbrăcați cu uniforme negre din piele, ce aruncau reflexe la fel de perfecte ca și ei.

Două sute de mii de cloni SS, uriași și la fel de blonzi, în uniforme negre și mantii roșii cu svastică, înconjurau pilonul central format de rachetă în rânduri perfect aliniate, gata să înceapă marșul circular de ceremonie. Dincolo de această formație se găseau peste un milion de soldați SS îmbrăcați cu uniforme din piele strânse pe corp, ale căror rânduri treceau dincolo de orizont în toate direcțiile și, mai departe, dincolo de raza privirii lui Feric, se strânseseră sute și sute de mii de cetățeni Helder din generația mai vârstnică, veniți să urmărească de la distanță decolarea rachetei.

Stând în fața buchetului de microfoane instalate la tribună, Feric se simțea cuprins de o emoție care nu-și avea egal în întreaga lui existență. În momentul în care începu să vorbească, fiecare atom din ființa lui porni să vibreze într-o așteptare extatică.

— Astăzi, după ce am cucerit Pământul și l-am populat cu o rasă supremă de exemplare supraumane, a căror perfecțiune o depășește pe a oricărei alte ființe create vreodată prin brutalul proces al evoluției naturale, Heldon-ul face primul său pas spre stele!

Un vuiet spontan și incredibil se ridică din pieptu-rile mulțimii, un zgomot care despica cerul și părea să facă însuși Pământul să vibreze de bucurie pe propria lui axă de rotație. Acest tumult se transformă în cea mai măreață scandare de „Trăiască Jaggar!" pe care lumea avusese prilejul să o audă vreodată și milioane de brațe se ridicară ritmic și sacadat în repetate saluturi ale Partidului, o adevărată pădure unduitoare de omagii care se întindea cât putea Feric să cuprindă cu ochii și care-i copleși sufletul de fericire. Feric lăsă ca această demonstrație să continue vreme de două minute încheiate, pentru că nimeni nu ar fi putut afirma că acești oameni minunați nu-și câștigaseră dreptul de a-și exprima bucuria triumfului, apoi ridică mâna cerând să se facă liniște.

— Înăuntrul acestei nave spațiale — cea mai avansată realizare a geniului științific Helder — se află trei sute dintre cei mai buni cloni SS menținuți în stare de suspensie a vieții. Ei vor rămâne înghețați în această stare fără de vârstă pe îndelungata perioadă ce-i va fi necesară navei să parcurgă distanța până în Tau Ceti. De îndată ce nava va ajunge la destinație, aparatele automate vor supraveghea coborârea pe planetă și vor dezgheța coloniștii, astfel ca ei să poată ieși și împrăștia semințele Heldon-ului pe suprafața ei. În decurs de trei ani vom lansa cincizeci de astfel de nave anual, adăugând cincizeci de noi planete pe an la domeniul aparținând genotipului uman pur, și asta nu pentru un an sau o decadă sau un secol, ci pentru vecie! Universul este infinit și rasa supremă a Heldon-ului se va răspândi la nesfârșit printre stele, umplând vastele infinități dintre galaxii cu nobilii noștri reprezentanți.

De astă dată demonstrația de extaz fanatic o depăși chiar pe cea precedentă și lui Feric îi trebuiră cinci minute încheiate ca să domolească acel cor uriaș care scanda „Trăiască Jaggar!" și care, cu forța sa incredi-

bilă, aproape că amenința să răstoarne nava de pe rampa de lansare.

— Concetățeni Helder, mai există un motiv de glorie pe care până acum nu vi l-am dezvăluit, reuși el să continue într-un târziu, neputând să-și rețină un zâmbet care-i cuprinsese tot chipul. Am contribuit și eu cu celule la băile de clonare. Această rachetă, precum și cele care vor urma pe cărările nesfârșite ale spațiului interstelar, în următoarele zece milioane de ani, vor fi conduse de un clon dezvoltat din propria mea carne, fiind prin urmare, echivalentul meu genetic, ales prin destin și prin genealogie să fie un conducător al oamenilor. În felul acesta, indiferent ce fel de ființe extraterestre ostile vor trebui înfrânte pe acei sori îndepărtați și necunoscuți, coloniile noastre nu vor eșua pentru că trupele care vor extermina aceste orori subumane vor fi compuse doar din cei mai destoinici și puri SS-iști, iar comandanții vor fi creați după propria mea imagine genetică! Trăiască Heldon! Trăiască Svastica! Trăiască Rasa Supremă! Trăiască cucerirea universului!

În timp ce corul cutremurător răspunse „Trăiască Jaggar!", făcând să vibreze până și moleculele din aer, uriașul cerc format din trupe SS începu să mărșăluiască în jurul rachetei și a tribunei pe care stătea Feric, ridicând tălpile de oțel ale cizmelor în aer la fiecare pas și apoi lovindu-le de sol cu o forță care scutura pământul. Aceste exemplare minunate, îmbrăcate cu uniforme negre strânse pe corp, mărșăluiau din ce în ce mai repede, ridicându-și tălpile tot mai sus până când tribuna și racheta fură înconjurate de un cerc vijelios de piele neagră și sclipitoare, iar universul începu să se cutremure sub cizmele Helder.

Apoi, ca un singur om, acești două sute de mii de cloni SS blonzi și înalți își azvârliră brațele înainte, în cel mai grandios salut al Partidului, și rămaseseră în această poziție în timp ce scandările continuară să se înalțe spre ceruri din milioane de gâtlejuri înflăcărate.

Trupele care mărșăluiau se rotiră tot mai repede în jurul lui Feric, aruncându-și călcâiele cu o vigoare și forță crescânde, de parcă ar fi încercat să spintece bolta

cu tălpile de oțel ale cizmelor lor, în timp ce corul scandărilor se contopiră cu ritmul cizmelor ce izbeau pământul, un tunet sacadat ce umplea și zguduia universul și bubuia în același timp cu sângele care vibra în țeasta lui Feric.

Feric simți cum vuietul și strălucirea gloricasă îi pătrundeau în fiecare celulă, ca un foc incredibil de viu ; sângele îi bubuia ca un tunet rasial prin vine, din ce în ce mai repede. În cele din urmă trăi senzația că va trebui să explodeze și să se desfacă într-un milion de fărâme cuprinse de extaz.

În acest moment culminant, când nu mai putu suporta această bucurie nepământească, apăsă pe un comutator.

Cu un urlet asurzitor, din ajutajele navei țâșni un jet minunat de fum portocaliu. Toate vocile din Heldon se alăturară glasului lui Feric într-un țipăt mut de triumf al bucuriei, în timp ce, purtate de un stâlp de foc, semințele Svasticii se înălțară spre cer, pentru a fecunda stelele.

Postfață la ediția a doua

Este incontestabilă popularitatea pe care *Stăpânul Svasticii,* ultimul roman science-fiction al lui Adolf Hitler, a dobândit-o în cei cinci ani care au trecut de la moartea sa. Romanul a primit premiul Hugo oferit de către confreria secretă a entuziaștilor cititori de science-fiction, care l-au apreciat drept cea mai bună realizare de acest gen a anului 1954. Deși această recunoaștere literară pare destul de suspectă, bineînțeles că ea l-ar fi încântat pe Hitler, care a trăit printre acești „iubitori" de science-fiction în tot cursul carierei sale din Statele Unite și s-a considerat drept unul dintre ei, mergând până acolo încât și-a editat și publicat propriul „fanzin" de amator chiar în timp ce lucra ca scriitor profesionist.

Mai semnificativă este popularitatea cărții și adoptarea motivului Svasticii și a culorilor create de ea în cadrul unui spectru divers de grupuri și organizații sociale precum Legiunea Creștină Anticomunistă, diferite bande de motocicliști proscriși și Cavalerii Bushido ai Americii. Evident că acest roman science-fiction a atins o coardă sensibilă în gândirea non-comunistă contemporană, ceea ce face ca importanța lui să depășească granițele restrânse ale genului literaturii de anticipație.

La nivel pur literar, acest fenomen pare aproape inexplicabil. Conceput într-o grabă frenetică cu puțin timp

înainte de moartea sa în 1953, și scris în doar șase săptămâni, Lordul Svasticii este rodul unui contract cu un editor. Dacă ar fi să dăm crezare frecventelor bârfe din „fanzinele" science-fiction ale vremii, în ultimii ani de viață Hitler avusese un comportament aberant, fiind victima unor frisoane și a unor crize de furie care degenerau adesecri în accese de patos aproape hebefrenic. Deși cauza reală a morții lui a fost o hemoragie cerebrală, aceste simptome amintesc cel puțin de complicațiile unui sifilis terțiar.

Prin urmare, totemul literar al actualilor partizani ai svasticii și ai codului ei special a fost, neîndoielnic, scris în șase săptămâni de către un scriitor de mâna a doua, care niciodată nu a dovedit un talent literar remarcabil și care probabil și-a conceput romanul în timp ce suferea de un început de pareză.

Cu toate că s-ar putea ca această scriere să evidențieze o anumită pricepere demnă de lăudă, ținând seama că el a învățat engleza la maturitate, măiestria limbajului literar adoptat de Hitler nu poate fi comparată în mod serios cu cea a lui Joseph Conrad, de exemplu, un polonez care a folosit limba noastră la o vârstă la fel de înaintată. Reminiscențele stângace ale structurii frazei germane sunt evidente pe parcursul întregului roman.

Trebuie să recunoaștem că în multe pasaje ale romanului există o anumită forță primitivă, dar aceasta s-a născut mai degrabă ca rezultat al suferinței psihopatologice decât al măiestriei literare controlate conștient. Se poate afirma că Hitler se evidențiază ca scriitor în conceptualizarea vizuală a unor scene total nerealiste sau improbabile — cu precădere în cele descriind bătălii fastuoase sau spectacole militare strălucitoare și mărețe care împodobesc cartea. Dar acestei forțe de vizualizare i se poate găsi sursa mai degrabă în activitatea lui anterioară ca ilustrator de reviste, decât în stăpânirea conștientă și exactă a stilului prozodic.

Viziunea romanului constituie o cu totul altă problemă, dând naștere unor dispute îndreptățite. Așa cum își poate da seama până și un profan în domeniul psihologiei umane, *Stăpânul Svasticii* este pătruns de simbolisme și aluzii falice ostentative. O descriere a armei ma-

gice a lui Feric Jaggar, așa-numita Mare Ghioasă de Heldon : „Tija era o bară strălucitoare, dintr-un metal lustruit perfect, lung de patru picioare și de grosimea antebrațului unui bărbat... Capătul impresionant reprezenta un pumn de mărime naturală, dar un pumn de erou". Dacă aceasta nu reprezintă o descriere fantezistă a unui penis, atunci ce-ar putea fi ? Pe de altă parte, tot ce ține de Marea Ghioagă conduce la o identificare falică între eroul lui Hitler, Feric Jaggar, și arma lui. Această ghioagă nu numai că este confecționată în forma unui penis enorm, dar constituie sursa și simbolul puterii lui Jaggar. Doar Jaggar, eroul principal al romanului, poate mânui Marea Ghioagă ; ca este falusul de mărime, potență și importanță maximă, sceptru de domnitor în mai multe accepțiuni. Atunci când Feric Jaggar îl obligă pe Stag Stopa să sărute corpul armei sale în semn de supunere, simbolismul Marii Ghioage atinge un culminant punct grotesc.

Simbolismul falic nu se oprește însă la Marea Ghioagă de Held. Salutul cu mâna întinsă înainte, care constituie un motiv obsesiv pe parcursul întregului roman, este în mod esențial un gest falic. Jaggar asistă la una din numeroasele parade militare extravagante așezat în vârful unui enorm turn cilindric, descris în termeni falici destul de străvezii. Mai târziu, stâlpul de foc din centrul orașului Bora, cuprins de incendii, devine un imens totem falic în jurul căruia Jaggar organizează un marș al trupelor sale victorioase. Iar în scena finală a romanului, o rachetă încărcată literalmente cu sămânța lui Jaggar, se ridică „pe un stâlp de foc, pentru a fecunda stelele" ca apogeu orgasmic al unui bizar spectacol militar pe care Jaggar îl trăiește ca pe un substitut stângaci al unei relații sexuale.

Nu încape nici o îndoială că o mare parte din atracția pe care *Stăpânul Svasticii* o exercită asupra celor inocenți derivă din simbolismul falic ostentativ care domină cartea. Într-un fel, întregul roman este un exemplu de pornografie sublimată, o orgie falică de la un capăt la celălalt, în care sexualitatea e simbolizată în termenii demonstrațiilor militare grandioase și fetișiste și ai izbucnirilor desfrânate de violență ireală. Întrucât această

sexualitate falică a violenței și a fastuoaselor demonstrații de forță militară constituie un transfer afectiv obișnuit în societatea occidentală, cartea capătă o forță deosebită prin faptul că este consonantă cu una dintre suferințele sexuale cele mai precumpănitoare ale civilizației noastre.

Ceea ce rămâne deschis disputelor este dacă Hitler a scris conștient această carte.

Cei care vor susține că Hitler a utilizat în mod sistematic mijlocul stilistic al falusului ca un instrument calculat în mod conștient sunt îndreptățiți să afirme că folosirea sa insistentă evidențiază un act conștient de creație. În plus, Hitler dovedește o înțelegere incontestabilă a modului în care pot fi întrebuințate simbolurile și elementele vizuale pentru manipularea psihicului maselor. Se poate crede că uriașele defilări cu torțe pe care el le descrie în carte vor stârni înflăcărarea unor mulțimi reale într-un mod aproape identic cu ceea ce se petrece în roman. Adoptarea culorilor svasticii de către diverse grupuri din societatea noastră constituie o dovadă suplimentară că Hitler știa perfect cum să confecționeze imagini vizuale capabile să exercite un efect puternic asupra privitorului. Astfel, prin extensie, este destul de normal să presupunem că Hitler a investit în mod deliberat *Stăpânul Svasticii* cu o semnificație falică în scopul de a atrage admirația extatică a celor naivi.

O trecere în revistă a domeniului science-fantasy pare să confirme această afirmație. Eroul cu spadă miraculoasă este o trăsătură comodă, chiar universală a așa-numitelor romane de miracol, capă și spadă. Astfel de romane sunt scrise după o formulă simplă, potrivit căreia acest personaj supermasculin, ajutat de arma sa neobișnuit de puternică, cu care împărtășește o evidentă identificare falică, depășește obstacole mari pentru a dobândi un triumf inevitabil. Hitler a activat zeci de ani în microcosmosul „fandomului" science-fiction și, de fapt, multe asemenea fantezii erau prezentate în chiar propriul lui fanzin. Prin urmare, este în firea lucrurilor să presupunem că se familiarizase cu genul ; de fapt, două sau

trei dintre romanele sale anterioare abordau tema capă și spadă.

Cel puțin din punct de vedere schematic, *Stăpânul Svasticii* este un roman de capă și spadă de mâna a doua. Eroul (Jaggar) primește arma falică drept simbol al supremației sale justificate, iar apoi, prin bătălii sângeroase, își croiește drumul triumfător până la victoria supremă. Pe lângă alegoria politică și patologiile mai aparte de care mă voi ocupa mai târziu, ceea ce distinge *Stăpânul Svasticii* de o sumedenie de romane similare din domeniul science-fiction este consecvența obsesivă și intensitatea simbolismului falic. Aceasta ne conduce la concluzia că Hitler a efectuat un studiu curajos privind caracterul seducător al genului capă și spadă și a mărit în mod conștient interesul patologic al cărții sale până dincolo de granițele normalității prin accentuarea simbolismului falic și făcându-l cu atât mai penetrant și mai ostentativ. Acest lucru ar face din *Stăpânul Svasticii* o exploatare cinică a patologiei sexuale, fenomen obișnuit asociat genului literar, însă ea merge atît de departe, încât forța ei o depășește cu mult pe cea a modelelor mai timide.

Cred totuși că această teorie poate fi infirmată atât prin dovezile interne din cadrul romanului, cât și prin caracterul genului science-fiction în general.

Pe de o parte, în afara chestiunii simbolului falic, *Stăpânul Svasticii* oferă nenumărate dovezi privind aberațiile mentale ale autorului. Era greu ca fetișismul ce abundă în roman să fi fost conceput în mod conștient pentru a seduce pe cititorul mediu și inocent. În întreaga carte se acordă o atenție obsesivă uniformelor, în special celor negre din piele și strânse pe corp ale SS-ului. Apariția frecventă a descrierilor repetitive precum „piele neagră și strălucitoare", „crom sclipitor", „cizme înalte cu tălpi de oțel" și a altor articole similare de îmbrăcăminte și de podoabă, în conjuncție cu gesturi falice cum ar fi salutul Partidului, ciocnirea călcâielor, marșul ritmat precis și altele asemenea, reprezintă un indiciu neîndoielnic de fetișism inconștient din partea lui Hitler, o trăsătură cu caracter morbid care nu poate stâr-

ni decât admirația și interesul personalităților cu tulburări mintale deosebit de grave.

Hitler pare într-adevăr să-și închipuie că masele de oameni îmbrăcate cu uniforme fetișiste, care mărșăluiesc în parade minuțios organizate și care evidențiază gesturi și articole vestimentare falice, vor exercita o atracție puternică asupra ființelor umane obișnuite. Feric Jaggar ajunge la putere în Heldon în urma unei serii cel puțin grotești de demonstrații falice tot mai grandioase. Aceasta denotă un fetișism falic incontestabil din partea autorului, întrucât singura concluzie este să acceptăm ideea ridicolă că o întreagă națiune s-ar azvârli la picioarele unui lider doar pe baza demonstrațiilor de masă ale fetișismului public, orgii cu un simbol falic nedisimulat și marșuri uriașe, însuflețite de torțe aprinse și de oratorie turbată. Evident că o asemenea psihoză națională de masă nu s-ar putea întâlni în lumea reală. Presupunerea lui Hitler că așa ceva nu numai că ar fi posibil, dar că ar reprezenta o expresie a așa-zisei voințe rasiale, dovedește că el însuși suferea de o asemenea maladie.

În afară de fetișism, romanul evidențiază inconsecvențe interne chiar la nivelul global al science-fictionului comercial, iar acestea sunt indicii sigure că legătura autorului cu realitatea a suferit o ruptură din ce în ce mai accentuată, pe măsură ce el era preocupat tot mai mult de propriile obsesii concepând ceea ce începuse indubitabil ca orice altă scriere de factură comercială.

Romanul începe într-o lume în care cea mai avansată tehnologie este reprezentată de motorul cu aburi și de mașina zburătoare rudimentară și de-a lungul unui timp al ficțiunii ridicol de scurt ea parcurge etape precum televiziunea, mitraliera, tancul modern, avionul cu reacție, ființa umană dezvoltată artificial și, în cele din urmă, nava spațială interstelară. Hitler nu face absolut nici o încercare pentru a justifica vreuna dintre cuceririle tehnice; acesta este, de la început până la sfârșit, un freamăt maniac delirant. După cum se cunoaște, fantazările nejustificate și consecvente de împlinire a dorințelor sunt obișnuite în literatura science-fiction de slabă fac-

tură, dar ele se ridică rareori la asemenea proporții evident grotești. Hitler pare să presupună că însăși existența unui erou precum Feric Jaggar va da naștere acestor salturi calitative uriașe în știință și tehnologie. Ținând seama de identificarea autorului cu un asemenea erou, acesta este un simptom reprezentativ de narcisism.

Probabil că mai aproape de patologic sunt obsesiile legate de secreții și de fecale. „Mirosuri împuțite", „pestilențiale", „cocini grețoase", „haznale fetide" și altele asemenea abundă în carte. Hitler își etalează în mod repetat groaza față de procesele ce au loc în organism și față de secrețiile corporale. El descrie tot timpul pe detestații Războinici ai Zind-ului cu balele curgând, „defecând", „urinându-se și așa mai departe. Monștrii sunt acoperiți de mizerii vâscoase, amintind evident de mucozitățile nazale. Forțele răului sunt descrise în termenii unor secreții vătămătoare, murdării, mirosuri respingătoare și excreții, în timp ce forțele binelui sunt „imaculate", „strălucitoare" și „precise", echipamentele și persoanele având suprafețe strălucitoare, lustruite până la luciu steril. Semnificația acestei dihotomii sare în ochi până și unui profan.

Violența din carte atinge limitele nevrozei. Hitler descrie cele mai înfiorătoare măceluri ca și cum le-ar găsi nu numai atrăgătoare, ci ar presupune că și cititorii săi vor fi la fel de fermecați de ele. Nu încape nici o îndoială că modul de tratare a violenței adaugă *Stăpânul Svasticii* o notă specială de morbiditate. Cititorului i se oferă, dacă acesta ar fi cuvântul potrivit, ceva care s-ar putea să fie unic în întreaga literatură : cea mai îngrozitoare, perversă și detestabilă violență descrisă de un scriitor care dorește evident ca un asemenea spectacol oribil să devină înălțător, plin de învățăminte, ba chiar o expresie de noblețe. Nici măcar De Sade nu a mers atât de departe, pentru că ororile lui sunt menite a stimula sexual, pe când Hitler pune semnul de egalitate între distrugere totală, măcel nemilos, excese respingătoare de violență, genocid — pe de o parte — și justețe pioasă, onoare și virtute, pe de altă parte, iar pe deasupra, el scrie ca și cum s-ar aștepta ca cititorul obișnuit să-i împărtășească pe deplin punctul de vedere ca fiind

un adevăr ce nu mai trebuie demonstrat. Desigur, aceasta este o dovadă zdrobitoare că forța *Stăpânului Svasticii* nu rezidă în măiestria scriitorului, ci în fantazările patologice dezlănțuite pe care în inconștiența sa el le-a încredințat tiparului.

Și ca și cum toate acestea n-ar fi suficiente, să ne gândim la uimitorul fapt că în carte nu apare nici măcar o femeie ca personaj. S-ar putea afirma fără a greși prea mult că asexualitatea este o caracteristică a romanului science-fiction tipic: femeile apar doar ca figuri caste de decor, prezentând un interes de ordin romantic pentru erou, trofee care trebuie dobândite. Cu toate acestea, *Stăpânului Svasticii* nu numai că-i lipsește acest element tradițional de interes romantic, dar merge până acolo încât neagă însăși necesitatea existenței jumătății feminine a speciei umane. În cele din urmă reproducerea se va face prin clonarea SS-ului exclusiv masculin, un soi bizar de partenogeneză masculină.

Este tentant să adăugăm la fetișismul falic ignorarea totală a însăși existenței femeilor și să ajungem la diagnosticul de homosexualitate reprimată în persoana lui Hitler. Adevărat este că deși Hitler nu a fost niciodată căsătorit, el a avut o anumită reputație de Don Juan la conferințele science-fiction. Pe de altă parte, homosexualitatea reprimată este frecvent un element de don-juanism. Cu toate acestea, ar fi oarecum riscant să dăm un asemenea diagnostic post-mortem pornind de la dovezile existente. Ajunge să afirmăm că atitudinile lui Hitler față de femei și sexualitate nu au fost pe deplin normale.

Prin urmare, departe de a fi o carte scrisă după o formulă cinică și concepută cu intenția de a face apel la impulsurile falice ale maselor, la fel ca multe alte romane de science-fantasy, *Stăpânul Svasticii* apare ca un produs al obsesiilor unei personalități puternice, dar schizoide. Forța sa rezultă nu din măiestria scriitorului, ci din bogăția autorevelării patologice cu care și-a înveșmântat romanul într-o manieră total lipsită de complexe. Se știe că arta pshihopaților poate să apară drept scânteietoare și seducătoare chiar minții perfect normale. O asemenea artă ne înlesnește o privire fugară și

înspăimântătoare într-o realitate care se situează, din fericire, dincolo de experiența noastră personală. În felul acesta, ne îndepărtăm de ea profund mișcați și tulburați, ca la contactul intim cu inexprimabilul.

S-ar putea ca cei nefamiliarizați cu genul science-fiction comercial să aibă un șoc aflând că asemenea produse patologice nu sunt chiar atât de neobișnuite. Literatura science-fiction abundă de povestiri despre supra-oameni falici atotputernici, creaturi extraterestre descrise ca surogate ale fecalelor, toteme falice, simboluri ale castrării vaginale (precum monstrul cu multe guri sugătoare pline cu dinți ascuțiți ca briciul din *Stăpânul Svasticii*), relații homoerotice subliminale sau chiar pederaste și altele de același fel. În vreme ce unii scriitori mai buni ai genului folosesc judicios și cu măsură astfel de elemente la nivelul conștient, majoritatea acestui material erupe din subconștient în operele autorilor care scriu la un nivel pur superficial.

Stăpânul Svasticii diferă doar prin intensitate și, într-o oarecare măsură, prin conținut, de grosul literaturii patologice publicate în cadrul genului science-fiction. Trebuie să ținem seama și de originea oarecum neobișnuită a lui Hitler pentru a explica pe deplin semnificația deosebită a acestei cărți.

Adolf Hitler, austriac prin naștere, a emigrat în Germania luptând în armata acesteia pe vremea Primului Război Mondial, înainte de a pleca la New York în 1919. În perioada de la sfârșitul Primului Război Mondial și până la emigrarea sa în America, Hitler a avut legături cu un neînsemnat partid radical, cunoscut sub numele de Național-Socialist. Se știu foarte puține lucruri despre acest grup obscur care a dispărut în preajma anului 1923, cu șapte ani înainte ca lovitura de stat comunistă să transforme acest subiect într-o problemă pur teoretică. Cu toate acestea, pare limpede că național-socialiștii sau naziștii, cum li se mai spunea uneori, au anticipat mașinațiunile Uniunii Sovietice înainte ca ele să se fi produs și erau anticomuniști înverșunați.

Problema național-socialiștilor și a Germaniei au rămas puncte nevralgice pentru Hitler în tot restul vieții sale; el le discuta doar cu mare amărăciune și rezervă

și, după cât se pare, numai atunci când era sub influența băuturilor alcoolice. El îi categorisea, probabil nu fără o justificare suficientă, drept un grup patetic de oratori de berărie. Însă devotamentul său înfocat și neîntrerupt față de cauza anticomunistă era bine cunoscut și l-a împins la multe discuții și certuri aprinse în cadrul lumii restrânse a iubitorilor de science-fiction în care trăia, până când ocuparea Marii Britanii în 1948 a făcut ca apetitul imperialist al Marii Uniuni Sovietice să fie înțeles cu limpezime chiar și de cei mai naivi apologeți comuniști.

Prin urmare, în vreme ce imaginile stilistice, violența, fetișismul și simbolismul *Stăpânului Svasticii* sunt manifestări neîndoielnice ale obsesiilor anormale și inconștiente ale lui Hitler, nu greșim dacă spunem că elementele de alegorie politică din cadrul romanului au fost creații conștiente din partea sa și roadele unei minți profund preocupate de politica mondială și de nefericita soartă a Europei sale ancestrale.

Imperiul Zind-ului prezintă similitudini evidente cu actuala Mare Uniune Sovietică. Zind-ul reprezintă produsul final extrem al ideologiei comuniste — un mușuroi de sclavi fără minte condus de către o oligarhie nemiloasă. Tot astfel cum Dominatorii din Zind vor să întemeieze o lume în care fiecare ființă înzestrată cu rațiune să fie adusă la nivelul subuman al sclavilor lor, actualii lideri comuniști doresc o lume în care individualismul să fie complet anihilat și toți oamenii să slujească fără să crâcnească Partidului Comunist al Marii Uniuni Sovietice. Așa cum puterea Zind-ului se întemeiază pe întinderea ei uriașă și pe rezervele inepuizabile de forță de muncă pe care Dominatorii se simt îndreptățiți s-o risipească fără scrupule umanitare, forța Uniunii Sovietice este rezultatul dimensiunilor ei gigantice și al populației enorme pe care comuniștii le exploatează cu cruzime, într-un dispreț total față de nevoile individuale sau față de demnitatea umană.

S-ar părea că Heldon reprezintă o Germanie renăscută așa cum ea n-a fost niciodată, o dorință de împlinire a lui Hitler, sau probabil lumea non-comunistă **in toto.**

Dincolo de aceste aspecte, alegoria politică pare confuză, imposibil de clarificat. Dominatorii par să reprezinte mișcarea comunistă mondială; „Partidul Universalist" apare în roman ca un surogat pentru Partidul Comunist, cu atracție josnică și cinică pentru trândavele clase de jos.

Cu toate acestea ar mai fi de spus ceva în legătură cu obsesiile genetice absolut inexplicabile ale romanului. E imposibil de trasat o paralelă viabilă între mutanții degenerați care înfestează lumea din *Stăpânul Svasticii* și ceva din realitatea contemporană. Bineînțeles că lumea *Svasticii* este rezultatul unui vechi război atomic; probabil că descrierea descendenților deformați genetic ai propriului nostru scol reprezintă pur și simplu un avertisment. Însă Domii înșiși par a fi elemente cu adevărat paranoice. Este greu de evitat concluzia că ei reprezintă un grup real sau imaginar, temut și urât de Hitler.

Există unele probe neconcludente potrivit cărora Partidul Nazist a fost într-o oarecare măsură antisemit. Prin urmare, există tendința de a trage concluzia că Dominatorii îi reprezintă simbolic pe evrei. Dar întrucât Zind-ul vrea să reprezinte Marea Uniune Sovietică, unde antisemitismul a atins asemenea proporții deșănțate în ultimul deceniu, încât acolo au pierit cinci milioane de evrei și întrucât Dominatorii, departe de a fi victime ale Zind-ului, domnesc în mod absolut, această idee cade de la sine.

În ciuda neclarității detaliilor, alegoria politică fundamentală din *Stăpânul Svasticii* este foarte străvezie: Heldon, reprezentând fie Germania, fie lumea non-comunistă, anihilează Zind-ul care reprezintă Marea Uniune Sovietică.

Inutil să mai afirmăm că această fantezie politică neobișnuită face să vibreze o coardă în inima fiecărui american într-o perioadă când numai Statele Unite și Japonia se opun Marii Uniuni Sovietice și controlului ei asupra întregului glob. Pe de altă parte, modul în care se obține victoria face de asemenea apel la dorințele noastre cele mai intime. Heldon-ul distruge Zind-ul fără a recurge la arme nucleare. Individualismul eroic al Hel-

don-ului înfrânge hoardele demente ale Zind-ului, cu alte cuvinte, oamenii liberi ai lumii non-comuniste biruie asupra maselor de sclavi ai Asiei comuniste. Doar detestabilii Dominatori, surcgatele comuniste, se coboară la folosirea armelor nucleare, dar asta nu le aduce nici un folos. Deşi o asemenea încheiere pare imposibilă pentru situaţia sumbră a lumii de azi, nu putem nega ideea că ea reprezintă speranţa noastră cea mai scumpă pentru obţinerea păcii în lume prin libertate.

Deci, seducţia pe care o exercită asupra maselor acest roman science-fantasy, scris destul de rudimentar, se dezvăluie ca o combinaţie rară de fantazare a dorinţei de împlinire, fetişism patologic şi obsesie falică cu fascinaţia de a urmări o minte ciudată, morbidă şi aproape imposibil de pătruns revelându-se inconştient, suferind de bizara dezamăgire că impulsurile ei cele mai violente şi perverse, departe de a fi motive de ruşine, constituie principii nobile şi înălţătoare, la care toată umanitatea trebuie să adere în mod justificat.

De asemenea, aceste elemente diverse de atracţie viscerală tind să se sprijine unul pe altul. Fantazările falice conving individul naiv să se lase cuprins de un sentiment de forţă şi potenţă nelimitat, ceea ce face ca anihilarea Zind-ului să pară mai mult decât plauzibilă, sporind astfel satisfacţia trăirii acestei plăsmuiri politice. Identificarea Zind-ului cu Marea Uniune Sovietică permite cititorului simplu să se îmbete de violenţa excesivă fără a trăi sentimentul vinovăţiei. De asemenea, intensitatea aproape paroxistică a violenţei îi prilejuieşte cititorului un catharsis, o eliberare trecătoare de sentimentele sale de teamă şi ură faţă de ameninţarea pe care o reprezintă comunismul mondial.

În sfârşit, romanul degajă un sentiment de certitudine totală. Feric Jaggar este un lider complet lipsit de îndoieli. El ştie ce şi cum trebuie făcut şi porneşte la luptă fără umbră de ezitare, neîncredere sau remuşcare. Zind-ul şi Dominatorii sunt duşmanii adevăratei umanităţi şi prin urmare ei nu merită să fie cruţaţi, astfel că orice acţiune întreprinsă împotriva lor este ireproşabilă din punct de vedere moral. În aceste vremuri întu-

necate cine nu se roagă în adâncul inimii lui să apară un asemenea lider ?

Nu numai Jaggar trăiește fără îndoieli, ci chiar și Hitler scrie într-o manieră care creează cel puțin impresia că și el este absolut sigur de tot ceea ce spune și orice păreri contrare nu au nici o justificare. Virtuțile militare, puternicele ecouri ale obsesiilor falice, fetișismului și homoerotismului sunt pentru el lucruri absolut simple și eterne, care nu trebuie puse la îndoială nici de către scriitor, nici de către cititor.

În aceste vremuri, când suntem sfâșiați între propriile noastre complexități și îndoieli și necesitatea de a face față unui dușman implacabil care nu se lasă nicicum dominat de scrupule morale, o asemenea atitudine, chiar dacă vine din partea unei personalități deviante ca aceea a lui Adolf Hitler, pare a fi întrucâtva pervers de încurajatoare.

Marea Uniune Sovietică stă călare pe Eurasia asemenea unei brute îmbătate de forță. Majoritatea Africii se află sub influența ei și republicile sud-americane încep să se destrame. Numai marele lac japonezo-american format de Pacific rămâne bastionul suprem al libertății, într-o lume care pare sortită să piară inundată de mareea roșie. Marele nostru aliat, Japonia, își are tradițiile sfințite de timp ale Bushido-ului pentru a întări hotărârea și pentru a transmite poporului ei un sentiment al misiunii și destinului său, însă noi, americanii, părem să ne fi scufundat, fără speranță de salvare, în apatie și disperare.

Fără îndoială că mulți dintre cititorii lui Hitler consideră că e tentant să-și imagineze ce ar putea însemna pentru America apariția unui lider precum Feric Jaggar. Uriașele noastre resurse industriale ar fi canalizate pentru crearea unor forțe armate fără egal pe acest pământ, populația noastră ar fi trezită la un sentiment de hotărâre patriotică, scrupulele noastre morale ar fi abrogate pe durata luptei noastre pe viață și pe moarte cu Marea Uniune Sovietică.

Bineînțeles că un asemenea bărbat n-ar putea ajunge la putere decât în imaginația năstrușnică a unui roman patologic de science-fiction. Pentru că Feric Jaggar este

esenţialmente un monstru : un psihopat narcisist, cu obsesii paranoide. Încrederea absolută în sine şi certitudinile lui se bazează pe lipsa totală a autocunoaşterii introspective. Într-un anume înţeles, o asemenea fiinţă umană ar fi doar o suprafaţă fără interioritate. Ea ar fi capabilă să manipuleze şi să modeleze suprafaţa realităţii sociale proiectându-şi suferinţa asupra ei, dar niciodată n-ar putea să împărtăşească crezul lăuntric al relaţiilor interpersonale.

O asemenea creatură ar putea oferi unei naţiuni o conducere de fier şi un sentiment de certitudine în cazul confruntării cu o criză mortală, dar cu ce sacrificii ? Conduşi de semeni de-ai lui Feric Jaggar, am putea cuceri lumea, însă cu preţul pierderii sufletelor noastre.

Nu, deşi coşmarul unei dominaţii mondiale a comunismului poate face ca cei naivi să-şi dorească un lider făurit după modelul eroului din *Stăpânul Svasticii*, într-un înţeles absolut suntem norocoşi că un monstru ca Feric Jaggar va rămâne pe veci întemniţat în paginile unui roman de science-fiction, ca un vis febril al unui scriitor nevrotic, numit Adolf Hitler.

Homer Whipple, New York, N.Y. 1959